

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Dragonkin
BOOK ONE

the ALPHA
OF *Beake*
ISLE

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
KATHRYN MOON

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM

BLEAKE ADASININ ALFA'SI
DRAGONKIN
KİTAP I

KATHRYN MOON

Telif hakkı @ 2024 Kathryn Moon

Bleake Isle'in Alfa'sı, Dragonkin Kitap 1 İlk

yayın tarihi: 26 Mart 2024

Kapak Tasarımı: Covers by Combs

Düzenleme: Bookish Dreams Editing ve Jess Whetsel

Bıçimlendirme: Kathryn Moon

Tüm hakları saklıdır. Herhangi bir incelemede kullanılmak dışında, bu eserin yayıncının yazılı izni olmadan, elektronik, mekanik veya şu anda bilinen ya da gelecekte icat edilecek diğer herhangi bir yöntemle, kısmen veya tamamen çoğaltılması veya kullanılması yasaktır.

Yayıncı: Kathryn Moon

ohkathrynmoon@gmail.com

Kathrynmoon.com

[Vellum ile oluşturulmuştur](#)

Telif hakkı ile korunan bir eserin izinsiz çoğaltılması veya dağıtılması yasa dışıdır. Maddi kazanç sağlamayan ihlaller de dahil olmak üzere, telif hakkı ihlalleri FBI tarafından soruşturulur ve para cezası ve federal hapis cezası ile cezalandırılır.

Lütfen yalnızca yetkili elektronik sürümleri satın alın ve telif hakkı bulunan materyallerin elektronik korsanlığına katılmayın veya teşvik etmeyin. Yazarın haklarına verdiğiniz destek için teşekkür ederiz.

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler, markalar ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya kurgusal olarak kullanılmıştır. Gerçek olaylar, yerler veya yaşayan ya da ölmüş kişilerle herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

[Vellum ile oluşturulmuştur](#)

*Küçük ejderham için (O
bir kedi.)*

İçindekiler

[Kitap hakkında](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)

[Bölüm 40 Son Söz](#)

[Sonsöz —](#)

[Kathryn Moon'un diğer
kitapları Yazar Hakkında](#)

Kitap Hakkında

Bu hikaye ilk olarak 2023 yılının Ekim ayında Patreon hesabımda taslak halinde bölüm bölüm paylaşılmıştı. Daha sonra kaldırılmıştır.

Bu omegaverse versiyonu, Sweetverse serimden birçok yönden farklıdır! Amacım, kafamdaki dünyayı anlamak için ihtiyacınız olan bilgilerin bu kitapta yer almasıdır. Aslında, ejderhalar, alfa, beta ve omega'ların bulunduğu bu dünya büyük bir değişimin eşiğinde olduğu için, bazı yalanlar eklemekten size kuralları burada açıklamak benim için zor olurdu. Ama öyle olmasaydı, muhtemelen burada olmazdık.

Ancak, net terimler isteyenler için, işte bu omegaverse'in bazı "kuralları"... bunlardan bazıları yalan olabilir:

Beta ve Omega, biyolojik cinsiyetin alternatif terimlerine daha yakındır, yani betalar erkek, omegalar ise kadındır.

Alfa, bir coğrafi bölgedeki en güçlü ejderhadır ve bir kral gibi o bölgeyi yönetir. Fiziksel bir mücadelede beta tarafından tahttan indirilebilirler.

Yeni bir alfa, her on yılda bir tekrarlanan bir döngü olan rut dönemine girmesine neden olan fiziksel değişiklikler geçirir.

Beta veya erkek ejderhalar sadece rut döneminde gebe kalabilirler. Çiftleşme yoktur, sadece ortaklık vardır.

Alfalar dışında, sadece beta ejderhaların kanatları vardır. Bazı betalar tam ejderhalara dönüşebilir, ancak hepsi değil.

TW'ler dahil daha fazla içerik bilgisini kathrynmoon.com adresinde bulabilirsiniz.

Birinci Bölüm

MAIRWEN

Lady Gertrude'un öğleden sonra partisinde melodik sohbetler, şoktan gelen bir çılgılık ile kesildi. Elimdeki kitaptan başımı kaldırdım ve bir an geç kalmış bir şekilde kendi küçük şaşkınlık çılgılığını attım.

Bleake Isle'ın Alfa'sı açık kapıyı doldurdu.

Oyun kartları, annem ve arkadaşlarının whist oynamak için toplandıkları masaya düştü. Babam ve diğer beyefendiler heyecanla kanatlarını hışırdatarak oturduklarında, kristal brendi bardakları tepsilere ve masalara çarptı. Piyano çalarken hiçbir notayı veya süsleme trili kaçırmayan büyüleyici Adelaide bile yanlış tuşa bastı.

Bugün birdenbire çok ilginç bir gün oldu, diye düşündüm, nefesimi tutarak, karşımda duran adama bakarak.

Hayır. *"Ayakta duruyor"* çok sıradan bir kelimeydi. Alfa olan Lord Ronson Cadogan'ı neredeyse on yıl önce ve on yıl önce görmüştüm ve onu şimdi görmek, kalbimi altı ve on altı yaşındayken olduğu gibi korkuyla hızla çarptırdı. Başka türlü olmasını beklememeliydim. Hiç değişmemişti. Tek bir saç teli bile.

Adam, çevresine tehditkar bir hava yayıyordu, uzun boyu ve geniş omuzları, Lady Gertrude'un aksi takdirde rahat olan girişinde hafifçe kambur durmasına neden oluyordu ve siyah gözleriyle hepimize dik dik bakıyordu. Kanatlarının eklemlerindeki pençeleri ahşap çerçeveye sürtünüyordu, bu ses sessizliğimizde sert ve sarsıcı bir etki yaratıyordu. Lady Gertrude'un pencerelerinden içeri süzülen öğleden sonra güneşi, alfa'ya *parlamıyordu*, sanki onun somurtkan bakışları ve karanlık kanatları tarafından emiliyormuşçasına ona nüfuz ediyordu.

Bir düşünce, şüphesiz odadaki herkesin kafasında yankılanıyordu. *Bugün hangi gündü? Bir şekilde hepimiz takvimlerimizden bir ay mı kaybetmiştik? Seçim günü çoktan gelmiş miydi?*

Çünkü ben hayatta olduğum sürece, saygın ve korkulan Lord Cadogan, adamızın alfa'sı, başka hiçbir nedenle toplumu etkilemeye çalışmamıştı.

Babam, onun işinde sert bir adam olduğunu, genellikle beta beyefendilerin çıkarlarına karşı çıktığını söylemişti, ama benim bildiğim kadarıyla, omega hanımlarla vakit geçirmek için hiçbir çaba sarf etmemişti.

"M-mylord!" Lady Gertrude, misafirlerini gözlemlediği pencere kenarındaki koltuğundan tüm firfırlarıyla ayağa kalkarak haykırdı. Haykırışından sonra sözleri tükendi.

Benim de dilim tutulmuştu, ama bu, toplanan ejderha soyundan gelenlerin hiçbirini şaşırtmazdı. Hayır, Fare Mairwen'in söyleyecek hiçbir şeyi yoktu. En azından önemli bir şey yoktu. Bu iğrenç lakap, on altı yaşında aniden boyum uzadığından beri görünüşüme hiç uymuyordu, babamdan ve tanıdığım çoğu erkekten daha uzundum, ama yine de Fare Mairwen olarak kalmıştım.

Ama alfa kadar uzun değildim. Bu düşünceyle çayımı yudumlarken boğazım düğümlendi, sonra o siyah gözler beni bulduğunda donakaldım, sanki büyük, aç bir kedi benim yaratık lakabımı duymuş gibi. Ama büyük bir kedi değildi. Bir ejderhaydı ve kendi türünden birinin bir fareye ilgi duyması kadar bana ilgi duyması da olası değildi.

Bir an için o bakışları karşıladım. Bu günlerde herhangi biri tarafından görülmek, fark edilmek yeterince garipti. Onların adını kalbime kazımıştım, saklanıp okuyabileceğim küçük köşeler bulmuştum. Bu sıkıcı öğleden sonralarını kendi sessizliğimde geçirmek, istenmediğim sohbetlere girmeye çalışmaktan, annemin arkadaşlarının görünüşümü eleştirmesinden ya da beta beyefendilerin benimle sohbet etmekten ya da dans etmekten kaçınmak için ellerinden geleni yapmasından daha kolaydı. Ama şimdi baktığına göre ne gördü? İlk bakışta ben de alfa için bir fare miydim?

"Lord Cadogan, tüm o korkunç ihtişamınızla neşemizi mahvettiniz."

Karanlık bakış aniden benden ayrıldı ve birdenbire yüzümün ısındığını ve parmaklarımın sandalyenin kolunu sıktığını fark ettim. Kendimi silkeledim ve alfa'nın dikkati başka yöne kayarken, minderlerin arasına, saklandığım yere geri çekildim. Sadece Adelaide Brys, hepimizi, bu adadaki herkesi yöneten adama böyle korkunç bir şey söyleyip, hafif bir gülümsemeyle karşılık alabilirdi. Bir ay sonra, alfa'nın seçim töreninde Adelaide'yi seçeceği birdenbire bana netleşti ve belki de ben bu bariz gerçeği biraz geç fark etmiştim.

Adelaide'in flörtü, Lady Gertrude'u genel olarak olağanüstü ev sahipliği yeteneklerine geri döndürdü ve dolgun, çekici yaşlı kadın

odanın diğer ucuna koşarak alfa'yı selamladı ve tanıştırma görevini yerine getirdi. Ejderha kanatları heyecandan hışırdadı, beta beyler üstlerinin yanında rahatsızlık duyuyorlardı.

Beklemekten bıktı, diye fark ettim, alfa'nın bakışlarının odadaki her genç omegayı seçtiğini izlerken.

"Böyle bir anda ortaya çıkması ne kadar şok edici!"

Başımı kaldırıp baktığımda, seçim için aday olan bir başka omega olan Sophia'nın önümde durmuş, gözlerini alfa'ya dikmiş olduğunu gördüm.

"Öyle mi?" diye sordum. "Elbette davet edilmiştir."

Sophia gözlerini kırptırdı ve bana baktı, o anda onun dalgın dalgın konuştuğunu, benim burada olduğumu ve cevap verebileceğimi fark etmediğini anladım.

"Şey, şimdiye kadar hiç kabul edilmemişti," dedi, sanki hepimizin, alfa da dahil olmak üzere, her zamanki gibi davranmaya devam etmemiz gerekiyormuş gibi.

Ben mırıldandım ve Sophia, odadaki en güçlü ejderhanın ateşine doğru uçan güzel bir kelebek gibi uzaklaştı. Alfa rolünü üstlendikten sonra, hepimizin soyundan geldiği kadim ejderhaların gücünü yaydığı söylenirdi. Alfa ile küçük bir salonda kendimi bulana kadar bunun bir efsane olduğunu düşünmüştüm. O, bu narin mekan için fazla güçlüydü, sanki gücü dalgalar halinde yayılıyor, daha zayıf betaları sarsıyor, yakındaki omegaları balık kancasına takılmış balıklar gibi yakalıyordu.

Lord Cadogan'ın alfa olarak yükselişinin üzerinden yarım asır geçmişti ve elli yıl boyunca, üremek ve varisini doğurmak için bir omega seçmeyi ihmal etmişti. Sıkça duyduğum söylentiye göre, alfamız başka bir ejderhanın kokusunu taşıyan bir omega seçmeyecekti. Bu konuda, babamın dediğine göre, Lord Cadogan babasından farklıydı. Önceki alfamız, neredeyse her seçimde, soylu ailelerden uygun bir omega kızını sevinçle seçmişti. Lord Cadogan'ın kendi annesi, doğum sırasında ölmeyi inatla reddederek ve sonunda alfasına bir oğul doğurarak bu uygulamaya son vermişti.

Güzel Adelaide'ye hayranlıkla dinleyen birçok beta beyefendi, şimdi seçtikleri genç bayanların yanındaki koltukları kapmak için acele ediyorlardı ve ben bu ani telaş karşısında sıırıttım. Sadece Hugh Gamesby, kırk yaşında ve yirmi yaş daha genç görünen, Adelaide'nin gençliği ve güzelliğine mükemmel bir şekilde uyan samimi bir beta, piyanonun başında kaldı, ancak alfa Hugh'un sevgilisine bir santim bile yaklaşıncı, onun koyu renkli kanatları hışırdadı ve ayakları hafifçe yere vurdu.

Eski nişanlısı.

Hugh Gamesby'yi oldukça güçlü bir beta olarak görüyordum, geçmişte onun yanında bulunduğum birkaç dakika içinde zayıf bir çekicilik hissetmişim. Bir gün alfa olabilecek türden bir beta gibi görünüyordu. Artık değil. Artık o, odadaki daha güçlü varlığın karşısında küçülen, solgun bir güç notası, bir fısıltıydı. Hugh'un sevgilisine giderek yaklaşan kişi.

Adelaide zarifti. O, her zaman mükemmelliğin kişileştirilmiş haliydi. Sanki tam olarak modaya uygun olacak şekilde kesilip dikilmiş gibiydi. İpeksi çilek sarısı saçları ustaca kıvrılmış, utangaç bukleler yakasına kadar uzanıyordu. Melek yüzünde, geniş mavi gözleri çevik ve cilveli bir hassasiyetle bakıyordu. O minyon ve kesinlikle kadınsı olacak kadar hafifçe kıvrımlıydı, iyi bir korse kullanımıyla göğüsleri yakasının üzerinde hoş bir şekilde kızarıyordu. Ben kendi acı verici derecede sıkı korsemde kıpır kıpır ediyordum ve kitabımın kenarından üçlüyü sinsice izlemeye çalışıyordum, tabii kimse benim bakışlarımı fark etmiyordu.

Adelaide yetenekli ve tatlıydı, aynı zamanda küstah da, ama sadece çekicilik için

—ve benim bile dikkatimi dağıtan doğal bir omega kokusu vardı. O bir alfa için yaratılmıştı, Hugh gibi bir beta için boşa harcanmış olacaktı ve şimdi bu kaçınılmazdı.

Lord Cadogan, tüm genç omegaların beta erkekler tarafından gizlice sahiplenildiği ve onu uzaklaştırmak için kokularıyla işaretlendiği seçim törenini beklemeyecekti. Adelaide'yi alacaktı. Törenin gerçekleşip gerçekleşmeyeceğini, yoksa onu bu gece kalesine götürüp götürmeyeceğini merak ettim.

Çok tahmin edilebilir, diye düşündüm, koltuğumdan kalkıp alfa'yı başka bir yöne çevirebilmeyi diledim. Adelaide mükemmel bir omega'ydı, o ise alfa'nın tam tanımıydı ve bu *sıkıcıydı*. Sıkıcı ve... hayal kırıcı mı?

Koltuğumda kıpırdanarak, sahneden uzaklaşmaya, kitabımla yeniden ilgilenmeye çalıştım. Kıskanç olamazdım. Bir ejderha taliplim olduğu için şanslıydım. Bay Gryffyd Evans yüz yaşın üzerindeydi, yaşının yarısından fazlasını gösterir bir görünüşü vardı ve çiftleşme için seçtiği omegaların hiçbirisi doğumdan sağ çıkamamıştı — ancak birkaç çocuk, hepsi kız, hayatta kalmış ve çoktan büyümüştü. Talihsiz bir yılda doğmuştum, son seçime katılmaya hak kazanmam için sadece birkaç ay kalmıştı ve şimdi yaklaşan seçim için mevcut en yaşlı omega olmuştum. Herkesin, özellikle de ailemin görüşüne göre, Bay Evans tarafından seçilmeye çok sevinmem gerekiyordu.

Beta'nın yönüne baktım ve yaşlı ejderhanın dudakları alaycı bir şekilde bükülmüş, çenesi inatla yukarı kaldırılmış halini görünce omurgamdan aşağı boş bir ürperti hissettim.

Bay Evans'ın teklifini aldığım için şanslıydım ve o da bunun farkındaydı. Diğer tüm omegalar artık, alfamız gerçekten bir omega ile ilişkiye girmek isterse, sadece etrafında dolaşmaktan başka bir şey yapamayan betalar tarafından ihtiyatla korunuyordu. O her zaman öncelikli olacaktı. Sadece tuhaf bir tiksinti duygusu, onca yıldır bir çiftleşme partneri edinmesini engellemişti. Ve şimdi bunu kendi başına çözmüştü. Ama hayır, Bay Gryffyd Evans hiç etkilenmemişti. Aslında, bana kaşlarını çatıyordu — muhtemelen potansiyelimden memnun değildi — ama hiç endişeli görünmüyordu ve Lord Cadogan'dan benim namusumu veya ilgimi korumak için hiçbir hamle yapmadı.

Ve endişelenmesine gerek de yoktu. Leydi Gertrude, odadaki önemli kişilere alfa'yı tanıtmayı işini iyi bir şekilde yaptı. Bana yaklaşmadılar bile. Hayır, alfa'mız, Adelaide'nin çaldığı ve kızardığı piyanonun önüne gelmez nezaket kurallarını bir kenara bıraktı ve evet, şimdi onun için şarkı söylüyordu.

Onun için iyi, diye düşündüm, ama bunu içtenlikle söylediğimden emin değildim. Adelaide bana "Fare" lakabını takmıştı, o zamanlar sadece altı yaşındaydı ve beni başka bir bahçe partisinde bir sundurmanın altında saklanıp kitap okurken bulmuştu. Bu lakabın bu kadar neşeyle benimsenmesi onun suçu değildi. Ve benim köşelerimde kalarak, düzeltilmenin, reddedilmenin, kenara atılmanın acısını yaşamamak için yolumdan çekilerek bu lakabın doğru olduğunu kanıtlamama izin vermem de onun suçu değildi.

Bir an için, koltuğumdan kalkıp odanın diğer ucuna doğru yürüyerek, *yanlışıyla* alfanın dikkatini çekmek için ona dokunduğumu hayal ettim...

Sonra ne olacaktı, seni ahmak? Sonra cesaretim kırılabilirdi ya da Adelaide gibi utangaç değil de kaba bir şey söyleyebilirdim ya da benim gibi bir vücut *süzülüp dokunamadığı* için, sonunda alfa erkeğe yapışıp ailemi utandırabilirdim.

Bu yüzden bir santim bile kıpırdamadım ve dilimdeki acı tadı bolca çay içerek yuttum.

Adelaide'in hakkını vermek gerekirse, o derin siyah gözlerin spekülatif bakışları altında şarkı söyleyip, çalgı çalıp, gülümseyebildi. Lord Cadogan, acımasız bir güç monolit gibi üzerimde dikilmesen bile, ben bunun yarısını bile yapamazdım. Yakışıklı olduğunu kabul ediyorum. Beta ejderhalardan daha erkeksi ve sert bir görünüşü vardı, koyu saçlı ve kalın ama kısa sakallıydı.

Gülümsemesi yavaştı, yırtıcıydı ve sanki daha fazla çaba sarf etmeyi reddediyormuş gibi yarıda kesiliyordu. Hepimiz gibi o da, kendine denk birini bulduğunu biliyordu.

Aslında bu çok açıktı. Kaçınılmazdı.

Küçük bir kek parçasını dudaklarıma götürdüm ve kitabımı burnuma geri kaldırarak, kendimi kelimelere odaklanmaya zorladım, hikayede daha iyi bir dönüm noktası olmasını umarak.

"Kambur durmayı bırakmalısın. Ve onun saçları için yeni ütüler almamız gerekecek. Oh, Mairwen! Beni dinleyecek misin?!"

Annem cevabımı beklemeden, sonunda dikkatimi çekmek için kitabımı elimden aldı. Zaten vagonda okumak için çok karanlık olmuştu.

"Yeni ütüler işe yaramaz. Hiçbir zaman işe yaramazlar," dedim, kaşlarımı çatarak. "Neden saçımınla uğraşıp duruyoruz ki?"

"O haklı, Gwennie. Konu kapanmıştır," dedi babam, karşımda oturan annemin elini okşayarak. Ama o da kaşlarını çatmıştı.

"Hayır, hiç de öyle değil, Albert. Alfa, seçimde bir kız olacağına karar verdiğiğine göre artık öyle değil."

Onların konuşmalarının çoğunu kaçırmıştım ve annemin sözlerini tamamen yanlış anlamıştım, içimden nadir bir kahkaha patladı.

"Saçımı ne yaparsak yapalım, beni seçmeyecek," diye bağırdım, gözlerimi kocaman açarak.

Ve ikisinin de şaşkın ve biraz rahatsız olmuş ifadelerle tepki vermesi, onların da buna hiç inanmadıklarını fark etmemi sağladı.

"Hugh Gamesby Adelaide'yi almayacak ve..."

"Hugh Gamesby beni de almayacak," dedim.

Ve yine, yüzleri benim bariz davrandığımı söylüyordu. Hugh, alfa kadar güçlü veya iri değildi, ama Lord Ronson Cadogan gibi koyu tenli ve iri yarı değil, Adelaide gibi yakışıklı, adil ve zarifti. Hugh ve Adelaide çok güzel bebekler yaparlardı ve şimdi onun yerine ne yapacağını merak ediyordum. O ve alfa görünüş olarak çok farklıydılar ve o zayıftı. Doğum sancıları zor olacaktı.

"Büyük bir karışıklık olacak, sözlerimi unutma," diye devam etti annem, başının etrafında vızıldayan sinekler gibi yorumlarımı uzaklaştırarak. "Gerçekten de küçük Mouse'umuzun ortaya çıkabileceğini düşünüyorum... belki biraz yardımımızla George Hardaway'i elde edebilir."

Başımı çevirip arabanın penceresinden dışarı baktım, yüzümü buruşturmamı saklayarak. George Hardaway'den değil, o bir gelişme olurdu, ama yine de beni seçmesi pek olası değildi. Hayır, ben de ailemin bana "Fare" demesinden nefret ediyordum.

"Ve Bay Evans'a verdiğim sözü bozmamı mı istiyorsun? Gwennie, bu çok yakışsız, ayrıca... şey, imkansız," dedi babam. Bana sempatik bir bakış attı ve ikimizin de aynı şeyi düşündüğümüzü hissettim.

George Hardaway beni istemeyecekti. Adelaide'nin sıralardan çıkarılması, omega'ları domino taşları gibi devrilip, çiftleşme dönemi yaklaşırken yeni başlayan tüm ilişkilerin yeniden düzenlenmesine neden olsa bile.

"Eğer yeniden düzenleme olursa, diğerlerinden birini kazanmaktansa Bay Evans'ı kaybetme ihtimalim daha yüksek," dedim, fazla umutlu görünmemeye çalışarak.

Annem incinmiş bir ses çıkardı, ama benim için değildi. Sadece gerçekle yüzleşmek istemiyordu.

"Konu halloldu. Bay Evans'ı kaybetmeyeceksin," dedi babam, sanki bu beni rahatlatmış gibi. "Ve ona verdiğimiz sözü bozmayacağız. Anlaşma yapıldı."

Babamın gözlerine baktım, sanki aynaya bakıyormuşum gibiydi. Onun özelliklerini çok fazla, annemin özelliklerini ise çok az almıştım. Babam elbette yakışıklıydı, ama annemin yay gibi dudakları bile yüzümü daha melek gibi gösterirdi. Hayır, annemden aldığım tek şey güzel kalçalar ve yüksek elmacık kemikleriydi. Bu, annemin benden istediği şey için yeterli değildi.

Araba evin önünde durdu ve ben babam ya da şoför yardım etmeden önce kendimi aşağı indirdim. Gece serindi, sıcak yanaklarıma ferahlık verdi.

"Belki de onu birkaç ay erken doğurmalıydık," diye fısıldadı annem.

"Hayır, Gwennie. O zaman onu seçmiş olsaydı bile, muhtemelen şimdiye kadar ölmüş olurdu. Çok gençti."

Neden ona gerçeği söylemedi? Bir mucize ya da kötü bir karar sonucu Lord Cadogan beni on altı yaşındayken kapmış olsaydı, babam beni asla Bay Evans'a satamazdı. Babamın asla bozamayacağı bir anlaşma

asla bozamayacağı bir anlaşma, çünkü kazanılan para zaten bir araba ve şoför tutmak için harcanıyordu. Annemin üzerine su damlamaması için çatıyı onarmak için.

Babamın aile serveti yıllardır azalıyordu ve gelirini ben doğmadan önce kaybetmişti, çünkü o zamanki Alfa Cadogan sözleşmeli köleliği kaldırmıştı. Birkaç yıl önce anne babamın mali durumumuz hakkında fısıldaştıklarını duymuştum ve bu gerçek beni tuhaf bir rahatlama hissine kapılmıştım. İnsan eti ve emeği karşılığında satın alınan lüks giysiler giymektense fakir olmayı tercih ederdim.

Bu yüzden Bay Evans'ı kaybetmeyi göze alamazdık. Daha doğrusu, ailem alamazdı. Benim yüküm ortadan kalktığında, onların yükü de hafıfleyecekti. Bu da iyiydi.

Onları tartışmalarına bırakarak eve girdim. Ejderhalar arasında nadir görülen bir şekilde birbirlerini seviyorlardı. Babam, onlarca yıl önce çiftleşme döneminde annemi seçmekle kalmamış, beta varisi olmadan onu bunca zaman yanında tutmuştu. Ejderhaların çoğu, şimdiye kadar omega eşlerini yenileriyle değiştirmiş olurlardı. Ama babam öyle yapmamıştı. Annemi seviyordu ve annem de onu içtenlikle seviyordu. Beni de sevdikleri kesindi. Sadece olması gerektiği gibi değildim. Hiçbir zaman olmadım.

Eğer erkek olsaydım, birçok yönden daha iyi olurdu, en azından yüz hatlarım bana daha çok yakışırdı. En azından yüzümdeki hatlar. Vücudumun geri kalanı kesinlikle kadınsıydı. Ama bir iş bulabilirdim. Belki de ailemiz için yeni bir gelir kaynağı bulabilirdim, çünkü babam bunun yok olmasını kabullenmiş gibiydi. Benim durumumda, değerim beni kim kabul edeceklerine bağlıydı. Bay Evans tek seçeneğimiz gibi görünüyordu.

Yatak odama koştum, burnumdan nefes alıp veriyordum, babam kararını bana söylediğinden beri her zaman içimde yükselen öfke ve kızgınlığı bastırmaya çalışıyordum. Popüler olmamam, yeterince güzel olmamam ya da konuşmaya karar verdiğimde çok açık sözlü ve hiç çekici olamamam babamın suçu değildi. O benim için elinden geleni yapmıştı ve şimdi benim yapmam gereken şey...

Hayatta kalmak zorundaydım. Bay Gryffyd Evans ile.

Gözlerimi merdivenlerin en üstünde kapattım ve bir an orada sallanarak, geriye doğru düşersem neyin değişebileceğini merak ettim.

Kıçının üstüne düşüp morarırsın, hepsi bu. Melodramatik olma.

Yutkundum ve devam ettim.

Ailem muhtemelen odalarında hafif bir akşam yemeği yiyecekti. Ben de Lady Gertrude'da bol bol kek ve turta yemiştim.

Yatak odamın kapısını nazikçe kapattım, kendimi sıkı giysilerimden kurtarmaya çalışırken odada dolaştım, aniden durup odanın uzak köşesine sakladığım aynada kendime kaşlarını çatarak baktım.

Çok uzundum, yüzümdeki bebek yağları hiç gitmemişti ve vücudum o kadar dolgundu ki, moda olan elbiseler içinde pütürlü görünmekten başka bir şey yapamazdım. Saçlarım kalındı ama inatla düz duruyordu, şekillendirilmeyi reddediyordu ve yüz hatlarım sıradanlığın ötesindeydi. Adelaide'ye veya diğerk omegalara benim için asla mümkün olmayacak olan şeyleri kıskanamazdım. Başka hiçbir ejderha beni seçim için düşünmese bile, o sahnede çıplak ve kokusuz dursam bile, alfanın tercihi ben olmazdım.

Omega olarak erdemlerim azdı, ancak annem doğumdan sağ çıkacağımı ve kesinlikle Bay Evans'tan daha uzun yaşayacağımı düşünüyordu. *Küçük bir merhamet*, diye düşündüm ve sonra kendimi yine umutsuz ve kapana kısılmış hissetmeden önce bu düşünceyi kafamdan silip attım. Ama en büyük eksikliğim, ne allık ne de korse üzerindeki keskin dantellerin düzeltebileceğ bir şeydi: Neredeyse hiç kokum yoktu. Bazen, gerçekten hiç kokum olup olmadığından ya da sadece hoş olmayan ve neredeyse insan teri gibi bir kokum olduğundan emin olamıyordum.

Burnumu omzuma dayadım, hafif bir tatlılık hissettim ve gözlerim yaşardı. Gözlerimi sıkıca kapattım ve aynadan uzaklaştım.

Bir fare ol. Seni korkutan şeylerden saklan.

Ve saklanmanın en iyi yolu...

Kahretsin. Annem hala kitabımı elinde tutuyordu. Ondan geri alabilir ve kendimi onun akşam boyunca ısrarla ve acı verici bir şekilde üzerinde durduğ konuya maruz bırakabilir ya da tüm gücümü kullanarak uzak durmaya çalıştığım umutsuz düşüncelere kapılabilirdim.

Korsemi ve geceliğimi çıkardım, parmaklarım otomatik olarak bağcıkları çözdü, adımlarım pencereye doğru yöneldi.

Alfa'nın kalesi, neredeyse batmak üzere olan güneşin önünde siyah bir gölge gibi duruyordu. Deniz üzerindeki gökyüzü ise canlı altın ve bordo renkleriyle boyanmıştı. Gökyüzünde rüzgara karşı uçan karanlık bir şekil vardı. Bir ejderha, elbette alfa, hepimizi tedirgin ettikten sonra evine dönüyordu. Bu mesafeden, Lady Gertrude'un salonunda gördüğüm heybetli ve güçlü figürden çok, manzarada rahatsız edici bir diken gibi görünüyordu.

Bir gözümü kapatarak, parmaklarımı onun silüetinin arasında tutarak, sonra da parmaklarımı sıkıştırarak, onu dev gibi ellerimle ezdiğimi hayal ettim.

Burun kıvırdım ve uzaklaştım, akşamı geçirmek için attığım diğer kitaplardan birini aramaya başladım.

Hayatta olduğundan daha iyi hikayeler kitaplarda, diye kendime hatırlattım. *Daha mutlu sonlar da.* Gerçi, belki de alfa önümüzdeki ay biraz daha sorun çıkarabilir. Umut etmekten zarar gelmez.

İkinci Bölüm

RONSON

"Onun hakkında ne düşünüyorsun?" Hugh Gamesby'nin geniş ve titizlikle bakımlı bahçelerinin kenarında dolaşırken, sesimi alçaltmaya gerek duymadan üvey kardeşim Niall'a sordum. Kimden bahsettiğimi kimse yanlış anlamazdı ve umurumda da değildi. İki hafta önce odaya girdiğim anda dedikodular başlamıştı ve dedikodular doğruyd.

Niall kaşlarını çatı, gözleri labirentin ortasındaki partiyi taradı. Babamın gayri meşru oğlu Niall'ı getirmek dedikoduları alevlendirmişti ve kulakların duyamayacağı bir mesafeye uzaklaşmamız, kalabalığa şoklarını atlatmaları için zaman kazandıracaktı. Katılan beta ve omega'ların hiçbirisi Niall'ın varlığından habersiz değildi. Belki bazı korunaklı genç kadınlar hariç. Hayır, Niall Bleake Isle'da çok tartışılan bir konuydu, özellikle de bizim arkadaşlığımız. O yarı insandı, annesi babamın sık sık yararlandığı bir hizmetçiydi, o kadını hamile bırakmayı başarmıştı, oysa bir alfa için bu amaçla sadece bir omega hizmet etmeliydi. Niall bir sapmaydı ve aynı zamanda adada tamamen güvendiğim tek adamdı.

"Biraz küçük." Niall, çalılının üstünde parıldayan Adelaide Brys'in parlak saçlarına gözlerini kısarak baktı. "Hugh Gamesby'yi kızdırmanın akıllıca bir hareket olduğunu sanmıyorum. Ama onun dışında, o mükemmel," dedi çok yumuşak bir sesle.

Onaylayarak homurdandım. "Annem de küçüktü. Ve ben onun eteğine pek binmedim. Hugh onu henüz işaretlemedi."

Niall'ın kaşları daha da çatıldı. "O zaman bir şeyler çeviriyor."

"Belki de onu güvence altına almaktan çok bana komplo kurmakla ilgileniyordur. Belki de çoktan başka birini seçmiştir," dedim, ama Niall'ın şüphelerine katılıyordum.

"Onu seviyor musun?" diye sordu Niall.

"O... mükemmel." Omuz silkerek onun kendi özetini tekrarladım. "Onun en iyisi olduğunu söylemek ona haksızlık olur."

Adelaide güzel, çekici, zeki ve yetenekliydi ve annesi, yakın zamanda birlikte yediğimiz akşam yemeğinde, Adelaide'nin o gecenin her ayrıntısını kontrol ettiğini bana özenle anlatmıştı. O, bir evi yönetmeyi ve menü planlamayı biliyordu. Babası, kızının küçük bir kız olduğundan beri yuva kurmayı öğrendiğini söylemişti. Onunla çiftleşme dönemi sadece bir rahatlama değil, aynı zamanda bir zevk olacaktı — onun yanındayken, çiçek kokulu parfümünün başımı döndürdüğü ve sersemlettiği o zevki canlı bir şekilde hayal edebiliyordum. Bir omega'nın yuvasında çiftleşme dönemi geçirmek çok cazip bir ihtimaldi. Çılgınlık başlamasına daha haftalar varken bile, sabırsızlanıyordum.

Adelaide en bariz seçimdi. En iyi seçimdi. Bana mükemmel şekilde uyan bir seçimdi.

Ve Hugh Gamesby, hak talebini güvence altına almak için kızı hızlı bir seks yapmaya ikna etmeyi başarırsa - eminim ki bunun için daha güzel kelimeler kullanırdı - gerçek bir kayıp hissetmezdim. En iyi çabalarım rağmen bu bilgi tekrar aklıma geldiğinde kaşlarımı çattım ve bakışlarımı öne çevirdim.

Şimdiye kadar zevk peşinde koşarken dikkatli davranmış, nadiren ve dikkatlice, istekli insanları arkadaş olarak tutmuştum. Babamın Niall gibi bir yarı insanı nadiren döllemesi gibi bir şeyi tekrarlamadım, onu hayatımda olduğu için ne kadar mutlu olsam da. Omegaların ejderha doğurması yeterince zordu; insanlar bu göreve daha da uygun değildi.

Bu yılki seçimi bir omega ile bitirmek istiyordum. Buna *kararlıydım*. Adelaide'nin tüm çekiciliğine rağmen, onun bir alfa için bu kadar mükemmel olmasaydı, kolayca başka birini seçeceğimi düşünmeden edemiyordum. O bir beta için boşa harcanmış olurdu, ama onu özlemeyecektim.

"Bir kadını doğum sırasında öldürmek istemiyorum," dedim aniden.

Niall'ın soluk kaşları kalktı. Babamın rengini almıştı, buğday sarısı arasında parıldayan bakır rengi, güneşten çilli soluk teni. Kanatları uçmaya yetecek kadar güçlüydü, ama gerçek bir ejderha şekli yoktu. Yine de, benden daha çok varis gibi görünüyordu. Ben annemin koyu saçlarını ve kolayca bronzlaşan tenini almıştım.

"Biliyorum," dedi Niall. "Onun çok küçük olmasından mı endişeleniyorsun?"

Hayır. Tam tersini düşündüm. Onun önümüzdeki on yıllar boyunca hayatta kalacağından endişelendim, ki bu, babamın örneğinde olduğu gibi, adadaki soyluların çoğunun benden beklediği acımasız ve zalim bir düşünceydi. Ama endişelendiğim şey

Adelaide'in, her ne kadar açıkça doğru seçim olsa da, aslında yanlış seçim olabileceğinden ve sonunda onunla mahsur kalacağımdan endişeleniyordum.

"O kim?" diye sordu Niall.

Soru sorarken başını o yöne doğru sallasa da, ağaçların altında, Hugh'un bahçesinin korunaklı alanından uzakta, arazisinin vahşi doğasında saklanmış kadını fark etmem biraz zaman aldı. Kaşlarımı çatarak ona baktım. Başı bir kitaba eğilmiş, vücudu sağlam yapısına göre çok küçük bir elbiseye sıkışmış, bir ayakkabısı çıkmış, çoraplı ayağı çimlerde kıpır kıpır hareket ediyordu.

Uzun bir süre inceledikten sonra onu daha önce gördüğümü fark ettim. "Hiçbir fikrim yok. Belki omega'ların hizmetçilerinden biridir," dedim.

Ona yaklaştığımızda başını kaldırdı, bir anlığına uzaklara dalmış ve kaybolmuş gibi görünüyordu, sanki okuduğu sayfalardan henüz çıkmamış gibi, sonra bize bakarak önce dehşetle gözlerini genişletti, sonra da sanki bizi yanında görmekten şaşırmış gibi düz bir şok ifadesine büründü.

"Dikkatini çekti mi?" diye Niall'a fısıldayarak sordum.

O ne irkildi ne de alay etti. Alay etmezdi, çünkü sadece bir aptal beni komik bulurdu. "Buradaki en ilginç kişi o," dedi.

Kadın, ona yaklaşmadığımızı, yanından geçtiğimizi fark etmiş gibiydi ve artık bize sadece ara sıra gizlice bakıyor, dikkatini tekrar kitabına çeviriyordu.

"Bence o bir omega," dedi Niall.

Kadından hoşlanıyor muydu? Niall çok kadın düşkünü birisi değildi, ama onun kadınlara ilgi duyduğunu görmüştüm ve onlar da beceriksiz, çalışkan, kahverengi saçlı sıradan kızlar değildi.

"Neden?" diye sordum, gizlice havayı koklayarak. Bir koku olabilir, ama bahçelerden de gelmiş olabilir.

"Posys'lerle birlikte geldi; onlar ejderhaların soyundan. Ve hizmetçi gibi giyinmemiş."

"Kadınların giyimine dair bilgine saygı duyuyorum," dedim, dudaklarım seğirerek, gülmek istiyorum ama bu dürtüye tam olarak uymuyorum.

Niall tuzağa düşmedi. Hiçbir zaman düşmezdi, dayanılmaz derecede soğukkanlıydı. Garip bir şekilde, onu onun için ilginç kılan şeyin ne olduğunu bilmek istedim ama sormayı reddettim. Alayımı bana geri çevirirdi. Niall'ın benim pahasına şaka yapmasına izin vermektense, şakanın dışında kalmak daha iyiydi.

Sonunda, labirentin kıvrımlarına geri döndük. Hugh Gamesby'nin bahçeleri tahmin edilebileceği gibi düzenli ve rahatsız edici derecede yapmacıktı, tek

tek bir yol vardı, tabii geri dönüp o garip genç kadın gibi ormana kaybolmak istemiyorsak. Ki bu muhtemelen daha iyi bir fikirdi.

Adelaide, partiye geri döndüğümde bana gülümsedi, ama o parlak mavi gözlerinde bir gerginlik vardı, Hugh Gamesby kararlı bir şekilde onun yanında duruyordu. O, ikimizin kavga ettiği bir kemikti, şüphesiz herhangi bir genç kadın için yorucu bir durumdu. Ama o ya da Hugh ne yapabilirdi ki? Ben ulaşabileceğim mesafeye geldiğim anda, vücudu doğal olarak benim yönüme eğildi. Aynı şekilde, bacaklarımın yanında bir battaniyenin üzerinde oturan, sevimli tombul küçük esmer kız da öyle yaptı. Omega'lar üzerinde yarattığım etki biyolojik, gurur okşayıcı ve biraz da can sıkıcıydı; geçmişte flört etmekten kaçınmamın nedenlerinden biri de buydu. Çiftleşme dönemi, alfa'nın kendisine en uygun omega'yı seçmesi için vardı; öncesinde akşam yemekleri, danslar ve hepsiyle son derece kibar sohbetler gibi zaman alıcı çabalar gerekmiyordu. Tören aynı zamanda alfa'nın betalara, uygun omega'ları üreme yuvalarına çekip onlara hiçbir şey bırakmayacağına dair verdiği bir sözdü.

Koku izlerini görmezden gel, demişti Niall. Çiftleşme dönemi bittiğinde beta kokuları kaybolacak. Bu, babamı hiç durdurmamıştı. Hiçbir şey babamı durduramazdı ve ben bu farklılığımızla gurur duyuyordum.

"Labirenti çözdün!" diye selamladı Adelaide.

Başımı salladım, onun neşesine saygıdan otomatik olarak yarım bir gülümseme attım ve omzunun üzerinden Gamesby'ye baktım. "Aslında, çok da zorlu değildi."

Omegalar, anneleri bile, gülerek kıkırdadılar. Niall kalabalıktan uzaklaşarak, gözlerini devirmesini sakladı.

Bu partiler sıkıcıydı. Bu insanlar da pek iyi değildi. Ama bu yıl kararlıydım. Adelaide mükemmeldi, seçimlerimdeki en iyi tercihimdi ve hala işaretlenmemişti. Belki de Gamesby onu baştan çıkarmayı başarırsa, nefretimi yenip onu bir taneyle alabilirdim. En azından onu engellemek için buna değerdi.

Neredeyse iki hafta sonra, seçim töreninden bir gün önce, kararımı kesinleştirdim.

Adelaide'yi uçurumun kenarındaki kaleye geri getirecek, ona kendini toparması ve yuva kurması için nazıkçe bir gün süre verecek, sonra da

onunla yatacaktım. Hayatımın geri kalanında sıkıcı bir eşle kalacak olsam bile, onun bana vereceği varis için buna değecekti. Onu hayatta tutmak için elimden gelen her şeyi yapacaktım, ki bu çoğu beta ya da babam gibi bir alfa ile yaşayabileceğinden çok daha fazlasıydı. Ejderhaların doğumları zordu ve çoğu beta bu süreçte bir omegayı kaybetmeyi umursamıyordu. Çocuğun hayatta kalması her zaman birinci öncelikti. Ve belki de bazı ejderhalar yeni bir omega seçeneğine geçmek için biraz fazla hevesliydi.

"Hâlâ buradasın."

Niall beni ofisimde yakaladığında, pencereden denizi seyrederek dalmıştım.

"Hala mı? Öleceğimi mi sandın?" diye sordum.

"Omega'yı talep etmeni bekliyordum," diye cevapladı Niall, masamın karşısındaki koltuğa oturarak.

"O yarın."

"Gamesby'nin ondan önce davranmasını *mi umuyorsun?* Bu sefer gerçekten bir omega istiyorsan, neden onlar gibi davranıp bir gece önce işaretini koymuyorsun?"

"İşaret olsun ya da olmasın, onu alacağım," dedim. Niall başını eğdi.

"Alacak mısın?"

"Buraya geldiğinde banyo yapması gerekecek," diye mırıldandım. Aslında, koku işaretleri betaların düşündüğü kadar beni rahatsız etmemişti. Sadece hiçbir omega *istememiştim*. Ama çok zaman geçmişti ve artık seçici olmaya gücüm yetmiyordu. Hak talebini beklemek, siyasi bir zorunluluktan çok yoğun bir dürtüydü.

Adelaide, seçimden önceki gece Gamesby'ye boyun eğerse hayal kırıklığına uğrayacaktım. Belki de beni daha iyi caydırmak için izinin taze olmasını isteyerek kasıtlı olarak beklemişti. Ama bu, onu buraya geri getirmeyi engellemeyecekti.

"Nasıl bir his olduğunu bilemem, ama on yıl daha bekleyebilirsin," dedi Niall. Niall'in insan genleri ona pek bir rutun sunmuyordu. Kesinlikle bir alfanın çektiği ıstırap değildi.

"Bu, beni öldürme fikrini körüklemeleri için on yıl daha demek," dedim. "Bir varis sahibi olursam, daha güvende olurum." Yavrusu olan bir ejderha, özellikle de bir alfa, daha güçlü kabul edilirdi. Bunun eski bir inanç mı yoksa ejderhaların gücünün gerçek bir parçası mı olduğundan emin değildim, ama en azından diğer betalar beni yenilgiye uğratmadan önce bir kez daha düşünürlerdi.

"Seçimden önceki gece Gamesby'nin nişanlını işaretlemesine izin vermek seni aptal gibi gösterir. İşaretlendikten sonra onu almak da seni çaresiz gösterir, çünkü artık ne kadar nefret ettiğini biliyorlar. Git ona, Ronson. Haklarını talep et. Eğer bu fikri gerçekten nefret ediyorsan, neden onunla uğraşıyorsun bilmiyorum."

Tabii ki haklıydı ve Niall, her zaman daha iyi bilen birinin üstün sakinliğiyle o sandalyede uzanıyordu.

"Sen sadece benim gitmemi istiyorsun, böylece kalenin kralı olabilirsin," dedim ve Niall'a yarım bir gülümseme attım, o da aynısını yaptı. "Peki. Hevesli bir talipli rolünü oynayacağım."

"Sana iyi şanslar dilerdim, ama onun sana bayıldığını gördüm," dedi Niall alaycı bir gülümsemeyle. Ben de onu taklit etmek istedim. Pencereleleri açarak direndim, ani deniz havası şok edici ve keskin bir şekilde içeri girdi, dudaklarımdan heyecanlı bir hırıltı çıktı. Kanatlarım beni yakaladı, zıplarken açıldılar, pençelerim parmaklarımdan kurtuldu ve uçurumun kenarından, kayalara çarpan dalgaların üzerinden uçtum. Dönerek rüzgârın kanatlarıma çarpmasına izin verdim ve acil rüzgârın peşinden karaya geri dönerek adaya geri döndüm.

Kanatlarını, ejderha formlarını kullanmamayı tercih eden ejderha soylu beyler vardı, bunu hayvani buluyorlardı. Ama uçmak, soyumuzun bana verdiği ve gerçekten keyif aldığım tek yetenektir. Babamdan bu kadar nefret etmeseydim, adanın onun alfa olarak tahtından indirilmesine ne kadar çaresizce ihtiyaç duyduğunu görmeseydim, beta olarak yerimi memnuniyetle korurdum. Omega'larımız gizlice tek tek gemilerle kaçıyorlardı, insan nüfusumuz ise korkunç çalışma koşulları altında ölüyordu. Beta'lar ise kârlarını ve mirasçıları alıp, sanki ceplerinde para ve yataklarına yatacak genç omega'lar olduğu sürece tüm bunlar kabul edilebilirmiş gibi yaşamaya devam ediyorlardı.

Babamla alfa rolü için mücadele etmek sadece benim hırsım değil, adaya karşı görevimdi. Çoğu zaman, alfa olmak, değdiğiinden daha fazla sorun yaratıyordu ve hatta çiftleşme dönemi bile rahatsız edici bir angarya idi. Ya da en azından, çılgınlığı hafifletmek için sadece kendi elim ve insan kadınlar vardı. Bu sefer bir omega ile daha iyi olacaktı, bu düşünce beni, Gamesby malikanesinin bitişiğindeki ormanın kenarında, insan köyünün yakınında bulunan mütevazı Brys malikanesine götürdü.

Brys ailesi, kızları sayesinde kutsanmıştı, ancak bunun dışında sıradan ve pek de önemli değillerdi. Bay Brys ticaretten iyi para kazanıyordu, ailesini modaya uygun tutacak kadar, ancak soyları üçüncü oğlunun üçüncü oğlu ya da ona benzer bir şeydi, unvanları ya da

miras bırakılmamıştı. Kızlarının alfa ile evlenmesi en azından sosyal açıdan bir nimet olacaktı ve unvan ve para beklentisi de bu anlaşmayı daha cazip hale getirecekti.

Evlerinin, ormanlarının üzerinden uçarak neredeyse Gamesby'nin evine kadar geldim, sonra bu işi aktif olarak kaçırdığımı fark ettim.

Kanatlarımı hafifçe katladım ve ok gibi aşağıya doğru atlayarak yere indim. Gamesby beni görürse, beni vahşi bir hayvan sanmış gibi davranıp vurmaya çalışabilirdi, ama ben ağaçların arasında kaybolmayı ve adımlarımı sessiz tutmayı biliyordum. Ormanda yürürken düşüncelerimi yeniden düzenlemek için zamanımı kullanacaktım.

Adelaide ideal bir omega, diye kendime yüzüncü kez hatırlattım, kanat pençemi bir ağaç dalına takıp yavaşça aşağı indim. *Ailesi her iki tarafta da iyi bir doğum geçmişine sahip. Bir varis, kapalı kapılar ardında yaşanan beta çekişmelerinin bir kısmını çözecektir.*

Botlarım yere değdi ve adımlarımı yavaşlattım. Benim yerimi alabilmelerinin tek yolu beni öldürmekti, ama ben buna izin vermeye niyetli değildim. Bir omega'ya, Adelaide'ye ya da en azından onun sunacağı varise ihtiyacım vardı. Sessizce hedefime doğru yürüdüm.

Düşüncelerim zihnimde emirler gibiydi, sinirlilikten daha az ama ilgisizlikten daha fazla bir his uyandırıyor. Bu emirlere uymaya o kadar kararlıydım ki, seslerin varlığını neredeyse fark etmedim. Tanıdık seslerdi.

"Hugh, gerginim."

"Addie, canım, gergin olman için hiçbir neden yok. Plan haftalardır değişmedi. Senin görevin yarın neredeyse bitecek."

"Hayır, bitmeyecek!"

Adımlarımı çoktan durdurmuş, kocaman bir ağacın arkasına sığınmışım, ama Adelaide Brys'in sert sesi beni meraklandırıyordu ve şaşırttı, ses o kadar sertti ki, ondan daha önce duyduğum hiçbir şeye benzemiyordu.

"Her şey yarın *başlıyor*, Hugh. Eğer bu işe yararsa, eğer beni seçerse..."

"Seçmezse deli olur, Addie," dedi Hugh, sesi omega'lara kıyasla çok tatlıydı.

"O zaman ona vahşi bir çiftleşme için hizmet etmek zorunda kalırım. Günlerce! Bir alfa'nın saatlerce üstümde çiftleştiği düşüncesi seni rahatsız etmiyor mu?"

"O zaman ona vahşi bir çiftleşme döneminde hizmet etmek zorunda kalacağım. *Günlerce!* Bir alfa saatlerce üstümde çiftleşecek olması seni rahatsız etmiyor mu?"

"Bu beni çılgına çeviriyor," dedi Hugh, ama bana pek inandırıcı gelmedi.

Önde hafif mırıldanmalar vardı, Hugh omega'ya endişesini ve sevgisini telkin ediyordu, ama arkadan gelen bir çıtırtı beni döndürdü ve gördüğüm şey beni sert bir şekilde şaşırttı.

Niall ve benim Gamesby'nin partisinde saklandığını gördüğümüz garip omega kadın, birkaç metre ötede ağaçların arasında körü körüne dolaşıyordu. Akşam yemeğinden sonra viski içerken kıkırdayan beta ejderhalardan öğrendiğim kadarıyla ona Mouse diyorlardı. Burnunu başka bir kitaba gömmüş, eteğine takılan bir çalı dalını fark etmemiş ve kesinlikle, sonucunu duymak için can attığım bir tartışmanın ortasına girmek üzere olduğunun farkında değildi. Kafasını kaldırıp beni görürse, herhangi bir ses çıkarırsa, onlara benim varlığımı fark ettirebilirdi.

Mümkün olduğunca sessizce öne doğru eğildim ve onu yakaladım, elimi dudaklarına kapattım, avucumda fareye yakışır ama küçük bir ciyaklama sesi çıktı. Hızlı ve dikkatli bir hareketle, onu beceriksiz ayaklarından kaldırdım ve kollarını ve belini sıkıca kavrayarak saklandığım yere götürdüm.

"Sessiz ol," diye kulağına sertçe fısıldadım.

Kollarımda gerildi ve şaşkınlıkla fark ettim ki, onun ağır görünümlü vücudu aslında çok talihsiz bir kılık değiştirmeydi. Kollarımı ona doladığımda, oldukça umut verici geldi. Karnı yumuşaktı ve kalçaları benim kalçalarımın karşı inanılmaz derecede dolgun ve yumuşaktı. İlginçti. Hatta dikkat dağıtıcıydı.

"Bu durumdan zevk alacaksın. Elinde değil," dedi Hugh, sözlerindeki duygusuzluğu nezaketle gizleyerek. Adelaide öfkeyle ciyakladı, ondan gelen yeni bir ses daha, ve Hugh devam etti, "Tek yapman gereken birkaç gün, bir hafta kadar ona katlanmak, sonra ben haber verdiğimde kapıyı açmak."

Kollarımdaki küçük fare — Lord Posy'nin kızı, duyduğum kadarıyla ne yazık ki Old Gryffyd ile evlendirilmiş — benim kadar bu konuşmanın entrikasını fark etmiş gibiydi ve ikilinin sesleri yükselir yükselmez mücadele etmeyi bıraktı. Onu bırakıp sessiz olmasını söyleyebilirdim, ama bu kadar rahat bir vücudu tutma fırsatını kaçırmış olurdum. Sonuçta onun da bir kokusu vardı, çok hafif bir koku, ama bana bir zamanlar bir insan kadında kokladığım, ejderhaları cezbetmek için tasarlanmış bir parfümü hatırlattı — kehribar ve altın rengi, sıcak ve şurup gibi. Posy'nin kızında bu koku daha hafifti, ama aynı zamanda daha az yapaydı.

"Kapıyı kilitli bırakmak istiyorum. Eğer rutin bir hayata bu kadar uygunsam, alfa'nın omega'sı olmaya da uygun olduğumdan eminim," dedi Adelaide, daha çok kendine özgü, utangaç ve alaycı bir ses tonuyla. Konuşmalarında beni sanki oyunlarında bir piyonmuşum gibi rahatça kullanmalarına öfkelen dim.

"Sen onun *damızlık kısırağı* olacaksın. Şimdiye kadar seçim yapma konusundaki isteksizliğini, onun babasının oğlu olmadığı şeklinde yanlış yorumlama. Doğumdan sağ çıkarsan, seni öldürmenin bir yolunu bulacaktır."

Kollarımdaki kadın kaskatı kesildi ve ben onu sakinleştirmek için içimdeki dürtüye direndim. Babam için bu doğru olabilirdi, ama umarım benim için doğru olmazdı.

"Önce iyi olacağım, sonra öldürüleceğim..."

"Birkaç gün içinde öldürülmeyeceksin. Zorluk çıkarma, Addie. En kötü ihtimalle, büyük olasılıkla alfa olacak bir alfa'nın oğluyla yükümlü olacaksın. Eğer öyle olmazsa, bir sonraki alfa ben olacağım ve sen de benim için istediğimiz tüm oğulları ve kızları doğuracaksın."

Bir el kolumu tuttu, tuttuğum omega duyduğum sözlere şok olmuştu. Ben de biraz şok olmuşum. Gamesby'nin hırısından değil, bir omegayı tuzak olarak kullanabilecekleri aklıma gelmemişti. Akıllıcaydı ve haftalardır kendime söylediğim gibi, Adelaide mükemmeldi. Benim ve onların kullanımı için.

"Kabul et. Uzun zamandır yapmadığımız için heyecanlandın."

"Oh, Hugh. Neden ondan daha önce kurtulmadın? Onun yatağına girmek istemiyorum. Beni korkutuyor."

"Biliyorum, canım, biliyorum. Keşke zavallı küçük kalbini bir öpücükle yatıştırabilsem."

"Bir öpücükten daha fazlası," diye ısrar etti Adelaide.

Konuşma bir dönüş yaptı, kollarımdaki kadın nefesini tuttu, arzu edilen yaşın sınırında olan bir omega için şaşırtıcı derecede masum bir ses.

İkimiz için de, onu ayak parmaklarının ucundan kaldırıp yanıma aldım. Kolları kolayca omuzlarıma dolandı ve ben de dönüp sevgililerin açık sözlü konuşmalarından dikkatlice uzaklaştık.

Omega — *Mairwen!* Sonunda hatırladım — uysal kalmaya devam etti, göğsüme yaslandı, onu taşıırken ellerini omuzlarıma sıkıca ve neredeyse sahiplenircesine tuttu. Kabaca köye doğru yöneldim. Posy malikanesi, kasabanın diğer tarafında, kalemden görülebilen bir yerdeydi.

"Seni öldürmeyi planlıyorlar," diye fısıldadı Mairwen, kat ettiğimiz mesafeden memnun görünüyordu.

"Anladım," diye cevap verdim, dudaklarım seğirerek.

O, homurdandı ve kıvranmaya başladı. Artık kıyafetlerinin ona neden bol geldiğini anlıyordum. Güncel modanın silüetleri, hacim ve şekle eğilimli bir vücuda uymayacak kadar ince ve düzdü. Kıyafetleri olmadan daha iyi görünecekti ve ben, haksız bir şekilde gizlenmiş göğüslerine baktım. Hangi aptal, onları bir tuzakla düzleştirip sonra da çenesine kadar kumaşla örtmeyi düşünmüştü?

"Ne yapacaksın?" diye sordu.

"Başarılı olmalarına izin vermeyeceğim," dedim rahatça, onu ayağa kaldırıp ona nadir bir gülümseme sundum.

Bana kaşlarını çatarak baktı, dudakları bükülüp kıvrıldı. Geniş bir ağzı vardı, öpmeye uygun dolgun dudakları. Hâlâ... tam olarak güzel değildi, ama dikkat çekici bir şey olduğunu fark ediyordum.

"Adelaide'yi ikna edebileceğinden eminim," dedi, sesi biraz şüpheliydi.

Elbette haklıydı. Kesinlikle yapabilirdim. Adelaide'ye uslu durmasını emredebilirdim, hatta ondan zevk talep edebilirdim.

"Bu, onun baştan ikna edilmiş olması sorununu çözmez," dedim, omzumun üzerinden hala yalnız olduğumuzu kontrol ederek.

"Katherine sana uygun olabilir. Utangaç görünüyor, ama aslında insanlara pek ilgi duymuyor. Ama çok zeki ve Gamesby'nin bir pislik olduğunu düşünüyor." Mairwen, muhtemelen kendi kullandığı dil yüzünden kızardı, ama bana hevesle baktı. Gözleri rahatlatıcı, sıcak bir tondaydı, neredeyse altın rengi, uykulu kahverengi saçlarından daha parlaktı.

Bana alternatifler öneriyordu. Mouse adını verdikleri bu tuhaf omega, bana hiç düzgün bir şekilde tanıtılmamıştı ve ben oradayken kimseyle tek kelime bile konuşmamıştı, ama benim yerine kimi seçebileceğime dair fikrini söylüyordu. Ve sözleri ne kadar cesur olsa da, kendisiyle başlamamıştı.

Lanet olsun. Niall haklıydı. O, grubun en ilginç üyesiydi. Garip ve çoğunlukla sıradan, ama aynı zamanda çekici ve biraz da doğrudan, uygun bir omega parfümü kullanmıyordu.

"Nereden geldin?" diye sordum, tam olarak ne demek istediğimi bilmeden.

Kızardı ve elindeki kitaba baktı. "Dolaşıyordum. Kitap okuyordum."

"Evde değil."

"Evde değil," diye açıkça başını sallayarak onayladı.

Birbirimize baktık ve anladım. Yarın seçim töreni vardı. Gryffyd Evans'a söz verilmişti. Ve beş seçim boyunca, adanın betaları, seçimlerden kısa bir süre önce omegaları koku işaretleyerek seçimlerimi engellemişlerdi.

Aklıma gelen, Bay Evans'ın kendi çıkarları için bu genç kadını baştan çıkarmaya ve kirletmeye çalıştığı görüntüyü reddettim. Kız hala temizdi, kendi parfümünün kokusu bile zar zor hissediliyordu ve üzerinde onun yağlı izleri yoktu. Ama Gryffyd Evans'ın, seçilmeden önce genç bir omega ile seks yapma fırsatını kaçırmayacağını düşünüyordum, eğer bunun yanına kâr kalacağını düşünürse. O, seçtiği kadınlar konusunda benim babam kadar kötü şöhretliydi.

"Bütün gün dolaşamam," dedi, geniş dudaklarında kasvetli, zoraki bir gülümsemeyle. Tam da onu bunu yapmaya teşvik etmek üzereydim ki, topuklarını döndü ve önümüze geçerek devam etti, "Sophia da sana uygun olabilir. Onu cesaretinden vazgeçirmek imkansızdır. Tanıyabileceğin en inatçı neşeli yaratık."

Mairwen Posy, reverans yapmadan, "efendim" diyerek alçakgönüllülük göstermeden, hatta veda etmeden, hemen oradan ayrılmak üzereydi. Onu yarın seçimde görecektim, ancak bu etkinliğin sonucundan birdenbire emin olamadım. Tek bildiğim, Adelaide'nin uygun olmadığıydı. Onu, beni öldürmemesi için ikna etmeye çalışacak kadar sevmiyordum.

"Seni eve kadar geçirsem iyi olur," dedim. "Açıkçası, senin görüşlerine ihtiyacım var."

Mairwen onaylayarak mırıldandı, sonra durdu ve bana dehşetle baktı. "Ama beni eve kadar götüremezsin. Annem seni görürse, aklına türlü türlü çılgın fikirler gelir. Bir günden az bir süre olduğunu biliyorum, ama o kadar kısa sürede bile o..." Aniden durdu, dudaklarını sıkıca kapattı, başını salladı ve bir asker gibi ilerlemeye başladı. "Saçma," diye mırıldandı.

Mairwen'in annesi, seçimden bir gün önce kızının yanında beni görebilir, hatta onu zorla tuttuğumda üzerimden kokumu alabilir. Annesi, Mairwen'i seçmeye hazırlandığımı düşünebilir. Alfa, uzun boylu, beceriksiz, uygunsuz, açıkça güzel olmayan, kokusuz omegayı seçiyor.

Olası değil. Mairwen'in dediği gibi
saçma. Dudaklarım yine seğirdi.

"Francesca uygun olmaz. Çok ağlak ve inanılmaz derecede itaatkar. Gamesby gibi biri ona kapıyı açmasını önerirse, ikiniz zavallı zihninde bir çekişme yaşarsınız," dedi Mairwen, benim için bir uyarıdan çok Francesca'yı savunmak için.

O benim önümde yürüyordu, bu çok yazık oldu. Beni gülümserken gören çok az insan vardı.

Üçüncü Bölüm

MAIRWEN

Başımı yana çevirdim, burnumu omzuma doğru eğdim ve alfa'nın keskin, meşe kokusunu bir kez daha koklamaya çalıştım. Eve gelir gelmez banyo yapmış, kendimi temizlemiş ve elbisemi değiştirmiştım, ama hala belime doladığı kolunun baskısını hissedebiliyordum ve hiçbir iz kalmamış olması imkansız görünüyordu.

Bardağıma uzandım, parmaklarım sapının etrafında durakladı. Masada karşımda oturan Bay Evans, hafif bir sırıtışla beni izliyordu. Akşam için şarabı o getirmişti ve şarabın, midemi bulandırmaya başlayan, meyan kökü gibi hoş olmayan bir tadı vardı. Ya da bunun sebebi, olacakların düşüncesiydi. Muhtemelen her ikisi de.

Bay Evans'ın, seçimden önceki gece nişanlısını yatağa atma geleneğini neden sürdürdüğünü anlamıyordum. Beni alfa erkeğe kaptırmaktan korkması pek olası değildi.

Adelaide Brys'in son zamanlarda yaptığı ihanet girişimine rağmen.

Şarap kadehini dudaklarıma sıkıca bastırarak yudumladım ve gazlı tadı olan sıvının bir kısmı ağızıma kaçtı. Bir sırrım vardı ve dilimin arkasında patlamak üzereydi, anlatılmak için yalvarıyordu. Ama ya Bay Evans komplodan haberdarsa, Hugh Gamesby'nin müttefiki ise? Ya babam da öyleyse?

Babamın eski alfamız Lord Cadogan'ın babasından "centilmen olmayan" diye bahsettiğini duymuştum. Oğluna güvenmediğini de biliyordum, ama alfamızı öldürmek isteyebileceğini ima edecek kadar kötü konuştuğunu hiç duymamıştım.

"Şarap benim mahzenimde yıllandırıldı," dedi Bay Evans — elbette ona Bay diye hitap etmeye devam edemezdim — benim yine sahte bir yudum aldığımı izlerken. "Bu benim masamın imzasıdır. Nadiren başka bir şey tercih ederim."

Gülümsemesi mutluluk doluydu. Bana zevkleri hakkında küçük bir bilgi vermişti, yarın öğleden sonra babam hayatımı ona teslim ettiğinde işime yarayacak — ya da hatırlamam beklenecek — bir bilgi.

Yarın. Bir ay önce, Lord Cadogan şirketimize dalmadan önce, kaçınılmaz olan hala oldukça uzak, ufukta asla ulaşamayacağım uzak bir nokta gibi geliyordu. Şimdi o gün *yarındı*, önümde aşamayacağım ya da geçemeyeceğim devasa bir duvar gibi duruyordu.

Ailemin yemek odası, iki ucunda bulunan iki küçük şömine sayesinde sıcaktı, ama sanki soğuk bir mezara düşüyormuşum gibi hissediyordum. Günlerim artık sayılıydı. Bay Evans'ın omegaları nadiren on yıldan fazla görev yapardı. Birkaç ay önce doğmuş olsaydım, Bay Evans tarafından son çiftleşme seçimi töreninde seçilmiş olsaydım, şimdiye kadar çoktan ölmüş olurdum.

Mezarına giren bir kadın olarak, son birkaç söz söyleme hakkım olması gerektiğine karar verdim.

"Bu bana çocukken çok nefret ettiğim şekerlemeyi hatırlatıyor," dedim neşeyle, Bay Evans'a gülümseyerek.

"Mairwen!" Annemin çılgılığı ani ve incinmiş gibiydi, sanki misafirimiz değil de onu aşağılamışım gibi.

Babam garip bir kahkaha attı. "O zaman, yaşlandıkça zevklerimizin olgunlaşması ne kadar da şanslıyız, değil mi?"

Ben şüpheli bir ifadeyle devam ettim, Bay Evans ise kendi şarabını yudumlarken bana sert bir bakış attı.

"Bu kadar açık sözlü olabileceğini bilmiyordum, canım," dedi Bay Evans. "Üstlerine karşı çıkmaktan korkmayan bir omega'yı gerçekten seviyorum. Onların gelişmesi için talimat verme fırsatı oldukça tatmin edici."

Bu adamla kavga etme dürtüsüne direnmek zor olacaktı, ama o bunu dört gözle bekliorsa, ona bu zevki tattırmamak daha iyi olurdu.

"Şaraptan olmalı," diye mırıldandım. Tabağıma baktım ve tüm yemeğin bitmiş olduğunu görünce kaşlarımı çattım.

"Belki de biraz temiz hava alman iyi olur, canım," dedi Bay Evans. Evans dedi.

"Evet, bu saatte bahçeler çok güzeldir," dedi annem aceleyle

"Karanlıkta mı demek istiyorsun?" diye anneme biraz fazla yüksek sesle sordum. "Huzur verici," diye cevapladı.

Nefesimi verip koltuğuma geri oturdum, babama baktım ve Yüzünde en kötü türden bir kınama vardı. Endişe ve yalvarma, öfkeden çok daha güçlüydü. Yirmi altı yaşındaydım. Bay Evans'ı reddedemezdi

Evans'ı reddedip bir sonraki seçim için on yıl daha beklememe izin veremezdi. Ve benim için para ödendiğinden emindim.

Gryffyd Evans'ı çok fazla aşağılarsam, onun kabul edeceği bir reddetme şekli bulursam, babam o adama parasını geri ödemek zorunda kalacaktı. Ve yarın beni kurtarmaya hazır kimse olmayacaktı.

Keşke biraz daha güzel, biraz daha zayıf ve iyi yemeklere ve güneşte uzanıp kitap okumaya daha az meraklı olsaydım. Keşke saçlarım birazcık kıvrılsaydı.

Kadehi kaldırdım, kokusuna burnumu buruşturdum ve kadehin kenarından Bay Evans'a baktım. Bay Evans'la o gölgeli bahçeye tek başıma girmek için bir tür cesarete ihtiyacım vardı. En iyisi bu cesareti sıvıdan alayım. Bay Evans'ın zafer dolu sırtışını ve midemin bulantısını görmezden gelerek kadehi bir dikişte içtim.

Masadan kalktık ve o koltuğun etrafında dönmemi bekledi, kolunu uzattı. Bu jesti reddetmek istedim, ama mum ışığı etrafında dönüyordu ve belki de uysal davranmak onu benden daha çabuk sıkar diye düşündüm. Elimi onun dirseğine koydum ve zihnimde onu alfa'nın daha kaslı vücuduyla karşılaştırdım. Bay Evans benden sadece biraz daha uzundu. Eğer hayatta kalırsam, yaşlandıkça o da sonunda kamburlaşabilir ve avantaj benim lehime olurdu. Ama bunun olası olmadığını ben de biliyordum. Betaların ömrü omegaların neredeyse üç katıydı ve bu, bizim doğum riskimiz olmadan geçerliydi.

Lord Cadogan beni hiç çaba harcamadan ormanın içinden taşımıştı ve kendimi narin hissetmemiş olsam da, tutuşu rahattı ve onun yanında çoğu erkeğin yanında olduğumdan daha az utangaç hissediyordum. Şu anda Bay Gryffyd Evans'ın yanında da pek utangaç değildim, ama bunun nedeni büyük ölçüde ona odaklanmam gerektiğini hissetmemdi, vücudum onun saldırısına hazırlıklı olmak için gergindi.

Bay Evans, sanki benim evim değil de kendi eviymiş gibi arka bahçeye doğru yol gösterdi. Bir varisi olmayan ve Bay Evans'ın elinde olan ben, belki de sonunda onun evi olacaktım. Bu yüzden bu işe para yatırmaya istekli olmasına şaşmamalı.

"Yarın için endişeli olmalısın," dedi Bay Evans.

Ben daha çok bu akşam için endişeliydim, her adımda dizlerim daha da zayıflıyor, midemdeki şarap uçurumun kenarındaki dalgalar gibi çalkalanıyordu.

"Bu gece hava soğuk değil mi, efendim?" diye sordum. Hava güzel ve ılıktı. "Salona geçmek ister misiniz? Size müzik çalabilirim. Piyano üzerinde bir şarkı çalışıyorum."

En iyi ihtimalle, müzikte kabul edilebilir bir yeteneğim vardı ve annem şarkı sesimin ürkütücü ve rahatsız edici olduğunu söylerdi. Bu, adamı caydırmak için yeterli olur mu?

Elini kolumun üzerindeki elime koydu, parmakları bileğimi sıkıca kavradı ve beni kendine çekti. Uzun ve hızlı adımlarla, annemin büyük bir özveriyle baktığı düzenli gelincik, şakayık ve gl sıralarının arasından beni geri çekti.

"Bir flört sezonunda yeterince kızsı müzik ve sırtış gördüm. Gelenekleri benim kadar iyi biliyorsunuz, Bayan Posy. Bu birliğin sunabileceği azıcık neşeyi, istediğim kadar ve istediğim sıklıkta yaşamak niyetindeyim."

Tüylerim diken diken oldu, rahatsız edici bir sıcaklık ve nemlilik hissettim ve o beni bahçenin arkasına sürüklerken adımlarım sendeledi. Bykbabamın yaptığı eski bir tahta bank vardı, geniş bir söğüt ağacının altında gizlenmiş. Evden tamamen görünmez değildi, ama bu gece ailem nerede olursa olsun, bahçeyi izlemeyeceklerinden şüphem yoktu.

"Kendimi iyi hissetmiyorum," diye mırıldandım, bir kökün üzerine takılıp düşerken.

Annemin Bay Evans için hazırladığı akşam yemeği, onun kendi aşısı tarafından tasarlanmıştı ve genellikle akşamları yediğimiz yemeklerden daha ağırdı. Ve o şarap, çok tatlıydı ve Bay Evans'ın bahsettiği mahzenden çok fazla tadı vardı.

Ben bankın üzerine düşmüştüm, koltuk sertti ve dşşm karnımı ve içindekileri sarsmıştı.

"Hanımefendi gibi davranma, bunun için çok yaşlısın," diye alay etti Bay Evans. "Kusurlarına rağmen, burayı ele geçiren ilk erkek ben olamam."

Böylesine saçma bir söz karşısında gözlerim fal taşı gibi açıldı ve Bay Evans'ın iri cüssesi önümde sallanmaya başladı. Sert bir el dizimi kavradı, ayağımı bankın üzerine çekti, bir diğeri omzumu geriye ve yana itti, beni garip bir açıyla durdurdu.

Hayır. Onun istediği aı, fark ettim, şarap ve ağır akşam yemeği boğazıma kadar yükseldi.

"Efendim, sanırım ben..."

Bay Evans'ın dizi, benim garip bir şekilde açılmış bacaklarımın arasındaki bankın üzerine düştü ve eteğim, o onu yukarı itip yolundan çekince yırtılırken boğuk bir çığlık attı.

O yanılıyordu. Ben yirmi altı yaşındaydım, tüm kusurlarımla birlikte, ve hiçbir erkek onun dediği gibi benim *blgemi* ele geçirmemişti. Omzumdaki el

boynumu acımasızca sıktı ve Bay Evans eğilip ağzını ağzıma yapıştırdığında kalbim göğsümde çöktü. Dili dudaklarımı ve çenemi kaygan bir şekilde okşadı ve ben kendime bunun tarihteki en kötü ilk öpücük olduğu şeklinde zavallı bir teselli ödülü verdim.

"Ağzını aç, kızım," diye bağırdı.

Ama ağzım sıkıca kapalıydı, midem kasılmıştı ve boğazım zorla yutkunuyordu, acı salya ve keskin safra dilimde birikiyordu. Ağzımı açarsam, kesinlikle...

Oh. Harika! Birdenbire aklıma geldi.

Bay Evans'ın istediğini yaptım, midem bir kez daha bulandığında dudaklarımı ayırdım. Şarap boğazımdan dilime geri geldiğinde daha da kötüydü ve onu hevesle dışarı attım.

"Argh! Blech! Ughhh!"

Bay Evans'ın boynumdaki eli beni ondan uzaklaştırıyordu, ama artık çok geçti. Hayatımda hiç bu kadar kusmaktan mutlu olmamıştım, aramızda, çenelerimizin ve zarif akşam yemeği kıyafetlerimizin üzerine koyu bir leke yayılıyordu.

Beni bırakıp geriye doğru sendeledi ve ben oturdum, hevesle tekrar kustum, o benden kaçmak için acele ederken kusmuğumun pantolonuna ve botlarına bulaştığından emin oldum. Zaferle övünmek, kahkahalarla gülmek istedim. Ayrıca tekrar kusmak istedim. Artık kendimi iğrenç hissediyordum ve kokuyordum, ama hepsi buna değdi.

Neyse ki, sesim zayıf ve kısık çıkıyordu. "Affedin beni efendim. Sizi uyarmaya çalıştım. Bir şey mideme dokundu." Kusmak istedim, yere safra tükürdüm ve başımı salladım. "Sanırım şaraptan oldu."

Bay Evans titredi ve kendisi de hafifçe öğürdü. "İğrenç, saçma yaratık. Bu ne cüret!"

"Çok üzgünüm efendim, ama sanırım bir sorun olabilir..."

O uludu ve hızla yana atladı, ben de kötü gülümsememi saklamak için ikiye katlandım

sırıtişımı saklamak için ikiye katlandım.

"Boş ver. Bu gece boş ver. Kimse seni almaz,"

diye tısladı, geri çekilirken.

Kabul etmek için başımı salladım. Ve belki Bay Evans bunu herkese yayar ve kimse beni seçmezdi.

"Ama bunun bedelini yarın ödeyeceksin," diye homurdandı, topuklarını döndü.

Gülümsemem bir an için sönükleşti, ta ki onun evine doğru koşarken tekrar öğürmeye başladığını ve arabasını çağırdığını duyana kadar. Bu sadece bir gecikmeydi. Kaderimden bir süreliğine kurtulmuştum.

Ama en azından geleceğim için parlak bir ödöl garantilemiş olabileceğimi düşündüm.

Bay Evans bana bir daha o iğrenç şarabı asla ikram etmeyecekti. Şanslıysam, onun için o şarabın tadını tamamen mahvetmiştim.

Kıkırdadım ve sonra yüzümü buruşturdum. Oh, *kokuyordum*. Bankadan dikkatlice kalktım ve Bay Evans'ın bana tuttuğu yerin izi, elbisenin üzerine sıçrayan kusmuk izinden daha rahatsız ediciydi.

Bir kez daha banyo yapacaktım. Bu, özgürlüğümün ve huzurumun son gecesiydi.

Ve yarın, gelecekteki sefaletimin kasvetli karanlığına karşı parlayacak tek bir parlak nokta vardı: Lord Cadogan'ın ne yapmaya karar verdiğini, Adelaide'nin ihanetinden sonra kimi seçeceğini öğrenecektim. Bu, bir hikayeden çıkmış gibi neredeyse heyecan vericiydi.

Dördüncü Bölüm

MAIRWEN

Son seçim töreninde çok rahatlamıştım, garip bir lütufla on yıl daha bu durumdan kurtulabileceğimi fark etmiştim. Annem ve babamla birlikte arabaya binmiş, adanın ortasındaki büyük tarlaya doğru yürümüş, yaz sonunda hasat şenliğinin yapılacağı yere varmış ve benden biraz daha büyük kızların sahneye çıkmasını izlemiştim. O zaman, bir sonraki seçim geldiğinde kaç tanesinin seçtikleri ejderhalarla birlikte olacağını merak etmiştim.

Şimdi o sahnede dururken, parlak sabah güneşi gözlerimi kamaştırırken, seyirciler arasında yedi kişiden beşini saydım. Aslında fena bir oran değil.

Şu anda burada duran sekiz kişiden kaç on yıl sonra da burada olacak?

Bay Evans sahnenin solundan bana öfkeyle bakıyordu, yüzü dün geceki öfkeden kızarmış, intikam alacağına dair bir söz veriyordu. Bakışlarımı ondan ayırdım ve seyircilerin arasında oturan ailemi gördüm, yüzlerinde hafif bir sıkıntı ve gerginlik vardı. Dün geceki başarısızlığımı fark etmiş olmalılar. Bay Evans'ın işaretini taşı mıyordum.

O anda aklıma geldi ki, bugün en azından toplanan ejderhaların bakış açısına göre biraz aşağılayıcı olmalıydı. İnsanlar kokumu fark etmezdi, ama soylu ejderhalar fark ederdi. Sadece Adelaide ve ben işaretsizdik. Eğer sadece ben olsaydım ve alfa tarafından gözden kaçırılsaydım, üzerimde beta kokusu olmasa bile, toplumdaki değerimi daha güçlü bir şekilde ortaya koyacak başka bir şey olamazdı.

Adelaide'in ihaneti benim kurtuluşum oldu. Herkes onun Adelaide'i reddetmesinden o kadar şok olacaktı ki, beni hor görmesini hiç umursamayacaktı.

Adelaide iki kız gerideydi ve ona görmediği bir minnettarlık gülümsemesi gönderdim. Aslında kimse görmedi, çünkü tüm gözler, gölge toplantımızı kapladığında gökyüzüne çevrilmişti.

Alfamız gelmişti.

Lord Cadogan'ın ejderhası, toprak tonlarında siyah ve pas rengiydi, pullu karnında ateşli bir turuncu ton vardı. Vücudu uzun ve sağlamdı, ama gördüğüm babasının resimlerinde olduğu gibi ağır ve yuvarlak değildi. Ejderha, adam kadar güzel ve korkutucuydu ve ayakta duran insan köylülerin tezahüratları ve ejderhaların nazik alkışları eşliğinde başımızın üstünden süzülerek geçti.

Sahnelerin sağındaki kalabalığın kenarına uçtu ve arka ayaklarını yere indirdi, vücudu küçülerek neredeyse sıvı bir dönüşümle bir adama dönüştü, siyah botları parlıyordu, giysileri sadece hafifçe rüzgârla dalgalanıyordu, bukleleri dağınıktı.

Midem hala gecedен kalma sersemlikten dolayı sıkışmıştı — Bay Evans'ın zehirli şarabını nihayet kusana kadar birkaç kez daha kusmuştum — ve Lord Cadogan'ın kolunun sarıldığı belime elimi koydum.

"Adelaide çok şanslı," diye fısıldadı Sophia, hafifçe iç çekerek.

Ben burnumu çektim ama o beni görmezden geldi. *Adelaide, Hugh Gamesby'ye cinayet planını nereye sokacağını söyleyecek kadar akıllı olsaydı şanslı olurdu.*

Alfamız kanatlarını çırpı, bulutlardan gelen sabah buharı onların engin karanlığında parıldayarak sıçradı ve sonra ilerlemeye başladı. Adalılar onun yolundan çekildiler ve ona sahne merdivenlerine giden bir yol açtılar. Dragonkin'in hizmetçileri ve bahçıvanları olan bu insanların kaçı, Bleake Isle'in Alfası'nın bu yıl omegasını seçeceğini zaten bekliyordu acaba?

Bunu yapmasını umuyordum, ancak diğerlerinden hangisinin ona en uygun olacağına karar verememiştim. Betaların kokularını görmezden gelmesini, Adelaide ve onun saf gül kokusunu reddetmesini ve hepimizi şaşırtmasını umuyordum.

Merdivenleri çıkarken bakışları bana takıldı ve ben de ona bir gülümseme sundum, sanki onun suç ortağımıymışım gibi hissederek. O da bana gülümsemeyle karşılık vermedi, ama geçen ay bizimle birlikteyken onu pek gülümserken görmemiştim ve gözleri bana karanlık bir şekilde parılıyordu.

Heyecan balonu, önceki gecenin rahatsızlığıyla karışmıştı ve siyah botlar sahnenin döşeme tahtalarına ağır ağır basarken ben yavaşça nefes aldım.

Lord Cadogan aniden dönerek kalabalığa baktı ve onlar şaşkınlık içinde nefeslerini tuttular. Kızken iki kez seçimi izlemiştim, alfamız

hemen hemen hiç heves göstermeden sırayla işini bitirmişti. Bu yıl ise şimdiden farklıydı.

"Ne düşünüyorsunuz? Bu yılın genç kadınları arasında benim omega'm var mı?" Sesi doğal bir şekilde yayılıyordu, zorlayıcı bir gürültü değil, ama ejderhasının havada çırpınan devasa kanatları kadar ağırdı.

Seyirciler heyecanla parlayan gözlerle evet diye bağırdılar ve bağırışlar arasında birden fazla "Bayan Brys" sesi duydum.

"Ben de öyle düşünüyorum," dedi Lord Cadogan alçak sesle, tekrar bize dönerek.

Ama kim? diye düşündüm, sonuçtan şüphe duyan tek kişi kesinlikle bendim.

Sahne, adımlarıyla titriyordu. Biz omegalar da öyle. Sağımdaki Sophia, kısa ve gergin nefesler alıyordu. Solumdaki Katherine, gerginlikten titriyordu. William Aspley tarafından işaretlenmişti ve bu sezon aralarında gerçek bir sevgi olduğunu fark etmiştim. O da en az onun kadar bilgiliydi. Onu görmek için sabırsız mıydı, yoksa endişeli mi?

O sağdan yaklaşırken bakışlarım amaçsızca dolaşıyordu. Ben de seyirciler gibi bu anın bir izleyicisiydim ve insan tezgahtarlar gibi sahnenin kenarında durup, omegaların önünde dolaşan ejderhayı hayranlıkla seyredip, onun sıradan birini seçmesini beklemek isterdim.

Adımları durdu ve onun görüşümü engellediğini fark etmem biraz zaman aldı, beyaz gömleğinin inci düğmeleri bana göz kırptıyordu. Gözlerim büyüdü ve çenemi kaldırıp ona baktım. Ama bunu yaptığım anda, o ilerledi, kalbim boğazıma kadar çıktı, o kadar saçma ve gereksizdi ki, yere çökmek istedim.

Bir an için onun... olabileceğini nasıl hayal edebildim ki?

Adelaide'ye ulaştığında kalabalık nefesini tuttu, herkes o kadar sessizdi ki, burnunu çekişi duyulabiliyordu. Sonra yine ayaklarının zeminde yankısı duyuldu ve o kadının yanından geçerken herkes hafifçe nefesini tuttu.

Sağımda, Sophia'nın gözleri kocaman açılmıştı, ağzı O şeklinde açılmıştı ve öne eğilmiş, sırayı hayretle izliyordu, sonra tekrar dikleşti. O dönüyordu, geldiği yoldan geri dönüyordu.

Onun dramatik duygusunu takdir ettim, ama *kim?* Kimi seçecekti? Adelaide'nin yanından durmadan geçince, şoktan nefes alma sesi daha da yükseldi. Aslında, adımları hızlanıyor, yaklaşıyordu.

Omuzlarım çöktü, çünkü onun daha mantıklı bir seçim yaptığını fark ettim: hiçbirimizi almamayı. Adelaide'nin reddedilmesinin ardından kimse benim reddedilmeyi fark etmeyecekti, ama ben onun biraz daha heyecan verici bir şey yapmasını ummuştum. Esnek Francesca bile...

Yine önümde durduğunda gözlerimi kııptım, boyu benimkinden bile uzundu, kanatları görüşümü engelliyordu.

"Ne yapıyorsun...?" diye fısıldadım, ama o belinden hafifçe eğildiğinde sözlerim dilimde taşa dönüştü. Yüzü bana yaklaşınca başım otomatik olarak geriye düştü, boğazımı ona sundum, omega içgüdülerim ve şokun birleşimi beni güçsüz bıraktı.

Derin nefes alırken, nefesinin ağırlığı boynumda, kulaklarımda fırtınalı bir rüzgar gibi hissediliyordu. Seyirciler o kadar şaşırılmış ve kafaları o kadar karışmıştı ki, onunla birlikte ani bir nefes aldılar.

Kusma. Kusma. Kusma, diye mırıldandım isyan eden mideme. Oh, Bay Evans'ın üzerine kusmak bir lütuf olurdu, ama alfa'nın üzerine? O zaman kendimi uçurumdan atmayı tercih ederdim.

Lord Cadogan bir kez daha derin bir nefes alırken, büyük eller belimi kavradı ve beni destekledi. *Parfümüm yok*, demek istedim, başım omuzlarımdan çok gerisindeydi, şimdi bulutların başımın üzerinde nazikçe süzülmesini izliyordum. Nefesini verdi ve nefesi boğazımda, elbisenin yakasında, göğüslerimi okşayarak onları ağırlaştıran bir ejderhanın ateşi kadar sıcaktı.

Şaka yapıyor, diye düşündüm ve bu bilginin acısıyla tüm vücudum ağrıyordu. *Adelaide'yi, benim bile ondan daha iyi olabileceğimi hissettirerek terk edip gidecekti.*

Bir nefes daha aldı ve ona vurmak istedim ama kemiklerim yerinden çıkmıştı. Burnu şimdi cildime değiyordu. Kalbimin ne kadar hızlı attığını duyacak, nabzımın hızlandığını hissedecekti.

Kusacaktım. Bu şaşırtıcı ve aşığlayıcı ana eklenebilecek en kötü şey.

Burnu boğazımı okşadı ve ben titredim, o da beni daha sıkı tuttu. Başını kaldırdı ve ben gözlerine bakmaya dayanamadım, bakışlarımı geçen bulutlara diktim, yakışıklı ve acımasız yüzü gözümün kenarında bulanıklaşıyordu. Dudaklarında bir gülümseme mi vardı? Göğsüm yanıyordu ve bir omega daha önce ejderha ateşi solumuş mu diye merak ettim.

"Sen olursun."

Seyircilere sırtı dönük olsa da, sözleri yeterince yüksek ve netti. Onların hatırı için sesini yükseltmişti.

Uygun musun? Ne için uygun?

Onun bakışlarıyla karşılaştım ve cevap açıktı, ama yine de absürt.

Kusma, diye tekrar düşündüm, ama sonra nefes bile almadığım için kusmayacağımı fark ettim. Görüş alanımın kenarları kararıyordu. Evet, dudaklarında bir gülümseme vardı, küçük ama oradaydı, ve şimdi kayboluyordu, kaşları endişeyle çatılmıştı.

En azından bayılmak kusmaktan *biraz daha* iyiydi.

Yutan karanlıkta uzun süre baygın kalmadım. Alpha Cadogan'ın beni sahnenin arkasından küçük dinlenme çadırına taşınması için yeterli bir süre. Onun kollarında uyandım ve o ya da başkası uyanık olduğumu fark etmeden hemen gözlerimi tekrar kapattım.

Ne yapmıştı?

Hayır, bu çok açıktı. Bleake Isle'ın Alfa'sı *beni* omegası olarak seçmişti. Bu çok saçmaydı. Gülünçtü. Ya deliydi ya da Adelaide'ye yapılabilecek en acımasız ve en hayal edilemez hakaretleri düşünecek kadar kindardı.

Ama beni hiç yük olmamışım gibi kollarında tuttu, kalbi kulağımın altında sabit bir şekilde atıyordu, ta ki biri çadıra bir karyola getirene kadar, sonra beni oraya yatırdı, yüzüm yumuşak kanvas duvara dönük.

Bu da dinleyebileceğim anlamına geliyordu.

"Delirdin mi?" Hugh Gamesby çadırın içine girerek neredeyse bağırdı.

"Rahatladığımı düşünürdüm, Gamesby."

Alfa'nın kuru ses tonuna dudaklarım seğirdi ve başımı karyoladaki dikenli, saman kokulu yastığa çevirdim.

Bir boğaz temizlendi ve Hugh Gamesby konuyu değiştirdi. "Yani, tanrım, dostum, tabii ki bu adanın yüzyıldan fazla süredir gördüğü en iyi omega'yı benden çalmadığın için çok mutluyum, ama..."

Ama neden? Hugh sormak istedi.

"Benim tarafımdan iyi niyetli olduğumu iddia etmeliyim, ama gerçekte, en çok ilgimi çeken kadını seçtim."

Bu sözler karşısında donakaldım, kafam boşaldı, kalbim hızla çarpmaya başladı. Yalancı! Yoksa *ilgilenmek, şaşkınlık anlamına mı* geliyordu?

Hugh buna cevap veremedi - nasıl verebilirdi ki? - ve bir an sonra çadır tekrar açıldı, yeni sesler geldi.

"Lordum, siz oldukça..." Babamın nefes nefese konuşmasına yüzümü buruşturdum.

"Bir anlaşılmayı bozdunuz, lordum," dedi Bay Evans sertçe.

Eski ejderhanın bedenime sertçe sarıldığı anının acısı hala taze olduğu için, kendimi kıvırmamak için tüm gücümü kullanmam gerekti.

"Omega'mı seçme hakkımı inkar mı ediyorsunuz, Bay Evans?"

Gözlerimi açtım ve çadırın duvarında alfanın gölgesini gördüm. Biri çadırın perdesini açık bırakmıştı. Alfa'nın beni seçmesini sorgulamak için kaç kişi daha içeri dalacaktı? Kaç kişi daha gelirse fikrini değiştirecekti?

"Elbette hayır, lordum. Ancak, saygın alfamız olarak ele almanız gereken bir konu var. Lord Posy ile benim aramda, kızının onuru karşılığında ödenen bedel." Bay Evans sesini alçaltmaya hiç çaba göstermedi ve ben de şimdi bir kez daha kusmaya başlayıp, yataktan kalkıp onu kusmukla kaplayabilir miyim diye düşündüm. Ama şimdi uzanmış durumdaydım, önceki endişeli mide bulantım geçmişti ve dikkatleri üzerime çekmek istemiyordum.

"Makbuzu bana gönderin, ben kendim hallederim," dedi Lord Cadogan, sesi hafifçe alçaldı.

"Hayır, lordum. Beyefendiye kendim halledebileceğimi söyledim. Kesinlikle öyle yapacağım. Bunu size getirmenize gerek yoktu."

"Kendinizi zahmet etmeyin Lord Posy. Kızınızın iyiliği karşılığında bu yükü seve seve üstlenirim."

Burun kıvırdım ve sonra donakaldım, sesin yastıkta boğulmasını umarak. Neyse ki, bensiz devam ettiler.

"Çok cömertsiniz, lordum," dedi Bay Evans, istediğini elde ettiği için artık yumuşak ve yapışkan bir tavırla. "Zaten ben de Hubert'lerin kızını tercih ediyordum. Bu mutlu bir durum değil mi?"

"Alfamız neredeyse bir asır sonra ilk kez bir omega seçti," dedi Hugh Gamesby, alçak ve yumuşak bir sesle. "'Mutlu' doğru kelime değil."

"Gerçekten. Ve şimdi, beyler, sakıncası yoksa, genç bayana sessizce bakmak istiyorum."

"Elbette öyle yaparsın. Senin için ne kadar hayırlı bir başlangıç," dedi Hugh, planlarında Adelaide'yi boşa harcadığı için şimdi bulabildiği her türlü iğnelemeyi bulmaya çalışıyordu.

Adım sesleri duyuldu ve ardından tanıdık bir boğaz temizleme sesi geldi. "Gwenievere ve ben... siz ayrılmadan önce küçük faremize veda etme şansı verirsiniz minnettar oluruz, lordum."

"Elbette, Lord Posy. Hemen çıkacağız."

Babam mırıldandı, durakladı ve sonra ayakları çimlerin üzerinde sürtündü. Alfa'nın gölgesi kayboldu ve çadırdaki ışık karardı.

Sahne de olduğu gibi yerin titremesini bekliyor olmalıyım, çünkü bir el sırtıma dokunduğunda neredeyse yataktan atlayacaktım.

"Artık uyuyormuş gibi yapmayı bırakabilirsin," dedi alfa, *benim* alfam.

Beşinci Bölüm

RONSON

Mairwen, onu yatırdığım karyoladan birdenbire fırladı, gözleri kocaman ve vahşi, ona çok yakışan o sıcak bal rengi.

"Ne düşünüyordun?" diye patladı.

Gamesby ve Evans'ın tartışmasından sonra pençelerimin kınında kaldığını kontrol etmek zorunda kaldım. Betalar son elli yılda çok cesurlaşmıştı. Mairwen de çok cesurdu, ama bunun bana saygı veya korku eksikliğinden çok, doğasıyla ilgili olduğunu düşünüyordum. Ve tabii ki, sözleri ağzından çıkar çıkmaz yüzü soldu ve hafifçe geri çekildi.

"İtirazın var mı?" diye sordum, yanına çömelerek.

Düşünceleri, sanki kur yapma döneminde her zaman yanında taşıdığı kitapları okuyormuşum gibi, yüzünde neredeyse net bir şekilde belirliyordu. İtiraz edebilir miydi? Evet; onu benimle birlikte kaleye geri götürmezdim. Ama bu onu Evans'ın yanında bırakır mıydı?

"Yaşlı ejderhayı yolundan uzak tutabilirim," dedim, çünkü Evans ile benim aramda seçim yapıp yapmayacağından çok, kendi özgürlüğü ile benim yatağım arasında seçim yapıp yapmayacağını merak ediyordum.

"İtiraz etmiyorum, lordum," dedi, sözleri ölçülü ve dikkatliydi. "Ama *çok* şaşırdım. Toplumun geri kalanı da öyle olacak. Kimsenin size soru sormaması gerektiğini biliyorum, ama soracaklar. Onlara vereceğiniz cevabı düşünüseniz iyi olur."

O akıllı. Dün onu evine götürürken bunu fark etmiştim, adadaki tüm ejderhalar hakkında keskin gözlemleri ağzından dökülüyordu. O, olayların kenarında dolaşarak benden daha fazlasını biliyordu, benden daha fazlasını görmüştü.

Ayağa kalktım ve o da boynunu geriye doğru uzattı, bakışlarımla karşılaşmaktan korkmadan. "Haklısın. Ama doğru seçimi yaptığımı biliyorum, Mairwen Posy."

Bana göz kırptı ve hafif bir kehribar kokusu burnuma geldi. Dün sahnede onu arıyordum, hayal mi etmiştim acaba diye merak ediyordum

dün hayal mi etmişim diye merak ediyordum, ama koku yakalanması zordu, neredeyse yok olmuştu. Ama işte oradaydı, bir umut ışığı, karnımda derin bir açlık uyandıran bir umut ışığı. Bu kadın bir omega'ydı, artık *benim* omega'ımdı, iyi ya da kötü. Belki de diğer ejderhalar onu görmezden gelmiş, Bay Evans gibi bir adamın alması için onu geride bırakmışlardı. Ben öyle yapmayacaktım.

"Onların bakışlarıyla başa çıkabilecek kadar iyi misin?" diye sordum, elimi uzattım.

Yine soldu ve parfüm kokusu kayboldu, ama derin bir nefes aldı ve soğuk elini elime koydu. Pürüzsüz bir avuç içi ve uzun parmakları vardı, elimde rahat hissettiriyordu — genç bir kızın elinden çok bir kadının eli gibiydi. Diğerlerinden daha yaşlı olmasına sevindim, sadece birkaç yaş fark olsa da.

Gamesby ve diğerlerinin soruları doğrudu. Onu seçtiğimde kendimi şaşırttım. Bu fikir bir gecede hoşuma gitmişti, ama sahnede durana kadar onu seçtiğimi fark etmemiştim. Diğerlerinin beta kokusu olduğu için değildi. Adelaide'nin gerçek karakterini bildiğim için şanslı olduğum için de değildi.

Sadece... Mairwen hakkında bildiğim az şeyi *sevmiştim*. Daha fazlasını öğrenmek istedim. Onun yumuşaklığını ortaya çıkarmak, onu yuvama almak ve o gizemli bedeni benimkine bastırarak çiftleşme dönemini yaşamak...

Hayır, bu kesinlikle canımı yakmadı.

Kolumu sırtına doladım ve elimi beline koydum, omuzu göğsüme değiyordu ve başının üst kısmı burnuma geliyordu. Şokun etkisiyle dün olduğundan daha sessizdi. Onun karakterini tekrar ortaya çıkarmak için bir yol bulmam gerekecekti.

"Ne kadar uzun kalırsak, sorular o kadar cesurlaşacak," diye uyardı Mairwen, bana bakarak. Saçları gibi tozlu kahverengi tonunda kalın kirpikleri vardı.

"Asla uzun süre kalmam," dedim. Oysa önceki yıllarda, sessiz bir öfkeyle ayrılmıştım. İlk seçim törenimde sabırlı davrandığımı düşünmüştüm, betaların omega sevgililerinden birini seçmemiş, kızlarından birini diğerine tercih etmemiştim. Babamın koltuğunu yeni devralmıştım — alfanın meydan okuması kolay bir işti, ama yine de sinir bozucuydu ve herhangi bir aileyle ittifak kurmaya pek hevesli değildim. Ama kırk yıl sonra, diğer ejderhalara bana karşı kullanabilecekleri bir araç verdiğimi fark ettim.

Ve şimdi bana Mairwen'i vermişlerdi.

"Evans'tan nasıl kaçmayı başardın?" diye sordum çadırın girişine yaklaşırken. Onun için rahatlamıştım ve aynı zamanda merak da ediyordum. Evans onu işaretlemeye bile tenezzül etmeyecek kadar az mı seviliyordu?

"Üzerine kustum," diye mırıldandı Mairwen.

O cevap verirken ben çoktan ayrılmış kanvasın içinden geçmeye başlamıştım ve sözleri beni derinden etkiledi, göğsümden ani bir kahkaha yükseldi.

Bu, diğer ejderhaların, eşlerinin ve kızlarının dikkatini çekti, hepsi sahnenin solundaki düzenli çimlerde bir araya geldiler. Çok azı benim güldüğümü duymuştu ve şimdi ben gülümsememi gizlemeye çalışırken bana bakıyorlardı. Aşağı baktım ve Mairwen'in gülümsemesinin gergin olduğunu gördüm, ama bu yeterliydi. Başımı eğip kulağına fısıldadım, bizim halimizi, bunun ne tür dedikodulara yol açabileceğini biliyordum.

"O zaman sadece bayıldığın için kendimi çok şanslı sayıyorum," dedim, dudaklarımı kulağına değdirerek.

O da gülerek, birazcık rahatlayarak yanıma yaslandı. "Öyle olmalı. Hâlâ biraz midem bulanıyor."

Anladım, diye düşündüm. Diğerlerine ulaştık ve Adelaide'yi bulmak için kendime küçük bir özel an ayırdım. Gamesby'nin yanında duruyordu, profilden, gözleri benim ondan uzaklaştığım anki kadar geniş, yüzünde sabit ve kırılgan bir kibir vardı. Adanın prensesini tahtından mı indirdim? Öyle olsun.

"Hazır ol," diye fısıldadım Mairwen'e, eğilip yanağımı bir kez sembolik olarak başının üstüne sürttüm. Bir alfa olarak kokum daha güçlüydü, benim çiftleşme dönemim adada geniş çaplı bir çiftleşme çılgınlığı yaratmıştı — betalar benim dürtülerimin sadece yankısını yaşıyorlardı — ve bir omegaya en yüksek tatmini sunacak düğümüm vardı. Artık bunların hepsi Mairwen'indi.

Yanakları kızardı ve omurgası düzeldi — sıkı bir gülümseme ve üzerine uymayan bir elbiseyle savaşa giren bir savaşçı gibi.

Bizi bir selamlama korosu bekliyordu, ama bunlar beklediğim tebrikler değildi.

"Gerçekten büyük bir şok!"

"Ne sürpriz!"

"Ne kadar beklenmedik, lordum!"

Ejderha soyundan gelen omegalar, Mairwen'e açık ve şaşkın bir eğlenceyle bakıyorlardı. Onlar, onun benim yanıma yükselmesini benden daha az anlıyorlardı.

Öyle yaptı. Ve beta sürülerinin durumu daha da kötüydü. Benim seçimime hiç güvenmiyorlardı ve ben de konumumu daha da zayıflatmış mıydım, yoksa onların beni hafife almasına izin vererek kendime bir avantaj mı sağlamıştım diye merak ettim. Mairwen'i seçmem, ancak babamın soyuna layık bir varis olsaydı ironisini yitirirdi. Benim soyuma.

Mairwen kolunu bana daha sıkı doladı ve ben de onun bakışlarını takip ederek Lord Posy'nin ağlayan karısını kucakladığı yere baktım. Lady Posy, toplanan kadınların çoğundan daha uzundu, ancak kızı kadar uzun değildi ve pudra şekeri bulutu gibi bir kokusu vardı. O, benim ilk seçim törenimde de oradaydı — Adelaide gibi mükemmel bir pembe ve sarışın omega ve ben sahnede yanından geçerken yaprak gibi titriyordu.

"Oh, Mairwen! Oh, lordum!" diye bağırdı ve bize doğru döndü. Sevinçten mi yoksa kederden mi böyle olduğunu anlamak zordu.

Mairwen'in omuzları hafifçe çöktü ve benden uzaklaşarak annesinin yanına gitti. Annesi, omega'mın kollarına büyük bir zarafetle bayıldı.

"Oh, benim sevgili kızım!"

"İşte oldu," diye mırıldandı Mairwen, annesini düzeltip tekrar kendi başına ayakta durmasını sağladı. Elini uzattı ve annesinin yanaklarından gözyaşlarını sildi. "Bu çok güzel, değil mi?"

Lady Posy'nin mavi gözleri yaşlarla parlıyordu, ama kızının gülümsemesini taklit ederek gergin bir şekilde başını salladı ve bakışları bana kaydı.

"Teşekkür ederim, lordum," dedi Lady Posy, derin bir reverans yaparak. "Ne büyük bir onur."

Bu, o ana kadar söylenen ilk mantıklı sözdü. "Onur benimdir, Leydi Posy," dedim, diğerlerinin de duyabileceği kadar yüksek sesle. Mairwen'in yüzü gerildi, ama sadece annesinin yanağına bir öpücük kondurdu ve yanıma geri döndü. "Mairwen ve ben yerleştikten sonra, sizi ziyarete davet edeceğiz."

"Teşekkürler, Lord Cadogan," diye cevapladı Lord Posy, kolunu karısının omzuna dolayarak.

Betaları seçtikleri omegaların etrafında toplanıyordu ve ben de kalıp herkese uygun tebriklerimi sunmalıydım, ama Mairwen bakışlar altında küçülüyordu ve benim sinirim artıyordu.

"Gel, Mairwen. Yeni evini görme zamanı," dedim.

Beta ejderhalar kıkırdamaya başladılar, seslerinde alaycı bir ton vardı ve bu ses parmak uçlarımda tırnaklarımı kaşındırdı. Mairwen tekrar koluma girdi, bana başını salladı ve ben de onu toplanan ejderhaların kenarına doğru götürdüm.

"İyi şanslar, Mouse."

Dönmeye başladım ve beni ileri çeken Mairwen'di, kararlılığı taş gibiydi. Ama Adelaide'nin sessiz ifadesine bir göz attım, güzel omega'nın gözleri yanımdaki kadına dikilmişti. Mairwen'in çenesi sıkılmış, başı dikti. Sözler onu rahatsız etmişti. Bunun nedeni sözlerin ardındaki niyet miydi, yoksa o takma adın kullanılması mı?

Bizi, bira ve şarap kadehleri etrafında kutlama yapan insanlar ve omega ile beta çiftlerini belirleyen ejderhaların tam görüş alanında, alanın köşesinde durdurdum.

"Uçmak için çok mu miden bulanıyor?" diye sordum Mairwen'e.

Gözleri büyüdü ve adımları durdu, bana dönerek, "Oh!

Oh, unuttum. Hayır, sanırım ben iyiyim."

Başımı salladım. "İyi."

Nedense bu, Mairwen'i irkiltti. "Lord Cadogan, sizin için elimden geleni yapacağım."

"Biliyorum. Bu yüzden seni seçtim," dedim, kaşlarımı çatarak. O pek ikna olmuş görünmüyordu. *Diğerlerinden uzaklaştığımızda daha iyi olacak,* diye karar verdim.

Elimi yüzüne kaldırıp çenesini nazikçe kavrayarak yukarı kaldırdığımda Mairwen donakaldı. Dokunuşumdan şok oldu, belki de niyetimi anladı ve biraz da korktu. Ama bana daha da yaklaştı. *Kambur durmam gerekmeyecek,* fark ettim ve içimden bir onay geldi. Başımı eğdim ve insan kalabalığından alkışlar yükseldi. Mairwen kısa bir süre irkildi, ağzım onun ağzının üzerindeyken, gözleri kocaman açılmıştı. Sonra göz kapakları kapandı ve parmak uçlarına yükseldi.

Öpücük utangaçtı, ondan gelen bir baskıdan ibaretti ve kendimi gülümsemekten alıkoymaya çalışıyordum. Serbest kolumu beline doladım, onu kendime doğru çektim ve alt dudağını nazikçe dudaklarımın arasına çektim. Hafif bir şaşkınlık sesi çıkardı ama bu harekete doğal bir içgüdüyle karşılık verdi, dudaklarını benimkilere uydurdu, kollarımda kıvrıldı. Onu yalarken, dilimle onu kızdırırken, o güneşli kehribar tadı dudaklarında bir fısıltı gibiydi.

Nefesi kesildi ve dudakları açıldı, kendime seyircilerin yararı için sadece iffetli bir öpücük verdiğimi söylerken, kendimi o nadir lezzeti daha fazla aramaya başladım. Mairwen kollarımda yumuşuyordu, elleri kayarak ceketimin yakasını tuttu. Dilimi diline sürtünce nasıl tepki vereceğini bilemedi, ama titredi ve tatlı nefesi, eminim ki parfümünün kokusuyla karışık bir şekilde çıkıverdi.

Yavaşça uzaklaştım, üst ve alt dudağını ısırdım ve Mairwen'in gözleri açıldı, bal renginin daha koyu bir tonu.

Yine, kafamın içinde sert bir ses beni teşvik etti.

Onu görmezden geldim, Mairwen'i kucağında düzelttim, onu ayaklarından kaldırdım ve diğer kolumu onun muhteşem yumuşak kalçalarının altına doladım.

"Kollarını omuzlarıma dolaş," dedim, kanatlarımı genişçe açarak.

Bacaklarını belime dolaştır, dedi içimdeki ejderha, onun yumuşak vücudu hatırladığım kadar tutması hoşdu.

Mairwen'in kolları gevşekti, yüzü hala öpücüğün şaşkınlığıyla gevşekti, ama kanatlarımın ilk çırpışıyla tutuşu sıkılaştı. Ben sıçradığımda şaşkınlık çılgınlığını bastırdı ve kanatlarımın iki sert çırpışıyla havalandık.

"Eğer utanıyorsan yüzünü saklayabilirsin..."

Mairwen, eğilip uçarken kollarımda uzanıyor, aşağıya bakmak için dönüyordu. Onu daha sıkı tuttum, böylece doyasıya bakabilsin.

"Hepsi çok küçülüyor," diye güldü Mairwen.

Ada küçüldü ve ben, Mairwen titremeye başlayana kadar onun gerçek bir uçuş için giyinmediğini unutarak, bizi ne kadar yükseğe uçurabileceğimi görmek için nadir bir dürtüye kapıldım. Ben alçaldıkça o güldü ve nefesini tuttu, rüzgârın bizi kaleye doğru sürüklemesine izin verdim. Mairwen ayak bileğini bacağıma dolamıştı ve ben, gözleri kapanırken ona baktım, yüzünde mutluluk dolu bir rahatlık vardı. Rüzgâr, saçlarının sıkı düzenini bozuyor, saç tokaları ile tutturulmuş saçlarını gevşetiyordu ve yanakları soğuktan ve mutluluktan pembeye dönmüştü.

Kale personeli bizi ön girişte bekliyor olacaktı, ama bu yükseklikten deniz ve kayalıkların manzarasını ona gösterirken Mairwen'in yüzünü görmek istedim.

"Seni bu şekilde taşımak için çok ağırım," dedi Mairwen, ama hala manzaraya dönük olduğu için alaycı gülümsememi fark etmedi.

"Saçmalama," dedim, rüzgârın uğultusunu bastırmak için sesimizi yükselterek. "Böyle saatlerce uçabiliriz."

Bunun üzerine dudaklarında hüznü bir gülümseme belirdi ve ben bizi yana çevirip kalenin soluna doğru uçarken omuzlarımı sımsıkı tuttu.

"Sen uygun giyinirsen ve ben ejderha formuma girersem, adalar arasında seyahat edebiliriz," diye ekledim.

Dudaklarını ısırdı. "Hiç adadan ayrılmadım."

"Çıkacaksın. Muhtemelen çiftleşme döneminden kısa bir süre sonra," dedim. Çılgınlığım yatıştıktan sonra, Mairwen'i tanıtacak müttefiklerim olacaktı ve adada rollerimizi üstlenecek, ejderhalar ve insanlar arasındaki ilişkiyi denetleyecek, çiftliklerin zengin olmasını ve ticaretin sorunsuz yürümesini sağlayacaktık.

"Şimdi aşağıya bak," dedim, adanın kenarına yaklaşırken.

Korsesinin sağlam yapısını kolumla sararak, onu kucağımda döndürmesine yardım ettim. Onu korsesini giymeyi bırakmaya ikna etmek ne kadar zor olurdu? Bu stil onlarca yıldır vardı — bir değişiklik yapmanın zamanı gelmişti ve annem hayattayken moda üzerinde büyük bir etkiye sahipti.

Ama annem saygı duyulan biriydi.

"Oh!" Mairwen'in haykırışı beni geri çekti, uçurumun kenarından süzülürken ağzı açık kalmıştı.

Bu yükseklikten deniz canlı bir varlık gibiydi, hareketleri nefes alıp verme gibiydi, sanki uçurumları kucaklıyordu. Biraz da seks gibiydi. İtme ve geri çekilme. Uçurumlara çarpan ıslak şaplaklar; tanıdık, güvenilir çarpma ve süpürme hareketleri. Manzara ve göğsüne göğsümü, kalçama kalçalarını dayayan yumuşak vücut, kasıklarımın kolayca bir heyecan uyandırdı. Havada Mairwen'in gizemli parfümünün kokusunu da hayal ettim.

Mairwen titreyene kadar onun için daireler çizerek uçtum, keskin hava yüzünden yanakları pembe renkten kırmızıya dönmüştü, sonra bizi kaleye doğru yönlendirdim. Denize bakan ana balkonda tanıdık iki figür duruyordu ve ben bizi Mairwen'in bana bir yuva yapacağı yüksek kuleye taşımak istedim. Ama Niall ve Beatrice bekliyordu ve Niall ipucunu anlayabilirken, Beatrice bizi avlayacaktı. Hayatının çoğunu benim bir omega, kaleyi yönetme yükünü paylaşacak birini almamı bekleyerek geçirmişti.

Mairwen, balkona doğru yavaşça, spiral şeklinde düşmeye başladığımızda kollarımda gerildi, gözleri zaten zıt çiftin üzerinde sabitlenmişti. Kimse Niall'ı tam olarak nasıl değerlendireceğini bilmiyordu. Bir ejderhanın kanatlarına ve ömrüne sahipti, ama bir beta'nın koku işaretlemesi yoktu ve benim yardımcım olarak ona verdiğim yetki dışında hiçbir yetkisi yoktu. Üvey kardeşim Beatrice, beta kocasını hayatta bırakan nadir omegalardan biriydi. Varisleri yoktu ve kırk yaşından önce kaleye dönmüş, annem ve babam ölene kadar adayı yönetirken beni pratikte o büyüttü. Beatrice artık yaşlılıktan kamburlaşmıştı, ama omega parfümü, biz yaklaşırken hala havada yayılıyordu: yatıştırıcı lavanta ve keskin biberiye.

Adada benim için önemli olan tek iki kişi onlardı.

Niall'ın yüzü donmuş, ifadesizdi, ben balkona indiğimde gözleri Mairwen ile benim arasında gidip geliyordu. "Seçiminizi yaptınız," dedi selam yerine.

Başımı eğdim. "Evet, yaptım."

Beatrice, şahin bakışlarıyla Mairwen'i inceliyordu, şüphesiz Niall ve benim gördüğümüzden daha fazlasını görüyordu, ama ben üvey kardeşimle ilgileniyordum. Ona Gamesby'nin planından bahsetmiştim, ama Mairwen'in benimle birlikte olduğunu söylememiştim. Onu ilk fark eden oydu ve sonunda haklı çıktığını söylemesini hiç istemezdim. Artık bunu yapmak için bolca zamanı olacaktı.

Niall, Mairwen'i kendi ayakları üzerine indirirken öne çıktı, nefesini toparlarken sallandığını fark etti. Kolumu omuzlarına doladım ve onu yanımda tuttum. Kardeşlerimin yargısı benim için her şey demektir, ama yine de onu bundan kurtarabilmeyi neredeyse dilerdim. Ya da belki de, benim bir hata yaptığımı düşünürlerse kendimi kurtarmak istiyordum.

"Omega Cadogan," dedi Niall, Mairwen'e eğilerek selam verdi.

Bu unvanı duyunca nefesi kesildi. Sahadaki ejderhalar onu "Fare" diye selamlamamalıydı. O reverans yapmaya başladı, ben de onu sıkıca tuttum. Mairwen artık benim omegamdı. Bu adada benden başka kimseye reverans yapmayacaktı.

"Mairwen, bu kardeşim Niall ve kız kardeşim Beatrice. Beatrice sana kaleyi, personeli ve ihtiyacın olan her şeyi öğretmeye yardımcı olacak..." Çiftleşme döneminden sonra. O dönem bitene kadar, daha iyi meşgul olacaktı. Umarım.

Beatrice bakışlarını indirme zahmetine girmedi ve yaşlı dizlerine reverans yapmaya güvenmek yerine eğildi.

"Sizinle tanışmak çok güzel," dedi Mairwen ikisine de. Böyle utangaç olduğunda sesi hoş, alçak ve yumuşaktı, arkamızdaki denizin sesinin altında neredeyse kayboluyordu.

"Niall kimseye yardım etmez. Onunla uğraşmana gerek yok," dedim, hala yanımda duran kadını inceleyen kardeşime gülümseyerek.

Mairwen gülmedi, Niall da sırtımadı ve şaka bir an için dilimde ekşi bir tat bıraktı, ta ki Niall sonunda bana dönüp dudaklarında çarpık bir gülümsemeyle, gözlerini kısarak "Ne demek istiyorsun?" diyene kadar.

"Benim bilgeliğimi ciddiye almış gibi görünen adam diyor bunu," dedi dedi Niall.

Buradaki en ilginç kişi o.

Yutkundum, çenemi sıktım ve yanımdaki Mairwen gerildi.

Ama beni hazırlıksız yakalayan onun parfümüydü. Kardeşimle benim aramda geçen konuşmayı ne kadar anladıysa, bu onun parfümünün yumuşak bir patlamasına neden olmuştu. Başımı ona doğru çevirip eğildim, Niall veya Beatrice'in kokusunu almasına izin vermeyecek kadar açgözlü bir şekilde kokuyu içime çektim, bu nadir görülen garip fenomenin büyüüne kapılmıştım. Parfümünün sırrını açığa çıkaran anahtar neydi? Onu ele geçirmek istedim. Kokunun en ufak bir izi bile kızgınlığı daha da yaklaşıyor gibiydi.

"Peki. Onu bana ver," diye tersledi Beatrice.

"Şimdi olmaz, Bea," dedim, homurdanmamı bastırarak.

Mairwen aramızda gidip geldi.

"Evet, şimdi, onu hemen yuvaya kilitlemek niyetinde değilsen," dedi Bea ve ben tam da bunu yapacağımı söylemeden önce, ablam güçlü ve zarif bir şekilde bükülmüş elini uzattı. "Bırak bu yerde ayaklarını bulsun, Ronson."

"Konuşmamız gereken şeyler var," diye araya girdi Niall, ikisi de üzerime çullandı.

Adelaide'i eve getirmiş olsaydım, onu seve seve Bea'ya bırakıp Niall ile çalışmaya giderdim, diye düşündüm.

"Kaleyi görmek istiyorum," dedi Mairwen, hala çok yumuşak bir sesle, ama gözleri parlıyordu. Yanakları uçmaktan hala kızarmıştı, saçları rüzgar ve deniz tarafından tokalardan çözülmüştü. Artık heyecanlı görünüyordu, onu seçtiğimi açıkladığımda olduğu gibi solgun ve korkmuş değildi.

Sen olursun. Keşke daha iyi bir şey söylemiş olsaydım diye düşündüm. Onu kızdırmak istemiştım, ama sözlerim kaba bir öncüldü, diğerlerinin tepkileriyle çok uyumluydu.

"Ona kütüphaneyi göster," dedim Bea'ya, sonunda kolumu Mairwen'in omuzlarından çekerek. Nefesi kesildi ve kokusu tekrar havaya yayıldı, midemi ve daha aşağısını kemirerek.

Kitaplar da denklemin bir parçasıydı. *Not aldım.*

Mairwen benden uzaklaşarak, neredeyse kırıcı olacak kadar hevesliydi. Beatrice onaylayarak homurdandı ve Mairwen'in elini tutup onu içeri çekti. Niall'a baktım ve onlarla birlikte kaçıp Beatrice'i takip ederek Mairwen'in gözünden kaleyi görebilir miyim diye düşündüm.

"Onaylıyor musun?" diye sordum Niall'a, kadınlar ortadan kaybolurken. Niall'ın dudakları düzleşti ve içimde bir şey çöktü. "Emin değilim."

Sinirim kabardı. Niall'ın ne düşündüğü önemli değildi. Ama ben bile seçimimden emin değildim. *Mairwen de* emin değildi.

"Ben de onaylayacağımı bilmiyorum," dedi Niall, gevşeyip omuz silerken. "Göreceğiz. Şimdilik, onların bir sonraki hamlesinin ne olacağını, bunu nasıl kullanmaya çalışacaklarını düşünmeliyiz."

Bu hamle. Mairwen.

"O onlar için fazla akıllı," dedim ve bunu duyması için yanımda olmasını diledim.

"Belki," dedi Niall, içeri girerken bana dönerek, beni peşinden gelmem için bırakarak.

Ellerim yanlarımda sıkıştı. Mairwen şimdilik güvendeydi ve Niall haklıydı. Gamesby ve onun gibiler bu kadar kolay pes etmeyecekti. O gün, omega'mın parfümünün hafif kokusunu takip etmekten daha iyi şeyler yapabilirdim. Akşam olduğunda bunun için bolca vaktim olacaktı.

Altıncı Bölüm

MAIRWEN

Kale etrafımda dönüyordu. Bunun bir nedeni, neredeyse bir gündür midemde tutabildiğim bir yemek yememiş olmamdı, diğer nedeni ise Leydi Beatrice Cadogan'ın inanılmaz hızıydı. Boyu benim yarısı kadardı, ama minik adımlarıyla kıvrımlı koridorlarda, sonsuz merdivenlerde yukarı aşağı koşuyordu, sanki kardeşlerine rakip olacak bir çift kanadı varmış gibi. Nefesimi toplayıp, geçtiğimiz her yüksek ve boş koridorda, indiğimiz ve çıktığımız her geniş merdivende, geçtiğimiz tüm eski kale kanatlarında, heyecanla bize bakan düzinelerce yüzün arasında, aklımdan geçen soruları ona soramadım.

Kalenin göbeğinde ve ayaklarında bulunan devasa mutfaklara girdiğimizde terliyordum. Mutfak ocaklarının buharı ve ateşi içinde çalışan, yüzleri kızarmış ve alınları terlemiş, telaşlı erkek ve kadınlara daha çok benzediğime emindim. Bu mutfak, kalede gördüğüm en hareketli yerdi, diğer tüm kanatlar ve salonların toplamından daha fazla faaliyetle doluydu ve Leydi Beatrice'in konuşmasında nadir bir duraklama sırasında nefes almak ve ortamı içime çekmek için kendime izin verdim. Oda anlaşılır bir şekilde harika kokuyordu, fırınlardan sıcak ekmekler çıkarılıyor, kırımlardan otlar sarkıyor, şişlerde etler cızırdamıştı.

Ve tüm bunların ortasında, uzun boylu, geniş omuzlu bir kadın durmuş, emirler yağdırıyor ve tuzu tadıyordu. Gözlerini kısarak bize baktı. Orta yaşlı görünüyordu, annem gibi, ama nedense daha *canlı*, daha güçlüydü. *Neredeyse alfamız kadar güçlüydü*, diye düşündüm.

"Bu o mu?" diye bağırdı kadın.

Omzumun üzerinden arkama baktım, sonra hatırladım, tabii ki söz konusu *kadın* bendim, kaleye en son ve en dikkat çekici şekilde gelen kişi. Fazla düşünürsem, bu tamamen yanlıştı.

Lady Beatrice başını salladı ve yavaşça yaklaşan kadın ile benim aramda eliyle işaret etti.

"Omega Cadogan, Aşçı Guinney."

"Mairwen," dedim, ismimi korumaya kararlıyım.

Aşçı Guinney hiç aldırış etmedi, ama Leydi Beatrice'in gülümsediğini sandım. "Bu akşamki menüde değişiklik varsa, şimdi söylemelisin. Yarınki menüde de, bu arada," Aşçı Guinney bana homurdandı.

Çalışma masasından ciltli bir defter aldı ve Lady Beatrice ile benim işçilerin yolundan çekildiğimiz kapı eşiğine getirdi.

"Bu gece değişiklik yok," dedim çabucak, çünkü aptal değildim, ama bana uzatılan defterin açık sayfasına bir göz attım.

Et, et, et, patates, ekmek. Düşünmeden burnumu çektim ve aşçı Guinney boğazını temizledi. "Alfa, çiftleşme dönemi için iyi ve doyurucu yiyeceklere ihtiyaç duyar."

Mantıklı geldiği için başımı salladım, ayrıca bu basit yemeğin kesinlikle erkeksi bir yanı vardı. "Patatesleri filizler ve havuçlarla birlikte kızartın. Ve..." Durup etrafıma bakındım, ceplerimi yokladım ve okurken not almak için sakladığım bir kalem buldum. Kenar boşluğuna bir şeyler karaladım. "Balık için bir sos. Ekşi meyve suyu ve acı yeşillikler."

Ben ideal bir omega değildim ve önümdeki günleri, ayları ve yılları düşünmeye başladığımda, yerine getirebileceğimi umduğum beklentilerden çok, yerine getiremeyeceğimden korktuğum beklentiler vardı. Ama menü planlamayı oldukça seviyordum.

Birkaç not daha mırıldandım, sayfaya bir tarif karaladım ve sonra kalemi dudaklarıma vurdum. "Yarın için bu yeterli." Sayfayı çevirip ertesi günün kontrol etmek için uzandım, ama Aşçı Guinney benden bıkmıştı ve kitabı elimden kaptı.

"Yarın sabah haftanın geri kalanını istediğin kadar inceleyebilirsin. Şimdi yapmam gereken işler var," dedi aşçı, notlarıma kaşlarını çatarak. Ama kaşlarını çatması yerini spekülasyona bıraktı ve ben de seçimimden emin olarak omuzlarımı dikleştirdim.

"Seni yuvaya götürme zamanı geldi," dedi Lady Beatrice mutfaktan dönerek. Artık kesinlikle gülümsüyordu, ama bu aşçının pahasına olabilir. Ya da benim pahasına. "Ellerin meşgul görünüyor Guinney, ama Omega Cadogan'a öğle yemeği gönder."

"Birkaç tane taşıyabilirim..." Beatrice'in bana attığı alaycı bakış karşısında sözlerim dilimde kaldı. Kendi yemeğimi yuvaya taşımayı teklif etmek, alfa'nın omega'sının yapacağı bir şey değildi. Ellerimi arkama sakladım ve sessizce onu takip ettim

sessizce onu takip ettim, şatonun dolambaçlı merdivenlerinden ve koridorlarından yukarı çıktık, sırtımdan ter damlıyordu, ayakkabılarım ayak parmaklarımı sıkıyordu.

Lord Cadogan'ın kanatlarını özledim. Kalenin yüksek kulesine tırmanmak, ondan inmekten çok daha zordu ve Beatrice'in adımları nihayet kulenin tepesindeki büyük tek kapının önünde yavaşladığında, kendi nefes nefese kalmış halimden utandım.

"Çiftleşme dönemi bittikten sonra, muhtemelen sana kalıcı bir oda bulacağız," dedi Beatrice, kalçasında çınlayan anahtarlıkta bir anahtar çekerek.

"O zamana kadar, alfa ile birlikte burada yatacaksın." Başımı salladım, ama kapı açıldığında başım dönmeyi bıraktı.

Oda çok büyüktü! Yuvarlak, kirişli, sivri tavanlı ve ortasında merdivenlerden oluşan bir platform üzerinde duran, göz korkutucu büyüklükte bir yatak vardı. Solumda, adaya bakan devasa bir balkon vardı, yeşil tepelere yayılmış küçük evler görünüyordu. Sağımda, denize bakan büyük bir kemerli pencere vardı ve yastıklı bir bank beni kendine çekiyordu.

Benim yaptığım birkaç yuva, yatak odamda kendim için olmuştu. Küçük ve kişiseldi, şu anda hayranlıkla baktığım yataktan daha küçüktü. Alfa'nın yatağının dört kısa, dekoratif direği vardı ve tavandaki kirişlerde bir dizi kanca vardı, ama bu kadar büyük bir alanda Lord Cadogan ve kendim için rahat bir yuva yapmaya nereden başlayacağımı bilmiyordum.

"Eşyalarınız gün sonuna kadar ya da yarın buraya getirilecek," dedi Beatrice, yavaşça odaya girerken. Biraz kızgınlıkla, nefesini toparlamakla meşgul olmadığını fark ettim. Bu sonsuz merdivenlere ve muhtemelen devasa odalara da alışmıştı. "Hizmetçiler yuvanız için çeşitli çarşaf lar getirecekler, ama daha neye ihtiyacınız olduğunu onlara söylemeniz gerekecek. Niall onu yanına aldığı için, akşam yemeğinden önce Ronson'ı göremeyeceksiniz. Başka sorunuz olursa personelden beni bulmalarını isteyin."

Oda içinde dönerek, eleştirel bir bakışla etrafı süzdü. Binlerce sorum vardı. Alfa normalde burada mı uyuyordu? Açık gardırop ve kapının yanında duran tozlu bir çift bot gibi birkaç ipucu vardı, ama oda pek kişisel görünmüyordu. Kızgın bir ejderhayla paylaşmak için yuvayı belirli bir şekilde mi kurmam gerekiyordu? Ama bunu zaten bilmem gerekirdi.

"Yuva seni meşgul edecek," dedi, dudaklarını büzerek ve şahin gibi bakışlarla beni inceleyerek.

"Tabii ki, evet," dedim, onun keskin bakışları karşısında hazırlıksızlığımın ne kadar bariz olduğunu merak ederek.

Kafasını sertçe salladı ve sonra benim engellediğim kapıya doğru yürüdü. O beni ezmeden önce kenara çekildim.

Yalnız kaldığımda oda daha da büyük geldi. Beatrice'in taze omega kokusu yok olunca, daha derin odunsu ve dumanlı alfa kokuları burnumu ve dilimi gıdıkladı. Evet, burada uyuyordu. Oda temiz ve boştu, ama onun kokusu vardı. Dudaklarımı ıslattım ve omzumun üzerinden bakarak, yine yalnız olduğumdan emin oldum. Sonra, terden rahatsız edici bir şekilde ıslanmış olan elbiseyi ve altındaki sıkı korseyi çekip çıkardım.

Hizmetçiler, nasıl yapılacağını hiç bilmediğim bir yuva kurmak için yiyecek ve malzemelerle gelmek üzereydi. Beni kısıtlayan giysilerimden kurtulup, temiz ve pürüzsüz görünen çarşafıya yuvarlanmak, uzanarak yatağın köşelerine ulaşip ulaşamayacağımı görmek istedim - ulaşamayacağımı tahmin ediyordum. Ama domuz gibi terleyip tembellik ederken yakalanmak istemedim, tüm kalenin - ve muhtemelen adanın - benim yapacağım saçma hataları görmek için beklediğinden emin olduğum bir anda.

Yine de biraz temiz hava iyi gelirdi. Deniz kenarı daha serindi. Balkonun karşısına geçtim, ferforje ve dökme camdan yapılmış kapıları açarken homurdandım. Kapılar gıcırdadı ve etrafımı soğuk bir hava dalgası sardığında nefesim kesildi, dünya biraz daha netleşti ve giysilerimin altındaki terim soğudu.

Adayı hiç bu kadar yüksek bir noktadan görmemiştim ve nefesim kesildi. Bleake Adası devasa görünüyordu. Bu, benim dünyayla ilgili tek bilgimdi, ama bu yüksek kuleden, uzaktaki köyün ızgara haritasına bakarken, adanın uzak ucunda rıhtımların beklediği yeri neredeyse seçebiliyordum, burası küçük bir krallık olarak ortaya çıkıyordu.

Hâlâ senin yönetebileceğin kadar büyük değil, diye düşündüm, dudaklarım alaycı bir şekilde kıvrıldı.

Ama alfa beni seçmişti. Belki Adelaide ve Hugh Gamesby'e inat etmek için. Belki de ağzımı kapalı tutamadığım için beni bir müttefik olarak gördüğü içindi.

Doğru seçimi yaptığımı biliyorum, Mairwen Posy.

Rüzgâr üzerime estiğinde kızardım ve gözlerimi kapattım. Deniz havası keskin ama aynı zamanda tanıdıktı, ormanlar, çiftliklerden gelen saman ve kır çiçekleriyle dolu çayırların kokusu vardı.

Lord Ronson Cadogan, yarım asır boyunca başkalarını reddettikten sonra beni omega'sı olarak seçmişti. Diğer tüm omega ve beta'lar onun korkunç bir hata yaptığını düşünse de, doğru seçimi yaptığını iddia ediyordu.

Ona inanmak *istedim*. Onlara değil, ona. Ama bu o kadar basit olmayacaktı. Sırf önümde durup beni seçtiğini ilan etti diye mükemmel bir omega olamazdım. Onun seçiminin doğru olduğunu istiyorsam, bunu kanıtlamasına yardım etmeliydim.

Kapı açıldı ve bir grup hizmetçi, kollarında kumaşlar, yastıklar, ipler ve kancalarla bana seslendi. Kırışık eteğimi düzelttim, omuzlarımı dikleştirdim, topuklarımı döndürdüm ve hemen başlamaya karar verdim.

Alfa için bir yuva kur, Mairwen. Yutkundum ve kızarmamaya çalıştım. İkınız için.

Yedinci Bölüm

RONSON

"Grave Hills'in yeni bir alfa için hazır olduğunu düşünüyor musun?" Niall, masamın iki yanında otururken bir bacağına diğerinin üzerine atarak sordu.

Homurdandım ve omuz silktim. "Bu işlerin nasıl yürüdüğünü biliyorsun. Eski muhafızlar direnir, ama hiçbirinin yapabileceği bir şey yoktur. Torion, Lachlan'ı yenebilirse, betaları yönetme gücüne sahiptir."

Niall mırıldandı ve başını salladı, ama ben burnumu çektim, üvey kardeşimin zihnini okuyup okuyamayacağımı merak ederek.

"Sonra da entrikalarına başlarlar," dedim, adadaki kontrolümün pek de istikrarlı olmadığını düşünerek.

"Torion senden bile daha inatçıdır. Ya bir omegayı hemen kabul eder ya da hepsini reddederek iki kat daha uzun süre direnir," dedi Niall, çarpık bir gülümsemeyle.

Omega'lardan bahsedilince, gözlerim Niall'ın omzunun üzerinden kapıya kaydı, sanki Mairwen orada belirmiş gibi. Ofisime gelmesi için hiçbir neden yoktu ve Beatrice'in onu buraya getirmesi de olası değildi. Uçuşumuzdan sonra giysilerimde kalan ve yapışıp kalan parfümünün en hafif izlerini yakalamaya devam ediyordum ve bu beni biraz delirtiyordu.

"Torion yakında harekete geçerse, burada betalara karşı bir müttefikin olacak," dedi Niall, dikkatimi bir kez daha çekerek.

"Artık benim de bir omega'm var, bu da benim lehime," dedim. Niall yumuşak bir ses çıkardı ve gözlerim kısıldı. "Onun üstünlüğünü sen belirtmiştin. Mairwen hakkında bu kadar şüphelerin olmasını beklemiyordum."

Niall kaşlarını kaldırdı. "Onu *ilginç* bulmuştum. Ama belli ki yerel ejderhalar tarafından saygı görmüyor. Betalara yapabileceğini, bir varisin olacağını kanıtlamak için bir omega seçtin. Ama görünüşe göre onların en az değer verdiği kişiyi seçmişsin."

"Bu onların hatası, benim değil," diye tersledim, masamdan geri çekilip ayağa kalktım.

Niall bir anlığına bana baktı, gözlerini kırıştırdı ve dudaklarını araladı. "Ronson. Ondan hoşlanıyorsun."

"Biliyorum." "Oh. Ben bilmiyordum."

Bir an ona kaşlarımı çattım, uzanıp ellerimle sakalımın diken diken olan kısımlarını ovuşturdum. Akşam yemeğinden önce tıraş olsam mı, yoksa uzamasına izin versem mi? Çiftleşme döneminde tıraş olmazdım, ayrıca başlangıçta Mairwen'in cildini tahriş edebilir.

"Bana anlattıklarına göre, ona güvenebilirsin, bu iyi bir şey. Ve ondan hoşlanıyorsan, o zaman... o da iyi bir şey," dedi Niall, dudakları seğirerek.

Hırıldama isteğine direndim, ama yüzüm kızarıyordu. "Ben... O... O en iyisiydi ve işaretlenmemiştii," diye tükürdüm.

Niall pişmanlık duymadı ve ben de, bütün gün birlikte olmak istediğim tuhaf omegayı küçümseyen bu sözleri söylediğim için pişman oldum.

"Peki," dedi Niall çok hafif bir sesle. "Geç oldu. Eminim Cook akşam yemeğini servis etmek için sabırsızlanıyordur."

Döndüm, pencereden dışarı baktım ve iç geçirdim. Güneş batıyordu. Akşam yemeği vakti gelmişti. Bu kafa karıştırıcı gün neredeyse bitmişti ve sonunda Mairwen'le baş başa kalarak sonlandıracaktım. Belki onu tekrar uçurabilirdim.

Ya da belki onu yuvaya sürükleyip, kemikli ve bağlı katmanlarının altında ne olduğunu nihayet keşfedene kadar orada tutardım.

Omuzlarım gergindi, kanatlarım sırtıma sıkıca yapışmıştı, ofisimden çıkıp yemek odasına doğru yola koyulduk. Kendi adımlarım kulaklarımda gürültü yapıyordu. Mairwen bu sabah solgundu ve lanet Gryffyd yüzünden önceki gece hasta olmuştu. Belki kendi akşam yemeğimizi yuvaya göndertebilirdim. Bütün gün seçimimi eleştiren Niall ve yüksek sesle tek kelime etmeyen ama bakışlarıyla her şeyi söyleyen Beatrice ile onu paylaşmak istediğimden emin değildim. Yuvada yalnız olsaydık, muhtemelen yemek düşünmezdim ve o gece *Gryffyd* yüzünden *hastalanmıştı* ve...

"Ronson, kanatlarımı koparacaksan, bir an önce bitirmeni isterim," diye mırıldandı Niall, benden uzaklaşarak.

Boğazımdaki hırıltıyı temizledim ve başımı salladım, Gryffyd Evans'ın Mairwen'i köşeye sıkıştırdığı korkunç hayalleri bir kenara ittim.

Yemek odasına vardık, Beatrice dışarıda dik durmuş, ellerini eteğinin üzerinde birleştirmiş bekliyordu ve iki uşak kapıları iterek açtı. Salonu aradım.

"Nerede..."

"Geliyorum!" diye parlak bir ses uzaklardan duyuldu.

Kızarmış ve dağınık bir siluet hızla yaklaşıırken dilimi yuttum. Mairwen'in yanakları kızarmış, elbisesi buruşmuş ve elbisesinin altında giydiği yüksek yakalı, opak fichu terk edilmişti, boynundan aşağıya doğru, kabarık ve düzleşmiş göğüslerine kadar muhteşem bir yumuşak ten dizisi ortaya çıkmıştı. Göğüsleri, elbisenin düz yakasından hafifçe taşarak kaçmak istercesine dışarı çıkmıştı ve ağzım sulandı. O korseyi çıkardığında ne kadar dolgun olacaktı? Bunu bilmem *gerekiyordu*, yemek gibi aptalca ve gereksiz bir şeyden çok daha fazla.

"Açlıktan ölüyorum," dedi Mairwen yumuşak bir sesle, bana hızlıca gülümsedi. Cildi efordan dolayı pembe ve kırmızı lekelerle kaplıydı, ama sakinleştiğinde kremi bir solgunluk kazanacaktı.

"Ronson da öyle," dedi Niall, omzuma sertçe vurarak. "Şuna bir bak. Neredeyse salya akıtıyor."

Üvey kardeşime homurdandım ve Mairwen'in omuzları kulaklarına doğru kalktı. Bu akşamı berbat edecektim, bunu biliyordum.

Mairwen dudağını ısırırken, ^{pençelerim} avuç içlerime ^{batıyordu}. Birlikte merdivenleri çıkıp yuvaya çıktık, bir kolunu koluma doladı, diğer koluyla kırıxık eteğini düzelter duruyordu. Akşam boyunca gerginliği giderek daha belirgin hale gelmişti, sessizleşmiş ve yemek masasında benim bakışlarımdan kaçınıyordu.

Ben ise, basit bir gerçeğin giderek daha fazla farkına varıyordum: Mairwen'den hoşlanıyordum. Bir hafta önce tartışmasız sıradan bulduğum genç kadından. Renkli çiçekler açan tenine dişlerimi geçirmek, ellerimi elbisesinin altındaki gizli kıvrımlarla doldurmak ve o *lanet olası* kehribar rengi gözlerin bana bakmasını istiyordum.

"Lord Cadogan..."

"Ronson," dedim, ama bu bir hırıltı gibi çıktı ve Mairwen'in kolumdaki elini çekmeden önce onu kapattım. "Artık bana karşı resmi davranmana gerek yok, Mairwen." *Özellikle de seni nereye götürdüğümü ve oraya vardığımızda ne yapmayı planladığımı düşünürsen.*

Yanakları kızardı ve adımları sendeledi, o şeytani derecede baştan çıkarıcı ve kaçamak koku bana fısıldadı. "Ronson, yemeğe geç kaldım çünkü, şey... Ben sadece... Yuvanın pek iyi olduğunu düşünmüyorum. Sadece seni uyarmak istedim."

Kendi zevkim için koruyup saklayacak bir omega olmadan, geçmişte yuvaya ihtiyacım olmamıştı, ancak mahremiyet için kendime kullanışlı versiyonlar inşa etmişim. Alfa için inşa edilmiş bir omega yuvasının sözde mükemmelliğini hâlâ anlamıyordum. Bu, henüz deneyimlemediğim ejderhaların gizemlerinden biriydi, ama şu anda en az endişelendiğim şeydi.

Mairwen kıpır kıpırdı ve kızarıyordu, onu sakinleştirecek bir yol bulmazsam zavallı alt dudağı moraracaktı. Yatak odamın kapısına ulaştık ve durdum, Mairwen'in omuzlarını tutup bana dönmesini sağladım. Benim tutuşumda kaskatı kesildi, ama dudağını ısırmaktan vazgeçti.

"Bu gece çiftleşme dönemi başlamayacak, Mouse," dedim, başımı eğerek. Bu takma ad dudaklarımdan kaçtı — bugün çok fazla duymuştum ve o anda çok ürkek davranıyordu — ama yüzündeki ifade değiştiğinde, şaşkın bakışlarından sıcaklık kaybolduğunda durakladım. Kahretsin. O takma adı hiç sevmiyordu. Onu düşüncelerimden silmeliydim ve dilime geldiği için pişman oldum. Bir elimi omzundan yukarı kaydırdım, cildinin dokusunu açgözlülükle keşfettim, güzelce pürüzsüz ve narindi. Pençelerimi geri çektim ve parmaklarımdan arkasını boğazına doğru kaydırdım, parmak eklemlerimi çenesinin altına ittim. Dudakları aralanmıştı, ama o dikkatsiz yorumla kokusunu kaybetmişim. *Bir daha asla*, diye kendime söz verdim.

"Mairwen," diye mırıldandım ve göz bebekleri büyüdü. Bu bir başlangıçtı. "Gergin misin?"

Kaşları çatıldı. "Tabii ki gerginim."

Dürüstlüğüne dudaklarım kıvrıldı. Gergin olabilir, ama bunu itiraf edecek kadar cesurdu.

"Bir öpücük." Bir beyefendi gibi soru sormak istemişim, ama bunun yerine, sözlerim yumuşak bir homurtu gibi bir emir haline geldi.

Mairwen biraz rahatladı ve sabırsızlığım galip geldi. Başımı yana eğdim ve ağzımı onun ağzına yaklaştırdım, dudaklarında akşam yemeğinden kalan tuzun tadını aldım. Sol elimle omurgasını okşayarak onu kendime çektim, sağ elimle ise çenesini kavrayarak yerinde tuttu.

Bu omega'nın bulmacasının çözümü neydi? Onun tüm sırlarını bilmek istiyordum, sadece parfümünü, vücut hatlarını ya da herkesin —hatta ailesi bile—onu utandıran bir takma adla çağırdığı. On yıllarca birini bulmak için bekledikten sonra bir hevesle seçtiğim bu kadını tanımak için ne yapmam gerekiyordu?

Ben dudaklarının kenarını yalarken o mırıldandı, sonra içini çekip bana açıldı. Öpüşmede çekingen değildi, ama kesinlikle hala öğrenme aşamasındaydı. Hafifçe geri çekildim, yüzünü inceledim ve gözlerinin kapalı, yanaklarının kızardığını görünce gülümsedim.

"Bugünden önce hiç öpüştün mü, Mairwen?" diye sordum, boğuk bir sesle.

Gözlerini kırptı ve ben onun şaşkın ifadesine karşı gururumu bir kenara attım. Burnunu kırıstırarak cevap verdi: "Sadece dün gece Bay Ev ile..."

Ben homurdandım ve sırtının alt kısmına koyduğum elimle onu kendime doğru çektim. "O sayılmaz."

Dudaklarını büzdü ve bana açıkça baktı. "İyi gitmiyor, değil mi?"

Ben gülerek burnunun yuvarlak ucuna hızlıca bir öpücük kondurdum. "Aksine."

Ve işte oradaydı — kehribar şurubu ve sıcak altın rengi, eskisinden daha zengin, nefesi kesilirken dudaklarına yapışmıştı. Hırıldadım ve o tadı sabırsızlıkla bekleyerek dudaklarını sertçe dudaklarımla yakaladım.

Övgüleri, daha sonra not alayım, diye düşündüm, ama Mairwen'i kendime çekmekle, kumaş katmanlarının altında yumuşak kıvrımlarını keşfetmekle ve utanmadan parmaklarımı ona gömmekle meşguldüm. Dilim onun dilini okşarken inledi ve kolları omuzlarıma dolandı, ceketimin arkasını kavradı.

Öpücükler de, diye ekledim, Mairwen'in parfümü biraz daha yayılırken. Dizlerim büküldü, vücudum ona uyum ararken, kısıtlayıcı elbise beni engellediğinde kaslarım gerildi. Arkamdaki açık salon baskıcı hale geldi, omurgamda tehlikeli bir baskı oluşturdu, omega'mı açıkta bıraktığımı uyardı. Yine de, elbisesini yırtıp onu yiyip bitirmemek için elimden gelen tek şey buydu.

Geri çekildiğimde Mairwen nefesini tuttu ve ona bakarken tutunduğum sağduyumu neredeyse tamamen kaybettim. Göğüsleri o kadar olgunlaşmıştı ki elbisesinin yakasını gerginleştiriyordu ve kızardığı kırmızı leke, ağzımın suyunu akıtıp dişlerimi ağrıtan tuhaf bir etki yarattı.

"Kapıyı aç," dedim, sesimdeki acil tonu gidermek için boğazımı temizledim.

"Ne?" diye sordu Mairwen, hala nefes nefese.

"Kapıyı aç, Mairwen," dedim. Ellerim onu bırakmayı reddettiği için bunu yapamadım. Başparmağım, kararlı bir protesto olarak yanağının çukurunu okşadı.

Ben çenesini sıkıca kavradığımda, dönüp kapıya bakamayan o, eliyle kapı kolunu bulana kadar el yordamıyla aradı, kolu çevirip kapıyı açtı. Ben eğilip onu kaldırdığımda, bir kolumu onun poposunun altına doladığımda, o ciyakladı. Bu hareketle göğüsleri göz hizama geldi, ben inleyip sendeledim ve yüzümü göğüslerinin arasına gömdüm. O inerken parmakları saçlarıma kaydı, dokunuşuyla buklelerimi taradı ve saç tellerimi nazikçe çekti. Altımızdaki zeminin avantajını ve *mümkün olduğunca çabuk Mairwen'in içine girmek* amacım için bir yuva olarak nasıl hizmet edebileceğini düşündüm.

Yuva.

O yuva konusunda endişeliydi. İltifatlar onun parfümünü oluşturunuyordu. Ben...

Yüzümü artık parlak pembe olan göğüslerinden kaldırdım - ağızımdan kalmış olabilecek pürüzlü bir iz vardı ve tuz ve balın tadından memnun olarak dudaklarımı yaladım - ve yatağa döndüm.

"Ah."

Hayır, Ronson, seni aptal, diye küfrettim, Mairwen'in parfümü solarken ve kollarımda yığılırken.

"Seni uyarmıştım," diye fısıldadı.

Ne yazık ki haklıydı. Çok iyi bir yuva değildi. Mairwen, yatağının posterlerinin üzerine birkaç çarşaf sermiş ve bunları ortada bir düğümle bağlamıştı, kirişli tavandaki kancalardan birine asılan bir ip ile hafifçe çadır gibi gerilmişti. İnce, küçüktü ve muhtemelen çok güvenli değildi.

Onun savunması olarak, bir ejderhaya dayanacak bir yuva inşa etmek zorunda kalmamıştı, hele ki çiftleşme döneminin cinsel çılgınlığının ortasında bir ejderhaya.

Gergin ve deneyimsiz, diye kendime hatırlattım.

Aynı zamanda kıvranıyordu. Kollarımı kısa bir süre ona sıkıca doladım, sonra gevşettim ve Mairwen'i ayak parmaklarının üzerine indirdim.

"Artık biraz daha yapabilirim," dedi, yuvaya doğru dönerek.

Onu omuzlarından tutup göğsüme doğru çektim. "Hayır," dedim, sert sözlerimi başının tepesine bir öpücükle yumuşattım. "Bu gece için bu kadarı yeter."

"Senin..."

Onu döndürdüm, başka bir öpücükle sözlerini bastırdım, bana yaslanıp dudaklarını açtığında ve dilimi kısa bir süre onun diline değdirdiğimde iç çekince memnun oldum. İlğim soğumamıştı, ama sağduyum şehvetin sisinden çıkıp gelmişti.

"Bir fikrim var," diye mırıldandım, ağzımı Mairwen'in ağzında ileri geri gezdirerek.

"Hmm?"

O çok lezzetliydi ve bir an için tereddüt ettim. Deneyimsiz olmasına rağmen çok tatlı ve duyarlıydı. Bu gece hem onun hem de kendimin zevk almasını kolayca sağlayabilirdim. Onu soyup, eski püskü yuvamda altıma alabilirdim. Ellerimi ve ağzımı istediğim her yere koyabilirdim.

Çünkü ben alfa erkeğim.

Yutkundum ve dik durdum, Mairwen'in sıkı saç örgüsünden kaçan gevşek saç tellerini kulağının arkasına taradım.

"Çiftleşme dönemi yakında başlayacak ve sana çok ihtiyacım olacak," dedim ve Mairwen'in gözleri parlak bir şekilde açıldı. O başını salladı ve ben o sersemlemiş teslimiyet karşısında inlemek ve tüm temel arzularıma teslim olmak istedim. "Ama o zamana kadar, bence birbirimizi keşfetmeliyiz."

"Keşfetmek mi?" diye tekrarladı Mairwen.

Başımı salladım. "Seksle tanışman, şu anda benim yapmak istediğimden daha yavaş olmalı," dedim, pişmanlık dolu bir gülümsemeyle.

Mairwen'in dudakları kıvrıldı ve gözleri netleşti. "Alıştırma gibi mi, böylece çiftleşme döneminde ne yapacağımı bilirim?"

Kaşlarımı çattım. Sözler doğruydı, ama bir şekilde yanlış bir adım attığımı hissettim.

"Evet, böylece senin için ne yapmam gerektiğini bilirim, Mairwen," dedim. "Böylece ne bekleyeceğini bilirsin ve korkmazsın ya da rahatsız olmazsın."

Zaten tekrar tatmak istediğim pembe diliyle dudaklarını ıslattı ve bakışları benden uzaklaştı. Yaptığı yuvaya somurtarak baktı ve ben de göğsünde bıraktığım izi izlemeye başladım. Onu ısırmış mıydım? Ve neden hatırlayamıyordum?

"Sırayla yapabilir miyiz?"

Bu soru karşısında ağzım kurudu.

Sekizinci Bölüm

MAIRWEN

Alfa'nın, yani *Ronson'un*, kendimi düzelttim, kollarından kurtuldum ve akşam yemeğinden ayrıldığımızdan beri ilk kez nefes alabildiğimi hissettim. O dudaklarını benimkilere bastırmadan önce onun dudaklarına pek dikkat etmemiştim, ama *harikaydı*. Ve şok ediciydi, ve çok, çok ustacaydı, çünkü dudaklarımın şişkin hassasiyeti ve içimde derin bir acı dışında hiçbir şey hissedemiyordum.

"Doğru, ben... senin rutun için gerçekten hazır değilim," dedim, Ronson'a cesurca bir bakış atarak, onun karanlık ve araştırmacı bakışını görünce hafifçe nefesim kesildi. Bütün gece elbiseme ölümcül bakışlar atıyordu, ama bu *benim* için bir eleştiri değildi ve rahatsız edici korsem hiç bu kadar giymesi zor olmamıştı. Sakallarının göğüslerime sürtünmesi ve çizmesi hala zihnimde canlıydı ve elim, onun ısırıldığı ve dilini gezdirdiği yeri örtmek için titreyerek yukarı kalktı.

"Hiç çıplak bir erkek görmedim," diye patladım ve geriye doğru sendeledim.

Ronson'ın gözleri kısıldı ve gülümsemesi bir bıçağın kıvrımlı kenarı gibiydi. "Görmek ister misin?"

"Eğer o sen olsaydın," diye itiraf ettim, yüzüm yanıyordu.

Ronson sertleşti ve gözlerini kapattı, göğsünden düşük, gürleyen bir mırıldanma yükseldi. Omuzlarını silkti ve sonra ceketini sabitleyen çitçitleri ve bağları çekmeye başladı.

"Bekle!" diye bağırdım ve o hemen durdu, ceketinin kolu hala kalın kaslı koluna yapışık haldeydi. Yutkundum ve ellerimi açtım. "Sen dedin ki... birbirimizi keşfetmeliyiz."

Ronson başını salladı ve ben onun ifadesinin ne kadar korkutucu olduğunun farkında olup olmadığını merak ettim. Bana kızgın olmadığına oldukça emindim. Sert, hırıldayan ve öfkeli bakışları vardı, ama beni öperken ağzı Gryffyd'inkinden çok daha nazikti, derin ama şefkatliydi.

Tereddütle parmak uçlarında onun yanına geri döndüm ve o ceketinin kumaşını bıraktı, bunun yerine kolunu uzattı, böylece ben görevimi tamamlayabilecektim.

"Sen beni soy, ben seni soyayım, sırayla mı yapalım?" diye sordu Ronson.

O benim bağcıklarımı ve korsemi çözüp beni tüm çıplaklığımınla göreceği düşüncesine içim sızladı. "Şey. Bu gece seni keşfetme sırası bende diye düşünüyordum, sonra... belki... yarın..."

"Seni o korkunç aletten kurtarana kadar yuvama giremezsin," diye homurdandı Ronson, utanmaz parmağını göğüslerimin arasına sokup elbisenin yakasına kadar indirerek korsemi çekmeye başladı, sıcak parmağı hassas cildime değince tüylerim diken diken oldu. "Sıra sende olsa bile."

Korkunç bir aletti ve dudaklarındaki erkeksi hırlayan somurtmaya bir homurtu çıkardım.

"Kaşkorseyi giymeye devam edebilirim," diye pazarlık ettim. Oldukça incedi, ama yuvanın gölgesinde biraz gizleme sağlayabilirdi.

Ronson sessizdi ve ben de başımı kaldırıp onun yine düşünceli bir şekilde göğüslerime baktığını gördüm. Şaşırtıcı bir şekilde, onu izlediğimi fark edince kızardı.

"Peki," dedi.

Sonunda iç çekip ceketinin kolunu çektim ve geri adım atarak beyaz keten gömleğini incelemeye başladım. Omuz çizgisini takip ederek sırtından kanatlarına kadar uzanan katlanmış bir placket altında özenle gizlenmiş düğmeler vardı. Elimi uzattım ve sağ tarafından başladım. O başını geriye ve yana doğru eğip gözlerini tavana diktiğinde rahatladım, çünkü baskıcı bakışlarından bir an kurtulmuştum.

"Ne yaptığımı bilmiyorum," diye mırıldandım, düğmeleri tek tek açarken, boğazının güçlü hatlarını ve bu sabah yüzünde olmayan sakal izlerini hayranlıkla seyrettim.

"Hm?"

"Ben... keşfederken. Sana dokunurken."

"Bunu yapmanın amacı da bu," dedi omuz silkerek.

"Evet, ama... doğru gittiğinde bana *bir* işaret vermelisin."

Gözleri kapandı ve göğsü titredi. Göğsündeki düğmeleri açmayı düşündüm ama bunun yerine sol omzuna geçtim ve aynı işlemi tekrarladım.

"Senden zevkimi saklamamaya çalışacağım, Mairwen. Ama bunun bir sorun olacağını sanmıyorum."

Durdum, her iki omuzu da açılmıştı, göğsündeki ilk koyu renkli bukleler ortaya çıkmıştı. "Gerçekten mi?"

Başını kaldırdı ve bana baktı. "Şimdiye kadar kayıtsız göründüm mü?"

Ağzım açıldı ve kapandı. Akşam yemeğinde, masanın karşı tarafında otururken öyle görünmüştü. Ama salonda... elleri beni kavradı ve sıktı, beni kendine çekti, ağzından benim ağzıma yankılanan karanlık açlık sesleri.

"Sanırım hayır," dedim, derin bir nefes alıp göğsündeki gümüş düğmeleri birer birer açarak. Göğsünü kaplayan koyu saçların altında pas ve altın rengi pullar parılıyordu ve ona dokunma isteğiyle bir an mücadele ettim, sonra bunun tam da birlikte yaptığımız anlaşma olduğunu fark ettim.

Ronson inledi ve başı geriye düştü, parmak uçlarım buklelerine kaydı, aşağı doğru okşadı ve pürüzsüz ve gergin karın kaslarına dokundu. O, tanıdığım en iri adamdı, alfa olduğu düşünülürse bu gayet normaldi, ama ben her zaman çok uzun, çok ağır hissetmişim. O beni gölgede bırakıyordu. Ve tek koluyla beni havaya kaldırdı, adanın etrafında uçurdu ve sanki hiç çaba gerektirmiyormuş gibi beni kalenin içinden taşıdı.

Adelaide'yi bir tüy gibi havada uçurabilirdi herhalde, diye düşündüm, hafifçe kaşlarımı çatarak.

Sonra Ronson'un elleri benim ellerimi karnının üzerinde kapattı ve ben diğer omegayı unuttum, o saf ve garip bir şansla - ve korkunç bir karar ile - bu alfa tarafından seçilme şansını kaybetmiş olanı. Ronson ellerimi kalçalarına doğru indirdi, orada ikiz bir düğme sırası pantolonunu açacaktı.

"Durdurabiliriz," dedi alçak ve kaba bir sesle.

Ellerim hafifçe titriyordu ve onun sıkı tutuşuyla bu daha da belirgin hale geliyordu. Bir an sonra olacakları, ince geceliğimi giymeyi kabul ettiğimi, yatağın etrafındaki yuvayı ne kadar küçük yaptığımı ve Ronson'la ne kadar yakın olacağımızı, yalnız ve ince pamuklu çarşaflarla çevrili olacağımızı düşünmekten inatla kaçınıyordum.

Ama merak ediyordum.

"Hayır," dedim ve ellerinin yönlendirdiği gibi devam ettim, her iki düğme sırasını aynı anda çalıştırarak.

Ronson'ın nefesi göğsünü doldurdu ve hızlıca iç çekti, kollarını geri çekerek gömleğini çıkardı, ben de pantolonunu açtım. Kasıklarının üzerinde kısa bir düğme sırası daha vardı, bu düğmeler külotunu kalçalarına sabitliyordu, ben de onları da açtım, ta ki siyah yün ve krem rengi keten katmanları sarkana kadar. Göğsündeki koyu renkli kıllar, iki güzel kas kemeri arasında aşağıya doğru inen kalın bir çizgiye daraldı, sonra tekrar genişleyerek tanıdık, kalın bir kıvrım tabakasına dönüştü, benim kalçalarımın V şeklinde kısmındakine tamamen benzemiyordu.

"Lanet olası botlarımı unuttum," diye mırıldandı Ronson. "Yuvaya gel."

O bizi döndürürken, gevşek pantolonunu umursamadan yatağa doğru yürürken gözlerimi kııptım. Bir an yerinde kalarak, devasa siyah kanatların arasında değişen altın rengi sırtını izledim. Yuvayı inşa ederken *bunları* kesinlikle hesaba katmamıştım.

Sırtının alt kısmında gamzeleri vardı ve pantolonu sarkmaya devam ederken, sıkı bir poponun yuvarlak kıvrımlarını ortaya çıkararak sürünmek zorunda kaldı.

Beni mi seçti? diye düşündüm. Ve ben de onu bu gece keşfedeceğimi ilan etmişim. Önce benim sıram. Belki de bu bir hataydı. Bay Evans'ın önceki gece vücuduma uyguladığı sert güç ve rahatsız edici sarsıntıları hatırlıyordum ve başlangıçta biraz kontrolü elimde tutmamın daha iyi olacağını düşünüyordum. Ama Ronson'ın dokunuşları ve öpücükleri beni zayıflatmış, eritmiş ve daha fazlasını istemekten kaçınmak için dilimi ısırmaya zorlamıştı.

"Aslında, botları kendim halletsem daha iyi olur," dedi Ronson, botun topuğunu çekerek homurdanarak.

Onu görünce dudaklarım kıvrıldı. Yatağa oturmuştu, kurduğum yuvanın perdeleri açık ve kanatlarının üzerine sarkmıştı. Kollarımı arkamda bükerek elbisenin bağcıklarını gevşettim ve elbiseyi başımdan çıkarırken dikkatinin dağıldığından emin olmak için kontrol ettim. Bir bot yere çarptı ve belimden döndüm, belimdeki eteğin bağlarını düzelttim.

Hizmetçim, annemin talimatlarına göre vücudumu düzleştirip inceltmek için bana uzun korselerden birini giydirmişti, ama bu, bağcıkların hepsinin arkada olması ve ulaşmanın daha zor olması anlamına geliyordu. Birkaç dakika uğraştım ve

birkaç dakika uğraştım, büyük pencerelerden parıldayan denizi izleyerek, ta ki sıcak ve büyük bir çift el benimkini tutana kadar.

"Bana bırak."

Nefesim göğsümde dondu ve ellerim arkamda asılı kaldı, Ronson'un sıcaklığı etrafımı sardı, bağcıklarımın bağları, o onları ilmeklerinden çekip gevşetirken gerildi ve gevşedi. Kollarım sarktı, ellerim uyuşmuş bir şekilde yanımda asılı kaldı ve onun parmak eklemleri ince geceliğimin üzerinden omurgam boyunca kayarken titredim ve bir inilti yuttum.

"Neden bu kadar sıkı giyiniyorsun?"

Cevap vermeden önce iki kez yutkunmam gerekti. "İnce ve küçük olmak moda... Ben ikisi de değilim." Bunu benim belirtmem gerek yoktu.

Nefesi omzumun üzerinden, giderek gevşeyen geceliğimin yakasına doğru üflendi. "Bütün gün bunu senden çıkarmak için sabırsızlanıyordum, Mairwen," diye gürledi Ronson.

Buna ne cevap vereceğimi bilemedim, sonra bağcıklar çözüldü ve nefes alabildim, sırtım eğilip göğüslerim ağrıyarak ve serbest kalarak inleyebildim. Ronson korsenin sert panellerini yere attı ve kolları yumuşak karnımı sardı, beni göğsüne doğru çekti. Geceliğin ince kumaşı üzerinden göğüs kıllarının yumuşak dokunuşunu ve onun nazik dürtüşünü hissedebiliyordum... Oh!

Dönmeye çalıştım ama o beni çevreliyordu, akşam sakalını saçlarıma sürüyordu. Dudakları kulağımın kabuğunu okşadı ve sesi sıcak ve alçak bir şekilde mırıldandı, "Bu gece sıra bende olsaydı, göğüslerini ellerime alıp sıkar ve okşardım. Korsenin izlerini öpüp silene kadar yakandan açardım, ağzımla seni pembe ve yumuşak yapardım. Meme uçların hassas mı, Mairwen?"

Boğuk bir ses çıkardım ve sonra Ronson bir işaret parmağını kaldırdı, sol meme ucumu okşadı ve meme ucu sert bir şekilde dikleşti. Ben inledim ve beni tutan alfa homurdandı.

"Oh, çok hassas," diye boğuk bir sesle söyledi ve sonra başını eğdi, yüzünü boğazıma gömdü, nefesi sıcak bir şekilde tenime döküldü. "Yarın, sen boşalana kadar mükemmel, dolgun göğüslerini emip, ısırıp, yalayacağım, omega."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı ve Ronson'un kolları belimi sarmamış olsaydı, yere yığılırdım. Onun ne demek istediğini tamamen anlamamış olmalıyım

ama daha çok böyle bir şeyin mümkün olabileceği fikrine şok olmuştum. Sadece... göğüslerimden mi? Genelde bu...

"Oh!" diye inledim, Ronson bir koluyla bacaklarımı yakalayıp beni yuvaya doğru taşıırken, kollarımı onun omuzlarına doladım. "Bu... Yuvayı biraz daha düzeltebilirim, eğer..."

"Bırak," dedi Ronson sertçe, kanadının kancasıyla çarşafın kenarını yakalayıp kenara itti ve eğildi. Neredeyse her şeyi bizimle birlikte aşağı indiriyordu ve çarşaf sırtımda serin bir his bırakıyordu, ikimizi de geniş yatağın ortasında yarattığım küçük boşluğa kaydırırken.

"A-ama," diye kekeledim, kanatlarının yarattığım barınağa sürtündüğünü ve kancalarının takıldığını izleyerek.

"Mairwen, sadece uyumak ya da... şey... konuşmak istiyorsan," diye başladı Ronson, yaptığı teklif karşısında kaşlarını çatarak, "bunu da yapabiliriz. Ama bu gece yuvayla uğraşmayacaksın. Ve benim sadece bir dakikalığına... mmmm."

Lord Ronson Cadogan'ın devasa vücudu üstümde baskı yaparken nefesim kesildi. Ağır, harika ve çok sıcaktı, kalçaları bacaklarımın arasında kalınlaşmıştı, göğüs kılları geceliğimin içinden sızarak karnımı ve göğüslerimi gıdıklıyordu. Üstümde yatarken içini çekti, pürüzlü yanağı saçlarımı okşadı.

"Korsen bir suç. Onu yakmak istiyorum."

Onun ağırlığı altında elimden geldiğince güldüm ve ellerim merakla omuzlarından kanatlarının dibine doğru kaydı. Küçük bir kızken babamla ormandaki dereye yüzdüğümüzü hatırladım, kanatlarının arasında boynuna sarılmıştım, deri yüzeyleri yaz güneşinin ışınlarıyla ısınmıştı. O ana kadar kanatlara dokunma fırsatım olan tek ve tek seferdi ve o öğleden sonranın o kısmını, babamın tüm dikkatini üzerimde hissetmenin sevincinden daha az hatırlıyordum.

Babamın kanatları o zamanlar bana çok büyük gelmişti, ama o Ronson'a kıyasla küçük bir adamdı ve ejderhasının derisi, Ronson'ın parlak mor-siyah derisinden daha yumuşak bir boz kahverengi tonundaydı.

Parmağımı, sırtından kanadına uzanan sert ekleminden, korunan kemiğin üzerinden güçlü ve oyuk omurgalara ve aralarındaki ilginç derecede pürüzlü deriye doğru sessizce kaydırdığımda, kulağımın yanındaki saçlarımı bir ürperti kabarttı.

"Uzun zamandır kimse kanatlarıma dokunmadı," diye mırıldandı Ronson kulağıma. Kanatları nazikçe esnedi, onlara ayırdığım küçük alanda olabildiğince açıldı ve dışarıdaki odanın mum ışığından bizi gölgeledi.

Birçok şey merak ediyordum. Alnındaki saçlarının dokusunu, göğsündeki saçlarından ve sakalının dokusundan nasıl farklı olduğunu bilmek istiyordum. Göğsüme hafifçe değen meme uçlarını merak ediyordum, neredeyse benimkine dokunacak kadar yakındı. Sağ uyluğuma uyguladığı uzun süreli baskıyı ve birkaç saniye arayla kalçalarını benimkine sürterek o uzunluğu bana sürmesini *çok* merak ediyordum.

Ama...

"Karnının üstüne yat," dedim, ellerimi sırtından çekerek. Ronson homurdandı, açıkça reddetmiyordu ama muhtemelen ilgisizdi, çünkü kılını bile kıpırdatmadı. "Keşfe çıkıyorum ve kanatlarından başlayacağım."

O buna öfkeleni ve bana dik dik bakmak için yeterince yükseldi.

"Kanatlarım mı?" Başımı salladım. "Devam et. Hareket et."

Ronson dudaklarını kıvırdı ve sonra inleyerek, yatağa bastırarak kendini üstümden kaldırdı ve vücudumun etrafında dolaşmaya başladı. Uzun, kalın bir çıkıntıyı kısa bir an gördüm ve nereden başlayacağıma dair fikrimi neredeyse değiştiriyordum, ama Ronson yüzünü buruşturarak ve kalçalarını sallayarak yanıma düştü.

Ronson'un kanadının altından çıkmak biraz zamanımı aldı, uyluklarıyla sıkıştırdığı geceliğimi çekip çıkardım ve otururken tüm yuva hışırdadı, ama manzara bu çabaya değdi.

En absürt şekilde yuvarlak ve *mükemmel* bir kıcı vardı. Daha önce mükemmel bir kığın nasıl göründüğünü bilmiyor olmam önemli değildi. Bunun mükemmel olduğuna yürekten emindim. Yuvarlak hatları, yanlarındaki kasların kıvrımları ve çukurları görünce ağzım sulandı. Uyluklarına doğru hızlıca inen, koyu renkli kıvrımlı tüylerle süslenmiş kısmı görünce kanatlarını keşfetme hedefimi unuttum ve elim kendiliğinden uzanarak onun etini sıkmaya başladı. Ronson yatakta kıkırdadı ve kalçaları esnedi, sıkılaşıarak elimdeki kalın kasın şeklini değiştirdi.

"O benim kanadım değil..."

"Şşş. Yarın senin sıran gelecek," diye mırıldandım, çadır gibi kabaran çarşafın saçlarımı dağıttığını umursamadan, bir bacağımy Ronson'ın bacaklarının üzerine attım

ve altımdaki zarif, bronzlaşmış vücuda baktım.

O, hızlı bir havlama sesiyle güldü. "Ve o zamana kadar her dakika saldırımı planlayacağım," diye uyardı. Ama kıvrandı, bacaklarını, bacaklarımın iç kısmına değene kadar açtı.

Hareketiyle bacaklarının arasında yumuşak tüylü bir et yığını ortaya çıktığını gördüm ve uzanıp parmaklarımla okşayarak bu tuhaflığa hayret ettim. Ronson yatağa karışık bir çığlık attı, kalçaları tekmeledi ve kanatları bir kez çırpı.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Bu ne?"

Uzun, boğuk bir inilti çıkardı, kanatları geri çekildi, mum ışığı yuvanın hışırdayan çarşafı arasında titriyordu. "Testislerim. Çok hassaslar," diye homurdandı.

Elimi çekip aldım. "Özür dilerim, canını yakmak istemedim..."

"Canım yanmadı, Mairwen," diye homurdandı.

Oh.

Daha fazla merakla keşfetmekle daha güvenli bir alana geçmek arasında kararsız kaldım.

"Bana tekrar dokun." Sözleri kadifemsi bir tınıydı ve ben, Ronson'un kanatlarının hafif perdesinin ötesine bakarak, yastığı yumrukladığı yerde solgunlaşan parmak eklemlerini gördüm. "Lütfen."

Mırıldandım ve geri çekildim, Ronson'ın uylukları hevesle açıldı ve daha net ve açık bir görüntü sundu. Bir an gözlerimi kırptım, gizemli gölgelere, kışının kıvrımının yumuşak kasık kıllarına gömüldüğüne baktım. Uzunlamasına yatıyor olmalıydı.

Annem neye baktığımı bilseydi...

Bu düşünceyi kafamdan silip o ana odaklandım. Beni omegası olarak seçen Bleake Isle'ın alfasını keşfediyordum, yalnızdık ve bu gece adanın geri kalanı yoktu. Elimizi uzattım, kalçasının bir yanını avucumla kavradım ve yana doğru ittim. Ronson titredi ve ben, yarın akşam onun da aynı şeyi bana yapacağını düşünmemeye çalıştım. Diğer elimle, bacaklarının arasındaki hassas tümseği avucuma aldım ve avucumda yuvarladım. Ronson tısladı, inledi ve yatakta sallandı, ben de gülmek için dudaklarımı sıkıca ısırdım.

Elimde yumrulu ve nabız gibi atıyordu ve o açıkça... bu dokunuştan işkence çekiyordu.

Küfürler savurup benim adımı inledi ve ben garip, heyecan verici bir zaferin tadını çıkardım. Bu, yüzlerce şüpheli gözün izlediği bir sahnede seçilmekten çok daha iyiydi. Elimde, inleyen ve titreyen alfam vardı ve bunun tek nedeni, avucumun içinde onun küçük, sıcak ve savunmasız bir parçasını tutuyor olmamdı. Kıçı kasılmıştı, elleri çarşafı kavriyordu ve ayakları huzursuzca hareket ediyordu. Onu sıktığımda nefes nefese kaldı, avucumun içindeki şeyi çektiğinde inledi ve avucumun içindeki yumuşak şekli yoğurduğumda yumuşak, kesik bir çığlık attı.

"Mairwen! Dur, ben... ben..."

Durdum, ancak gücümün geri çekilmesinden biraz hayal kırıklığına uğradım.

Ronson gevşedi ve yumuşak bir kahkaha attı, kendi kendine mırıldanarak, "Bir çocuk gibi çarşafı karşı değil." Bana kanatlarının üzerinden bakarak döndü. "Şimdi dönebilir miyim?"

Mırıldandım ve başımı salladım. "Geldiğim işi henüz yapmadım."

Gözleri kısıldı. "Peki. Ama... şimdilik başka bir şey yapma. Kendimi utandırırım."

Nedenini tam olarak bilmiyordum, ama bu sözler beni oldukça mutlu ve memnun etti.

Dokuzuncu Bölüm

RONSON

Meraklı, korkusuz bir bakireye keşfetmesi için serbestlik tanıyınca sonuç bu oluyor, diye düşündüm, Mairwen kanatlarımın şaşırtıcı derecede hassas kısmına hafif dokunuşlar yaparken, nefes nefese yatakta yatıyordum. Ve karnım ile yatak arasında sıkışmış yapışkan bir heyecan havuzu, ereksiyon halindeki penisimin acı verici keskin ağrısı ve Mairwen'in kanatlarımın üzerinde iki kez dolaşıp yüzüstü pozisyonumdan ulaşabildiği her santimetreyi incelerken beni kaynayan ve patlamaya hazır halde bırakmış olmasına rağmen, gülümsüyordum.

Mairwen kokulu parfüm sürüyordu.

Havayı soluyarak, onun baş döndürücü, sersemletici kokusunun her bir parçasını arıyordum, yatağa yapışıp çarşafların içine dalmamak için uğraşıyordum. Gerçi belki de öyle olması daha iyi olurdu. Belki Mairwen beni gece boyunca yüzüstü bırakmayı tercih ederdi. Ya da belki de dönmeme izin verip, testislerime gösterdiği aynı titiz kararlılıkla damlayan, zonklayan penisime yaklaşırdı ve ben de ilk fırsatta boşalır ve kükrememle onu korkuturdum.

Ama sonra ne olacağı umurumda değildi. O *kokuluydular*.

Elleri kanatlarımdan çekilip kalçalarımı hafifçe okşadığında inledim ve bacaklarımın arkasından kayarken sırtışımla kaşlarını çatmaya dönüştü. Bana değen sıcaklığını seviyordum.

"Dön."

Beynim bu nazik emir karşısında dondu.

"Kanatlarının üzerine uzanabilir misin, yoksa acır mı?"

Yuvarlan, lanet olsun, diye kendime bağırdım. Kanatlarımı yakınlaştırdım, tuhaf, isteksiz bir acıyı görmezden geldim, sanki kanatlarım genç kadının dokunuşunu şimdiden özlemiş gibi, ve yataktan kendimi kaldırdım, çarşafta bıraktığım ıslak lekeye yüzümü buruşturarak. Ya bunun üzerine uzanmak ya da Mairwen'in bana ne yaptığını görmesine izin vermek zorundaydım. Ve sonra muhtemelen

dikkatlice hazırlanmış ve işkence gibi masum sorular sormak *zorunda* kalacaktım.

Dönüp Mairwen'in yanımda diz çökmüş halini görünce iç geçirdim ve sertçe yere yığıldım. Islak lekenin üzerine düştüm ve penisim zıpladı ve karnıma çarptı.

O... çok *güzeldi*.

Saçları dağınıktı ve saç telleri kaotik bir hale gibi başının etrafındaki çarşafa yapışmıştı. Çarşafın arasından yuvamıza sızan mum ışığı, geceliğini de kesmeye çalışıyordu ve hayal edebileceğim en dolgun kıvrımları acımasızca ortaya çıkarıyordu. Yanakları kızarmış, gözleri parlak ve karnıma, hayır, penisime sabitlenmişti, fark ettim

—ve dudakları düşünceli bir şekilde büzülmüş, dolgun ve baştan çıkarıcı hale gelmişti. "Mairwen," diye seslendim.

"Hmm?" Parmaklarını uyluklarımdaki kılların arasında gezdirdi, gergin kasların çizgisini okşadı, ama gözleri benim seçiren uzunluğuma odaklanmış kaldı. O keşifçi parmaklarla tanışmak için sabırsızlanıyordu.

"Buraya gel," dedim.

Gözlerini kırıştırdı ve kaşlarını çatarak yukarı baktı.

"Gel, bir anlığına ağzımı keşfet," diye devam ettim. *Seni öpmek istiyorum*

O gülümsedi ve ben, eli bacağımdan kalçama ve göğsüme doğru kayarken, iniltiyi dişlerimle bastırdım. , kalçamı ve göğsümü okşadı, yanımda uzanırken benim arzulu bedenimi okşadı. Bu onun gecesini olmalıydı, ama ben sabırsızdım ve onu yakaladım, üstüme yatırarak bir elimle ensesini tutup ağzını ağzıma çekerek öptüm.

Kendime nazik ve temkinli davranmam gerektiğini söyledim, ama Mairwen iç geçirdi ve nefesi tatlıydı ve parfümü bu kadar yakinken daha güçlüydü ve on beş dakika önce yumuşak yanağını uyluklarımdan arkasına sürtünce kontrolümü kaybetmiştim. İnledim ve açık ağzını yaladım, dilimle onun iniltisini yalayıp yuttum, ağzında onun tadını aradım ve sonra onu çaldığım için kaybını yas tuttum.

Ellerim de aynı derecede açgözlü ve kontrol edilemezdi, yumuşak geceliğin içinden avuç dolusu etini kendilerine paylaşıyorlardı. Uyluklarını okşadım, sonra onu daha yakın çekmek için kollarımı beline dolamadan edemedim. Vücudumuzun arasındaki pamuklu bariyer, içimde kaynayan bir hayal kırıklığına

içimde kaynayan bir öfkeye neden oldu ve ben, onun mükemmel, yumuşak kalçalarını avuçlarımla toplayarak onu kendime çekmeden önce, eteğinin kenarını tutmaya çalıştım.

"Ronson!"

Dudaklarına karşı homurdandım, sonra dişlerimi dudaklarına geçirdim ve öpücüklerden dolayı kaygan ve şişmiş olduklarını fark ettim. Bacaklarının arasında da kaygan ve şişmiş miydi? Kaşkorseyi kaldırıp amını sikime oturtabilir miydim, ikimiz de rahatlayana kadar ona karşı sallanabilir miydim?

Narin parmaklar bileklerimi sardı ve ben kendimi pamuklu kumaşa ve yumuşak ete sürterek yukarı doğru kıvrıldım. Parmaklar sıkılaştı ve ellerimi kelepçeledi.

"Ronson," diye seslendi Mairwen, sesi keskin ve sisin içinden keskin bir şekilde duyuluyordu.

Kafam yeterince berraklaştı ve onu serbest bıraktım, o da kelepçeli ellerimi vücudundan çekip başımın altındaki yastıklara geri itti. Göz kapaklarım düştü ve kalçalarım yalvarırcasına sallandı. Mairwen'in merhametine kalmış olmaktan hiç rahatsız değildim, geceliğinin yakası gevşemiş, bana tahmin etmem için enfes gölgeler sunuyordu.

"Hala *benim* sıram," dedi gülümseyerek.

"Çok iyi iş çıkarıyorsun," diye cevap verdim, havada parfümünün kokusu yoğunlaşırken inleyerek. *İltifatlar*. "Ve üstümde mükemmel hissediyorsun, sence de öyle değil mi? Ağzını geri getir, Mairwen."

Yanaklarındaki pembe lekeler boğazına kadar iniyordu ve gözlerini benden ayırdı. "Bana bakmadığın zaman bu daha kolaydı."

Ben güldüm ve o, hala ellerimi tutarak, dikleşti, ama ben ona karşı koymuyordum. Yatakta kadınların liderlik etmesine çok sık izin vermezdim, ama Mairwen, utangaç ve tecrübesiz olmasına rağmen, bu dinamik için ikna edici bir argüman sundu. Ellerimi yavaşça ve tek tek bıraktı, sanki tekrar ona sarılmamı beklermiş gibi gözlerini kısarak. Onları yastıkların üzerinde bıraktım, teslimiyet tablosu gibi.

Dizlerinin üzerine kalktı, saçlarını geriye taradı, kısmen tutturulmuş karışıklıkları görünce kaşlarını çattı. Saçları yuvanın alçak tavanına yapışmış ve statik elektrikle yüklenmiş, yanaklarını gıdıklıyordu. Geri çekildiğinde, geceliğinin eteği benim penise takıldı. Kısa süreli baskıya karşı direnmeye çalışarak, kıvrılıp bükülerek tısladım, ama o hızlıydı, kumaşı çekip şişmiş ve koyulaşmış etimi ortaya çıkardı.

Karnımdan penisime kadar parlak bir damlama izi vardı ve Mairwen, başparmağıyla bu karışıklığı okşayarak mırıldandı. Nefesimi tuttum, gözlerim o kadar büyüdü ki, yüzümden düşeceklerini sandım. O, başparmağını burnuna götürdü, kısa bir süre kokladı ve sonra dudaklarını ayırdı

dudaklarını ayırdı. Gözleri benimkilerle buluştu, dili alt dudağına değdi ve donakaldı.

"Durma," diye nefes nefese söyledim.

Mairwen gözlerini kırptı, muhtemelen benim isteğıme uymakla bana bir düzine soru sormak arasında bir karar vermekte zorlanırken ifadesi dalgalandı. *Neden sızıyordum? Neden kokuyu sevmiştı? Neden onun beni tatmasını istemiştım?* Bunun yerine, gözlerini kaçırdı ve başparmağını diline bastırdı. Kirpikleri titredi ve dudakları gülümsemeye kıvrıldı. Bir alfa, bir omega için neredeyse bir omega'nın bir alfa için olduğı kadar lezzetli olurdu. Bu da beni, onu beni tatmaya teşvik etmekle, gelip cinsel organını ağzımın üzerine getirmesini yalvarmak arasında kalmış hissettirdi.

"Sen çok fazlasın," diye mırıldandı. Bu söz üzerine alaycı bir gülümseme attım, ama o yüzüme bakmadı, sadece devam etti. "Çok fazla tanıdık olmayan şey var, ama aynı zamanda..."

Bakışları benim penisimden ayrıldığı için sadece kısa bir süre hayal kırıklığına uğradım, çünkü ellerini göğsüme doğru hareket ettirdi, kalın kasların ve kaba kıvrımların üzerine koydu ve sıkmaya başladı, tıpkı benim onun göğüslerini sıkmak istediğim gibi. Kızardı ve bakışlarını kaçırdı.

"Gözlerini kapat," dedi. "Bunu sorma."

"Lütfen?"

Reddetmeyi düşündüm. Ben karnımın üstüne yatarken cesurca taşaklarımı okşamıştı, ama şimdi ona bakarken kazara bile penisime dokunmamıştı. Derin bir nefes alarak gözlerimi kapattım.

Böyle beklemek işkence gibiydi. Mairwen'in nefesi göğsümde hışırdadığında ve yumuşak, hafif geceliğı penisime değdiğinde kaskatı kesildim.

"Gerçekten senden dolayı boşalabilir miyim... daha önce söylediğin gibi?" diye sordu.

Bir gözümü açtım ve Mairwen parmağının ucuyla küçük, koyu renkli meme ucumu okşarken boğazımdan boğuk bir inilti çıktı. "Sanırım öyle," diye hırıltılı bir sesle cevap verdim. "Bu mümkün ve denemek isterim."

"Hmm," diye düşündü ve ben gözlerimi bir kez daha kapatıp sıkıca kapattım ve Mairwen'in başı göğsüme doğru eğildiğinde kendimi hazırladım.

Ağzı sıcak ve nazikti, göğsümü küçük öpücüklerle okşuyor, ara sıra dili dışarı çıkıyordu.

"Sana dokunmama izin ver," diye yalvardım, o beni o minik ıslak izlerle kaplarken.

"Sadece biraz," diye cevapladı. "Saçımı geri tutar mısın?"

Ellerim titriyordu, ama o çok meşgul olduğu için fark etmedi. Saçları ipeksi ve pürüzsüzdü, ben de her bir saç telini geri toplayıp, gevşek buklelerden tokalarımı çıkardım, ağzını istediğim yere zorla götürmemek için uğraşıyordum. Zaten seçebileceğim çok fazla yön vardı. Onu ağrıyan penisime doğru itmek için bariz bir ihtiyaç dışında, onu ağzıma doğru çekmek, daha önce kaçırdığı ve henüz selamlamadığı tüm küçük yerlere yönlendirmek için neredeyse eşit derecede zorunlu bir ihtiyaç vardı. Ellerinden biri, sağ meme ucumu parmak uçlarıyla daireler çizerek okşuyordu, o kadar tatlı bir şekilde acıtıyordu ki patlayacağımı sandım, diğeri ise kalçamı tırnaklarıyla nazıkçe çiziyordu, yakın ama benim uzunluğuma yeterince yakın değildi.

"Mairwen, lütfen," diye fısıldadım.

Ne için yalvardığımı bilmiyordum, ama zaten karar benim değildi. Mairwen *keşfediyordu* ve açık ağzı ihmal edilmiş meme ucumu kapladığında, dili parmak uçları kadar sabırlı bir hızla daireler çizdiğinde, ikimiz de bilinmeyen bir bölgeye girmiştik. Nefesim düzensiz ve inlemelerle doluydu, kalçalarım yataktan kalkıp onun karnını bulana kadar yükseldi ve utanmadan ona süründüm.

"Bana bunu mu yapmak istiyorsun?" diye sordu, bana yağdırdığı yıkıma kıyasla sesi çok hafif ve sakindi.

"Evet, ve..." Yutkunmak için birkaç deneme yaptım. "Ve?" diye sordu.

"Ve em."

Merakla küçük bir ses çıkardı ve sonra beni emmeye başladı. İlk güzel çekme hissiyle gözlerim fal taşı gibi açıldı, testislerimin dibine kadar yıldırım gibi keskin bir basınç hissettim. Kanatlarım altımdan fırladı, yuvanın çarşaf duvarlarına takılıp yırtıldı, onun oluşturduğu düğümden birini çözdü ve üstümüze düşürdü.

Mairwen çekildi ve ben acı dolu bir kükremeyle boğulurken, parmaklarımı saçlarından çekip çarşafı geri yırttım ve küfür ederek yatağın kenarına attım.

"Ah canım," dedi, çok küçük bir sesle.

"Önemli değil," diye hırıldadım, onu göğsüme çekip, yuvanın geri kalanını yıkıp, onu yatağa yuvarlamak, kendimi onun içine gömmek ve onunla keşfetmek istediğim diğer tüm ahlaksız şeyleri ayrıntılı olarak ve eylemlerle açıklamadan asla ayrılmamak için duyduğum dürtüyle mücadele ederek.

Ama onun yüzünü gördüm, düşmüş ve hayal kırıklığına uğramış, mumların parlak ışığına gözlerini kısarak, omuzları yukarı doğru çekilmiş.

İltifat et, lanet olsun. Ve... "Lütfen,

Mairwen. Lütfen durma."

Gözlerini kırptı, omuzları düştü ve gözleri benimkilere baktı.

"Fang'ın ateşi, omega, bana dokunmayı bırakma. Ben... Mairwen, *lütfe*."

Acı dolu yalvarışlarımın sadece küçük bir kısmı, onu yuvadaki felaketten uzaklaştırmak için hesaplanmıştı.

Dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi ve yayılmış bacaklarımın arasına diz çökerek bana baktı. Geceliği kaygan penisime yapışmıştı ve onu soydu, sonunda başından beri arzuladığım ilgiyi benim hevesli penisime gösterdi. Kalçamı tutan eli daha da yaklaştı ve bir an nefesimi tuttum, ta ki onun yine beni izlediğini fark edene kadar.

"Lütfe."

Parmakları nazikçe beni okşadı ve ben inleyerek yere yığıldım, kanatlarım gevşedi ve gözlerim geriye devrildi. Dokunuşu uzaklaştı ve sonra geri döndü, pürüzsüz elinin arkası benim uzunluğumu okşadı, parmakları aşağı doğru okşadı. Başını eğdi ve göğsümü öptü, burnu koyu renkli saç izine süründü, kendi gevşek bukleleri benim kasılan karnıma değdi.

Utanç verici bir şekilde doruğa yaklaşmışım, ama en azından Mairwen beni ne kadar kolay bozduğunu, beni zayıf ve çaresiz bir alfa haline getirdiğini fark etmeyecekti. Ama yine de...

"Keşfetmekte çok iyisin, omega," diye homurdandım, zaferim açıklıkla karışırken, parfümü utangaçça havada kıvrılıyordu. "*Çok* iyisin. Beni boşaltacaksın."

Mairwen'in eli beni sıkıca kavradı ve neredeyse bitmişti. Çarşafların içinde kıvrandım, onun yumruğunda zayıf bir şekilde sallandım.

"Öyle miyim?" diye sordu neşeyle.

Onun heyecanına güldüm ve sonra beni bir kez daha bıraktığında homurdandım.

"Olacaksın. Sadece... sadece beni tut. Evet, lanet olsun, Mairwen, aynen öyle." Boğulacak kadar daha fazla parfüm. Gözlerimi araladım ve sanki elinin arkasını öpmüşüm gibi gülümseyip kızaran onu izledim. Ama yaptığım şey, parmaklarına heyecanımı damlatmaktı. "Aynen öyle. Okşa beni, yukarı ve..." Dişlerimi sıkarak bir çılgılık attım, onun nazik tutuşunda sallanarak. "Aşağı, evet. Siktir. Bu... bu senin amın benim sikimi tutacak

biliyorsun, değil mi?" Seks hakkında bunu anlayacak kadar bilgisi var mıydı?
Lütfen evet de.

"Mmhm, hiç denemedim ama... çok kalın görünüyorsun, Ronson," diye düşündü.

Gülümsememek için kendimi zor tuttum. Kalın ve uzundum. Sonuçta ben alfa erkeğim.

"Bu senin düğümün mü?" diye mırıldandı ve sonra diğer eli de katıldı, başparmağını kalınlaşmaya ve şişmeye başladığım yere bastırdı. O da o noktayı da daireler çizerek okşarken, beni kavrayamadan boğuk bir çığlık attım.

"Evet," diye tısladım, yastıklara sertçe başımı sallayarak.

"Acı verici gibi görünüyor."

"Acıyor ve acıymıyor... Oh, Mairwen, daha sıkı..." diye inledim, başımı desteklemek için kolumu geriye doğru çevirdim. Oh, o çok tatlıydı, beni sıkıp okşamaya odaklanırken kaşları arasında küçük bir çizgi oluşmuştu. "Yaklaştım. Biliyor musun..." Cümlemi bitiremedim çünkü elini benim en hassas olduğum yer olan penisimin başının etrafında ileri geri çevirmeye başlamıştı. Bunun yerine, bir balık gibi ağzımı açıp inledim, yumuşak avucuna doğru iterek, testislerim sıkılaşp zonklamaya başladı.

"Çok fazla damlıyorsun. Biliyor musun, tadı tanıdık geliyor... Nereden geldiğini çıkaramıyorum."

Onun elini sikiyordum, çok sert bir şekilde itiyordum ve o da başını eğip dudaklarını açıp dilini dışarı çıkarırken, beni yerinde tutmak için düğümümün etrafını sıkıca kavradı. Bu manzara, yapmayı planladığı şeyin vaadi ve düğümümün üzerindeki elinin sıcak sıkışı fazla geldi. Bağırarak boşaldım, içimi saran şok edici bir zevk dalgası, acı verici ve mükemmel, sertçe kırılıp vücudumu yukarı doğru eğdi. Mairwen, ben patladığımda ciyakladı, sıcak bir boşalma dalgası sıçradı, rahatlatanın verdiği bir çığlık atarken kollarım ve bacaklarım çırpınıyordu.

O gülüyordu.

Gözlerim kapalıydı, vücudum gevşemiş ve güçsüzleşmişti. Ben bitirdikten sonra benim aletime olan tutuşu çok sıkıydı ve Mairwen kıkırdıyordu. Ben homurdandım ve o da gülüşünü bastırdı. O benim uzunluğumu okşarken ve beni nazikçe serbest bırakırken, ben bir kez daha okşayarak tısladım.

Çekici, ıslak bir ses sonunda gözlerimi açmaya zorladı ve gördüğüm manzara, sikimin zonklamasına ve uyluklarıma bir kez daha hızlı bir şekilde boşalmasına yetti. Mairwen, yumuşak göğüslerinden damlayan opal beyazı sıvıyı parmağıyla alıp diline götürdü ve onu yaladı

. İnledim ve yorgun penisim cesurca ve ona daha fazlasını sunmak için istekli bir şekilde yukarı kalktı.

"Mairwen," diye sertçe seslendim.

Bakışları sıcaktı, gülümsemesi yumuşaktı. "Bunun olacağını bilmiyordum, hayır." Bu sefer kızaran ben oldum. "Özür dilerim, ben..."

"Seni izlemek hoşuma gitti," dedi, başını yana eğerek. Aşağıya baktı ve sonra yakasını çekerek göğüslerinin arasına yavaşça damlayan başka bir damla daha ortaya çıkardı. Kendi boşalmamdan aşırı derecede kıskançtım.

"Buraya gel."

Dudaklarını yaladı, başka bir parmağını temizledi ve ben, acaba hala azgınlık dönemine girmemiş miyim diye düşündüm, çünkü eminim ki bunu bir kez daha yaparsa, onu yatağa yatırıp istediğimi yapardım. En azından ne bekleyeceğini biraz daha iyi biliyordu.

"Keşfetmeyi bitirmedim," dedi Mairwen kibarca ve sonra ulaşamayacağım bir mesafeye kaydı, buna karşılık parfümünün davetkar kokusu daha da yakına geldi ve gözlerimi memnuniyetle kapattım.

Onuncu Bölüm

RONSON

Ertesi sabah uyandığımda durumun tamamen ve lezzetli bir şekilde farkındaydım. Penisim, Mairwen'in kığına rahatça sıkışmıştı, onun karışık geceliğı tarafından neredeyse hiç engellenmemişti. Ellerim, onun göğüslerinin harika ağırlığı, yumuşaklığı ve hacmiyle doluydu, ancak kollarımdan biri, onun beliyle yatak arasında sıkışmış olduğı için uyuşmuştu. Ağzım Mairwen'in saçlarıyla doluydu.

Güneş, Mairwen'in yaptığı yuvanın son kalan çarşaf duvarının kenarından parlayacak kadar yüksekti. O benimle sevimli, meraklı ve masumca yaramazlık yaparken, ben de onu neredeyse paramparça etmiştim. Bir kez daha boşaldım, bu sefer o üstümde kıvrılırken, meme uçlarımı çimdiklerken ve dudaklarım uyuşana kadar beni öperken, geceliğinin karnına karşı. Ben de ona karşılık vermeye çalıştım, ama Mairwen her seferinde ellerimi itti, sonunda üstümde uykuya daldı, dudakları kalbime bastırılmış, eli penisimin etrafında. Birkaç dakika içinde ben de pes ettim, kendi elim de onun dolgun kalçalarını sahiplenircesine okşadı.

Mairwen'in parfümü artık daha yumuşaktı, neredeyse şeffaf geceliğı kadar ince, ama yatağı kaplıyor ve cildimde iz bırakıyordu. Ağzım sulandı ve bağırsaklarım kasıldı, daha fazlasını istemekten açgözlüydüm. Mairwen'in altından kolumu çıkaramazdım, ikimizi de sarsmadan, ve uyuşmuş, ağır hissiyata rağmen, hareket etmeyi düşünecek kadar rahat hissediyordum.

Belki de...

Çalışan elimi esnettiğim, parmaklarımı ve avucumu dikkatlice hareket ettirerek etrafını incelediğim. Pamuklu kumaşın altında gevşemiş ve sıcak olan Mairwen'in meme ucunun yumuşak tomurcuğunu küçük parmağımla buldum, sonra elimi çevirdim. Dün gece onun parmak uçlarının üzerimde yaptığı yavaş daire hareketini hatırladım ve şimdi onu taklit ettim.

İlk konuşmamızdan beri Mairwen'in gözlemci, zeki ve hızlı düşünen biri olduğunu biliyordum. Bu özelliklerini benimle yatakta nasıl kullanabileceğini düşünmemiştim

özelliklerini benimle yatakta nasıl uygulayacağını düşünmemiştim. Keskin bakışları her hareketimi izliyor, nefesimin her kesilmesini ve düşük inlemelerimi not ediyordu. Kafamda zaten pek çok hedef ve arzu varken, onunla aynı derecede uyanık kalmak zor olacaktı.

Yine de Mairwen'in nefesi kesilip göğüsleri alaycı parmak uçlarıma çarptığında, tüm dikkatim ona yöneldi. Bacaklarımı onun bacaklarına doladım, saçlarını yüzümden çekip sert çenemi omzuna dayadım, kendime sunduğum manzaradan büyük keyif aldım, burnumun dibinde şimdi tüm o harika, yuvarlak, kremi teni sergileniyordu.

"Günaydın, omega," diye homurdandım, Mairwen titrerken sırtarak.

Geceliğinin bağı uykusunda gevşemiş ve yakası aşağıya doğru gerilmiş, neredeyse onu ortaya çıkarmıştı. Bir parmağımı kıvrımlı kenara uzattım ve sonra Mairwen kıcını sertliğime doğru geriye doğru yuvarlayarak, kollarımda gerinip göğsünü avucuma doğru ittiğinde düşüncelerim dağıldı. Onun etini sıkarken birlikte inledik.

"Bu... Ne yapıyorsun...?" Mairwen, meme ucunu çimdikleyip çekince ciyakladı, yüzümü boğazına gömüp tadını yalamak için kokusunu kurumuş dilime çektim.

"Yarın bugün. Sıra bende."

"Şey... bugün bu gece değil," diye nefes nefese cevap verdi.

Gülerek, kalkıp kolumu Mairwen'in altından çektim, kanım damarlarımdan keskin bir iğne batmasıyla akarken homurtuyu yuttum. Mairwen'e dokunmak için tek el gerçekten yetmiyordu. Şu anda çalışan tek elin, onun güzel, esnek ve yumuşak teniyle zaten dolup taşıdığını düşünürsek, iki elin bile yeterli olmayacağını düşündüm.

Mairwen bana bakıyordu, dudakları aralık ve yanağında yastığın izi vardı, kahverengi gözleri geniş ve şaşkın, gözlerimle kocaman gülümsemem arasında gidip geliyordu.

"Bir öpücük," diye pazarlık ettim.

Gözlerini kırpı ve başını hafifçe salladı.

O sadece uyanıyordu. Eğilip dudaklarımı nazikçe dudaklarına bastırmalıydım, onu, ejderhaların omegalarına özen ve saygı ile davrandığına inanarak yetiştirilmiş genç bir hanımefendi gibi davranmalıydım, hepimizin bunun sonunda çoğunlukla bir yalan olduğunu bilmemize rağmen.

Bunun yerine, parmağımı geceliğinin gevşek yakasına takıp nazikçe çektim. Mairwen kaşlarını çattı, ama gülerek gözlerini devirdi.

"Deneyimsiz olduğumu biliyorum, ama bunun adı öyle değil sanırım," dedi ben eğilip aklıktan ölen dudaklarımı ortaya çıkardığım pembe ve soluk tenin üzerine indirdiğimde.

"Tabii ki öyle. Dün gece beni birçok yerimden öpmedin mi?" dedim.

Dün geceyi hatırlatınca göğsünü kaplayan kızarıklığı hayranlıkla izleyerek ilerlememi durdurdum. Onu daha fazla kızdırmak istedim, ama almam gereken bir öpücük vardı ve bu fırsatı kaçırmayacaktım.

Mairwen, bir göğsünü ortaya çıkarmak için yakasını aşağı çektiğimde sertleşti. Dolgun ve yuvarlak göğsünün tepesinde, benim görüşüme göre mükemmel bir renk olan koyu pembe bir meme ucu vardı. Meme ucu sertleşmiş ve sanki bana sunuluyormuş gibi dudaklarıma doğru yükseliyordu.

Bir öpücük, kendime hatırlattım. Önemli kıl... ve sonra daha fazlasını iste.

Ağzımı açarak göğsünü öptüm, dilimle meme ucunu okşadım, o titreyip nefes nefese kalırken dudaklarımı büktüm, göğsü bana yaklaşırken zafer çılgılığı attım. Emip yaladım ve Mairwen inledi, elleri saçlarıma kaydı. Hala uyanmakta olan kolumun acısı ve zonklaması, dilimdeki şehvetli, yumuşak teninin ve lüks lezzetinin verdiği zevki böldü. Çalışan kolum sırtının altına kaydı, elim yukarı kayarak boynunu kavradı ve yerinde tuttu.

"Ronson!"

Onun dudaklarından çıkan adımla vücudum şişmiş gibi hissettim. Beni göğsüne sıkıca sarıyordu, bir bacağını kaldırıp sırtıma doladı. Öpücüğün bittiğini düşünmesin diye dudaklarımın arasındaki hazineyi bırakmadan yer değiştirdim ve ayrılan bacaklarının arasına yerleştim, nemli çekirdeği karnımı öperken inleyerek. Islaktı.

Neden onun amını öpmeyi düşünmemiştim? Ama bu muhtemelen çok ileri gitmek olurdu, ya da o ıslanmadan önce öyleydi, karnımdaki kıllara kendini sallayarak, aşağı doğru ilerlediğim anda kesinlikle zevk alacağını bana garanti ediyordu...

Tık, tık.

Mairwen, sanki bana dolanmışken gidecek bir yeri varmış gibi, benim kucağımda sıçrayarak sevimli bir çılgılık attı.

"Ronson," Niall kapının diğer tarafından seslendi.

Seeneklerimi düşündüm. Tanrısal ağızımdaki şeyi bırakabilirdim... Bu fikre itiraz etmek için Mairwen'in meme ucunu bir kez daha yaladım ve o iç geçirdi

— Niall'a siktirip gitmesini söylemek için. Ya da olduğum gibi devam edip onun ipucunu anlamasını umabilirdim.

Sol kolumun artık hareket edebildiğini ve Mairwen'in yan tarafına doğru ilerleyerek, ihmal edilmiş göğsünün altına girip o yeri sahiplendiğini düşünerek, ikincisini seçtim. Mairwen'i bir kez daha emdim, ona daha fazla ağırlığımı vererek sürtünmesini sağladım ve o da karşılık olarak geri itti.

"Ronson, özür dilerim..."

Menteşeler gıcırdadı ve Mairwen kendini kurtardı. Hırlayarak kalktım ve kapıya döndüm.

Son sağlam arşaf Niall'ın görüşünü engelliyordu, şükürler olsun, yoksa üvey kardeşim odaya girmeye cesaret ettiği için gözlerini kaybedebilirdi.

"—ejderhalar arasında bir anlaşmazlık var," diye devam etti Niall.

"Dışarı!" diye bağırdım, omega'mı görünmekten koruyan ince çarşaf bariyerinden pek memnun değildim. Arkamı dönüp baktım ve derin bir nefes aldım. Mairwen geceliğinin ipi o kadar sıkı çekmişti ki, fırfırlı yakası onu boğuyor gibi görünüyordu. Dizleri eteğinin altına kıvrılmış, vücudu birbirine sarılmış ve kolları kendini sarmıştı. Yanakları olgun elmalar kadar kırmızıydı —aynı derecede ısırarak için cazip— ve gözleri kocaman açılmıştı.

"Çiftleşme dönemi mi?" diye sordu Niall, hala odada duruyordu, görünmüyordu.

Onun bizimle burada olmasını sevmedim. Yataktan atlayıp onu yakasından tutup merdivenlerden aşağı atmak istedim. Ya da belki pencereden dışarı? Hayır, pencereden yatak görünür olurdu.

Hmm, bu çiftleşme dönemi miydi? Hayır. Öyle olsaydı, Niall çoktan penceremden kanatlarının gücünü deniyor olurdu. Ama bu, Mairwen'le yatakta çiftleşme dönemine kadar geçen saatleri, ona birlikte zevk alacağımız her şeyi öğretmek için kullanmak istemediğim anlamına gelmiyordu.

"Hayır," diye homurdandım. "Dışarıda sana katılacağım."

Onun arkasında kapının kapanırken çıkardığı gıcırtıdan başka bir cevap yoktu. Yatağa geri düşerken inledim ve Mairwen eğildi, benim gözümde ters duruyordu ve utangaç bir gülümseme takınmıştı.

"Bu gece," diye uyardım onu, alçak ve karanlık bir sesle.

Yanakları pembeleşti ve ellerini başımın iki yanına koydu, eğilip dudaklarını tatlıca benim dudaklarıma değdirdi. "Bu gece," diye mırıldandı.

Yüzünü kavradım, o nefes nefese kalırken ağzını yaladım, dili benimkine değdiğinde mırıldandım. Siktir et Niall'ı. Diğer ejderhaları da siktir et.

Siktir git Mairwen, beynim düzeltti.

Hâlâ kızarak uzaklaştı, daha geniş gülümsedi, yüzünü çevirdi ama göz ucuyla vücudumun her yerini süzdü. Onun bakışlarına uzanmak, mum ışığında içtenlikle incelediği tüm yerleri gün ışığında hayranlıkla izlemesine izin vermek istedim.

Ama diğer ejderhaların arabuluculuğa ihtiyaç duyduğu kavgayı ne kadar çabuk bitirirsem, o kadar çabuk kaleye dönüp akşam olduğunu ilan edebilirdim. *Sıra bende*.

"FRANNIE, SÖZ VERMİŞTİN."

"Oh, söz verdim ve *ciddiydim*, Jeffery, anlamalısın."

"Kızı manipüle etmeyi bırak, Bexam. Francesca'nın pek *çok* söz verdiğini belirledik."

"Gerçek şu ki, beyler, onun ailesi ile benim aramda bir sözleşme imzalandı," dedi Gryffyd Evans, narin omega'nın omzuna pençeli elini koyarak.

Kız soldu ve gözleri eteğine düştü.

Bu *çok saçmaydı*. Francesca Huberts, bir şekilde adadaki yarım düzine soylu ejderhaya kendini vaat etmişti. Mairwen, *onun çok ağlayan ve inanılmaz derecede uysal* olduğunu söylemişti. Ve şimdi, bu gözlemin doğruluğuyla karşı karşıya kalmıştım. Francesca gerçekten ağlıyordu ve bağlılığını her hatırlattığında, az önce başka birine ilan etmiş olmasına rağmen, söz konusu beyefendiye olan duygularını yeniliyordu. Francesca'nın kimi tercih ettiği konusunda ebeveynleri bile anlaşıyorlardı.

Boğazımı temizledim ve odadaki birçok göz benim yönüme döndü. Önce en kolay olanı halletmeye odaklandım ve bakışlarımı özellikle bir ejderhaya diktim.

"Çok fazla sözleşme hazırlıyorsun gibi görünüyor, Beta Evans," dedim, Gryffyd'e sert bir bakış atarak.

Göğsü şişti, ama yüzü lekelerle kaplıydı. "Kızca yeminlere pek önem vermem, somut, yasal olanı tercih ederim..."

"Bu adada benim kararımın daha yasal bir şey yok, değil mi?" diye sordum ve Gryffyd soldu ve itaatkar bir şekilde başını eğdi. "Sözleşme ne zaman düzenlendi?"

"Dün, efendim, seçimden sonra," genellikle neşeli bir adam olan Bay Huberts cevapladı. Elleri, yuvarlak karnının önünde sinirli bir şekilde kıvrılıyordu ve henüz gözlerime bakmamıştı.

"Muhtemelen Francesca'nın diğer anlaşmalarından sonra mı?" diye sordum. Diğer beş ejderha da bir ağızdan *evet* dedi. "O zaman geçerli değil," dedim, elimi sallayarak.

"Saygısızlık etmek istemem, Alfa Cadogan," dedi Gryffyd, eğilerek. "Söz konusu olan tek yazılı sözleşme benimki."

"Umurumda değil, Beta Evans. Çok geç kaldın."

"Ama...!"

"Gidebilirsin."

Gryffyd öfkeyle bağırdı. "Omega'm olmayacak mı?"

"Bu sefer yok," diye cevapladı Niall omuz silkerek. "On yıl sonra bol şanslar."

Gryffyd Evans odadan çıkarılırken, elimi ağzıma götürerek gülümsememi sakladım ve diğer beş ejderhayı inceledim. Bugün sadece bir ejderhanın desteğini kazanacaktım ve bu grubu dikkatlice değerlendirmem gerekiyordu.

Gideon Millward adil bir ejderhaydı, hala oldukça gençti ve etkisi yoktu, ama onunla erken bir aşamada iyi bir ilişki kurmak işime yarayabilirdi. Yine de şu anda Francesca Huberts'a bakıyordu — ki o, camsı yeşil gözlerinden iri damlalar süzülse de, itiraf etmek gerekirse çok güzel bir omegaydı — sanki onun gerçekten bu zahmete değer olup olmadığını merak ediyormuş gibi.

Redmond Palmer bir pislikti. Hugh Gamesby ile arkadaştı, on yıldan fazla bir süredir çocuk sahibi olamayan son omegasını *takas etmişti* - teknik olarak mazur görülebilir olsa da çok centilmence olmayan bir davranış - ve genellikle burnunu çekip kibirli ağzını açıp konuşmaya başladığında beni sinirlendirirdi. Ona Huberts kızının hakkını versem bile, muhtemelen benim hakkımdaki fikrini değiştirmeyecekti.

Jeffery Bexam, dördüncü oğlunun dördüncü oğluydu, adına kayıtlı bir kulübe bile yoktu ve söz konusu bir nüfuzu da yoktu, ama hepsinden Francesca'nın ihanetinden en çok üzülen o gibiydi. Bunun çok hassas bir egodan mı yoksa gerçek bir sevgiden mi kaynaklandığından emin değildim.

Tybalt Dunne ve Julian Dunne ikiz kardeşlerdi ve Francesca'nın ilgisinin, kavga etmeye karar verdikleri bir konu olduğunu tahmin ediyordum

. Biri doğru teşvikle benim lehime konuşabilir, ama diğeri düşmanım olurdu.

İnleme isteğine direndim. Bu kararın sorumluluğunu üstlenmek istemiyordum. Birincisi, bu benim için aptalca bir zaman kaybıydı ve beni buraya çağıran şeyden uzaklaştırdığı için özellikle de çok kızgındım. İkincisi, bu bana doğru gelmiyordu. Kızın, çok gergin olduğu için dile getiremediği daha güçlü bir görüşü vardı, değil mi?

"Bayan Huberts ile bir dakika konuşmak istiyorum," dedim.

Kız nefesini tuttu ve donakaldı. Henüz on sekiz yaşındaydı ve genç omegaları gerçekten doğru yaşta flört etmeye zorluyor muyuz diye düşündüm. *Çok* genç görünüyordu. Mairwen ejderha standartlarına göre neredeyse rafta kalmış sayılırdı, ama onu bir kadın dışında başka bir şey olarak görmem imkansızdı. Son derece - ve aynı zamanda şaşırtıcı derecede - çekici bir kadın.

Bayan Huberts kızını öne itti ve kız, etrafını saran ejderhaların elinden kurtuldu. Beta ejderhaların hiçbirisi kıpırdamadı. "Yalnız kalalım lütfen."

Bay Huberts karısına umut dolu bir bakış attı ve ben bu bakışı midemde bir ağrı hissederek anladım. Onun benimle gitmesini umuyorlardı. Sanki dün yaptığım seçimi görmemişler gibi. Ellerim yumruk oldu ve Francesca küçük bir çığlık attı, duvara doğru geri adım attı. Jeffery Bexam bana dik dik bakacak kadar nezaket gösterdi, ama diğer ejderhalarla birlikte rahat oturma odasından çıktı.

Francesca odanın diğer ucunda kaldı, onun dehşetiyle birlikte tıkırdayan narin porselen biblolarla dolu bir büfenin yanında titreyerek.

"Otur."

Ses tonumu nazik tutmaya çalıştım, ama Francesca sanki sözlerime bir alfa erkeğin tüm hırsını katmışım gibi irkildi ve koltuğa doğru sendeledi. Kızıl bukleleri minderlere düşerken sıçradı ve bana yapışkan bir omega parfümü dalgası geldi. Tamamen hoş olmayan bir koku değildi, hanımeli ve karamel gibi bir şeydi ve ağzım sulandı, ama yine de *doğru* değildi, çok yapışkandı. Mairwen'in kalıcı tadını silip süpüren bu kokuya kızdım.

Omzumun üzerinden Niall'a baktım ve diğerlerinin çıktığı kapıya doğru başımı salladım. "Onlara göz kulak ol. Her şeyin düzgün gitmesini sağla."

Yüzünü buruşturdu, ama başını salladı ve diğerlerinin yanına gitti, Francesca'yı titreyip ağlarken, gözyaşları ellerine damlarken bıraktı.

"Korkmana gerek yok," dedim, çenemi sıkarak.

"Elbette korkmam gerekmez, Lord Cadogan," diye cevapladı titreyerek ve burnunu çekerek.

"Sadece seninle yalnız konuşmak istedim, böylece tercihini özgürce ifade edebilirsin."

Yüzünü kaldırmadan önce kaşlarını çatmasını fark ettim, gözleri genişlemiş ve şaşkındı. "Tercihim mi?"

Ona baktım ve o da bir kez daha gözlerini indirdi. "Beyefendilerle ilgili tercihin."

Yutkundüğunda yakasındaki danteller dalgalandı. "Elbette sizin en iyi bulduğunuz kişiyi tercih ederim."

"Ne? Hayır, öyle değil... Hangi ejderhayı seçiyorsunuz, Bayan Huberts?"

Bu sefer, somurduğunu yemin edebilirim, ama ifadesi çok çabuk düzeldi. "Hepsi çok iyi. Çok iyi beyefendiler. Senden daha iyi bileceğimi asla düşünmem, Alfa."

Jeffery Bexam'ı sormak için ağzımı açtım, ama hemen kapattım. Bir isim ima etseydim, muhtemelen hemen kabul ederdi. Bu, *itaatkar olmanın* ötesinde, inatla boyun eğen bir tavidir. Elbette, herhangi bir kadını kendi arzularını çizmek için boş bir tuval olarak gören erkekler vardı. Ama ben Beatrice ile kardeş olarak büyüdüm ve babamın kadınlara karşı sert tavrını ve onun arzuladığı bedenin içindeki kişiliği nasıl parçaladığını gördüm. Bir kadının hayatında ona neyi tercih edeceğini söyleyen başka bir erkek olmak istemedim.

Burnumu kırıstırdım ve kızıdan uzaklaştım. "Burada kal," diye mırıldandım.

Aklı başında birine ihtiyacım vardı. Bu omega ve ejderhalar hakkında benden daha fazla şey bilen, onları benden daha fazla *görmüş* birine. Kapıya koştum, kapıyı açtım ve Niall'ı bulana kadar bekleyen yüzleri görmezden geldim.

"Bana Mairwen'i getir. *Hemen.*"

On Birinci Bölüm

MAIRWEN

"Bir ördek için çok fazla şatafat ve gösteriş gibi görünüyor," diye mırıldandı Cook, ama diğer önerilerimde olduğu gibi tarifini düzenledi ve listeye malzemeler ekledi.

"Lord Cadogan bir parça sığır eti ve birkaç kızarmış patatesten fazlasına ihtiyaç duymayabilir, ama emin olun, bu eklemeler ve düzenlemeler takdir edilecektir," dedim, *ona değilse de kendime* ekledim.

Böylesine abartılı bir menü planlamak neredeyse skandal gibi geliyordu. Evde, ekonomik nedenlerle yemekleri basitleştirmek ve artıkları ve artıkları yaratıcı şekillerde kullanmak gerekiyordu. *Her şeyi* ve istediğim miktarda isteyebilmek neredeyse ürkütücüydü.

"Şimdi, çiftleşme döneminde servis edilecek yemeklere gelelim," dedim, sesimin titrememesine dikkat ederek.

"Eğer lordun bu dönemde püre ve konfit istediğini düşünüyorsanız..."

Gülerek başımı salladım. "Hayır, hayır, öyle değil. Sadece peynir, ekmek ve kurutulmuş etlerin yanı sıra biraz meyve de olmasını rica ediyorum, eğer mümkünse."

"Eğer yapabilirsiniz" sözü, aşçıya istediğimi kabul ettirmek için kullandığım gizli şifreydi, mutfak üzerindeki kararlı ve yetkin otoritesine bir meydan okumaydı.

Başka bir not aldı. "Kolayca halledilebilir. Lordum çiftleşme döneminde yeterince su içmiyor."

Gözlerimi kırpıttım ve bir an için, bu iri yaşlı kadının böyle bir gerçeği nasıl bilebileceğini hayal etmekte zorlandım. Dönüp bana sert bir bakış attı.

"Yukarı gönderdiğimiz sürahileri bitirmiyor. Benim hesaplarıma göre yeterince hızlı değil."

Ellerimi arkamda ovuşturdum ve başımı salladım. "Anlıyorum. Elimden geleni yapacağım..."

"Elinden geleni yap. Şarap ister misin?"

Ronson'ın bakışlarındaki karanlık kıvılcımları, göğsünde ve alnında parıltıyan ter damlalarını hatırlamamaya çalıştım. Cook ve ben, denize bakan güzel bir oturma odasında buluşmuştuk ve serin esintinin tadını çıkarmak için pencereleri açmıştım, yani bu kadar kızarmam için mantıklı bir neden yoktu.

"Omega Cadogan mı?" Cook sertçe sordu.

"Pardon, evet, biraz şarap çok iyi olur."

Keskin kıllar göğsümü kazıyor, sıcak dili...

Kapı hafifçe çalındı, ama yine de yarı ejderha Niall beklemeksizin içeri girdi. Yüzümün şu anda alev alev yandığından emindim.

"Böldüğüm için özür dilerim Omega Cadogan, ama Ronson seni almam için beni gönderdi."

Bu gece.

Sanki güneşin batışını görecekmışim gibi, sanki zaman alfa'nın isteğiyle geçmiş gibi, başımı pencereye doğru çevirdim. Ama hayır, hala öğlen vaktiydi. Bu sabah inanılmaz sabırlı görüldüğü de söylenemezdi.

"Ejderhalar arasındaki bir anlaşmazlık konusunda yardımına ihtiyacı var."

"Ne?" diye haykırdım ve Niall'a döndüm. Bu, alfanın güneşin batmasını istemesinden bile daha saçmaydı.

Niall'ın yüzünde hiçbir ifade yoktu. "Araba hazır. Ayrılmadan önce başka bir hazırlık yapmayacaksan, en iyisi olur. O bekliyor."

Bu da bana, dünkü kıyafetlerimi giydiğimi, elbisenin gerektirdiği kadar sıkı bağlanmış korseyi, saçlarımın kıvrılmamış ve uzun, düz bir örgü halinde sarkmış olduğunu hatırlattı. Aşçı ayağa kalktı ve bana başını salladı, kapıda Niall'ın yanından geçti.

"Ne tür bir anlaşmazlık?" diye sordum, eteğimi düzeltip odayı geçerek.

"Bir Bayan Huberts..."

"Oh, canım. Frannie mi? Boş ver, acele etsek iyi olur."

Niall homurdandı ve dudakları seğirdi. Bana kısa bir süre baktıktan sonra yolumdan çekildi ve önümde yürümem için işaret etti. Öncülük etmek garipti, özellikle de kalede yolumu zar zor bildiğim ve Niall'ın kesinlikle tüm hayatı boyunca burada yaşadığı düşünülürse. Hayatımda hiç öncelikli olmamıştım. Babam önemli birisi değildi; ben popüler degildim ve otoriter de degildim.

Ve Şimdi alfanın solunda oturmalı ve diğerlerinin önünde yürümeliydim. Alfa'nın omegası olduğum sürece statüm buydu — Lord Cadogan dışında herkesten önde.

Etrafı bilseydim, bu eğlenceli olabilirdi.

Salondan oturma odasına adımıımızı attığımız anda ne olduğunu anladım. Birkaç ejderha beyefendisinin Şüpheli bakışları üzerime çöktü, sonra başka yere kaydı ve sanki hep birlikte kim olduğumu hatırlamıŐlar gibi tekrar üzerime çöktü.

Ayağa kalktılar ve daralmış gözlerle beni inceleyerek, gözlerini benden ayırmadan derin reveranslar yaptılar.

Ah Francesca, kendini neye bulaŐtırdın böyle? Ve Dunne ikizleri neden bu işin içinde?

Dizlerim reverans yapma dürtüsüyle titredi, ama karşımdaki kapının aniden açılmasıyla irkildim. Yüzündeki öfkeli ifadeye ve ondan yayılan ağır, sert duman kokusuna rağmen, Ronson'un kapıda durduğunu görünce rahatladım.

"Sonunda. Gel."

Betaları bana odadan geçmem için yol açtılar ve Ronson ŐiŐindi, gözleri bir gruptan diğerine sert bir bakış attı. Elini uzattı ve ben onu tuttum, beni yanına çekince nefesimi tuttum. Kanatlarını açtı, biri sırtımı sararak bizi görünmez kıldı, başını eğdi ve çenesini yanağıma sürttü. Başımın üstünden ağır bir iç çekiş geldi.

"Ne oldu? Francesca barıŐmadı mı? Boş ver, tabii ki barıŐmadı," diye fısıldadım.

"Ondan dürüst bir cevap alamıyorum," diye mırıldandı Ronson.

"Nazik yetiştirilmiş bir ejderha kadını, onun da aynı fikirde olduğundan emin olmadıkça alfa'ya fikrini söylemeye cesaret edemez," dedim, Ronson'ın alaycı gülümsemesine dudaklarım seğirdi. Belki de onun ifadeleri beni artık etkilemiyordu.

"Sen hep öylesin," dedi Ronson, kaşlarını kaldırarak.

Yüzüm kızardı ve başımı eğdim, ama o başparmağı ve işaret parmağıyla çenemi tuttu ve çekinmeme izin vermedi.

"Lütfen durma. Bu yüzden buradasın, Mairwen."

Hubert'lerin evinde mi, yoksa onun yanında mı demek istediğinden emin değildim ve ormanda söylediğim düşüncelerim onun beni seçmesinin nedeni miydi, ama bunu sormanın zamanı değildi. Francesca, küçük, şirin oturma odasındaki pencere kenarındaki koltuktan kalkıp yanımıza yaklaşıyordu.

"Oh, Mouse! Seni görmek ne güzel. Ama buraya aceleyle gelmişsin gibi görünüyorsun," diye bağırdı Francesca.

Sade örgümün ucunu parmaklarımla çevirip, göğsümdeki baskıya karşı nefes almaya çalıştım. Buraya aceleyle gelmiştim ve Francesca gibi düzgün giyinmemiştim ya da mükemmel buklelerim yoktu, ama bunun tek nedeni onun kazara yaptığı karışıklıktı.

"Gerçekten çok hızlı sürdük," diye itiraf ettim, buraya sosyal bir ziyaret için geldiğimi iddia ederek ve Francesca'nın teklif etmediği, bol döşemeli koltuklardan birine oturdum. Francesca ayakta dururken, ikimizin de üzerinde yükselen Ronson'a dönüp baktım. "Her şey yoluna girecek," dedim.

Ronson, Francesca'ya son bir kez sert bir bakış attı, bu da onu karşımdaki koltuğa çökertmeye yetti, sonra odadan çıktı.

"Tanrım, o çok korkutucu. Zavallı şey. Ve çok yorgun görünüyorsun. Dün ne büyük bir sürprizdi. Sence iyi olacak mısın? Ben oldukça şok oldum, Adelaide'nin nasıl hissettiğini bir düşün!"

"Adelaide her zaman Hugh Gamesby'yi tercih etmiştir," diye hatırlattım Francesca'ya, sonra o yine hoş olmayan bir konuşmaya başlamadan önce devam ettim. "Ama kendine bir bak, Frannie! Oldukça gizli davrandın. Beş talipli! Ben ve Bexam'ın..." Kibarca öneride bulunmak için kaşlarımı kaldırdım. Francesca, kokularla biraz karışık bir seçim yapmıştı, ama en güçlü kokuyu Jeffery Bexam'ın menekşe ve çam kokusundan aldığımdan emindim.

"Oh, Jeffery çok tatlıdır." Francesca başını salladı ve nazikçe gülümsedi, ama bakışları hayalperestlikten çok kaçınma eğilimindeydi.

"Elbette. Bay Millward da çok yakışıklı," dedim, yeni bir yöne kayarak.

"Mmm," diye mırıldandı ve bir kez daha başını salladı.

Bir anlığına ona baktım. On yıl önce, Francesca vahşi bir kızdı, kırmızı buklelerinden oluşan vahşi bir hale kadar uzanan otların arasında çığlık atar, sopaları kılıç gibi sallardı ve partinin piknik sepetlerine bırakmak için yılan toplardı. Elbette o bir çocuktu, meraklı ve asi, ama saf ve dizginlenemeyen kargaşaya neden olmak için birlikte koştuğu beta erkekleri gölgede bırakmıştı

annem, Lady Huberts'ın kızını toplum hayatına katılması gerektiğinde onu kontrol altında tutamadığı için pişman olacağını söylemişti. Sonunda Huberts ailesi, asi kızları için sert ve otoriter bir mürebbiye tutmuştu ve Francesca, tüm genç hanımların yapması gerektiği gibi büyümüş ve olgunlaşmıştı. Onun bu kadar uysal hale gelmesini utanç verici bulmuştum, ama benim görüşlerim genellikle toplumun görüşlerine aykırıydı. Yine de, Hubert ailesi ve mürebbiyeleri başarılı olmuştu. Francesca'nın gençlik kargaşası tamamen ortadan kaldırılmıştı.

Tabii...

"Senin on yaşındayken hatırlıyorum."

Francesca gözlerini kırptırdı ve bana baktı.

"Sizin o mürebbiyeniz... Adı neydi?" "Odalie Jones,"

diye cevapladı Francesca.

Gülümseyerek başımı salladım. "Ona 'iğrenç Odalie' derdin. Ailenin yanına geleli sadece bir ay kadar olmuştu ve birdenbire kimse seni bulamadı. Bütün adayı aramak zorunda kaldık. Limana gitmiş ve bir kaptanı Skybern'e gitmek için ikna etmeye çalışıyordun."

Francesca'nın gözleri parladı, sakın gülümsemesi kayboldu. "O kabul etmeseydi, kaçak yolcu olmaya çalışırdım."

"Buna şüphem yok," dedim, başımı sallayarak. "Bir dahaki sefere başaracağını düşünmüştüm, yani kaçmayı. Ya da en azından bir süre sonra dünyaya açılmanın bir yolunu bulacağını."

Francesca'nın çenesi titredi, gözleri doldu ve onun için, öğrenmiş olduğu nazik maskenin ardında ortaya çıkan açık özlem için kalbim sızladı.

"Bunu bilerek yaptım," diye fısıldadı, şeftali rengi yanaklarından bir damla gözyaşı süzülürken, yoğun bukleleri gergin titremesiyle titriyordu.

"Elbette alfanın beni seçmeyeceğinden emin olmalıydım. Aksi takdirde *gerçekten* kapana kısılırdım, ya da daha kötüsü, *ölürdüm*. Ama düşündüm ki, yeterince karmaşa yaratabilirim, birbirleriyle tartışmaya daha fazla zaman harcarlar. Ve ben de..." Bir hıçkırık kopardı. "Oh, Mairwen! Bilmiyorum!

Sadece biraz daha ertele."

Ayağa kalktım ve Francesca'nın yanına koştum, kollarımı ona doladım ve onu kucakladım. Francesca'nın nefesi sert ve düzensizdi. Bu, onun her zamanki kırılgan, narin ve güzel gözyaşlarından daha fazlasıydı. Bu *gerçek* bir kederdi. Gerçek bir korkuydu.

"Hamile kalmak istemiyorum! Ya ölürsem?! Ya da ölmezsem ve bu lanet adada *onlardan* biriyle mahsur kalırsam? *Bleake* Isle gerçekten de.

Oh, ne yapacağımı bilmiyorum!"

Francesca göğsüme karşı nezaketsiz bir çığlık attı ve kapı aralandı, Ronson başını içeri sokarak durumu değerlendirdi.

"Neden her zaman *onlar kimi* seçecekler diye düşünüyoruz da, *biz ne* seçeceğiz diye düşünmüyoruz?" diye hıçkırdı Francesca.

Elbette haklıydı. Ben, Bay Evans ile mühürlenmiş kaderimle meşguldüm ve Francesca gibi, tolere edilebilir ejderhalardan makul teklifler alacağı kesin olan birinin, kendi kaderiyle hala bir sorunu olabileceği aklıma gelmemiştir. Onun kaderi, Bay Evans'ın elinde benim kaderimden daha iyiydi, ama bu çok düşük bir çıta idi. Neden biz omegalar daha yükseğe sıçramayı dilememize izin verilmiyordu? Ama Francesca daha fazlasını dilemişti ve hatta bunu başarmak için, ya da olabildiğince yaklaşmak için planlar yapmıştı.

"Sen hiçbirini istemiyorsun," dedim, Ronson'ın yüzünü buruştururken onun bakışlarını yakaladım.

Francesca burnunu çekip daha dik oturdu, izleyenleri fark etmeden bana bakıp kaşlarını çatı. "Buradan ayrılmak istemiyor musun? Ben dünyayı görmek istiyorum!"

Ronson'ın bakışlarını görmezden gelmeye çalışarak onun sorusunu ciddiye almaya çalıştım. "Şahsen mi? Evet, bir kısmını görmek isterim. Ama bu adayı seviyorum."

O, burnunu çekip gözlerini devirdi. "Eh, seçildiğine göre artık buradan ayrılamazsın."

"Benim için sorun değil. Aslında onu seviyorum," dedim, Ronson dikkatlice dışarı çıkıp kapıyı arkasında kapatırken gülümsememi zorla bastırarak. "Ve bence onlara gerçeği söylemelisin."

Francesca, bir dizi hanımefendiye yakışmayacak sesler çıkardı ki, keşke daha önce birbirimizi tanıma fırsatı bulsaydık diye düşündüm.

"Oh, Mouse, deli misin sen?!"

Ya da belki de değil. Düşündüm de, ailesine ve topluma boyun eğen Francesca, her zaman Adelaide'ye biraz fazla benzemek için çaba göstermişti.

Ben uzaklaştım ve Francesca, ben ayağa kalkarken dudaklarını bükerek somurtmaya başladı. "Kızgın değilim ve artık Omega Cadogan'ım," dedim. Unvanımı, adadaki ejderhalarla uğraşırken giyebileceğim bir zırh olarak görmeye başlamıştım. "Bu planla alfanın zamanını boşa harcamaktan başka bir şey başaramayacaksın."

Francesca'nın mükemmel pembe yanakları domates kırmızısına döndü ve sanki vurulmuş gibi geri çekildi. Ellerimi eteğimin kıvrımlarına sıkıştırdım ve kapıya doğru yöneldim.

"Alfa!"

Ronson açıkça bekliyordu ve hemen içeri girdi, odanın dışında erkeklerin konuşma sesleri duyuluyordu. "Bir karar mı?" diye sordu.

"Tam olarak değil," diye cevapladım ve sonra tatlı, narin Francesca Huberts'a burnumun ucuyla baktım. "Devam et," dedim.

Francesca bana gözlerini kocaman açarak baktı, bakışları ikimiz arasında gidip geliyordu. "Ben... ben... adadan ayrılmak istiyorum," diye patladı ve sözler bir kez başladıktan sonra akıp gitti. "Denize gitmek istiyorum, Skybern'i ziyaret etmek ve Dire Peakes'i görmek istiyorum, belki daha da uzağa gitmek istiyorum."

Ronson kaşlarını çatı. "Sanırım Gideon Millward'ın ihracatla ilgili işleri var?"

"Bir ejderhanın çiftleşme partneri olmak istemiyorum! Bir kız çocuğu yetiştirip sonra onu bir kalıba sokan bir anne olmak istemiyorum," diye tükürdü Francesca. "Seyahat etmek istiyorum. Hepsi bu. Bir beta'nın omega'sı olmadan. Sadece *kendim* olmak istiyorum, lanet olsun."

Francesca nefes nefese kalırken, Ronson'un kaşları giderek yükseldi.

"O zaman bana birini seçmemi emretmek zorundasın, hangisi olduğu umurunda değil. Hayır, bu doğru değil. İkizler olmasın. İkisi de öpüşmede berbat," diye itiraf etti Francesca aceleyle, yanakları daha da kızardı.

Sessiz bir duraklama oldu ve Ronson'un bakışları, sanki ben bunun bir şaka olduğunu ilan etmişim gibi, umutla yavaşça bana doğru kaydı. Sonra içini çekti ve çenesine yeniden çıkmaya başlayan, düzgün ve kalın sakalını tırnaklarıyla kaşıdı. Sakal, sadece kıllardan ibaret olmadığında cildime nasıl bir his verecekti? Bu düşünceyi kafamdan silip, bir kez daha elimizdeki soruna odaklanmaya çalıştım.

"Anlıyorum," dedi Ronson, bir sandalyeye doğru yürüyüp minderinin kenarına ağır ağır oturdu, ezilmemek için kanatlarını arkasına açtı. "Sana sunabileceğim bir tekne yok, o yüzden 'dünyaya açıl' demekten daha mantıklı bir plan düşünsen iyi olur. Eminim ailen buna razı olmaz."

Francesca'nın bu cevabı nasıl karşıladığını bilmiyordum, çünkü kendimi toparlamakla meşguldüm. Bu adamın, bu alfanın dinleyeceğini tahmin etmiştim. Hatta, pratikte hiç duyulmamış bir şey olmasına rağmen, Francesca'nın beta'nın evlilik teklifini kabul etmekten kaçınmasını sağlayacağını bile düşünmüştüm. Ama gemi kısmı... bir fantezi gibi gelmişti.

"Mairwen? Buraya gel, yine bayılmak üzere görünüyorsun. Yemek yedin mi?"

Ronson'un yanına gittim ve itaatkar bir şekilde dizlerinin üzerine çöktüm, ellerini kalçalarımın koyarak beni yönlendirdi. Elim omzuna dayandı ve o başını eğdi, çenesini koluma sürterek dalgın bir şekilde beni işaretledi.

"Ne düşünüyorsun? Bu zor bir istek," dedi, çenesini kaldırarak cevabımı bekledi.

Bu saçmalıktı — bir omega'nın, yanında bir erkek ejderha olmadan, tek başına bir gemiye binip dünyayı gezebileceği fikri.

Bu çok saçmaydı ve o bir plan yapmaya çalışıyordu. Francesca'nın hayatında *gerçekten istediği şeyi* yapması için bir plan. Francesca yalvarmamış, uzun, parlak kirpiklerini kırpmamış, hatta ağlamamıştı bile. Ona sözlerini tükürmüş ve o da dinlemişti.

Ronson'un yüzünü iki elimle kavradım ve öne doğru eğildim, beceriksiz ama kararlı bir öpücük kondurdum dudaklarına. Ben çekilirken o itiraz etti ve Francesca şoktan ağzı açık kaldı, ama ben ikisini de görmezden geldim, kafam yeni fikirlerle doluydu.

"Belki de... onun ada için fazla sofistike olduğunu söyleyebiliriz. Gittiğinde bir refakatçiye ihtiyacı olacak, ama Lady Nightingale bu işi yapabilir. O oldukça modaya uygun biridir."

"O skandal bir kadın!" diye bağırdı Francesca.

Omuz silktim. "Sen de skandal olacaksın, biliyorsun. Bununla çabucak barışsan iyi olur, yoksa bu iş yürümez."

Francesca gözlerini kırptı ve yüzü aydınlandı. "Anlıyorum. Evet, haklısın. O şık bir kadın. Ve çok esprili. Annem onun hakkında çok kötü şeyler söylüyor, ama onun akşam partilerine davet edilmemekten nefret ediyor."

"Francesca'nın ailesini, büyük bir tur ve biraz sofistike bir yaşamla çok daha iyi bir eş bulacağına ikna etmen gerekecek," dedim Ronson'a, kesintileri önlemek için elimi kaldırarak. "Bunun asıl amaç olmadığını biliyorum, ama onun bağımsızlığını hemen ortaya koyamayız. Francesca'ya zaman kazandırıyoruz."

"Muhtemelen çok zaman almayacaktır. Benimle gurur duyuyorlar ve Adelaide olmasaydı benim... Neyse, boş ver," dedi Francesca, kızarak ve bir kez daha aramıza bakarak.

"Beta sürümlerine gelince..." Dudaklarımı ısırdım ve Ronson uzanıp dudaklarımı ayırdı ve ıslak noktayı başparmağıyla okşadı.

"Betaları ben hallederim," dedi.

"Kızacaklar," diye mırıldandım.

"Sadece biri memnun olacaktı," diye cevapladı Ronson, sesini alçaltarak.

Seçilmediğim için kırılmak bir şeydi, ama adadaki hiçbir beta erkeğin yeterince iyi olmadığı ilan edilmesi bambaşka bir sorundu. Özellikle de zaten bir *ihanet ve cinayet* planı yapılmışken. Ama bunu şimdi konuşamazdım, Francesca orada bizi canlı bir dedikodu köşesi gibi izlerken olmazdı.

Ronson sandalyeden kalktı, beni kolayca kaldırdı ve ayaklarımın üzerine indirdi. Bizi döndürdü ve kanatları, dudaklarıma dokunan kısa öpücük için mahremiyet sağladı.

"Bundan sonrasını ben hallederim, Mairwen. Niall'a seni Lady Nightingale ile konuşmaya götürmesini söyle. Bu senin için sorun olur mu?"

"Hiç sorun değil," dedim. Lady Nightingale'i severdim, bana hiç başka bir isimle hitap etmezdi ve kişisel kütüphanesinden bana skandal kitaplar ödünç verirdi.

"Planımızı kabul ederse, Niall'ın seni kaleye geri götürmesini ve sonra onu bana göndermesini söyle," dedi Ronson.

"Ben de..."

O eğildi ve nefesim kesildi, dudaklarım açıldı ve öpücüğe hazırlandı, ama dudakları kulağıma doğru hareket etti, neredeyse degecek kadar yaklaştı. "Seni kaleye geri istiyorum. Yuvayı kurmak için. *Bu gece için*," diye mırıldandı.

Arkamdaki karanlık kahkahayı görmezden gelerek kapıya doğru koştum.

Onikinci Bölüm

RONSON

Kaleye yaklaşırken kanatlarım yanıyor ve kulaklarım çınılıyordu, tekrar tekrar duyduğum birçok ağlama ve şikayet hala kafamda dönüp duruyordu. Ne tür bir emsal oluştuyordum? Henüz ele almaya hazır olmadığım, beni öldürme komplosu dışında, kendi vatandaşlarıma karşı ne gibi bir itirazım vardı? Ne *düşünüyordum*?

Gerçek şu ki, emin değildim. Niall, Lady Nightingale'i almaya gitmek için betalarla birlikte ayrılmış ve günün geri kalanında adamları gizlice gözetlemeyi kabul etmişti. Ben ise Hubert'lerle kalmış, kızlarının özgürlüğünü müzakere ediyordum. Bin yıllık bir geleneğin özgürlüğü. Alfa rolümü sorgulamaya çalışan adamların özgürlüğü. Yönettiğim adanın özgürlüğü.

Neden? Bir düzine beta sesi kafamda yankılandı.

Uçuşumu yavaşlattım ve Niall'ın beklediği balkona yavaşça indim. Ya saatlerdir orada bekliyordu ya da gerçekten benim ne zaman geleceğimi hissedebiliyordu. Ofisimdeki lambalar yanıyor, uykusuz bir geceye hazırlıklıydım. Yeni ittifaklar kurmak için yeni stratejiler planlayarak, az önce yarattığım felaketi telafi etmeye çalışacaktım.

Peki neden?

"Palmer, Dunne ikizlerini Gamesby'nin malikanesine götürdü elbette," dedi Niall, ben balkona inerken. "Bexam, ona sempati duyan annesine kadınlara karşı bir konuşma yapmak için eve gitti."

"Peki Millward?" diye sordum, kardeşimin önünde bir ileri bir geri yürüyerek. "Lionel Buchanan'ı görmeye gitti," dedi Niall, sesinde gizli bir şey vardı.

"Buchanan mı? Birbirleriyle ne alakaları olabilir ki?" diye sordum.

Niall dudaklarını ıslattı ve kaşlarını kaldırdı. "Görünüşe göre oldukça fazla. Sanırım onlar... birbirlerini rut boyunca görecekler."

Oh. Omega'lar ortada yokken, beta'ların fiziksel rahatlama için birbirlerinin arkadaşlığını arayabilecekleri yaygın bir sırdı. Bu, uzun zaman önce yasaklanmıştı, fırsatını bulduğumda kaldırmayı dört gözle beklediğim saçma yasalardan biriydi.

"Haklısın," dedim, omuz silkerek.

Niall başını salladı. "Ben de öyle düşünmüştüm. Omega'nız yemeğe gelmedi."

"Ne?" diye sordum, dikleşip kalenin uzunluğunu gözden geçirerek kuleme baktım.

"Hizmetçiler onu yuvada çalışırken bıraktıklarını söylediler. Bu arada, akşam yemeği çok iyiydi, Cook'un genelde hazırladıklarından daha iyiydi," dedi Niall. Ona sert bir bakış attım. "Yukarı çıkacak mısın?" Niall'ın sesi dikkatlice tarafsızdı.

Hayır demeliydim. Niall'dan Millward hakkında bilgi almak için —onu nasıl ilerletebileceğimiz, onun gözüne nasıl girebileceğimiz hakkında bilgi almak için. "Bekleyemeyecek bir şey mi var?" diye sordum onun yerine.

"Kendi başıma başlayamayacağım bir şey yok," diye cevapladı Niall, dudaklarında hafif bir gülümsemeyle.

Başımı salladım. "O zaman ben yukarı çıkıyorum." Durup Niall'a baktım, o da her zamanki sakinliğiyle beni inceliyordu. "Neden yaptığımı soran tek kişi sensin."

"Neden yaptığını biliyorum," dedi Niall, dudaklarının köşeleri daha da yukarı kıvrıldı. Yüzümü buruşturup gözlerimi devirdim ve arkamı döndüm. Bana sormamı sağlayacak, bunu itiraf etmemi sağlayacaktı. Beni bu kadar iyi tanıyan bir kardeşim olması canımı sıkıyordu.

Kanatlarım havayı yararken Niall güldü.

"Bunu yaptın çünkü o mutsuz olacaktı. Ve sen baban gibi değilsin," diye bağırdı Niall, ben uçarken.

Babamdan bahsedilince şaşkınlık ve kafa karışıklığıyla bir an durakladım, ama kuleden yumuşak bir ışık geliyordu ve önümde çok daha hoş bir hedef vardı. Kanatlarımı tekrar harekete geçirdim, akşam soğuğuna karşı kendimi hazırladım, yuvanın sıcaklığına dönmek için sabırsızlanıyordum. Ve Mairwen'in ne yaptığını, akşam yemeğini atlamış mı olduğunu öğrenmek için.

Kaleyi dolaştım ve balkonun korkuluğundan geçerek yuvama tırmandım, bir an durup camdan dışarı baktım. Mairwen'in yuvası daha iyi hale gelmişti, eskisinden daha yüksekti ve daha kalın çarşaflarla kaplıydı, ancak ejderhamın ele geçirdiği zaman için hala biraz küçüktü. Mumların çoğu söndürülmüştü ve bunu kendisinin mi yaptığını, "keşif" yaparken beni

Görünüşe göre, birkaç tane daha yakıp kendime en iyi görüş açısını sağlamak fena olmazdı.

Kapıyı açtığımda gıcırdadı, odada başka hiçbir ses yoktu, çarşafların hışırtısı ya da omega'nın telaşı yoktu. O da yuvada değil miydi? Kaşlarımı çattım, havada onun parfümünü aradım, ama sadece önceki geceden kalma kalıntıları buldum. Ama Mairwen'in parfümü utangaçtı ve yuvanın içinden araştırmaya değer küçük bir ışık parlaması geliyordu. Perdeleri olan duvarları dolaştım, kemerimi çözüp giysilerimi çıkardım ve büyük yapının karşı tarafında gördüğüm manzara karşısında durdum.

Mairwen uyuyordu. Kurduğu yuvanın perdeli duvarlarını kenara itmiş ve büyük kitaplarla sabitleyerek açık tutmuştu. Hala giyinik halde çarşafların üzerinde uzanmış, etrafı açık kitaplarla çevrili, dudakları hafifçe aralık, göğsü yavaş nefeslerle inip kalkıyordu.

Omuzlarım gevşeyince sırtımdaki ağrı azaldı, ellerim pantolonumun belinden ayrıldı, yorgun omega'mı görünce ağzımın köşeleri kıvrıldı. Bana kitaplardan bir yuva yapmıştı.

Mümkün olduğunca sessizce ayakkabılarımı çıkardım, pantolonumu yere bıraktım, parmak uçlarımda yatağa yaklaştım, başımı eğip gölgelere gözlerimi kısarak baktım. Yanağı, en küçük harflerle yazılmış bir sayfaya yaslanmıştı ve birkaç çizim vardı...

Durdum, Mairwen'in, çarşafların ve mimari kitaplarının üzerine gölge düşürdüm. Açık ve dizinin altında hafifçe ezilmiş bir kitaba göz attım, gençken zorla okutulan tanıdık bir metin: *Ejderhaların Tarihi*. Yaklaştım, ayak parmaklarımla daha fazla sayfaya çarptım ve eğilip yataktan düşmüş omegaların yuva yapma alışkanlıklarıyla ilgili başka bir metni kaldırdım. Hafifçe buruşmuş sayfaları parmaklarımla düzelttim ve sonra sessizce kitabı kapattım, Mairwen'in yere dizdiği kitap yığınının üzerine koydum. Bu genç kadının akşamı nasıl benim olabileceğini araştırarak geçirdiğini kanıtlayan tatlı ve garip bir şekilde savunmasız gerçeği ortaya koyan daha fazla kitap vardı.

Yutkundum ve Mairwen uykuya daldıktan sonra yatakta bıraktığı kitapları tek tek kaldırıp kapattım ve istifledim, ta ki sonuncusu onun üzerinde duran kitap olana kadar. Mairwen, kitabını yanağının altından çıkardığımda kıpırdadı ve ben onun yüzüne bakarken, o gözlerini kırıp irkildi ve benim üzerinde dikildiğimi görünce kaskatı kesildi.

"Geri dönmüşsün," dedi, sesi uykudan dolayı kalın ve çatlak çıkıyordu.

"Evet. Bir dakika ayağa kalk. Elbisenle uyuma," dedim. *Seni kucakladığımda vücudunun hatlarını hissetmeyi seviyorum.*

Mairwen otururken kızardı, bakışları onun için düzenlediğim kitap yığınının takıldı. "Düşünüyordum da..."

Bana yuva yapmak hakkında mı? Ejderhalar ve omega olmak hakkında mı? Merak ettim.

"Francesca'yı adadan ayrılmaya ya da senin ona yardım etmene teşvik etmemeliydim," dedi Mairwen.

"Neden?" diye sordum, omuzlarından tutup onu yatağa doğru çevirdim. Bu işi onun için yapacak bir hizmetçisi olmalıydı, ama bu kadınla yalnız kalmayı seviyordum. Ve ne kadar saçma olursa olsun, başka kimsenin onu soymasını istemiyordum.

"Betaları kızgın, değil mi?" diye sordu, ama cevabımı beklemeden devam etti, "Ve sana karşı zaten bir düşmanlık olduğunu biliyoruz. Dahası, gerçek bir komplo! Ve sanırım omegalara bu şekilde beyefendileri reddetme hakkı vermek onları kızdıracak, değil mi?"

"Öyle olacak."

Mairwen, elbisesini hafifçe çekmemle kollarını kaldırdı. "Bu da muhtemelen Gamesby'ye sana karşı komplo kurmak için yeni bir neden verecektir."

"Belki."

Mairwen iç geçirdi ve bunun, onun korsesini çözüp göğüslerini tuzaktan kurtardığım için mi, yoksa konuşma yüzünden mi olduğunu merak ettim. Muhtemelen ikincisiydi. Onun göğüslerine takıntılı olan *bendim*, o değil.

"Üzgünüm, Ronson."

Gözlerimi kırptım, konuştuğumuz sözleri -çoğunlukla onun sözlerini- gözden geçirdim ve başımı salladım. *Dikkatini ver.*

"Sence omegaların reddetme hakkı olmamalı mı?" diye sordum onun yerine.

Mairwen kaskatı kesildi, nefesi durdu ve ben korsesini kollarından aşağıya, yere doğru ittiğimde parmaklarım göğüslerine değdiğinde bile kıpırdamadı.

"Ben... bence daha iyi olur," diye fısıldadı, dönüp gözlerime baktı. "Sence de öyle mi?"

Öyle miydi? Adadaki kadınların babam olmadan daha iyi durumda olduklarını kesinlikle düşünmüştüm. Mairwen'in Gryffyd Evans gibi bir adamla mahsur kalması fikrinden nefret ediyordum. Bu noktaya kadar bu mantığı izlemiş miydim, yoksa

kendi endişelerimin, yetiştirildiğim sosyal yapının döngüsünde sıkışıp kalmış mıydım?

"Bugün orada olup o genç kadını kendisi için gerçeği söylemeye ikna ettiğin için mutluyum," dedim.

Mairwen, eğilip onu kollarımın arasına alıp, onu göğsüme yaslayarak yatağa tırmandığımda nefesini tuttu.

"Mutlu musun?"

Mairwen'in parfümü burnuma dolduğunda boğazımdan çıkmak isteyen iniltiyi bastırdım. Beceriksizce yatağa düştük ve ben hiç vakit kaybetmeden yüzümü onun boynuna gömdüm, saatlerce uzak kaldığım o kokuyu içime çekerek.

"Reddetme hakkın olmasını ister miydin?" diye sordum. Ona soruları düşünmesi için zaman tanımalıydım, ama ellerim onun en sevdiğim yerlerini tutup sıkmak için avlanıyordu.

"Sanırım, ama bu bir şeyi değiştirmezdi," dedi Mairwen.

İçim burkuldu ve kanatlarımın üzerine yuvarlanmadan önce son bir kez derin bir nefes aldım. "Alfayı reddedemeyeceğin için mi?"

"Hm? Oh, sen değil. Gryffyd'i reddedebilsem bile, babamın benim için verilen paraya çok ihtiyacı olduğunu düşünüyordum," dedi Mairwen, elini umursamazca sallayarak göğsüme ezici bir ağırlık düşürdü. "Sonuç için Adelaide'ye teşekkür etmeliyim. Ve tabii ki sana da," diye ekledi aceleyle, kızarak.

Önemli değil. Aslında onu seviyorum. Bu sözler göğsümde uçmayı hatırlatan bir his uyandırdı ve kapının güvenliği arkasında, yanaklarıma yayılan sıcaklığı gizlemek için kanatlarımı kullandım.

"Eğer yapabilseydin, adadan ilk gemiyle ayrılmaz mıydın?" diye sordum, bu konuyu ısrarla sorgulamaktan kendimi alamadım, Mairwen'in beni kabul etme sınırını keşfetmenin pişmanlığını yaşayabileceğimin farkındaydım.

Mairwen uzun süre sessiz kaldı, ta ki ben artık dayanamayarak yan dönüp kanatlarımı arkama uzatarak yüzündeki değişimi izlemeye başlayana kadar.

"Sanırım bu pek asil bir davranış değil, ama Ronson, ben hikayelerdeki maceraları tercih ediyorum," dedi Mairwen, utangaç bir gülümsemeyle. "Uçmayı sevdim ama! Ama bazen uzun araba yolculuklarında midem bulanır ve okuduğum kitaplarda gemilerin *çok* daha kötü olduğu yazıyor."

Ben güldüm ve Mairwen de bana katıldı, yanakları yuvarlaklaşıp pembeye döndü, gülümsemesi olgun bir meyve kadar tatlı ve aynı derecede çekiciydi.

"Söylediğimde ciddi dim. Adayı seviyorum. Tek istediğim..." Sesi kesildi, gözleri utangaçça kapanıp kapandı.

"Söyle bana." *Söyle ki, isteğini yerine getireyim.*

"Ben istiyorum... Boş ver. Kendim hallediyorum," diye mırıldandı, kaşlarını çatarak yuvanın tavanına bakarak.

Yatağın yanındaki kitap yığını nı, diğer ejderhaların Mairwen hakkında konuşma şeklini, onunla konuşma şeklini düşündüm. Kolumu ona doğru uzattım. "Buraya gel."

İrkandı ve bana döndü, pembe dilini dudaklarını ıslatmak için hafifçe salladı. Bu ayrıcalığı kıskandım. Beni yakalayabileceğim ve göğsüme çekebileceğim kadar yaklaştı.

"Unuttum. Bu gece."

Gergindi ve parfümünün kokusu kaybolmuştu. Ellerimi yanlarına koyup, kollarımı sırtına doladım ve başını çenemin altına soktum. Ben iç çamaşırımı giymiştim, o ise hala geceliğini giyyiyordu. Bugün Hubert'lerde biraz yorgun görünüyordu ve *mimari* araştırması yaparken uyuyakalmıştı.

"Yarın sabaha ne dersin?" diye sordum, elimi omurgası üzerinde gezdirerek, bana karşı yumuşarken kendi kendime gülümsedim.

"Sabah mı? Ben... ben yorgunum."

"Ben de," dedim ve kalçalarını, onun aksini iddia eden fiziksel ilgimden rahatsız olmaması için yeterince uzaklaştırdım.

Mairwen'in sadece benimle rahat olmasını istemiyordum. Beni *yalvarmasını* istiyordum. Ama bu durumda, muhtemelen ilki ikinciden önce gelmeliydi ve onun endişeli bir günün ardından bedenine sahip olmak yerine, birlikte iyi bir gece uykusu çekmek daha güvenli olurdu.

Mairwen burnunu boğazıma gömdü ve ben nefesimi tuttum, o da nabzımın üzerine utangaç bir öpücük kondurdu.

Sabır. Rut'u

.

On Üçüncü Bölüm

RONSON

"DeRoche buraya geliyor," diye Niall kulağıma fısıldadı.

Ben homurdandım ve kaskatı kesildim, Alfa Seamus DeRoche'un büyük kanatlarının indigo gölgeleri, gözümün köşesinden güneş ışığını ve Grave Hills'in yemyeşil, dalgalı manzarasını engelliyordu. Sanki poz veriyormuş gibi bir an durdu ve nemli bir esinti onu karşıladı, uzun, koyu saçlarını sinir bozucu bir şekilde kahramanca dalgalandırdı.

"Cadogan! Bugün seni görebilecek miyiz diye merak ediyordum," dedi haylaz ejderha, bana ulaşır omzuma içtenlikle elini vurdu. "Seni iyi tanımıyorsam, Torion'un sonucundan memnun olmadığını söyleyebilirim."

"Hiç de değil." Dişlerimi dilimle gezdirdim, gergin çenemi gevşetmek için çenemi esnettim. Güneş doğmadan yataktan çalınmak, Mairwen'in yumuşak kıvrımlarından ve önceki gece fısıldadığımız sözlerden çalınmak, beni kötü bir ruh haline sokmuştu.

Ama Torion onlarca yıldır benim arkadaşım ve babasıyla mücadelesinde benim de alfa olmaya kararlı yükselişimi görmüştü. Onun adına sevindim. Her ne kadar omega'mla yatakta olmayı kesinlikle tercih etsem de.

"Bu senin rutinin," dedi Seamus DeRoche başını sallayarak. "Sonunda adanı ele geçirip, etrafında dolaşan betaların altından bir omega çalmış olamazsın herhalde."

Bir yıl daha geçseydi, Seamus'un sinir bozucu arkadaşlığından kurtulmak için zayıf bir bahane uydururdum. Bugün ise kendimi acı bir gülümsemeyle buldum.

Adam, sanki gök gürültüsü ve dalgaların sesiyle sürekli rekabet halindeymiş gibi, gürültülü bir kahkaha attı. "Nihayet. Bu durumda, gelmene şaşırdım."

Niall'a yan gözle bir bakış attım, o da gözlerini devirdi.

"Cidden katılmamayı düşündüm," itiraf ettim ve Mairwen'in cömert tavrını hatırlamak çok kolaydı ve onu unutmak neredeyse imkansızdı

. Kendi iniltimi bastırdım.

"O kızla tanışmayı dört gözle bekliyorum," dedi Seamus. Tepkimi kontrol edemedim hırıldadım, ama neyse ki adam kararlı bir şekilde eğleniyordu ve kahkahası uygunsuz tepkimi örtbas etti.

"Torion ile konuşmak için mi bekliyorsunuz?" diye sordum, küçük ejderha kalabalığına dönerek. Niall'ı da yanımda getirmiştım, ama bölgemizdeki diğer birkaç alfa, yanlarında beta gruplarını da getirmişti. Seamus'un korsan görünümlü, pek de beyefendi sayılmayacak ekibi, Grave Hills'ten gelen kadınlarla tanışmak için toplantıda dolaşıyorlardı, muhtemelen gece için yatak arkadaşı arıyorlardı. Denize açılmayı seçen çok fazla omega yoktu ve benim ya da casuslarımın bildiği kadarıyla, DeRoche'un kendi teknesinde tek bir kadın bile yoktu. *Seamus'u Francesca'nın yönüne yönlendirmeli miyim acaba*, diye düşündüm, gülümsedim. Bu huysuz kızla uğraşmak ona iyi gelir.

Seamus omuz silkti. "Sadece olağan ticaret anlaşmalarını garantilemek için onunla kısa bir konuşma yapmam gerekiyor. Ama Torion'u seviyorum. Onu düzgün bir şekilde tebrik etmek istiyorum."

Seamus DeRoche, ejderhalar arasında benzersiz bir konuma sahipti. Buradaki her alfa kendi topraklarını korurken, Seamus'un egemenliği hepimizi çevreliyordu. O, Craven Denizi'nin alfasındı, yüzlerce yıl önce bir haydut ejderha tarafından ele geçirilen ve düzenli olarak gasp edilen bir konumdu. Tüm betalar, bir alfanın kontrolü altındaki kaderlerinden memnun değildi ve Craven Denizi'nin alfa'sı, önünüzdeki adamı yenebilerseniz, özgürlük için bir fırsattı. Babam, bunun zayıflar için, yerel alfa unvanını kendileri için alamayanlar için bir taç olduğunu söylemişti, ama Seamus DeRoche, babam genç bir adamken bu unvanı almış ve o zamandan beri elinde tutmuştu. Onun hakimiyeti sarsılmaz görünüyordu.

Seamus'un komuta ettiği tarlaları, çiftlikleri ve mahalleleri olmayabilir, ama hiçbirimiz onun izni olmadan denize açılabilirdik ve ticaret yollarımızı onun elinde tutuyordu. Onun neşeli mizahını yorucu bulsam da, ejderhaya saygı duyuyordum. Bunun, altındaki çelik gibi canavarı örten bir maske olduğunu düşünüyordum.

"Omega'nın onu beklediği bir alfa için sabırlı davranıyorsun," dedi Seamus. "Diğerlerinin gitmesini mi bekliyorsun?"

Bu yüzden bu pozisyonu bu kadar uzun süre elinde tutmuştu. Dikkatsiz kişiliğinin bazılarını inandırdığı kadar gözlemci biriydi. Seamus DeRoche'a saygı duyuyordum. Ona güveniyor muydum?

"Dediğin gibi, adamımdaki betalar giderek... hırslı hale geliyor," dedim, onu müttefikim olarak kazanmanın, muhtemelen zaten bildiği şeyi ima etme riskine değdiğine karar vererek.

"Bunu fark etmenin zamanı gelmişti, Cadogan," diye mırıldandı. "Worthington ayrılana kadar beklesen iyi olur."

Kaşlarımı kaldırdım ve kalabalığın içinde Damian Worthington'ı aradım. Torion'un yanında duruyordu, ona desteğini açıkça gösteriyordu, ama yeterince uzun süre izlediğimde, Grave Hills'in eski alfasının sadık beta destekçisi Francis Keane ile bir konuşma yaptığını fark ettim.

"Damian'la birlikte babasıyla yüzleşmek için uçtum," diye fısıldadım.

Seamus omuz silkti. "Amacına ulaştın. Bleake Isle, Skybern'e hiçbir şey sunmuyor ve şimdi Worthington eski muhafızlarla iyi geçinmek zorunda. O bir yılan. Filomu aldatmaya çalışıyor."

Kalabalığı dikkatle inceleyen Niall'a baktım. Kafası çalışıyor, planlar yapıyor, bu yeni bilgiyi ikimiz için çözmeye çalışıyordu.

"Onun gölgesini görüyor musun?" diye sordu Seamus.

Kendi düşüncelerimi ve çevremizdeki yüzleri gözden geçirmem biraz zaman aldı, sonra Seamus'un kimden bahsettiğini anladım. Damian babasına benziyordu, klasik bir yakışıklılık, alfa soyuna göre çok iri değil, daha çok uzun süre bilenen bir kılıç gibi. Damian'ın arkasında da bu benzerliğin bir yankısı vardı: daha uzun, daha geniş omuzlu, ama aynı ince yüz hatlarına ve koyu saçlara sahip bir adam. Damian'ın aksine, bu adam gülümsemiyor, çevresindekileri etkilemiyor, ittifaklar ve anlaşmalar için ikna etmeye çalışmıyordu. Damian bir yılan ise, bu adam sadece dişlerdi.

"Bennet Reeves, ama onun Campbell Worthington'ın gayrimeşru oğlu olduğunu söylüyorlar," dedi Seamus. "Damian'ın arkasında ne kadar büyük bir tehdit olduğunu fark etmediğini mi, yoksa o adamdan daha akıllı olduğunu mu düşündüğünü anlayamıyorum. Şahsen ben onu öldürürdüm."

Damian Seamus'u aldatıyorsa, alfa'nın benim ittifakımı Worthington'dan uzaklaştırıp piç kardeşe yönlendirmek için mükemmel bir nedeni vardı. Sonuçta, alfa'ların bir araya gelmesinin nedeni buydu. Torion'un Grave Hills'teki yeri kısa süre önce güvence altına alınmıştı, ama Keane gibi bir adamın daha iyi bir müttefik bulup bulamayacağını düşünmeye başladığı kesindi. Torion, babam gibi bir adamın yerini alıyordu ve Grave Hills, omegalarına karşı özellikle kötü bir muamele siciline sahipti, o kadar ki beta ve omega oranı on bire birdi. Bazı betalar Torion'un koşulları ve dolayısıyla oranı iyileştireceğini umuyordu; diğerleri ise kadınlar için kıyasıya rekabeti tercih ediyordu.

Keane Torion'un yerini alacak birini arıyorsa, Grave Hills'in yeni Alfa'sı ve ben benzer bir durumdaydık.

Bunun onu bulabileceğim en güçlü müttefik yapıp yapmadığından emin değildim - kısa süre içinde kendi sorunlarıyla meşgul olabilirdi - ama Damian Worthington'ın aksine, görünüşe göre, başka bir alfa'ya verdiğim sözü tutmayı planlıyordum.

"Gelin, uçuş zamanı," dedi Seamus.

Ben de başımı salladım ve Seamus'u takip ederek diğer alfa erkeklerin Torion'un etrafında toplandığı yere gittim. Kalabalıktaki beta erkekler saygıyla geri çekilip bizden uzaklaştılar. Torion'un elleri yanlarında sıkı sıkı duruyordu, bu onun gerginliğinin tek göstergesiydi. Kahverengi göğsü bugün tamamen çıplaktı, babasının soyunun işareti olarak genellikle giydiği yeşil dokuma kuşağı giymemişti. Grave Hills'teki diğer erkeklerden daha esmerdi. Annesi, deniz kıyısındaki güneş kuşağında bir yerden gelmiş ve yerel seçimlerden önce babasının dikkatini çekmişti. Lachlan, Grave Hills'te alfa tahtına çıkan ilk Feargus soyundan gelen kişiydi ve ciddi bir aile itibarı ve babasının yönetim tarzını takip etme eğilimi olmadan, Torion'un hükümdarlığı zorlu geçecekti.

Çenesini dik tutuyordu, ama onu çevreleyen alfa halkasında beni gördüğünde gözlerinin etrafında bir gevşeme yakaladığımı sandım. Ona selam vermek için başımı salladım, sonra hareketsiz kaldım.

"Ben Torion Feargus," diye bağırdı yeni yükselen alfa, yavaşça daire çizerek dönüp koyu yeşil kanatlarını gerip esnetti.

"Evet!" diye hep birlikte cevap verdik, kanatlarımız sırtımızda bir kez çırpındı.

"Lachlan Feargus'u yendim!"

"Evet!" Etrafımızda hava

çalkalandı.

"Ben alfa'yım!" Torion ayaklarını y e r e sağlamca bastırdı, pulları açıkta kalan açık kahverengi göğsünde ileri geri parıldıyordu.

"Evet!"

"Bu tepelerin hakimi benim!" diye bağırdı Torion.

Hep birlikte kükredik ve rüzgâr esip sihir şeklimizi değiştirirken kükremelerimiz daha da yükseldi. Dönüşümün bir yandan dayanılmaz bir acı, sanki bedenimin patlaması gibi, diğer yandan da gerginliğin boşalması olduğunu düşünmüştüm, sanki erkek bedenimde çok sıkı bağıymışım gibi.

Etrafımdaki diğer alfa ejderhaların tehdidi beni huzursuz ve huysuz yapıyordu, pençeli ayaklarımla yere vurarak, kanatlarımla Seamus'un kanatlarına çarpmak üzere çırpınıyordum. O havaya sıçradı ve ben

ben de onu takip ettim. Torion'un boynuzlu burnu ve parlak dişleri, sanki alfa olarak ilk uçuşunu güneşe kadar sürecekmış gibi, hedefine doğru yüksekte duruyordu.

"BUGÜN, yerimi almaya değil değmeyeceğini sorgulamama neden oldu," dedi Torion, yüzünü buruşturup bardağından uzun bir yudum aldı. "Fang'ın ateşi, Roach, bu çok iyi."

DeRoche, Torion ile benim sandığımdan daha iyi anlaşıyordu ve Niall da dahil olmak üzere dördümüz Torion'un çadırında kalakaldık. Gözlerim ufka, batan güneşe kayıp duruyordu, eve dönüşümün uzun bir uçuş olacağını ve Mairwen'le birlikte olamadan bir günün daha geçtiğini biliyordum. Nerede olduğumu merak ediyor muydu? Sabırsızlanıyor muydu? Yoksa bensiz kalede özgürlüğünün tadını mı çıkarıyordu? Belki döndüğümde, yatağının etrafını kitap koleksiyonuyla tuğla örerek bir ev inşa etmiş olurdu.

Bu düşünce beni gülümsetti.

"Bu zavallı piçin acısını dindirme ve omega'sına geri dönme zamanı geldi," dedi Seamus, omzuma sertçe vurarak.

Torion kaşlarını kaldırdı. "Omega mı? Birini mi sahiplendin?" Başımı eğdim. "Evet."

"O zaman burada ne işin var?" Torion güldü. "Sana olan saygımı kanıtlamak için," diye homurdandım.

Torion başını geriye attı, kahkaha atarken başının etrafında simsiyah bukleler dans etti. Derin kışın orman rengindeki kanatları titredi, çıplak göğsü ve omuzları bronz parıltılı pullarını ortaya çıkardı. Yerel betalar ne düşünmek isterse istesin, Torion annesinin daha sıcak renklerine rağmen babası Lachlan'ın iri yapısını ve kalın buklelerini miras almıştı.

"Sen fazla dürüstsün Cadogan," dedi Torion ve Seamus burnunu çekti. "Senin desteğinden hiç şüphe etmedim. Eve git. Aşka kapılmış gibi kokuyorsun ve artık alfa olduğuma göre, benim de aşık olmam çok uzak değil. Beni aceleye getirmen gerekmez."

Niall ve ben birbirimize baktık ve kardeşim kaşlarını kaldırdı. Seamus bana sırıttı.

Torion kör değildi. "Anlıyorum. Sadece saygı gösterisi değil."

Seamus'un gerçekten çok kaliteli içkisini bir yudum daha alırken, bana sunulan koltuğa daha da derin bir şekilde çöktüm ve içimden bir iç çekerek, "Benim suikastıma yönelik bir komplo ortaya çıkardım," dedim.

"Suikast planını ortaya çıkardım," dedim.

"*Kahretsin,*" diye tısladı Seamus, öne eğilerek. "Sonunda arkandan dedikodularını duyduğunu sanmıştım."

Kafamı salladım. "Seçimi kullanarak, çiftleşme döneminden sonra bana saldırmak için bana omega yerleştirmek istediler."

"Burada olmana şaşmamalı..."

"Hayır, hayır. Törenden önce öğrendim. Başka birini seçerek hepsini şaşırttım." *Bu da sonsuz derecede daha iyi bir seçimdi,* diye düşündüm. "Ama yeni bir plan yapmaları çok uzun sürmeyecek."

"Eğer çiftleşme dönemine girersen, bir varisin olması çok uzun sürmeyebilir," dedi Seamus, omuz silkip kaşlarını çatarak. "İki ejderhanın gücü hakkında herkesin ne dediğini biliyorsun. Saçma sapan şeyler olsa bile, batıl inançlar insanları tedirgin eder."

Ama Mairwen yeni hedef olacaktı. Alfa koltuğundaki soyum o kadar uzundu ki, Gamesby ve benim ölmemi isteyen diğer betalar, oğlumu kendi hükümdarlıklarına bir tehdit olarak görecektlerdi.

"Yeni omega'na güveniyor musun?" diye sordu

Torion. "Güveniyorum," diye hemen cevap verdim.

Seamus Niall'a baktı. "Ee? Cadogan'ın yönetiminin gerçek beyni sensin."

Ben güldüm, Niall ise nazıkçe gülümsedi. "Mairwen alışılmadık bir omega, ama evet, güvenilir biri. Ronson doğru seçimi yaptı... en sonunda."

"Alışılmadık bir omega mı?" Seamus alaycı bir şekilde sordu. "Onunla tanışmayı dört gözle bekliyorum. Ve ona *dönmeyi* dört gözle beklediğin belli olduğu için, bunu çabucak söyleyeceğim. Ateşim senin, Lord Cadogan, Bleake Isle'ın alfa'sı."

Göğsümden bir nefes çıktı ve Niall ile ben kısa bir şaşkınlık bakışı paylaştık. Grave Hills'e Torion'un yemini için gelmişim, muhtemelen Damian'ın da. DeRoche gibi bir adamdan müttefik olmasını isteyeceğimi hiç hayal etmemiştim, ama o gerçekten umut vaat eden biriydi.

Torion bana gülümsedi. "Yakın gelecekte kendi isyanımla karşı karşıya kalacağım için seninle korkunç bir anlaşma yapmalıyım, ama sen beni hayal kırıklığına uğratmayacak kadar dürüstsün. Ateşim seninle, Ronson."

"Teşekkür ederim," dedim, öne eğilip sırayla ellerini sıkmak için uzandım. "İkinizin de ateşiniz var."

Orada kalmalı, içkimi bitirmeli ve bu adamlarla iyi anlaşmalar yapmaya devam etmeliydim. Bunun yerine, gülüşmelerini kabul ederek hemen koltuğumdan kalktım ve Niall'a döndüm.

"Evet, evet, biliyorum. Adaya geri dönelim," dedi Niall, başını sallayarak. "Hemen arkandan geliyorum."

Kaleye geç saatte ^{vardım}, gökyüzü kararmış ve koridorlar sessizdi. Neyse ki Niall, Grave Hills ile Bleake Isle arasındaki küçük adada kanatlarımızı dinlendirmek için durduğumuzda beni acele ettirmişti ve ben de bu sefer beni bekleyenin kardeşlerimden biri değil, Mairwen olabileceği düşüncesini kısa bir süreliğine kafamda canlandırmıştım.

Ama hayır, saat çok geç ve hava çok soğuktu. O güvenli bir şekilde yuvasına girmiş olmalıydı. Beni bekliyor olmalıydı.

Gecenin keskin havasında sırtarak gökyüzünden kişisel kuleme süzıldüm ve botlarım taş balkona ağır bir şekilde indi. İçerideki oda karanlıktı, ama mumları yakacaktım. Mairwen kitap yığınlarının arasında uyuyor mu olacaktı? Yoksa giysilerini çıkarmış, battaniyenin altında rüya görüyor ve benim dokunuşumu mu bekliyor olacaktı?

Sonuçta, cevap *ikisi de* değildi.

Kaşlarımı çattım, güzelce yapılmış yuvanın yeni ağır perdelerini kenara itip, yastıkları karıştırdım, sanki Mairwen battaniye, yastık ve ipek çarşafların arasında kaybolmuş gibi. Bunları nereden bulduğunu bilmiyordum. Bu, şimdiye kadar sahip olduğum en lüks, en büyük, en çökmüş yuvaydı ve onu inşa etmek için adadaki tüm çarşaf dolaplarını talan ettiğini tahmin ediyordum. Ama *o* neredeydi?

"Mairwen?" diye seslendim, sesim istediğimden daha keskin çıkmıştı. Ama bunun bir önemi yoktu. Cevap yoktu. Karanlıkta arama yaptım, dolapları ve sandıkları açtım, sanki kadın kapıya koşup onu açıp koridora bakmadan önce absürt bir *oyun* oynuyormuş gibi.

Derin bir nefes aldım ve hırıldadım, ellerim yanlarımda sıkışmış, Mairwen'in yakalanması zor kokusundan hiç bu kadar sinirlenmemiştim. Takip edebileceğim bir parfüm izi yoktu, çünkü onun kokusunu taze tutmak için burada değildim.

"Mairwen!" Adı boğazımda sertçe yankılandı, öfkeye çok yakın bir duygu ile karışmıştı.

Endişe mi? Evet. Vahşi, korkmuş, çaresiz bir endişe.

Gamesby sabırsız mı olmuştu, yoksa planlarını bozduğum için bana kızgın mıydı? Mairwen'i kaçırmış mıydı... ya da daha kötüsü mü?

Kalenin koridorlarında koşuşturarak omega'mın adını haykırdım, kokusunun izini bulmak için nefes nefeseydim.

On Dördüncü Bölüm

MAIRWEN

"Mairwen!"

Rüyalarımı parçalayan ve tırmalayan adımın sesi beni irkitti ve kanepenin kenarından kayarak sert zemine düştüm.

Bir an donakaldım, sersemlemiş ve kaybolmuş bir halde, geniş kitap raflarına, içine girebileceğim kadar büyük şömineye ve yatak olarak kullanılabilecek devasa, lüks mobilyalara gözlerimi kısarak baktım, nerede olduğumu ve buraya nasıl geldiğimi unutmuş bir halde.

"*Mairwen?!'*"

Ronson'ın sesi, gürültülü ve yankılı, bir hırıltıyla parçalandı.

"Buradayım!" diye ciyakladım, başımı sallayarak ve boynumdaki rahatsızlıktan yüzümü buruşturarak. Dönerek, uykuya daldığım kanepeye ve yastık olarak kullandığım kitaba öfkeyle baktım. Ağır adımlar yaklaşıyordu ve ben alfanın öfkesine hazırlandım, yerden kalkmaya çalıştım ama eteğimin kıvrımlarına takılıp kaldım.

"Mairwen!" Kütüphanenin kapıları gürültüyle açıldığında, alfa geniş çerçeveli kapının önünde donakaldı ve benim adım büyük bir nefesle dışarı fırladı.

Şaşırtıcı derecede yakışıklıydı, saçları uçuştan dolayı dağınıktı, ama orada durup bana bakarken bitkin ve vahşi görünüyordu, teni solgundu. Gözlerini kapattı, boğazı titredi ve titreyen eliyle yüzünü ovuşturdu.

"Kütüphane. Tahmin etmeliydim," diye mırıldandı. "Neredeydin... Oh!"

Sorumu daha yeni başlatmıştım ki Ronson hızla yaklaşmaya başladı, kapılar arkasında gürültüyle kapandı. Geri çekildim, yaklaşan ejderhaya bakakaldım, yüzündeki kısa süreli gevşek ifade şimdi tanıdık bir avcı niyetine dönüştü.

Sonra birdenbire üzerime atladı, kolları belimi kavradı ve kendini yere attı. Eli, kafamın arkasına çarpmadan önce

ve göğsünü sertçe göğsüme bastırdı, yüzünü boğazıma gömdü.

"Ronson?"

Karanlık ve hafifçe boğuk bir sesle güldü. "Lanet olası *kütüphane*," dedi. "Düşündüm ki... *Mairwen*," diye fısıldadı, vücudu benimkine gömülerek beni altında sıkıştırdı.

Şömine rafında bir saat vardı ve gece yarısı geçmişti, sabaha yaklaşıyordu. Kütüphanede uyuyakalmıştım, uyanmadan önce Ronson'ın ortadan kaybolması ve gün boyu geri dönmemesi beni hayal kırıklığına uğratmıştı. Onun yuvası üzerinde çalışarak, onun dönüşünü bekleyerek geçirdiğim bir gün. Beatrice bile onun nereye gittiğini bilmiyordu, ama çok şaşırmış ya da endişeli görünmüyordu.

Ronson inledi ve üstümde sallandı, nefesim kesildi, ellerim kanatlarının yanında havada asılı kaldı.

"Sen... sen gitmiştin," diye kekeledim. *Seni bekledim*. Ve içimdeki küçük bir köşede, *seni özlediğimi* itiraf ettim. Tehlikeli bir itiraf. On yıl içinde yerimi almak isteyecek bir adamı özleme lüksüm yoktu.

"Grave Hills'e yeni bir alfa yükseldi," dedi Ronson, dudakları nabzımın üzerinde dolaşırken, dili dışarı çıkıyordu. "Niall beni gönderdi."

Buna güldüm ve Ronson üstümden kalktı, kendi gülümsemesi ateşin ışığında parlıyordu.

"Seni uyandırmak istemedim," diye mırıldandı Ronson, elleri sırtımdan kalçalarımaya kayarken, elbisesini biraz yukarı çekerek.

"Ben... gelemedim mi?" diye sordum, kendi soruma yüzümü buruşturarak. "Mmm, bir dahaki sefere. Çiftleşme dönemi çok yakın ve bütün günü

sana bakan her alfa'ya hırlayarak geçirecektim," dedi Ronson, sanki diğer alfa'ların bana bakması gayet normalmiş gibi. Yakanın üzerinden öptü, diliyle cildimi okşadı ve dudaklarıyla emdi. "Mairwen, neden yine lanet olası bir korse giyiyorsun?"

"Elbiselerim korsesiz bana olmuyor."

"O zaman sana yeni elbiseler almamız lazım," dedi Ronson sakın bir şekilde, kıcımlı kaldırıp eteğimi yukarı çekerek.

Yüzüm kızardı, uyluklarımı birbirine sıkıştırdım, o beni ortaya çıkarmadan önce geceliğimi yerine çektim. "Yapamam... Korsesiz adada dolaşamam."

"Adanın etrafını hiç dolaşmayacaksın," diye homurdandı Ronson. Ben kaskatı kesildim, o da boğazını temizledi ve yüzünü yakamdan kaldırdı. Yanaklarında kızarıklık olduğunu sandım. "Yani, bir süreliğine. Üzgünüm, geri döndüğümde seni bulamadım ve biraz..." Yüzünü buruşturdu ve ben de ellerimi yanaklarına koyup, parmaklarımı kısa sakallarının üzerinde gezdirmeden edemedim. "Mairwen," diye iç geçirdi, gözlerini kapatarak. "Şimdi keşfetme sırası bende, söyle."

Ronson'un parmakları uyluklarımın arkasını masaj yapıp yoğurup daireler çizerek yukarı doğru ilerlerken nefesim kesildi. Uyandığımda Ronson'un kaleden gittiğini fark edince göğsümde ağır bir boşluk hissetmişim ve sayısız kez düşüncelerim dağıldı, onun dokunuşlarının anılarına dalıp geri döndüğünde ne olacağını hayal ettim. Ama hayal etmek, gerçeğe teslim olmaya kıyasla kolay ve umursamazdı.

Ronson iri, yakışıklı, korkutucu ve çok, çok çekiciydi. Bakışları beni gerginleştiriyor, dokunuşları ise beni güçsüz ve zayıf bırakıyordu.

"Geç olduğunu biliyorum," diye devam etti, elbisenin yakasına değen göğsüme ıslak bir öpücük kondurarak. "Seni günlerdir burada tek başına bıraktığımı biliyorum." Bir öpücük daha, dilini sıkı göğüs dekolteme sürttü. "İnan bana, bu benim istediğim bir şey değil. Çiftleşme dönemine kadar olan günleri... şey, senin istediğin gibi geçirmeyi planlamıştım. Ama senin bana izin verdiğin kadarını seninle yatakta geçirmeyi planlamıştım."

Gözlerimi sıkıca kapattım, sözleri içimde garip bir dalgalanma ve sarsıntı yarattı, sanki uçuyorduk. Elleri popomun altına kayıyordu, parmak uçları yumuşak iç kısımlara, içimde ağrıyan ve çarpan sıcak, nemli yere yaklaşıyordu.

"Yuva," dedim, sanki bu ejderha, *alfa*, *beni istediğini* söylemiyor gibi davranabiliyormuşum gibi. "Gördün mü...?"

"*Mükemmel*, Mairwen," diye mırıldandı Ronson.

Bu sözlere inledim, göğsümde, boğazımın dibinde, yanaklarımda ve Ronson'un parmaklarının daldığı yerde bir sıcaklık yayıldı. Üzerimde inledi, ağır ve sert bir şekilde, açık ağzını nabzıma bastırmak için yukarı doğru itti. Boğazımda yumuşak bir sis ve tanıdık olmayan bir tatlılık vardı. Yanaklarına koyduğum ellerim saçlarına ve omuzlarına kaydı, yumruklarımla ceketini kavradım.

Ronson boğazıma karşı inleyerek, nefes nefese, vücudunu benimkinin üzerinde sallıyordu. O uzaklaşınca, ben de itiraz etmek için sessiz bir çığlık attım ve

onu bir kez daha kendime çekmeye çalıştım, ama o bir dizini benim dizlerimin arasına sıkıştırdı, sonra diğerini de. Aramıza baktım ve geniş çıplak uyluklarımın, onun dar pantolonunu ve kaslı vücudunu çevrelediğini gördüm.

İnledim ve onu bıraktım, yüzümü ellerimle kapattım. Ronson üstümde tısladı, bir kez daha aşağı çöktü ve kollarını sırtıma doladı.

"Saklanma, omega," diye fısıldadı.

Bu kelimeyi söyleme şekli beni titretti. *Omega*. Hayatım boyunca öyleydim, ama hiçbir zaman *yeterince* öyle olamadım ve onun bu kelimeyi kullanma şekli korkutucu ve harika bir şey vardı. Dudakları elimin arkasına öpücük kondurdu ve parmakları elbisenin bağcıklarını hızla çözdü.

"Bana bak, Mairwen," diye ikna etti, sesi kısık ve fısıltı gibiydi. "Sana dokunmama izin ver."

Dudaklarımı yaladım ve parmaklarımın arasından ona baktım. Ronson nadiren gülümserdi, ama gözlerinin köşesindeki kırışıklık, çenesinin gerginliğini yumuşatıyordu.

"Tamam."

Ronson başını yana eğdi, beni yakından izledi ve ben de elbisenin buruşuk eteğine uzanıp belime kadar kaldırdım. O, ben eğilip bükülürken mırıldandı ve bana yardım etti, tamamen ayağa kalkmadım ama elbiseyi başımdan geçirebilecek kadar kaldırdım.

"Mairwen, benim adanın alfa erkeği olduğumu biliyorsun, değil mi?" dedi Ronson, bana kaşlarını çatarak.

Gözlerimi kırıştırdım, kaşlarımı çatarak.

"Elbette." "Ve benim sözüm otoritedir."

Yutkundum, geri çekildim, nerede hata yaptığımı veya yanlış bir şey yaptığımı aradım. "E-evet?"

"Güzel," dedi Ronson, yüzündeki ifade değişerek, ağzının köşelerinde bir gülümseme belirdi. "O zaman lütfen, göğüslerini bu kadar sıkı bağlamanın *suç* olduğunu söylediğimde beni dinle."

Burun kıvırdım ve gözlerimi devirdim, Ronson'un sırtışı odayı aydınlattı. "O zaman sanırım beni bu durumdan kurtarmalısın," dedim, utangaç davranmaya çalışarak ama yüzümün tamamen kızardığını bilerek.

O, mırıldanarak, elleri belimden yukarı kayarken, korsenin sert yapısı nedeniyle neredeyse hissedilemezdi. Ben dönmeye başladım ve o, tutuşunu sıkılaştırdı. "Hayır, kıpırdama. Sadece..." Kemiklerin ısırtığı göğüslerime saplandı

ve sonra bir yırtılma sesi ve bir kopma sesi duyuldu, yapı gevşedi. Korsemi yırtmıştı!

Şaşkın ve mutlu bir şekilde aniden kahkaha attım. Başka bir korsem daha vardı, ama sanırım bu bir dersti. Beni bu korseden uzak tutmakta ciddiye. O bağları koparmayı bitirip belimi çözdüğünde ve zafer dolu bir homurtuyla altımdan bu aleti çıkardığında kıkırdadım. Dikişler kopmuş ve parçalanmıştı, bir kemik parçası eski bağından dışarı çıkmıştı.

"Ya bu dışarı çıkarsa? Seni *bıçaklayabilir*," diye homurdandı Ronson. Dizlerinin üzerine çöktü, kumaşı ve bağcıkları elinden geldiğince topladı ve ben, o her şeyi yanan şömineye attığında yine keskin bir kahkaha attım.

"Bu çok israf oldu, lordum," dedim.

Alfa erkeğimizin bu versiyonunu sevdim, kötü ve eğlenceli. Beni biraz da korkuttu, çünkü bu çok... yeni ve beklenmedikti. Alay edilmek, flört edilmek, sanki bal dökülmüş olgun bir meyve gibi bakılmak ve o da haftalardır yemek yememiş bir adam gibi davranmak, o kadar yabancı bir deneyimdi ki, bazen aynaya bakıp hala... ben olup olmadığımı kontrol etmek istedim. Ellerimi, zar zor gizlediğim vücudumu onun bakışlarından korumak için kaldırdım, ama o bileklerimi kavradı ve parmaklarımızı birbirine kaydırıp birbirine kenetledi.

"Leziz," dedi boğuk bir sesle, bakışları başımdan yayılmış dizlerime doğru kayarken. "İlk gece sana ne söz verdiğimi hatırlıyor musun?"

Alevler içinde yanacağım. Yanmayacaksam, daha fazla ısınmam mümkün değil. Ama başımı salladım.

"İzin verir misin?" Ronson öne eğildi, hala ellerimi tutuyordu, üzerime uzanırken ellerimi yere itti. Ama bakışlarımı tuttu ve cevabımı bekledi.

"Yapabilir misin..." Söyleyemedim. Düşünemiyordum bile.

"Bir saniye daha dayanamayana kadar, içindeki baskı dayanılmaz hale gelene ve *patlayana* kadar göğüslerini emip, öpüp, yalayabilir miyim, Mairwen?" Ronson gürlledi.

Oh, o.

Dilim dışarı fırladı, dudaklarım uyuşmuş ve sıcaktı, Ronson homurdandı, daldı, dişleriyle dudaklarımı yakaladı, dilimle kendi dilini buluşturdu. Ellerimiz sadece kollarımızı birbirine dolayabilmek için ayrıldı, elleri sırtımı, belimi ve uyluğumu kavradı, çekerek...

kalçalarına dolanıp vücutlarımızı birbirine sürtmek için. Ağzına inleyerek, kanatlarının dibini kavradım, ellerimi yan tarafına doğru sürükleyip sonra tekrar aşağı indirdim, onun haklı olduğunu fark ettim. Kalçalarının sert etine tutunmak *çok hoştu* ve kendi kalçalarımı kaldırıp pantolonuna sürtünmek için daha iyi bir destek sağladı.

"Fang'ın ateşi, Mairwen,
lütfe." "Evet, evet, istiyorum...
Ah!"

Ronson hiç vakit kaybetmedi, dudaklarımdan ayrılıp aşağı daldı. Ağzının yokluğuna üzüldüm, ama sadece o, geceliğimin ince kumaşı üzerinden göğüslerimi okşayıp ısırıp emene kadar. Mırıldanması göğsümde titreşti ve pamuklu kumaşın içinden meme ucumu buldu, dilini ileri geri gezdirerek, kaygan kumaş ve sıcak basıncın garip bir sürtünmesi yarattı. Kalçaları benimkilerden uzaklaşmıştı, ama bacaklarım onun beline dolanıp onu yakınımda tutabilirdi, parmaklarım yumuşak, koyu buklelerinden kayarak onu bana sıkıca tutturdu.

O tamamen giyinikti ve ben belime kadar çekilmiş bir gecelik giyiyordum, bu da göğsümün alt kısmına emerek bıraktığı izi ve dişlerinin izini zar zor gizliyordu. Tanrı aşkına, *kütüphanedeydik* ve saat çok geç olmasına rağmen, keşfedilmememiz için hiçbir neden yoktu. Ancak Ronson'un kanatları yükseliyor, geriliyor ve bize gölge düşürüyordu ve içeri girenler beni görselerdi, Bleake Isle'ın Alfa'sını mengene gibi sıkkan çıplak bacaklarımdan başka bir şey göremezlerdi.

"R-Ronson, ben... Lütfen, b-bana dokun," diye nefes nefese, kıvranarak çıplak cinsel organımı vücuduna bastırmaya çalıştım. Çok fazla katman vardı ve o öpücüklerle göğüslerimin ağırlığını ve yüksekliğini ölçüyordu ve ben günlerdir onun beni güzel bir zirveye ulaştırıp çökertmesini düşünüyordum.

Ama dokunmak için uzandığı benim cinsel organım değildi. Bir eliyle bir hamlede geceliğimin yakasını indirdi, kumaş artık belimde işe yaramaz, karışık bir daire haline gelmişti, kollarım ise kolluklar tarafından yanlarıma sıkışmış durumdaydı.

Ronson başını kaldırdı, gözleri göğsüme bakıyordu, parmak uçları sağ meme ucumun üzerinde dönüyor, onu alıp nazikçe titreten bir noktaya getiriyordu. Nefes nefese konuşuyordu. "En ilahi vücuda sahipsın, omega. En tatlı, en yumuşak cilde. Ne kadar mükemmel bir pembe olduğuna bak. Göğüslerini yiyip bitirirdim, ama bir kez asla yetmezdi. Ve bu meme uçları..."

"Ronson," diye inledim, sıcaklık alevleri cildimi yalarken, vücudum övgülerden uzaklaşmaya çalışıyordu.

"Burada daha tatlısın. Tam ucunda," diye fısıldadı Ronson, dilinin ucuyla önce birini, sonra diğerini sıkıca ve acıtacak şekilde yaladı. "Mmm, rengi de çok güzel."

Nefesimi tuttum, gözlerimi kapattım ve sırtımı eğdim, dikkatini tekrar ziyafete çekerek sözlerini susturmaya çalıştım.

"O korseler cildinde izler bırakıyor, Mairwen," diye homurdandı Ronson, kemiklerin bıraktığı kırmızı çizgiyi başparmağıyla okşayarak. "Ve ben kıskanıyorum. Üzerinde olması gereken tek izler benim bıraktıklarım olmalı." Diye homurdandı ve sonra ağzını göğsüme sıkıca yapıştırdı, ben de çığlık attım, parmaklarımı saçlarına doladım, topuklarımı kalçalarına sapladım ve kalçalarımı karnına doğru ittim.

O, meme ucumun etrafında bir kahkaha attı, ama ben kızarabilir, özür dileyebilir ya da kıvranıp daha fazlasını isteyebilirken, o emmeye başladı, gergin bir baskı, akıl sağlığımı bacaklarımın arasından ve bağırarak boğazımdan çekip aldı. Diğer göğsümü elinde çalıştırdı, yuvarladı ve sıktı, çimdikledi ve çekti, ta ki ben şiddetli bir ihtiyaçla inleyene kadar.

"Bu hile, Mairwen," diye homurdandı Ronson ve serbest eliyle kalçalarımı yere sabitledi, sonra göğüslerimi değiştirdi, eliyle acıttığı göğsümü yalarken, diğerini parmaklarıyla işkence etti.

Bu, bacaklarımın arasında ve göğüslerimin üzerinde utangaç okşamalar ve okşamalarla oluşturduğum yumuşak zevk sıcaklığı değildi. Bu, bir fırtınanın rüzgarı, kanımdaki sıkı bir yıldırım kancası ve denizden gelen yuvarlanan bir gök gürültüsüydü, tüm evi sallamadan önce gelişini bana haber veriyordu.

Ronson ileri geri gidip geldi, bir göğsümü yatıştırıp emip içimdeki ipi daha da sıkılaştırırken, diğerini morartıp çimdikleyip kavradı, ta ki dayanılmaz hale gelene kadar. Beni tutan ele karşı direndim, parmaklarının yumuşak karnıma batması ya da beni kıpırdatmasına izin vermediğinde dudaklarımdan çıkan utanmaz hırıltı umurumda değildi.

"Çiftleşme döneminde çok eğlenceli olacaksın," diye hırıltılı bir sesle konuştu. "Ne kadar da değerli birisin, omega."

Omega.

Fare değil.

Mairwen değil.

Tam da doğru olan harika, değerli bir yaratık. Mükemmel yuvalar yapan ve imrenilecek, güzel pembe tonlarında göğüsleri olan. Tadı tatlı ve...

"Senin amını ne kadar çok hissetmek istediğimi biliyor musun, Mairwen? Seni okşamak ve sevmek? Parmaklarımın üzerinde titrediğini, avucumu ıslattığını hissetmek? Ama yapmayacağım. Sen gelene kadar yapmayacağım. Seni böyle fişkırtacağımı söyledim ve sözlerimi tutmamaya alışkın değilim."

"Ronson, ben..."

Yakındım ve tamamen yeni bir yerdeydim, vahşi, yabani bir yerde, kendi başıma tırmandığımdan daha yüksek bir yerde.

Kanatlarım yok, ağlamak istedim, ama Ronson'un dili meme ucumu yaladı ve ben basit bir övgü çılgılığıyla kelimelerimi kaybettim.

"Güzel. Çok güzelsin."

Yüzüm yanıyordu, vücudum titriyordu ve gözlerimin köşesinden tuzlu gözyaşları akıyordu, ama Ronson göğüslerimi yalayıp öpüyor, diğerini sabit bir ritimle tatlıca çekiyordu ve benim daha önce hiç görmediğim başka bir yerimden bahsediyor olmalıydı. "T a d ın... Lütfen, omega, dokunmam lazım..." Ağzı hassas ucumu kapattı ve ben çılgılık attım, ağzına doğru eğildim, vücudum hiçbir şeye tutunamadan kasılmaya başladı, zevke dalmış olsam da daha fazlasını istedim.

Ronson homurdandı ve kolunu sırtıma dolayarak beni sıkıca tuttu. Ben düşerken o ikimiz için uçabilirdi. Güvendeydim. Ona sarıldım, dalgalar birbiri ardına yükselip alçaldı, tüm gücümü ve dünyanın geri kalanını benden aldı, beni kendi bedenime nazikçe geri döndürdü.

Tüy kadar hafif öpücükler göğsümü okşadı, titreyen kalp atışlarımın üzerinde dinlenmek için durakladı. Ronson'un kısa sakalı göğüslerimin arasında sürtündü, burnunu cildimde gezdirirken. Ellerim sırtında tembel ve gevşekti, avuç içlerimden onun mırıldanma sesini emiyordu.

"Ceketin..." diye mırıldandım, kütüphanenin yüksek taş kemerli tavanına bakarak, ceketinin yakasını çekiştirdim.

"Tek bir dikiş bile çıkarırsam, kendimi tutabileceğimden emin değilim... Sadece keşfediyorum," dedi Ronson, sanki kendine hatırlatmak istercesine, alçak ve karanlık bir sesle. Dili göbek deliğimi keşfetti, ben de ciyaklayarak başını ittim, onu *nereye* yönlendireceğimi düşünmeden, sadece o garip ve aptalca yerden uzaklaştırmak için...

Sonra nefesi hayalet gibi bacaklarımın arasından geçti. Donakaldım, nefes nefeseydim, aşağıya bakmaya korkuyordum, hareket etmeye korkuyordum. Onu ittiğim için kırılacaktı, hatamı düzeltecekti ya da...

Nasırlı başparmakları cinsel organımın her iki yanını okşadı ve yumuşak yanakları önce bir uyluğuma, sonra diğerine sürtündü.

"Ronson..." diye başladım, adını zar zor çıkardım.

"Mairwen, ilk yaptığın şey benim testislerimi eline almaktı," dedi kuru bir sesle. "Bence birazcık bakmaya hakkım var."

Ağzım açılıp kapandı, ama başparmakları utanç verici ıslaklığı kayıyor, benim de yeni yeni aşına olduğum bir yerin kıvrımlarını ayırıyordu ve yüzü *tam oradaydı*.

"Siktir. Siktir, Mairwen, çok *güzelsin*."

Küçük bir ses çıkardım, kalbimin göğsümden fırlayacakmış gibi attığından eminim, şok, dehşet ve sevinç karışımı bir duygu yüzünden ölecekmişim gibi hissettim. Daha önce kimse bana güzel dememişti. Kesinlikle güzel dememişti. Mükemmel demek ise o kadar saçma bir düşünceydi ki, bu kelimeyi ateşli bir rüyada hayal ettiğimi sandım.

Ama yine de... kimse benim bu özel bölgelerime bu kadar yakından bakmamıştı. Yumuşadım ve alfamın doyasıya bakmasına izin verdim.

On Beşinci Bölüm

RONSON

Taş gibi sertleşmişim. Daha da sert. Muhtemelen, aşırı uyarılmamın gücüyle halıya ve tuğla zemine oyuluyordum. Ağzım beni boğacak kadar salya akıyordu ve giysilerimin dikişlerinin yırtılmak üzere olduğunu düşündüm, çünkü zihnim ve bedenim için onları çıkarıp *Mairwen'e girmek* çok önemliydi.

Hava ağırlaşacak kadar yoğundu, Mairwen'in omega parfümünün ambrosia kokusu cildini kaplıyor ve bu mükemmel, gölgeli, narin, değerli yerde onun üzerinde birikiyordu. Nefes aldım ve göğsümde bir mırıldanma yükseldi. Sertleşmiş penisimin zemine çarparak verdiği keskin acıyı görmezden gelerek daha da yaklaştım, gözlerim geriye devrildi, çünkü onun kaygan uyarılması burnumun ucuna değiyordu.

"Ronson, ne-ne yapıyorsun..."

"Biliyorsun," diye hırıldadım. "Tadımı beğendin, değil mi omega?"

O kaskatı kesildi, dolgun kalçaları ellerimde gerildi. Ben de bu harekete içten bir sıkışma ile cevap verdim ve o nefesini dışarı üfledi.

"Oh."

Oh, gerçekten.

Oh, dokunmak için yaratılmış bir vücuda sahip, şeker, bal ve balmumu tadı olan göğüsleri olan, parfümü sadece *benim* bildiğim bir sır olan, sadece göğüslerini yalarken orgazm olurken titreyip, titreyip, adımı haykıran bir omega'yı ele geçirmiştım.

Oh, henüz onun içine bile girmemiştım ve başka bir kadınla asla tatmin olmayacağımdan emindim.

Oh, çiftleşme dönemim saatler sonra başlayacaktı ve Mairwen'in zevk almasını sağlamak için her dakikamı harcayacaktım, sadece onun zirveye ulaşabileceği tüm yolları öğrenmek için.

Onu son bir kez karanlık ve kutsal bir bakışla görmek için gözlerimi açtım, sıırıslık ve pembe, koyu renkli bukleleri yumuşak ve sıkıydı, sonra aç, aç bir ağızla ve göğsümden uzun bir iniltiyle üzerine atıldım.

Tadı delilik ve kurtuluştı - tatlı ve keskin, DeRoche'un kaliteli likörü kadar zengin ve baş döndürücü. Bir yalamayla hem doygun hem de doyumsuz oldum. Mairwen'in inlemesi kulağımda bir siren sesi gibiydi. Çok sessizdi. Sesini seviyordum ve yüksek sesle ve sık sık, adım söyleyerek, yalvararak ve överek duymak istiyordum.

Dilimi onun içine soktum ve bunun yerine keskin bir küfür duydum, bu da beni güldürdü. Kalçaları sıçradı ve ben onları sıkıca tuttum, dilimi kıvrımları arasında gezdirerek aradım...

"Oh! Ronson! Ben-ben..."

Gülümsememe direndim. Zafer. Dilimi klitorisinin etrafında gezdirerek, onu temizledim ve tadını aldım. Her santimetresi çok ince bir şekilde farklıydı. Benim ezberlemem gereken.

Benim.

Mairwen benim kucağımda çırpınana kadar o noktayı emdim ve sonra ona merhamet ettim. Nefesi hıçkırıklarla kesildi ve başımı kaldırdığımda yüzünü elleriyle kapattığını gördüm.

"İzlemiyorsun," dedim.

"*Yapamıyorum,*" diye inledi. Kaşlarımı çattım, ama itiraz etmeden önce devam etti, "Bu çok fazla. Hissetmek için çok fazla. Bakamıyorum. Henüz değil."

Deneyimsiz. Bu onun için yeni bir şey. Kafam biraz netleşti ve yanağımı karnına dayadım, o titrek eliyle saçlarımı okşarken ben de mırıldandım.

"Durmamı ister misin?" *Lütfen hayır de.*

Mairwen'in nefesi kesildi ve dili dışarı çıkarak dudaklarını ıslattı. Onun her yerine aynı anda ağzımı koyamamam adil değildi. Fırsat bulursa ejderham onu yutardı. Çılgınlık sırasında aklımı başımda tutmaya çalışmalıyım, yoksa sonunda... Bilmiyordum. Bu kadına dişlerimi geçirmek ve onu asla bırakmamak için tarif edilemez bir istek duyuyordum.

Mairwen'in kalçaları kalktı ve çeneme dokundu. "Durma," diye fısıldadı.

Gülümsedim ve işime koyuldum. Onu öpücüklerle ezberledim, ağzımla tanıştırdım, tüm tatlarını öğrendim, ta ki yumuşayıp inleyene, ara sıra daha fazlası için kıvrılana kadar. Bir elimi uyluğunun etrafına kaydırdım ve parmağımı içine soktum. Sıkı ve aynı zamanda esnek, dokunuşumu hevesle karşılayarak sıkıyordu. Çok *sıcak ve ıslaktı.*

Mairwen, klitorisini uzun, ıslak bir öpücükle aldığımda inledi, parmağımı yavaşça içine soktum, gerginleştğinde sabırlı davrandım, beni daha derine çekene kadar okşadım.

"Hiç parmaklarını içine soktun mu, omega?" diye sordum. "Hayır."

"Benimkini içinde hissetmek hoşuna gidiyor mu?" diye sordum, parmağımı nazikçe içeri ve dışarı sokarak.

"Evet," diye inledi, kalçalarını hafifçe sallayarak ritmi takip etti. "Bir tane daha ister misin? Seni genişletmemi ister misin?" *Lütfen evet de.*

ikimizin de iyiliği için.

"Beni boşaltacak mısın?" diye sordu, sesi titriyordu.

Zaten parmağımın etrafında kasılmaya başlamıştı ve klitorisine bir öpücük kondurduğumda, doruğa yakın tatlı bir ses çıkardı.

"Her zaman," diye cevapladım, başımı kaldırarak, dirseklerinin üzerinde desteklemiş, beni izliyor, gözleri heyecandan kararmış, yanakları ve göğüsleri kızarmış olduğunu görmekten memnuniyet duydum.

"Evet. Senden daha fazlasını istiyorum," diye fısıldadı.

İnledim ve yüzümü bacaklarının arasına bastırdım, bu yalvarışa nefes nefese kaldım. Pantolonumu yırtıp, içine girip ona her şeyi verebilirdim. Onun ağzını öpüp, ikimiz de yorgun ve tatmin olana kadar onu eski halinin üzerinde sikebilirdim.

Hayır. Henüz değil. Sadece bir parmak daha. Onu hazırlamak için. Böylece, içinden çıktığımda, sonunda...

"Ronson?"

Beni çıldırtacak başka bir şey söylemeden önce dudaklarımı klitorisine kapattım, inlemesini bir çığlığa dönüştürdüm ve yavaşça ikinci parmağımı soktum, onu düzenli bir şekilde pompalarken, hafifçe açarak onu genişlettim.

"Ronson! Oh! Ben... *Alfa!*"

Kanatlarım havada çırpındı ve ben hırıldadım, dilimi Mairwen'in klitorisine vurdum, uylukları ellerimi ve yüzümü sıkıca kavradığında inledim, kulaklarımı yumuşak, boğuk bir baskı sardı, dilimdeki tadı, parmaklarımdaki sıkı kavrayışı ve hafifçe sönükleşen, adım, beni *alfa* diye çağıran, boşalmasını haykıran sesi dışında her şeyi susturdu.

Ona devam ettim, her tatlı damlasını yaladım, parmaklarımı onun merkezinde kıvırdım, onun üzerinde sahip olduğum gücü, onun da benim üzerimde sahip olduğu gücü bilerek. *Bir tane daha*, ejderham kükredi ve bu sefer istediğimizi yapacaktık. Mairwen

tekrar gelecekti. Onu zayıflatacak, bu dokunuşlarla yok edecek ve enkazın içinde ona değer verecektim.

Mairwen'in yuvadaki çalışmasını ikinci kez gördüğümde daha çok takdir ettim, o benim kollarımda, buruşuk bir gecelik ve benim büyük paltomla sarılmıştı. Uyuyordu, ya da en azından öyle yapıyordu, uylukları sakalımdan dolayı yıpranmıştı, göğüsleri hala pembe ve hassastı, dudakları aç öpücüklerden şişmişti.

"Gerçekten mükemmel, omega," diye fısıldadım.

Onu yatağa yatırdığımda yanakları pembeleşti. Sonuçta uyanıktı. Paltomu çıkardığımda, göğsümdeki doyumsuz bir açlık yeniden canlandı ve altımdaki yatakta onun narin vücudu ortaya çıktı. Güneş adanın üzerinde yükseliyordu, puslu, şekerli bir menekşe rengi, mercan pembesi sabahın tomurcuğunun etrafındaki gökyüzünü boyuyordu, ama ben güne merhaba demek niyetinde değildim.

Artık önemsiz beta tartışmaları yoktu. Artık alfa politikası yoktu.

Yuvanın perdelerini kapattım ve altımdaki güzel gölgelere döndüm.

"Kalçalarını kaldır," dedim, Mairwen'in geceliğini uyluklarına kadar çekerek. Uykulu gözlerle bana baktı ama itaat etti. "Uyumuyor muyuz?" "Henüz değil."

Mairwen içini çekti ve ben onu dikkatlice soyarken hareketsiz kaldı. "Hâlâ giyinik duruyorsun. Hâlâ senin sıran mı? Yoksa... bütün gün sıranı beklemek istemiyorsun, değil mi?"

"Ne harika bir düşünce," dedim gülümseyerek.

"Çünkü o gece sadece birkaç saatim vardı. Bu adil olmazdı. Aslında, bence biz eşitiz ve..."

Gömleğimi çıkardım, yuvanın diğer tarafına attım ve sonra daldım, Mairwen'in konuşmasını sert bir öpücükle susturdum. Kaçmak için değil, yakınlaşmak için altımda kıvrandı, bacaklarını altımdan çekip belime doladı, göğsüme yaslandı ve daha da yaklaşarak dudaklarını araladı. Ağzımı onunkinden çekip, o şikayet ederek sızlanınca parmaklarımı yumuşak, serin çarşaflara gömdüm.

"Artık dönüş yok, Mairwen. Çiftleşme dönemi yaklaştı. Yarın, sanırım." Dudaklarımla elmacık kemiklerini okşadım ve o iç geçirdi. "Tek istediğim, sen ve ben..."

Tık, tık, tık.

Mairwen, bu kesintiye ani ve neşeli bir kahkaha attı.

—o kadar hoş ve samimi bir ses ki, içimi kaplayan öfkeden dikkatimi başka yöne çekmeyi başardı. Ben otururken o eliyle kıkırdamasını kapattı ve ben onun göğüslerinin sallanışını görünce inledim.

"Ronson..."

"Hayatta *olmaz*, Niall," diye cevap verdim.

"Mülklerden birinden köye doğru yayılan bir yangın var," diye bağırdı Niall kapının arkasından.

Mairwen'in kahkahası aniden kesildi ve ayağa fırladı. Onu kollarımın arasına aldım ve bana yapışan lezzetli, dolgun kıvrımları hissedince kendime lanet okudum.

Onu yere yatır. Onu sik. Onu dölley.

Ejderhamın emrine karşı koymak için o kadar çok çaba sarf ettim ki, vücudum titredi, yüzümü Mairwen'in boynuna, sikimi ise onun yumuşak, davetkar merkezine gömmek için duyduğum dürtüye direndim.

"Ne malikanesi?" diye bağırdı Mairwen, sesi net ve keskin çıkıyordu. "Kıpırdama," diye homurdandım.

"Ronson, gitmeliyiz..."

Geri çekildim, gözlerim fal taşı gibi açılmıştı. "Hiçbir yere gitmiyorsun!" "Quincy arazisi."

Mairwen ve ben hareketsiz kaldık ve gözlerim kapandı. *Kahretsin.*

"Ronson, orası evimin hemen yanında," diye fısıldadı Mairwen.

Senin evin burası, diye bağırarak istedim, ejderhanın ateşli öfkesi çok yakındaydı. Kendimi zorlayarak uzaklaştım, bir elimle Mairwen'in başını kavradım ve şakağına nazikçe bir öpücük kondurdum.

"Geliyorum," diye Niall'a seslendim, yüzümü ovuşturarak omega'mdan uzaklaştım ve yuva girişine doğru döndüm.

"Kaşkorse'm nerede? Oh! Elbisem ve korsem aşağıda ve... Oh lanet olsun, Ronson, korsemi yırttın."

Yuvanın perdelerini kenara ittim ve arkama baktığımda, güzel çıplak Mairwen'in peşimden koştuğunu gördüm. Düşünmeden elimi uzattım ve onu hafifçe yastıklara itekledim.

"Ne yaptığını sanıyorsun?"

Mairwen bana bakakaldı, saçları karışmış ve yüzünün etrafına dökülmüştü, vücudu aldatıcı bir davetle uzanmıştı ve buna direnmek acı verici bir kararlılık gerektiriyordu. "Seninle geliyorum!"

"Mairwen..."

Kapı gıcırdadı. "Ronson..."

"Sakin o kapıdan girmeye kalkışma, Niall!" diye bağırdım. Sesim havada titriyordu, ağzım sıcak ve kuruydu, boğazımın arkasında küçük bir ejderha ateşi vardı.

Kapı tekrar kapandı ve ben nefesimi topladım, yavaşça bıraktım, Mairwen'e öfkemi özür dilemeye, burada kalmasını ve aklımı tamamen kaybetmemi engellemesini istemeye hazırlandım.

Bunun yerine, onu tamamen çıplak, cesurca bana bakarak, çenesini dik ve omuzlarını geriye atmış, bir kraliçe gibi dururken buldum. Ağzım sulandı ve göğsümde hırıltılı bir mırıldanma yankılandı.

"Kaleyi terk etmemi *engelleyemezsin*," dedi soğukkanlılıkla.

Oh, kesinlikle engelleyebilirim, diye düşündüm, sırıtarak.

Mairwen'in gözleri kısıldı, sonra genişledi. "Beni bağlamayı mı düşünüyorsun?"

beni bağlamayı mı düşünüyorsun?"

Parfümü etrafımda yayıldığında dizlerim titredi, başka koşullar altında böyle bir teklife *itiraz* etmeyeceğini gizlice düşündüm.

"Şimdi öyleyim," diye mırıldandım, omega'mın cazibesinden uzaklaşmak için adımlarımı zorlayarak. "Gitmem gerek, su taşımam lazım. Sen orada tehlikede, savunmasızken ben çaresiz kalırım. Mairwen, yuvada kalman *gerek*."

"Ben de *burada* çaresiz kalacağım, Ronson," diye fısıldadı, bir çarşaf çekip kendini sardı. Onun elinden çarşafı almak istedim ve yüzümü kapatıp bakışlarımı saklamak zorunda kaldım, aklımı kaybetmemek için.

"Ben de geliyorum. Yardım etmenin bir yolunu bulacağım," dedi, sesinde sert bir güç vardı, pek çok kişinin onun bu güce sahip olduğunu fark etmediğinden şüpheliydim. "Orası benim *evim*, Ronson. Ailem."

Kapının diğer tarafından bir boğaz temizleme sesi geldi ve kardeşimi ateşe vermenin sonuçlarını düşündüm.

"Adada ikinizi birlikte görmek iyi olur," dedi Niall dikkatlice. *Onu hak ettiği şekilde değer vermiyorlar*. "Ona pratik giysiler giydir. Bana yardım edebilir, ya da... Oh, homurdanmayı kes, Ronson. Bana yardım edebilir, ya da seninle uçabilir. Kendi başına oraya gitmesinden ve ikimizin de farkına varmamasından iyidir."

Kumaşın hışırtısı sesiyle ellerimi yüzümden çektim ve Mairwen'in benim pantolonuma girmeye çalışırken zıplayan poposunu gördüm. İşe yarıyordu, yün

bol kıvrımlarına tam uyuyor, ikinci bir deri gibi vücuduna yapışıyor.

"Siktir," diye boğuk bir sesle dedim, dişlerim ağrıyordu. Pantolonlar hiç *bu kadar* pratik görünmemiştir.

Mairwen, düğmelerini ilikleyip bana dönerek homurdandı. "Bir gömleğe ihtiyacım var."

Kesinlikle ihtiyacı vardı. Çünkü daracık pantolonla, çıplak göğüslü, ağzımın izleriyle kaplı cildi ve serin sabah havasından dikleşmiş meme uçlarıyla duruşu beni *çığına* çevirecekti.

"Buraya gel."

Mairwen bana gözlerini kısarak baktı ve başını salladı. "Hayır. Yüzünde bir ifade var."

Gülümserken dişlerimi sıktım ve "Bir ifade mi?" diye sordum.

"Bana şaplak atacakmışsın ya da öpecekmişsin gibi bir ifade, ama ikisi için de vaktimiz yok."

"O haklı, Ronson," dedi Niall, sesi bir kez daha tüylerimi diken diken etti.

"Lanet olsun. Lanet olsun bu adaya, lanet olsun kardeşim, lanet olsun yangına..." Mairwen ellerini havada salladı ve uzaklaştı. "Evet, evet. Aha!

Kal. Gel beni bağla, ve eğer ellerini kullanırsan, Niall'a gelmesini söylerim."

"Eğer seni bir santim bile görürse parmaklarını kırarım," dedim, onun peşinden koşarak, onun mükemmel, çekici ve zeki zihnini lanetledim.

On Altıncı Bölüm

MAIRWEN

Omuzlarım ağrıyordu, ellerim yanıyordu ve ön tarafımın büyük bir kısmı dökülen sudan ıslak ve soğuktu, ama yine de bir kova daha su aldım ve inatla Niall'ın peşinden küçülen ateşe doğru yürüdüm. Onun botlarını ödünç almak zorunda kalmıştım — terlikler böyle bir durumda işe yaramazdı — ve botlar ayağıma çok büyüktü, her adımda kayıyor ve ayağımı sıyrırıyordu.

Niall ateşin kenarında beni bekledi ve birlikte suyu attık, su alevlere çarptığında çıkan kavurucu buhar beni irkiltti ve hazırlıklı olmaya zorladı. Niall kolumu tuttu ve beni aynı işi yapan adamların olduğu sıraya geri çekti. Buradan çok uzak olmayan bir yerde su pompalayan arabalar vardı, ama her kova önemliydi.

Quincy malikanesinin ormanları sıcak yaz aylarında kurumuştı ve muhtemelen bir kaçak avcıdan kaynaklanan bir kamp ateşi küçük bir alanı ateşe vermiş, kimse ne olduğunu fark etmeden gece boyunca yanmaya devam etmişti. Ateşin köye ulaşmasını engellemeyi başarmıştık, ancak malikaneden geriye pek bir şey kalmamıştı, gerçi gezintilerimden öğrendiğim kadarıyla malikane çoğunlukla çalılar, otlar ve çam ağaçlarından oluşuyordu.

"Yorgunsun," dedi Niall, beni kenara çekerek.

Ben homurdandım ve ona öfkeyle baktım. "Sen de öylesin. Herkes öyle."

Ronson'un devasa kara ejderhası bile, denizden dönerken taşıdığı devasa su yükü altında yorgun görünüyordu.

Niall, çalışmalarımızı izleyen küçük bir grup kadına başını salladı. "Annenle biraz dinlen. Yorgunluktan küle dönersen, Ronson beni akşam yemeği olarak kızartır. Orada güvende olursun. Ben göz kulak olurum."

Diğer ejderha kadınlarının arasında oturan beni kontrol etmek, Niall için ateşi söndürmek için adımlarını benimkine uydurmaktan daha kolay olacaktı. İç geçirdim ve başımı salladım. "Tamam. Sana bir sandviç ayırıyorum."

Niall'ın dudakları ayrılırken seğirdi ve ben de kuyunun etrafında hâlâ çalışan insanların ve beta ejderhaların bakışlarından kaçınmak için çenemi eğdim. Ronson'ın sırtında geldiğimde ve herkes kim olduğumu fark ettiğinde epey bir gürültü kopmuştu. Sonra alfam kükredi ve Niall'la birlikte aceleyle işe koyulduğumda itirazlar fısıltılı dedikodulara dönüştü.

Kanatların hışırtısı ve esen rüzgâr başımın üstünde sallanıyordu, ben de durup yukarı baktım, gözlerimi güneşten koruyarak Ronson'un denizden ateşe doğru uçuşunu izledim, dört devasa pençeli ayağında büyük bir deri hamak tutuyordu. Ateşin, buharın ve dumanla kirlenmiş havanın dalgalı ısısından dolayı anlamak zordu, ama alfanın beni izlediğinden emindim. Elimi zayıf bir şekilde salladım ve Ronson derinin iki köşesini bıraktı, yanan alana deniz suyu sel gibi döküldü.

O, biz diğerleri kenarlarda çalışırken, yangının merkezine su püskürtüyordu. Güneş tepedeydi ve biz saatlerdir çalışıyorduk, ancak ilk gerçek ilerleme işaretleri daha yeni görünmeye başlamıştı. Terden yapış yapış ve kaşıntılıydım, isle kaplıydım ve sadece dinlenmeyi reddetmem beni o ana kadar ayakta ve hareket halinde tutmuştu.

Durup, kadınların toplandığı yere baktım. Henüz dikkatlerini çekmemiştim. Çoğu insan, burada olduğumu hatırlayana kadar bana dikkat etmiyordu. Alfa'nın omegasının erkek kıyafetleri giyip bir krizde yardım etmesi o kadar saçma bir fikirdi ki, çoğu insan neşeyle benim varlığımı unutmayı başardı. Aslında bu benim için o kadar da sıra dışı bir durum değildi. Ve özellikle o anda, umurumda da değildi.

Annem arkadaşlarıyla birlikte duruyordu, başları eğik, şüphesiz yangınla hiçbir ilgisi olmayan, daha çok seçimden hangi çiftlerin çıktığı, hangi omegaların çocuk sahibi olacağı ve kimlerin doğumları atlatacağıyla ilgili bir sohbeta dalmışlardı.

Arkamda, uzaktan bir çığlık duyuldu, başka bir beta erkek grubu ani bir yangından kaçarak geri dönüyordu, yangın yeni bir bölgeyi yutuyor, kasabaya doğru bir çizgi halinde yayılıyordu. Dudaklarımı ısırdım ve Niall'ın diğerleriyle birlikte kararlı bir şekilde ilerlediği yere baktım, sonra da denize doğru dönen Ronson'ın gölgesine baktım.

Sonra döndüm ve yayılan yangına doğru koştum. Ya da elimden geldiğince hızlı bir şekilde topallayarak. Niall'ın ödünç verdiği botlarla koşmak söz konusu bile olamazdı.

Kadınların hiçbirini yanlarından geçtiğimi fark etmedi ve Niall'ın hemen beni kontrol etmeye gelip gelmeyeceğinden emin değildim. Ona nereye gittiğimi söylemeliydim, ama beni omega matronların yanına geri koyması fikrinden nefret ediyordum.

Belki de gerçek maceraya sandığımdan daha az karşı çıkıyorum.

Diğer gruba yaklaşırken hızımı yavaşlattım, kaşlarım çatıldı. Hareket etmiyorlardı. Bizim yaptığımız gibi telaşla sıraya girmiyorlardı ve yakınlarda bir kuyu olmasına ve hepsinin elinde kova olmasına rağmen, sanki ateşi izliyor gibiydiler. Yutkundum ve durdum, solumdaki küçük ateş parçalarını ve önümdeki adamların silüetlerini izledim.

Dunne kardeşler oradaydı, yan yana duran birbirlerinin mükemmel birer yansımasıydılar. Bay Palmer da oradaydı. Onun parlak safir rengi paltosunu geçen gün Hubert'lerde görmüştüm. Bütün grup bana sırtlarını dönmüştü, ben de nefesimi tutarak ve onların harekete geçmesini bekleyerek dikkatlice yaklaştım.

"Bunu ne kadar sürdüreceğiz?" diye sordu Thomas Dunne, sesi ateşi bastırarak kadar yükseldi, ben onlardan birkaç metre uzakta durup, sığınacak birkaç kayın ağacından birinin arkasına saklanırken kulağıma ulaştı. "Bir noktada, rut başlayacak."

Çiftleşme dönemi mi?

"Bilmiyorum. Sadece Posy kızı. Cadogan onu ele geçirmek için çaresizdi, ama onun yuvasına götürmek için pek bir teşvik olamaz."

Gerildim, yüzüm kızardı. Başka bir gün, beta erkeklerin benim hakkımda böyle konuştuğunu duysaydım - ki beni hiç düşünmediler - oradan kaçırdım.

Ama bu sadece dedikodu ve hakaretten daha fazlasıydı. "Onu neden kaçırdığını hala bilmiyoruz," dedi başka bir beta. "Tabii delirmişse. Eğer çiftleşme döneminde değilse, fikrini değiştirmesini sağlamaya çalışmamız gerekmez mi? Adelaide'yi burnunun dibine salla."

"Gamesby'nin kız için yeni planları var. Cadogan'dan önce babalık yapabilmek umuduyla onu kilit altında tutuyor."

Gözlerim büyüdü, boğazımda safra yanıyordu. Adadaki betaları hiç önemsememiştım, ama bahçe partileri ve akşam yemeği masalarındaki kibar toplum, bana onların karakterini hiç bu kadar açıkça göstermedi. Onlar, koleksiyonumdaki en ucuz hikayelerin en iğrenç kötü adamlarıydılar. Francesca hiç de aptal değildi, onlardan kaçmakla akıllılık etmişti.

"Alfa, Mouse'da kendi varisini elde ederse bunun ne faydası olacak?" diye sordu diğer Dunne kardeşi.

"Sence buraya neden geldik, aptal?" diye tısladı Thomas ve bir çarpma sesi ve vücutların birbirine çarpışması sesi duyuldu.

"Yeter," diye bağırdı Palmer. "Kaçınılmaz olanı erteliyoruz, bu doğru. Ejderhası sonunda onu istemek zorunda kalacak. Ama fırsatlar azaldıkça, stres ve dikkat dağınıklığı arttıkça, işini zorlaştırıyoruz. Zaten o da neredeyse yaşlı bir kız. Ondan başka bir şey elde edemez. En azından meyve veren bir şey."

Tırnaklarım arkamdaki ağacın kabuğuna gömüldü. Buradan uzaklaşmam gerekiyordu. Ronson'a geri dönmem gerekiyordu. Bu adamlar, adayı *yakıp kül etmek*, alfa'yı yuvaya geri götürmek, sırf onlara yanıldıklarını kanıtlamak istememe neden oluyorlardı. *Ya haklılarsa?* Kafamdaki kötü bir ses, onların alaycı seslerine çok benzeyen bir tonda alaycı bir şekilde sordu.

Onların yanılmasını mı istiyordum? Erkek ejderhaların doğumu, sadece çiftleşme döneminden sonra gerçekleşebilirdi ve son derece tehlikeliydi, anne ve yavrusunun ikisinin de hayatta kalması nadirdi. Gryffyd Evans ile bu ihtimali sayısız nedenden dolayı korkuyordum, seçimden sonra kaderimi düşündüğümde zihnimde hayatımın sonuna bir nokta koymuştum.

Ama alfa tarafından seçilmiştim. Ve tüm bu kafa karışıklığı ve şokun içinde biraz korku da vardı, hazırlıklı olmadığım bir sorumluluk duygusu, kabullenmiş olduğumu sandığım yolda büyük bir dönüş. Uyuşturucu öpücükler ve alaycı, karanlık gülümsemeler arasında, aşırı derecede yakışıklı, nefes kesici ve akılları baştan alan alfa tarafından tercih edildiğim aptalca bir fanteziye dalmıştım.

Beni seçen.

Onun varisini doğurmak ve bin yıldan fazla süredir kesintisiz devam eden alfa soyunu sürdürmek için.

Havadaki duman, gözlerimde aniden beliren yaşların bahanesi oldu. Adadaki beta ve omegalara *doğru* seçim olduğumu kanıtlamak istedim. Ronson'ın gülümsemelerini, vücudunun ağırlığını üzerimde hissetmeyi ve binlerce öpücüğünü istedim - tercihen çeşitli yerlerde. Mükemmel yuvadaki mükemmel omega olmak istedim ve Bleake Isle'ın bir sonraki alfa'sı olacak varisi doğurmak istedim.

Ayrıca *hayatta kalmak* da istiyordum.

"İşine bak. O yarı insan bize doğru geliyor," diye Palmer fısıldadı.

Döndüm ve Niall'ın saklandığım yere doğru koşarak geldiğini gördüm. Beni ele verecekti ve sonra betalar duyduğum şeyi anlayacaktı.

Ellerimi bir an boşuna ırdtım, bir esinti dumanı havada dağıttı ve Niall'ın bakışlarını engelledi, sonra parmağımı dudaklarıma götürdüm ve saklandığım adamların yönünü işaret ederek başımı salladım.

Niall, yüzünde sadece hayal kırıklığı dışında okunamayan bir ifadeyle yürümeye devam etti, sonra kaşlarını kaldırdı ve adımlarını yavaşlattı. Başını bir tür yukarı ve geriye doğru hareket ettirdi, bu hareketi Ronson'un ejderhasının devasa gölgesi başımızın üzerinden geçip sonra alçalıp tarlaya iniş yapana kadar anlamadım.

"Sizlerin fazladan kanatlara ihtiyaı var gibi görünüyor," dedi Niall, durmadan yanımdan geçmek için hafifçe y n değiştirerek. "Bu nasıl yayıldı?"

Kanatlarını genişçe açmıştı, umarım bu, benim geldiğim yoldan geri koşarak, omegaların alfa'ya doğru karıştıkları, dedikodu yaptıkları ve telaşlandıkları tarlaya geri dönmemi engelleyecek kadar genişti. Ronson'un uzun ve ölümcül kuyruğu sallanarak yere çarptı ve kadınların sesleri gerginlikle titredi, hatta bazıları geri çekildi. Uzun boynunu uzatıp kalabalığı aradı, burun deliklerinden kısa bir ateş püskürdü ve diğer yangınları söndürmeye çalışan erkeklerden birkaç haykırış yükseldi.

"Ronson!"

Ağaçların arasından çıkıp alana girdiğimde, ejderhanın kömür kadar sıcak bakışları bana çevrildi. Birkaç kişi bana doğru baktı ama çoğu, devasa ve huysuz ejderhaya dikkatle bakmaya devam etti. Pençeleri çimlere ve toprağa izler kazdı, ürkek kalabalığa doğru iki adım atarken toprağı tekmeledi ve sonra hava kaynamaya ve çalkalanmaya başladı ve Ronson beyefendi formuna geri döndü.

Ejderha pulları dumanla matlaşmıştı, ama dönüşüm tüm bunları geride bıraktı ve tarladaki herkese kıyasla o kadar saf görünüyordu ki, beni şaşkına çevirdi. Tanıdık niyeti onun ifadesini keskinleştirirken midem bir anda boşaldı, kaslarım beklenti içinde gerildi.

"Mairwen," diye selamladı, ve eğer onu daha iyi tanımıyorsam - vücudumda yukarı doğru sürünerek dudaklarımı öpmek için adımı söylediği şekli bilmiyorsam - alfa'yı memnun etmediğim düşüncesiyle paniğe kapılırdım.

Ama alfa *Ronson'dı* ve bana dokunmam için yalvarırken yüzündeki ifadeyi tanıyordum.

Ona doğru koştum ve kazara benden biraz daha büyük olan güzel bir omegayı yolumdan itekledim — on yıl önce seçmediği omegalardan biri

on yıl önce seçmediği omega'lardan biri. Ronson'ın hırlayan mırılaması tarlada yankılandı ve ben zıplarken dizleri büküldü, kolları belime dolandı, bir eli sahiplenircesine popomu okşadı.

Kollarımı onun omuzlarına doladım, başımı eğip kulağına fısıldadım. "Beta'lar yangını kendileri çıkardılar. Yeni planlarını uygulamaya koymadan önce senin çiftleşmeni engellemeye çalışıyorlar, böylece varis sahibi olamamanı istiyorlar."

Ronson sertleşti, ancak göğsü mırıldanarak gürledi ve elleri, sanki vücudumu yeniden tanımak istercesine dalgın bir şekilde beni sıktı. Onun deyiimiyle *mükemmeldi*.

Beta'lar benim hakkımda, Ronson'un seçimi hakkında ne düşünürlerse düşünsünler, o kelimenin derime kazındığına inanmıştım. Ronson'un, geniş gözlerle zevkimi tatmamı izlerken bakışlarındaki hayranlık ve açlığı inanmıştım.

Geriye yaslandım, yüzüm kızarmıştı, çok fazla bakış bizim yönümüze çevrilmişti. Ronson'ın gözleri ağılıktan siyahlaşmıştı, geniş göz bebeklerinin çevresinde sadece hafif bir kahverengi iz kalmıştı. Yanağını okşadım ve isli bir iz bıraktım.

"Beni kaleye geri götür, alfa."

On Yedinci Bölüm

RONSON

Ejderha formumda uçtum, Mairwen omuzlarımın arasına dikkatlice oturdu, kolları boynumun arkasına dolanmış, elleri dikenlere tutunarak yerinde kalmaya çalışıyordu. Böyle düşünmek daha kolaydı, onu çimlere yatırıp tüm adanın önünde onu becermemek daha kolaydı. Ateşle karışık bir nefes verdim ve Mairwen'in bacaklarının sıkılığı arttı.

Mairwen'i alenen sahiplenmek cazip bir düşünceydi. Bana komplo kuran betalara etkili bir lanet olurdu.

Omega'mla birlikte gör beni. Onu dölleyip, seni yerinde tutacak başka bir alfa yaratırken gör beni.

Ancak, şehvet balonunu patlatan küçük, kesinlikle insani bir düşünce vardı. Mairwen benim varisimle hamile kalırsa ne olurdu?

Ejderha varisim. Muhtemel gelecekteki alfa. Mairwen ölebilirdi. *Mairwen.*

Babam, annem benimkini hayatta kalmadan önce beş omega'yı erken doğum ve ölü doğumlarda kaybetmişti. Bunlar ejderhalar için özellikle kötü ihtimallerdi - genellikle doğumların yarısından biraz azı başarısız olurdu - ama babam kendi doğumunun yedide bir olduğunu söylemişti. Sanki bu bir gurur kaynağıymış gibi davranmıştı. Ben bunu, adadaki diğer aile soylarından daha büyük ve daha güçlü olan bizim ne kadar güçlü olduğumuzun bir tehlikesi olarak kabul etmiştim.

Ama şimdi bu tehlike Mairwen'in omuzlarındaydı.

Kadınlar ve vücutları hakkında duyduğum kaba mırıldanmalar, meraklı omega'ya karşı kendi duygularımla çatışıyordu. Üreme için iyi kalçaları vardı. Birçok omegadan daha büyüktü. Doğuma dayanabilir. Ama bu, benim soyuma karşı hayatta kalma şansı ne olacaktı? Hayatta kalma şansı *daha* yüksek olsa bile, yine de risk vardı. Hayatına karşı bir risk, yeni bulduğum bu omega'yı kaybedebileceğim bir risk.

Parfümü, eşit ölçüde ortaya çıkardığım, tadını çıkardığım ve arzuladığım bir sırdı. Beta'ların komplosunu kulağıma fısıldamak için tarlada bana doğru koşarkenki geniş gözleri ve kızaran yanakları, diğer ejderhalar komplo kurup beni uzaktan izlerken, o kadar utanmazca sadıktı ki. Sabahları vücuduna kıvrılmış, sakın ve sessiz huzuru. Bir varis şansı için onu tamamen kaybetme riskini göze alabilir miydim?

Mairwen çiftleşme döneminde hamile kalırsa, yıl sonuna kadar ölme ihtimali vardı. Sonsuza kadar.

Ve bu benim hatam olurdu.

Kanatlarım protesto etmek için havada çırpındı ve Mairwen'in nefesi kesildi, rüzgarda zar zor duyuluyordu, ada kenarı arkamızda kalırken, altında sadece huzursuz deniz kalmıştı.

"Uçmayı seviyorum!" diye arkamdan seslendi.

Onu sarsmamak için sabit ve düz tutmaya, havadaki bazı dönüşleri takip etmeye dikkat etmişim, ama onun parlak ve neşeli sesini duyunca öne eğildim ve dikkatlice yana doğru eğildim. Mairwen güldü ve bana daha sıkı sarıldı, arkama baktığımda rüzgarda saçlarının geriye doğru savrulduğunu, örgüsünün çözülmüş ve dağınık olduğunu gördüm. Belki de uçmaya devam edip, onu sırtımda güvende tutmalıyım, bana yakın ama tehlikede değil.

Kaleyi geçtik ve daha yükseğe uçtuk. Mairwen'in uylukları sert, pullu enseme sıkıca yapıştı ve ejderhamın kalın derisinden bile onun sıcaklığı bana işledi.

Çiftleşme dönemine direnemedim. Bu sabah yataktan zar zor kalkabilmişim ve henüz başlamamıştı bile. Başka bir yatak arkadaşı arayabilirdim, ama Mairwen olmadan yuvaya dönme, çiftleşme dönemini benimle geçirmek için başka birini yuvaya getirme düşüncesi beni hasta ve kendimden tiksindiriyordu. *Onu* istiyordum. Onun kokusunu, sesini ve dokunuşlarını istiyordum. Onun kaygan sıcaklığını, merakını ve utangaç gülümsemelerini istiyordum.

Artık bu olasılığı arzuladığım için, kızgınlık dönemini onunla geçirmeden dayanabileceğimden bile tam olarak emin değildim. Daha önce hiçbir kadına, hele ki bir omegaya, hiç bu kadar içten ilgi duymamıştım, hiçbirine bu kadar takıntılı olmamıştım.

Mairwen'i kaybetmek istemiyordum ve onu nasıl güvende tutacağımı bilmiyordum. Onun güvenliğini tehdit eden *ben* olduğum sürece olmazdı. Çiftleşme döneminde şehvetle dolu ve vahşi olurum, üreme içgüdülerimin akılsızca yönlendirdiği bir halde.

içine boşalmaktan *kaçınmam mümkün değildi*. Bu, kendime nefes almamamı söylemek gibi bir şey olurdu.

Rut hakkında fazla düşünmek bile bir sorun yaratıyordu. Mairwen sırtımda olmasaydı, denize dalmış olurdum.

Belki de...

Belki de rut için a d adan ayrılabilirdim. Kendimi bir yere kapatabilirdim?

Belki Torion'un Grave Hills'te beni tutacak kadar güçlü bir zindanı vardır?

Ateş püskürttüm ve kaleye döndüm. Niall ile konuşmak için

Mairwen'den yeterince uzak kalabilirsem...

O bana, bu yıl bir omega seçmeye kararlı olduğumu, tam da şu anda isteksiz olduğum nedenden dolayı hatırlatırdı: bir varis sahibi olmak için. Aile soyumu devam ettirmek için. Kendi gücümü korumak için.

Bir hırıltı çıkardım ve aniden kaleye doğru keskin bir dönüş yaptım, Mairwen şaşkınlıkla ciyakladı ve bana sıkıca sarıldı. O güldü ve kalbim bastırılmış bir ateşle yandı, kanatlarım ve vücudum yatak odamın balkonuna doğru fırladı.

Havada dönüşüm geçirdim, taşın üzerine indim ve Mairwen'i kollarımın arasına aldım, ne yaptığımı düşünmeden onu göğsüme çekip ağzımı onun ağzına eğdim. Onu yakınımda, güvende, yuvada ihtiyacım vardı...

Altımda.

Beni çevreleyen.

Beni daha sıkı sararken o...

Mairwen, kendimi çekip onu omuzlarından tutarak ona bakıp kokusunu ciğerlerime çekince nefesini tuttu. Yanakları kırmızı ve iple kaplıydı, saçları rüzgardan karışmış, ateşten kıvrılmış ve dağınıktı. Benim kıyafetlerimi giymiş, gözleri kırmızı ve dudakları çatlamış, berbat bir haldeydi. Onun izlerle kaplı cildini yatıştırma dürtüsü o kadar güçlüydü ki, ağzım sulandı ve vücudum titredi.

"Bana..." diye hırıltılı bir sesle söyledim.

Mairwen gülümsedi ve bana elini uzattı. "Evet, biliyorum."

Siktir. Siktiğimin Belfry'nin taşakları. Çünkü elbette haklıydı. Onun elini tutup, onu yuvaya kadar takip etmem, onun tadı, teni ve sıcak vücudunda günlerimi kaybetmem gerekiyordu.

Başımı salladım, çenem ve boğazımdaki acı ve yanmayı zorlukla yutarak. "Hayır, ben... konuşmam gerek..." *Kimle? Niall burada değildi!* "Beatrice," diye patladım, çünkü başka mantıklı birisi yoktu.

Rutumdan önce yaşlı kız kardeşimi görmek de mantıklı değildi
—Mairwen bana verdiği boş bakışla bunu fark etmiş gibiydi.

"Oh. Tabii... tabii ki." O geri adım attı ve ben dürtüsel, kararsız bir aptaldım, çünkü öne doğru eğildim, bileğini yakaladım, ağzıma ve burnuma çekerek onun dumanla kirlenmiş kokusunu hızlıca içime çektim.

"Yuvada bekle," diye dişlerimi sıkarak söyledim. *Sana gelmeye dayanabilir miyim bilmiyorum.*

Uzak durmaya dayanabilir miyim, onu da bilmiyorum.

Mairwen dudaklarını büzdü ve kaşlarını çattı. Bana ters cevap verecek, tuhaf davranışımın hesabını soracak, bu sabahki kararlı tavrını gösterecek gibi görünüyordu. Eğer öyle yaparsa, onu yuvaya itip dudaklarından çıkan her inatçı, güçlü kelimeyi öpmekten kendimi alamayacaktım.

Yüzünde bir gölge geçti ve omuzları ağır bir iç çekişle düşerek arkasını döndü. "Peki. Burada olacağım."

Parmaklarım bir anlığına bileğini sıktı, ama kendimi zorlayarak onu bıraktım ve balkona doğru geri adım attım.

"İçeride kal," diye onun uzaklaşan sırtına seslendim.

Elini reddedercesine salladı ve ben onun adını söylememek için dilimi ısırđım, sonra onun kalçalarının, benim pantolonumun içinde sevgiyle sarılmış olarak sallanışını görünce dilimi neredeyse yutuyordum. Boğuk bir sesle, döndüm ve balkonun kenarına atladım, kanatlarımı açarak havayı yakaladım ve kalenin köşesinden ofisime doğru uçtum. Niall'ın dönmesini orada bekleyecektim, yuvaya geri dönmek için kendimi masama bağlamak zorunda kalsam bile. Omuzlarımda arasında artan gerginlik göz önüne alındığında, bu ihtimal giderek artıyordu.

"Odama gelen bu ani perküsyona itirazım yok, ama senin... başka bir yerde olman gerekmiyor mu?"

Ayaklarım dondu ve yerinde sallanarak, beni her zaman yaramazlık yaparken yakalanmış gibi hissettiren o özel, sıkıntılı ve kurnaz ifadeyle bana bakan kız kardeşime baktım.

"Aşçı yuvaya erzak gönderiyor," diye devam etti Beatrice. "Omega..."

"Mairwen."

"...anladığım kadarıyla orada bekliyor."

Boğazımdan yükselen hırıltıyı bastırdım, homurdandım ve pençeli elimi masaya ve ejderhamın sert arzusu karşısında destek olarak dayadım. Yüzüm kızarmış ve terlemişti, sandalyemi Beatrice'in keskin bakışlarından uzaklaştırdım.

"Ah. Onu hoşnutsuzluktan kaçındığını düşünmüştüm," dedi Beatrice.

"Bunu tartışmak istemiyorum," dişlerimi sıkarak söyledim.

"Eğer ejderhanı uzak tutmaya çalışırsan, o genç kadına, ejderha serbest kaldığında bir canavar gibi saldırırsın," dedi Beatrice, içeri girip kapıyı arkasında kapattı.

Beatrice her zaman çok cesur, çok açık sözlü ve çok dolaysız biriydi. Annem öldükten sonra, onu bir ebeveyn ve koruyucu şövalye karışımı olarak görmeye başlamıştım. Babamın öfkesine, şiddetli bir fırtınada taş sütun gibi dayanmış, gözünü bile kırpmadan onun etrafında dolaşmasına ve üzerinden akıp gitmesine izin vermişti.

"Senden korkuyor mu?" diye sordu Beatrice.

Omuzlarım gerildi ve başımı salladım. "Beatrice..." "Onunla konuşabilirim..."

"Sorun Mairwen *değil!*"

Oturduğum sandalye sallandı ve yer döşemelerine çarparak devrilme tehlikesi yarattı, pençelerim masanın yüzeyini deldiğinde parmak uçlarıma kıymıklar saplandı. Beatrice kaşlarını kaldırdı, ben masanın üzerine eğilip kendime homurdanırken her zamanki gibi soğukkanlıydı.

"Ben... endişeliyim."

"Endişelisin?" diye tekrarladı

Beatrice. "Mairwen için."

Beatrice burnunu çekti. "Omega'lar yüzyıllardır ejderhaların ilgisinden muzdarip, Ronson. O yeterince güçlü bir yaratık. Eminim ki o..."

"Doğumdan sağ çıkacak mı?" diye sordum, koltuğuma geri düşerek, kız kardeşime göz kırparak. "Alfa'nın varisi? *Cadogan'ın* varisi?"

Ablamın en son ne zaman şaşırdığını hatırlayamıyordum. Beatrice öne doğru eğildi ve koltuğun arkasına elini dayadıktan sonra oturdu.

"Ah, Ronson," diye iç geçirdi. "Tehlikeyi şimdi mi fark ettin?"

Alaycı bir şekilde güldüm. "Tabii ki hayır. Biz ejderhaların kadınlarımızdan ne istediğimizi anladım, hatta pişman oldum. Ama durum farklı olduğunda..."

"Kadını gerçekten sevdiğinde mi?" diye sordu Beatrice.

İç geçirdim, sandalyenin sırtına yaslandım, kanatlarımı indirdim ve ellerimi yüzüme götürdüm. "Mairwen betaların konuşmalarını duymuş. Beni çok meşgul ve stresli tutarak çiftleşme dönemine girmemi engellemeye çalışıyorlar."

Beatrice burnunu çektirdi. "Erkekler. En saçma komploları kuruyorlar. Sanki senin çiftleşmeni engelleyebileceklermiş gibi."

Dudaklarım seğirdi. "Bu, çiftleşme döneminin sonuçlarını zihnime kazıdı. Odaklandığım şey..." Beatrice'e düşüncelerimi yüksek sesle itiraf etmek yerine burnumu kırıttırdım ve başımı salladım. *Mairwen'le sevişmenin zevkine odaklanmıştım.*

"Bir varis sahibi olmak için özellikle bir omega seçtin." Kaşlarımı çattım. "Biliyorum."

"İki ejderhanın gücünü, kuvvetini istedin." "Evet, Beatrice, *biliyorum.*"

"Ve bu değişti mi?"

Yutkundum. "Tam olarak değil, ama Mairwen'in hayatının benim zaferimin bedeli olmasını istemiyorum."

"Senin omega'n olarak görevine yönelik potansiyel tehlikeyi anladığımı düşünüyorum," dedi Beatrice soğukkanlılıkla.

Kız kardeşime şaşkın şaşkın baktım. "Nasıl yapabilirsin... Hiçbir fikrin yok..." Beatrice gözlerini kısarken, ben dudaklarımı ıslattım ve baştan başladım. "Bu doğru gelmiyor."

"Onunla konuştun mu?" diye sordu Beatrice.

"Ona bakamıyorum bile..." Boğazımdaki hırıltıyı temizledim. "Çiftleşme dönemi *çok* yakın."

"Tam olarak ne istiyorsun? Onu çiftleşme döneminden ve varisinden mahrum bırakmak mı?"

"Ben... Bilmiyorum! Sanki ya ona bu tehlikeyi zorla kabul ettirmek ya da onu tamamen reddetmek ve... ve..."

Beatrice doğruldu, hafifçe öne eğildi, bakışları çok keskinleşti. "Seçme şansısı olsaydı, ona bunu teklif eder miydin?"

"Tabii ki!" Mümkünse, daha güvenli seçeneği seçmesi için onu ikna etmek için elimden geleni yapardım.

Beatrice uzun bir süre bana baktı, sonra kucağına doğru gözlerini indirdi. "Biliyorsun, babamın ve beni ona veren ejderhanın isteklerine rağmen hiç çocuğum olmadı."

"Beatrice, ben..."

Elini kaldırdı. "Başarısızlığım *onlar* için büyük bir darbe oldu. Benim içinse... bir rahatlama ve bir başarıydı." Gözlerime bakarak, ağzının köşelerinde alaycı bir gülümseme belirdi. "Sebastian elbette bir kız çocuğu istemiyordu, bu yüzden sadece çiftleşme döneminde benimle ilgileniyordu. Ama onun ilgisini kaybetmek istemedim. Bu yüzden, onu ve sonra da babamı hayatta bırakmak için otuz yıl boyunca her ayın başında özel bir çay içtim."

Kaşlarımı çattım. "Çay mı?"

Beatrice eteğinin kıvrımlarını düzeltti. "Ejderha soyundan gelen kadınların hamileliği önlemek için herhangi bir önlem alması yasaktır. Bu özel yasayı büyük büyük dedemiz çıkarmıştır. Ama onun yönetimi öncesinde, omegaların artık yasaklanmış çiçek ve otlardan bir çay demleyerek, tehlikeli bir hamilelikle sonuçlanmadan çiftleşme döneminde ejderhalarına eşlik etmeleri yaygın bir uygulamaydı."

"Ne?" Ağzım açık kalmıştı, ama geri kalanım oldukça uyuşmuştu ve bu sözlerin anlamını kavrayabilmek için kendimi sarsarak uyandırmaya çalıştım. "Neden... neden bunu daha önce hiç duymadım?"

"Çünkü bir şeyin olmasını önlemek, bunun mümkün olabileceği fikrini bile ortadan kaldırılabiliyorsan daha kolaydır," dedi Beatrice omuz silkerek. "Atalarımız da bunu yapmak için ellerinden geleni yaptılar. O dönemde erkek ejderhaların doğum oranları birkaç yüzyıl boyunca oldukça hızlı bir şekilde düşüyordu. Akrabamızın bu yasayı adanın ejderha nüfusunu korumak için mi çıkardığını, yoksa sadece kendi varisini güvence altına almak için mi çıkardığını bilmiyorum."

"Beatrice, bana şunu mu söylüyorsun... Çiçekler yasaklanmışsa, onları nasıl elde ettin?" Mairwen'e de çay getirecek zaman var mıydı?

"Erkekler çiçeklere pek ilgi duymazlar," dedi Beatrice elini sallayarak. "Özellikle de babamız. Şatonun kütüphanesinde, ihtiyacım olan kayıtlar da dahil olmak üzere, adanın geri kalanında yasaklanmış birçok metin var. Babam da beni siyasi bir araç olarak kullanma planını açıkça bana söyledi. İhtiyacım olan tohumları bulabildim. Onları buradaki seraya ektim, aylık ziyaretlerimde çayı içtim. Babam ve Sebastian'ın şüphelenip sonunda yalanımı ortaya çıkaracaklarını düşündüm, ama ikisinin de adamızın gerçek tarihi hakkında yeterince bilgi sahibi olduğunu sanmıyorum."

yaptığım şeyin mümkün olduğunu fark etmek için. Bilgili beyefendiler değillerdi."

Göğsüm ağrıyordu ve Beatrice sessizleştğinde nefesimi tuttuğumu fark ettim. "Peki ya çiçekler?"

Beatrice içten ve kırışık bir gülümsemeyle masanın üzerinden uzanarak gergin elimi kendi yumuşak ve yaşlı eliyle kapattı. "Mairwen isterse bugün ona çay demleyebilirim. Ama bu onun kararı olmalı, Ronson. Kararı annene bıraktım, ama o bir çocuk *istedi*. Ve seni sevdi. Mairwen'in seçimini elinden almak istemediğine sevindim, ama ben de almayacağım."

"Çayı demle, Beatrice," dedim, göğsümdeki ağırlık hafifledi, rutinin umudu karnımda bir kez daha ilgi ve sıcaklık uyandırdı. "Mairwen'le konuşacağım."

On sekizinci bölüm

MAIRWEN

Ayak seslerim kalenin koridorlarında yankılanıyordu ve Ronson'un ofisine doğru ilerlerken, bu devasa ve ürkütücü yapının biraz daha az labirent gibi olduğunu fark ettim. Bu durumdan memnun olurdum, ama kaşıntılı, sinirli ve rahatsız olduğum için çok meşguldüm.

Kale hizmetçileri, büyük bir bakır küvet ve bir düzine buharlı su kovasıyla yuvaya gelmişlerdi ve banyo yapma ihtimali, Ronson'un *bir kez daha*, bu sefer görünürde hiçbir neden olmadan aceleyle ayrılmasına duyduğum hayal kırıklığını gidermek için mükemmel bir merhem olmuştu. Ve sonra insan kadınlardan biri öne çıkıp konuşmaya başladı.

"Lord Cadogan sizinle konuşmak istiyor, Omega Cadogan."

Sözler kafama yerleşmeden önce insan hizmetkarı boş boş baktım. "O zaman yuvaya geri gelebilir," diye biraz fazla keskin bir şekilde cevap verdim.

Meşgul hizmetçiler durdu ve ben kendimi sarsarak, "Özür dilerim. Tabii ki, gidip onunla konuşacağım," dedim.

"Döndüğünüzde banyonuz hazır olacak, hanımefendi," dedi genç hizmetçi, yanından geçerken reverans yaparak, burnunu yere doğru eğerek beni zorba gibi hissettirdi.

Ronson'un kapısına yaklaşırken kendimi derin bir nefes almaya zorladım. Aramızda ne tür bir ilişki geliyor olursa olsun, alfa ile de sinirlenmek en son ihtiyacım olan şeydi. Özellikle de eve dönüş uçuşunda onu bir şekilde kızdırmıştım. Yoksa betaları gözetlemek için tek başıma dolaştığım için mi kızgındı?

Ofisinin önünde durup çıplak ayaklarımla ayak sürüyerek, onunla konuşmaya gitmeden önce banyo yapmamı beklemesi gerektiğini düşündüm. Kısmen kendimi rahat hissetmek için, kısmen de onu kızdırmak için. Geri dönebilirdim. Hizmetçiler şimdiye kadar gitmiş olmalıydı, o güzel ve büyük buharlı banyo tamamen bana kalmıştı. Ronson yuvadan fırlayıp gidebiliyorsa, ben de fırlayıp gidebilirdim...

"Mairwen."

Ronson kapıyı açtığında nefesim kesildi ve yerinde zıpladım.

"Neden koridorda duruyorsun?"

"Yukarı çıkıp banyo yapmayı düşünüyordum." Yüzüm hayal kırıklığıyla buruştu, bu adama her zaman gerçeği söyleme alışkanlığımdan rahatsız oldum.

Ronson mırıldandı ve gözleri karardı. "Birlikte banyo yapacağız. Konuştuktan sonra."

"Benimle konuşmak için yuvaya gelemes miydin?" diye sordum, kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak.

"Mairwen, yuvaya çıksaydım, konuşmazdım. Seni yatağa atardım ve..." Yüzünü buruşturdu, boğazını temizledi ve kapıdan uzaklaştı. "Bu... önemli."

Öfkem biraz yumuşadı. Ronson'a söylemediğim gerçek şu ki, beni yukarıda bıraktıktan sonra, beni çiftleşme dönemi için omegası olarak tutma konusunda fikrini değiştirdiğine, daha iyisini bulmak için betalara geri döndüğüne ikna olmuşum ve bu yüzden biraz sinirlenmişim.

Ben öne doğru adım attım, Ronson geri çekildi. Sanki benim ulaşamayacağım bir mesafede kalmaya çalışıyormuş gibi değil, daha çok...

Sanki *bana* dokunmaktan kaçınıyormuş gibi.

Eşiği geçtim ve ondan uzaklaştım, o bana doğru sendeleyerek yaklaşırken dudaklarımı sıkıca kapattım ve aramızda belirli bir mesafe bıraktım.

"Bu ne demek oluyor?"

"Otur lütfen," dedi Ronson, kolunu uzatarak beni masasındaki sandalyelere yönlendirdi.

İç geçirdim, dirseklerimi sıkıca kavradım ve itaat ettim.

Ronson, kaleye giderken uçakta kafasını meşgul eden düşünceleri ve Beatrice ile olan konuşmasını anlatmayı bitirdikten sonra "OH" diye mırıldandım. Onun düşünceleri, benim bu öğleden sonraki düşüncelerimden çok da farklı değildi ve benim için endişelendiğini bilmek göğsümde hafif, acı bir sızı yarattı.

"Tek seçeneğin, çiftleşme döneminde senden uzak durmak olduğunu düşündüm, ama ben... bunu gerçekten yapmak istemedim. Uzak durabileceğimi bile bilmiyorum," dedi Ronson, sanki bu bana şimdiye kadar yapılmış en güzel iltifatlardan biri değilmiş gibi somurarak.

"Ama bu sanki biz sadece... Ronson, sen alfasın. Eğer biri senin varisini doğurmamam için önlem aldığımı öğrenirse... Beatrice'in dediği gibi, bu suçtur."

Ronson koltuğunda öne eğildi ve uzanarak elimi sıkıca tuttu. Beni yukarıda bıraktığından beri bana ilk kez dokunuyordu. O basit dokunuşun beni sakinleştirip göğsümdeki endişeli çarpıntıyı yatıştırmasına kızdım. "Sadece sen, Beatrice ve ben bileceğiz. Mairwen'in bilmesi gerekmiyor bile. Bu *tamamen* senin kararın."

Dudaklarımı büzdüm ve ona baktım. "Öyle mi? Gerçekten mi? Sen... varis istemiyor musun?" *Sana bir varis vermemi istemiyor musun?*

O içini çekti ve geriye yaslandı, eli benim elimden kaydı. "Varis meselesinin ya-ya da sorusu olmasını istemiyorum," dedi.

Ya varis, ya da ben.

"Ama çay içersem tartışacağımız konu bu," dedim mantıklı bir şekilde. "Ve ikimizin gücü..."

Ronson ellerini salladı. "Bildiğimiz kadarıyla, bu sadece bir atasözü. Ben doğduğumda babamın gücü iki katına çıkmadı ve ilk yirmi yıl boyunca ona hiçbir faydam olmadı. Ben sadece bir çocuktum."

Eteğimi oynattım. Ronson bana bu seçeneği sunabilir, on yıl daha bekleyebilir, beni işe yaramaz ilan edebilir ve yeni bir omega alabilirdi. Ya da gerçekten sabırlıysa ve Gamesby gibi adamlar ben ortadan kalkmadan başarılı bir komplo kurmazlarsa, benim doğal olarak ölmemi bekleyebilirdi.

"Herkes başarısız olduğumu düşünecek," dedim, sözleri kucağıma fısıldayarak. *Ve şaşırmayacaklar*, diye ekledim içimden.

Ronson'ın sandalyesi gıcırdadı ve botları yere vurdu. Ben de kendimi toparlayarak sakin ve etkilenmemiş bir ifade takınmaya çalıştım. Ama alfa önümde çöktüğünde, ellerimi tutup nazikçe kendi ellerinde tuttuğunda, o karanlık gözleri bana parıldadığında, görüşüm bulanıklaştı ve boğazım düğümlendi.

"Eğer istediğin buysa, Mairwen, çocuk sahibi olma hakkını senden esirgemek istemiyorum. Ama bu riski kendinden başka kimse için almanı istemiyorum. Sen potansiyel bir varisten daha değerlisin."

Dudaklarımdan bozuk bir kahkaha kaçtı. "Ronson, bu... saçma..."

"Hiçbir yere gitmiyorum," dedi Ronson omuz silkerek. "Ve şimdiye kadar bir tane olmadan da idare ettim, değil mi?"

"Bu kadar basit olmadığını *biliyorsun*. Sen... sen *alfasın*. Sen umursamasan bile..." Bir varise ihtiyacı var mıydı? Toplum evet derdi. Ve bugüne kadar, *bu ana* kadar, Ronson ve ben onun niyetinin bir varis edinmek olduğunu biliyorduk.

Ta ki bunun beni kaybetmek anlamına gelebileceğini fark edene kadar. Ya da sadece benim ölümümün suçluluğunu? Cevap önemli olmamalıydı, ama sormaya *çok* yakındım.

Arkamdaki kapı menteşelerinden gıcırdadı ve ben sıçradım, ailemin, Gamesby'nin ve tüm ejderhaların bu odaya dalıp parmaklarını bana doğrultarak beni suçlayacaklarını bekliyordum...

Bunun için doğru kelimeyi bilmiyordum. Şüphesiz utanç verici, mahcup edici ve beceriksiz bir şeydi.

Ama ofise giren Beatrice'di, solmuş çiçek desenli ve hafifçe kırık fincanları olan, çok sevilen bir porselen çay seti taşıyordu. Demlikten yükselen buhar kokulu ve biraz keskin kokuyordu, midem bulandı, gözlerim Ronson ve kız kardeşi arasında gidip geldi.

"Mairwen, bana bak."

Nefesimi tuttum ve Ronson'ın bakışlarıyla buluştum ve bir an için panik yoktu, utanç yoktu. Sadece öne eğilip ona sarılmak, dudaklarımı onun dudaklarına yapıştırmak ve etrafımızda biriken diğer tüm küçük sorunları unutmak için hafif bir dürtü vardı. Yüzüm kızardı ve ben tekrar dönmeden önce o ellerini yüzüme koydu.

"Gerisini unut," dedi, sesi alçak ve ağırdı, ufuktaki gök gürültüsü gibi, sözleri benim düşüncelerimi yansıtıyordu. "*Kendi* seçiminizi yapın. Başkasının değil."

O eğilip dudaklarıma hafifçe bir öpücük kondurduktan sonra alınma sıkıca bir öpücük kondurduğunda gözlerim kapandı. Beatrice tepsiyi masanın kenarına koyarken porselen ve gümüş hafifçe tıkırdadı. Ronson beni bıraktı ve yanımda ayağa kalktı, böylece kardeşlerin arasında kaldım. Sarı ve pembe çiçekler gözümün ucunda parıldarken, ben sallandım, bağlanmamış gibi. "En az üç fincan içmen gerekecek, ama çiftleşme dönemi yaklaştığına göre, tüm demliği bitirmeni öneririm," dedi Beatrice yumuşak bir sesle. "Acıdır, ama alışırsın ve fiziksel bir rahatsızlık vermez."

"Yukarıdaki yuvada bekleyeceğim," dedi Ronson. "İstediğin kadar zaman alabilirsin.

Beatrice?"

"Hemen geliyorum, Ronson."

Nefes almaya çalışıyordum, ama her çabam kısa, zayıf nefeslerle sonuçlanıyordu, sanki odadaki hava çok inceymiş gibi. Bir varis, ejderhaların benim hakkımda düşündüklerinin yanlış olduğunu kanıtlamak için bir şans olacaktı. Alfa'nın son çare olarak seçtiği omega olmayacaktım, Cadogan soyunu devam ettirmeye yardımcı olan omega olacaktım. Yanlış seçim yerine *doğru* seçim.

Eğer hayatta kalamazsam ejderhaların görüşleri ne önemi kalırdı ki?

Beatrice boğazını temizledi ve ben de kıpırdadım, odaya bakındım. Ronson gitmişti. Sadece biz vardık. "Ronson'un babamız gibi bir alfa olarak büyümesin diye her zaman önem vermiştim. Kendi çıkarlarını ve isteklerini herkesten, adanın iyiliğinden önce koyan biri. Ve öyle oldu. Bunu onlarca yıl önce biliyordum," dedi Beatrice, elini sallayarak. "Hayatım boyunca hiç böyle bir örnek görmediğim için tahmin edemediğim şey, onun da bizi, omegaları, sadece damızlık olarak görmeyeceği idi. Seni kendi seçiminizi yapmaya özgür bırakırken ciddiye, Mairwen."

Dudaklarımı yaladım ve Beatrice'e baktım. Beatrice bir an bekledikten sonra başını salladı ve kapıya doğru yöneldi.

"Peki, karşılığında verecek bir hediyem yoksa bu doğru mu?"

Sesim kısık çıkmıştı, ama Beatrice'in sessiz adımları durdu. Ona bakmak için dönmedim, bana cevap vereceğinden emin değildim.

"Emin misin, hiçbir şey yok mu? Soyunu devam ettirecek potansiyel bir çocuk dışında? Cadoganlar bu adada alfa olarak hüküm sürse ne önemi var ki? Alfalar yükselir ve düşer. Ronson'un soyumuzu önemseyeceğinden emin değilim, babamız da burada değil ki umursasın."

Ve belki de erkek bir ejderha çocuğu olsa bile, alfa olarak büyüemeyebilir ve Ronson'un yerini alamayabilir. Ejderhalar, benim hiç çocuk sahibi olamamam kadar buna da şaşırırlardı.

İnledim ve öne eğildim, yüzümü ellerimin arasına gömdüm. Benim seçimim. *Benim* seçimim. Benim seçimim *neydi*?

"Çayı iç ya da dök. Kararını senden başka kimse bilmek zorunda değil."

Beatrice kapıyı kapattı ve ben kafamdaki yüzlerce tartışmalı argümanla baş başa kaldım.

GÜNEŞ BATIYORDU ve nihayet yuvaya geri döndüğümde oda altın ve bakır ışıklarla doluydu. Kapıda durdum, Ronson'un parlak sıcaklığı karşısında şaşkına dönmüştüm, kanatları gün batımını emip karanlık bir şekilde yansıtıyor gibiydi. O da odanın ortasında donakalmış, bana bakıyordu ve uzun, ağır bir nefes verdi.

"Senin için suyu sıcak tutmak için ejderha ateşimi kullandım," diye selamladı beni. Ona ne yaptığımı, verdiğim kararı söylemek dilimin ucundaydı, ama Ronson elini bana uzattı ve yanına gelmemi bekledi.

Ve bu *benim* kararımdı. Eğer bilmek istiyorsa, bana sorabilirdi.

İçeri girdim ve arkamdan kapıyı kapattım, mandalın sesi yüksek ve kesin bir şekilde duyuldu. "Yıkanmış mıydın?"

"Biraz yıkandım ama hayır, birlikte banyo yapacağız. Hazır mısın, Mairwen?"

Ona döndüm. Bana yıkanmaya hazır olup olmadığını sormuyordu. Bu daha fazlasıydı. Son iki gecede çok şey keşfetmiştik, ama iki gece bir ejderhanın çiftleşme dönemi için asla yeterli bir hazırlık olmazdı. Özellikle de alfanın için.

"Gerçekten... sırasında ejderhaya dönüşüyor musun?"

Ronson sırtıttı, dişleri bir hafta öncesine göre daha keskinleşmişti. "Tam olarak değil. Büyüyorum ve vücudumda daha fazla ejderha özelliği beliriyor, ama tamamen dönüşemiyorum, en azından bu eylem için. Senin kadar mükemmel bir omega bile ejderhamı kaldıramaz. İnsanlar böyle mi düşünüyor?"

"Sadece bir söylenti. Yanlış geliyordu," dedim, başımı eğerek.

Gözümün ucunda gölgeler belirdi ve sonra Ronson karşımda duruyordu. Uçuşmuş muydu, yoksa istediğinde gürültüsünü bastırıp sessizce yürüyebiliyor muydu? Her halükarda, beni çevreliyordu, arkamda sağlam kapı ve önümde daha da sağlam olan o.

Kaşları çatıldı. "Korkmuşsun."

"Gerginim," diye düzelttim, ona bakmamaya çalışarak. Ama bu imkansızdı. O kocaman biriydi ve görüş alanımın her santimini kaplıyordu. "Yorgunum."

"Biz..."

"Heyecanlı," diye devam ettim, yukarı bakarak, onun bakışları her zamanki gibi karanlık ve anlaşılması zordu. "Kafam karışık. Bugün büyük bir gündü, Ronson."

"O zaman sadece banyo yapalım," dedi, beni nazikçe kucaklayarak kapıdan uzaklaştırdı, güçlü kolları ve ağır kanatlarıyla beni sardı.

"Sadece banyo değil," dedim ve adımları durakladı. "Bir gün daha beklersek, betalar adayı denize batırmanın bir yolunu bulurlar ve bizi tekrar yüzdürmek senin görevin olur. Ama belki... Yavaşça ilerleyebilir miyiz?"

Ronson'ın kolları belimi sardı ve beni sıcak göğsüne çekti. Bana her zaman biraz dumanlı kokardı, ama bu koku, benim tenime yapışan ter ve ateş kokusundan çok daha taze ve yoğundu, ve ben yüzümü ona çevirip kokusunu içime çektim.

"Seninle yavaş hareket etmekten özellikle keyif alıyorum, omega," diye kulağıma fısıldadı ve boynumun bükülmüş halinden yararlanarak, hala giydiğim gömleğinin açık yakasına öpücükler kondurdu.

Kararımı öğrendiğinde hayal kırıklığına uğrayacak mısın? Merak ettim, ama cevabı duymak istemedim. Kendi sesimi bulmak için bana ait olmayan sesleri ayıklamak uzun zaman almıştı, ama o noktada, onu bulmak bile bir rahatlamaydı.

"Aslında, banyoya girmeden önce, önce seni çok *yavaşça* soyup giydirmeliyim," diye devam etti, bir eliyle yakamın en üst düğmesini açmak için yukarı kaydırды. Pençeleri keskin ve parlak siyahtı ve narin pirinç düğmelere çarptıklarında tıkırdayan bir ses çıkardı.

"Benimle dalga geçiyorsun," dedim, yanağımı onun temiz koluna sürterek ve üzerine is lekesi bıraktığımı fark ettiğimde küçük bir zevk hissettim.

"Seni baştan çıkarıyorum. Gerçi bu bazen alay etmekle aynı anlama geliyor," dedi. "Mairwen, sana daha iyi iç çamaşırları dikmesi için özel olarak birini tutsam benden tiksindir miydin? Seni düzleştirmek için tasarlanmamış iç çamaşırları?"

"Takıntılısın," diye gülerek nefes nefese söyledim, şimdi açıkta kalan ve en rahat, ama görünüşe göre hala sakıncalı olan korse takımımı ortaya çıkaran gömleğime bakarak.

"Öyleyim," diye cevapladı Ronson ve sonra bir pençesi kumaşın ön bandını kesti.

Ben homurdandım, Ronson da homurdandı ve kalçalarını kışıma doğru itti. "Şimdi evet demeliyim, yoksa hiç iç çamaşırım kalmayacak."

"Bu da çok akıllıca bir fikir."

"Ronson!"

Omuzlarımı kavradı ve beni kendisine doğru çevirdi, gözlerinin köşelerindeki kırışıklıklar mizahının tek açık işareti idi. Elimizi uzattım ve sert hatlı ağzına dokundum, o şaşırtıcı ve nadir gülümsemelerinden birini kazanmak için ne yapmam gerektiğini merak ederek, ve bana bakarken ifadesi gevşedi. Boğazım sıkıştı ve bir an için nefes alamadım - zaman durmuştu.

Ofiste ne yaptığımı, çayı içip içmediğimi soracaktı, ben de ona gerçeği söyleyecektim ve sonra bana böyle bir yetki verirken gerçekte ne hissettiğini anlayacaktım.

Bakışları karardı ve bir adım öne çıkarak beni geriye doğru yönlendirdi, o an kayboldu ve bu sıcak niyet ve beklentiye geri döndü.

"Bugün kimse beni gerçekten tanıdı sanmıyorum," dedim.

"Bu ada seni gerçekten tanımıyor, Mairwen," dedi Ronson, başını eğerek. Nefesim göğsümde takıldı. "Peki ya sen?"

"Hayır. Ama tanıyacağım." Beni nazıkçe itti ve kendimi geniş, yastıklı bir bankta otururken buldum. Bana tepeden bakıyordu, haşmetli, anlaşılmaz ve yakışıklı. "En temel şekilde çalışmaya başladım."

"Öyle mi? Nasıl bir şekilde?"

"Bakarak," dedi, sesi kadifemsiydi. Başparmağıyla gömleğimin yakasını tutup, göğsümden karnıma kadar uzanan uzun bir V şeklinde cilti ortaya çıkardı.

"Bakmaktan fazlasını yaptın," dedim, kuru bir sesle.

Ronson kahkahayla gürlledi ve çekilip bankın etrafında dolaşmaya başladı. Omzumun üzerinden bakmaya çalıştım, ama bir el saçımı yakalayıp beni yerinde tuttu. Kaslı bacağı bankın üzerine atıp sol tarafıma bastırdı ve bir saniye sonra bacaklarını kalçama dolayarak kollarıyla beni sardı. Pençeleri bacağıma saplanarak bacaklarımı ayırdı.

"Bu doğru. Sesini, tadını, cildinin elimde, kendi cildime değdiğinde nasıl hissettirdiğini öğrendim."

Titredim ve Ronson kolunu göğsüme attı, elini aşağı kaydırarak göğsümü avuçladı ve okşadı. Ben de doğrulup o dokunuşa kendimi bıraktım, başımı davetkar bir şekilde eğdim.

"Yüzeysel gözlemler, kabul ediyorum, ve merakımı gidermeye yetmeyecek kadar yetersiz," diye kulağıma fısıldadı, kulak mememi yaladı ve sonra

başını eğip boğazımı öptü. "Ama daha fazlası var, Mairwen. Biliyorum var. Ve hepsini öğrenmeye niyetliyim."

"Hayal kırıklığına uğrayabilirsin."

"Öğrenmek istediğim şeyi benden saklamayı mı planlıyorsun?" diye sordu Ronson.

Benim demek istediğim o değildi, diye düşündüm, ama söylememeye karar verdim. Dönerek, elimi geriye uzatıp ağzını ağzıma çekmek için uzattım.

"Şimdi o kadar yavaş olma, alfa, lütfen," diye dudaklarına fısıldadım.

On Dokuzuncu Bölüm

MAIRWEN

Yuva sonuçta mükemmeldi. Hazırlamak için epey bir araştırma, ter ve gözyaşı dökmüştüm, ama artık iş bitmiş ve perdeler kapanmıştı, yarattığım lüksün tadını çıkarabilirdim. Duvarlar, özel dünyamızı sessiz ve kirlenmemiş tutmak için keten ve kadifeyle kaplanmıştı. Yastıklar ve yatak pedleri, bulutların üzerinde yatıyormuş hissini yeniden yaratana kadar üst üste yığılmıştı. Bu his, bulabildiği her santimetrekareyi öpmek isteyen, homurdanan ve mırıldanan bir adamın ağırlığı altında nazıkçe ezilirken daha da tatlı hale geliyordu.

"Ronson," diye seslendim, aşırı yastıkta kıvranarak, elimi uzattım. O çok uzaktaydı, ayaklarımın dibinde, başparmağı ayak tabanımı kazıyor ve beni...

Nefesim kesildi, dudaklarımdan zayıf bir ılgık kaçtı, *neredeyse* orgazm gibi bir şey ayağımdan kalbime kadar yükseldi.

O homurdandı, ayağımyı kaldırdı, ayak tabanıma gıdıklayan bir öpücük kondurdu, sakalının kılları beni titretti.

"Daha önce hiç sevgilim olmadı."

Bu sözlerin neden benim değil de onun ağzından çıktığını merak ettim ve sonra oturup ona göz kırptım. "Yani sen..."

Yuva sadece birkaç küçük asma lamba ile aydınlatılmıştı, ama bu Ronson'un yanaklarında beliren hafif kızarıklığı ortaya çıkarmak için yeterliydi.

"Hayır," diye boğuk bir sesle cevap verdi ve beni daha da arzulamama neden olan bir gülümseme belirdi. "Diğer kızgınlık dönemlerinde başka kadınlarla birlikte oldum. Ama insan kadınlar tüm kızgınlık dönemini dayanamazlar ve ben onları tanıyacak durumda değildim," dedi Ronson, topuklarının üzerine oturarak.

Hâlâ vücudumu bir çarşafıla örtme ve kendimi saklama dürtüsü hissediyordum, ama ikimiz de uzun bir banyodan sonra tamamen çıplaktık ve kendimi görünmez kılmamı sağlayacak daha cazip bir manevra vardı.

Oturdum ve Ronson'ın gülümsemesi dondu, ben de kucağına oturdum, kollarımı omuzlarına doladım ve göğüslerimi göğsüne yasladım. Elleri hevesle kalçalarımı kavradı, sıkıp beni kendine çekti, sertleşmiş penisi karınlarımız arasına sıkıştı.

"En azından ikimiz de bir konuda yeniyiz," dedim, dudaklarımın önünde uygun bir şekilde duran omzunu bulup oraya bir öpücük kondurdum. "Çok sıcaksın. Betalar da daha mı sıcak?"

Ronson homurdandı ve beni yumuşak yatağa yatırırken ellerim omzunda sıkılaştı, üstümdeki ağırlığı başımı döndürüyor ve harika hissettiriyordu.

"Betaları düşünme, Mairwen," dedi, elleri yanlarımı okşarken, biri saçımı yumruğunda toplayıp nazikçe çekerek çenemi yukarı kaldırdı. Beni öptü, keskin dişleri dudağımı sıyırdı, ben nefes nefese kalırken dili benimkine dokundu. Vücudu benimkinin üzerinde yukarı aşağı kaydı, penisi benim merkezime yerleşip benim uyarılmamla kaplandı.

"Ya seni çekmek için başka bir şey yaparlarsa..."

Ronson durakladı, bana bakmak için yeterince yükseldi, mum ışığının parıltısı göz bebeklerinde yansıyor, karanlığında parlıyordu. "Eğer tüm adayı yakarlarsa ya da üzerimize bir veba salarlarsa ya da... bilmiyorum, senin önerdiğin gibi batırırlarsa, o zaman bu Bleake Adası tarihinin son notası olur. Ama biz iyi olacağız. Bu çok yüksek bir kule ve herhangi bir tehlikenin bize ulaşması çok uzun zaman alacak."

Gülmemi bastırdım ve kalçalarımı Ronson'a sürttüm. "Niall çok yetenekli görünüyor, o yüzden her şey yolunda gidecektir."

Ronson yine homurdandı, gözleri kapandı ve çenesi seğirdi. "Mairwen," diye uyardı.

"Ve sanırım *tüm* betalar entrikacı şeytanlar değildir. Bazıları kahramanlık yapmaya hazır olabilir."

Ronson hırladı ve sonra beni sıkıca sarıp, beni üstüne düşürecek şekilde yuvarlandı. "Gerçek anlamda ateşle oynuyorsun, omega."

Gülümsedim ve oturdum. "Artık duracağım, söz veriyorum. Bizi geri döndür."

Ronson'ın bakışları gizemliydi, beni baştan aşağı inceliyordu, benim zaten en sevdiği yerler olduğunu bildiğim bazı noktalarda daha yavaş ilerliyordu. Yıllardır modası geçmiş, hantal, *sıcak* ve terli oldukları için ağır göğüslerimi lanetlemiştim. Hâlâ tüm bu özelliklere sahiptiler, ama başka birinin onlardan bu kadar zevk alabileceğini bilmek hoş bir rahatlamaydı.

"Sanmıyorum," dedi Ronson, kalçalarını kavrayıp beni sert penisi üzerinde hareket ettirerek. Bacaklarının arasında sert, yumuşak ve yoğun bir şekilde, klitorisimin şok edici derecede hassas noktasına tatlı bir şekilde sürtünüyordu. Ronson inledi ve başı geriye düştü, boğazı sert bir yutkunma ile gerildi ve vücudu benim altımda kıvrıldı. "Siktir, üstümde çok iyi hissettiriyorsun, Mairwen. Eğil. Seni daha yakınımda istiyorum."

Nefesim kesildi, ellerimi omuzlarının iki yanına, yayılmış kanatlarının hemen üzerine koydum, göğüslerime değen göğüs kıllarının gıcıklayan dokunuşuyla küçük bir inilti kaçtı.

"Ronson, ben..." Dudaklarımı ısırdım ve onun üstünde hareket etmeye çalıştım, ne istediğimi biliyordum, hatta nasıl yapılacağını da biliyordum, ama *tam olarak* nasıl yapacağımı bilmiyordum.

"Beni böyle sürebilirsin. Eminim tatlı küçük klitorisim benim düğümümün üzerinde sürtünmeyi seviyordur," diye mırıldandı Ronson.

Dudaklarımı sıkıca kapatarak boğuk bir inilti çıkardım ve yüzüm kızararak kızıl bir renge bürünmeden önce yüzümü Ronson'un göğsüne gömdüm. "Ronson, lütfen, ihtiyacım var..." *Sana. İçimde.*

"Söyle bana, omega."

Titredim ve başımı salladım. "Biliyorsun."

"Seni yatırıp temizlememi mi istiyorsun? Arkanda kıvrılıp kollarımı sana dolamamı ve uyurken parmaklarımla seni doldurmamı mı?"

Nefesimi tuttum ve teklifine baktım. En azından istediğime daha yakındı. Ama Ronson sırtıyordu. Ne yaptığını çok iyi biliyordu, kalçalarını bana sürtmek için hareket ettiriyor, elleriyle kalçalarını yönlendiriyor, ara sıra geri dönüp kıkırmı sıkıp yoğuruyordu.

Nefes aldım, dudaklarımı ıslattım ve Ronson'un gözleri o noktaya kilitlendi. "Hissediyorum..." Sözlerim boğazımda düğümlendi ve gözlerimi sıkıca kapattım.

Ronson alaycı hareketlerini durdurdu ve bir eliyle saçlarımı geriye doğru okşadı. "Söyle bana, Mairwen," dedi yumuşak bir sesle.

Yutkundum ve gözlerimi bir kez daha açtım, o imkansız derecede karanlık ve sonsuz siyah gözlerle buluştum. "Boşluk," diye fısıldadım.

Ronson inledi ve oturdu, beni de kendisiyle birlikte çekerek, dizlerini arkamda bükerek beni kucakladı. Kanatları açıldı ve bana doğru kıvrıldı, ve bir kez daha Ronson benim tüm dünyam oldu, her şey sessiz, korkutucu ve mükemmeldi.

"Kalk, Mairwen," dedi.

Dizlerimi yatağa bastırıp kendimi kaldırdım, aşağıya baktım ve onun kaygan, parlak penisi ile karnında bıraktığımız ıslak izi görünce kızardım.

"Hazır mısın, omega?" diye sordu ve ben, o aramıza uzanıp iki parmağını şişmiş cinsel organımın üzerine kaydırıp yayarken ve sonra yavaşça içine girerken gözlerimi ondan ayıramadım. Kalın, sert ve bir şekilde yetersiz olan parmakları beni doldururken inledim. "Oh evet, çok güzel ve ıslaksın. Ve... oh, Mairwen, ne kadar yumuşak olduğunu hisset." İç duvarlarıma bastırdı ve vücudum kolayca teslim oldu, basınç ve ağrı nazikçe patladığında zayıf bir çığlık kaçtı.

"Hiç bir omega'nın içine girmedim, Mairwen," dedi Ronson. "Çok yumuşaksın. Parmaklarımdan etrafında çok sıkıydın, ama hafif bir baskı ile bana yer açıyorsun. Nedenini biliyor musun?"

O anda tek bildiğim şey, *daha fazlasına* ihtiyacım olduğu idi. Kafamı salladım ve Ronson öne eğildi, önce bir göğsüme, sonra diğerine nemli bir öpücük kondurdu.

"Sen benim düğümüm için yaratılmışsın. *Benim*. Hiçbir beta sana gerçekten ihtiyacın olanı veremez. Ama ben verebilirim."

Kalçalarımı kıvrıp salladım, parmaklarını içime sokup beni daha derinden doldurmasını, daha fazla dokunmasını istedim. Ronson ile adadaki herhangi bir beta arasında rekabet olabileceği fikri, düğüm olsun ya da olmasın, gülünçtü.

"Lütfen," diye inledim, dudağımı ısırarak, ve Ronson parmaklarını içime sokup kalçalarımı öne doğru çekince ciğerlerimden keskin bir nefes çıktı. Baskı, mükemmelliğin ince bir noktasıydı, içimde bir vaat gibi tatlı bir yankı uyandırıyordu, ama öyle değildi...

"*Daha fazla*." Bu kelime, yabancı bir sesle, alçak ve aç bir sesle benden koparıldı ve Ronson bu emre bir hırıltıyla cevap verdi.

Emre uymadı ve parmakları içimden çıkarken, her iki eli de belimi kavrayıp beni geriye doğru çekerek yumuşak bir hıçkırık sesi çıkardım. "Biraz aşağı eğil, omega," dedi Ronson, ellerini çekerek beni teşvik etti.

Zıplayan bedenime ilk yakıcı öpücükle gözlerim fal taşı gibi açıldı ve Ronson'a baktım. Bakışları bacaklarımdan arasında sabitlenmişti, bir eli benden uzaklaşarak penisini kavradı ve bana doğru tuttu. Başparmağı klitorisime bir kez dokundu ve parmağının ucu içime girdi

. Ronson gözlerini kaldırıp benimkilere baktı, göğsüm hareketsiz ve donmuş haldeyken benim ifademi inceledi.

"Beni içine al, Mairwen," diye fısıldadı Ronson.

Nefesimi tuttum, vücudum bu davete doğal bir cevap buldu, dizlerim daha da açıldı ve yavaşça Ronson'un uzunluğunun üzerine oturdum. Onun bakışlarına dayanamadım, bu istiladan, bu tam, ağır ve tatlı sahiplenilme şokundan çok şaşırılmıştım, altımdaki adamı çok anımsatıyordu. Titredim ve boğuk bir çığlık kaçtı, nefesim ciğerlerimde takıldı. Tırnaklarım Ronson'un göğsüne battı ve o homurdandı, öne eğildi ve dişleriyle göğsümü ısırdı, dilini meme ucumun etrafında gezdirdi, bu da içimde eşleşen sıcak bir heyecan yaratmış gibiydi.

O devasa biriydi, kaygan tenimin onu sarmasıyla bedenimi kendine ait ilan etti. *Tam tersi olması gerekirdi*, diye düşündüm, tüketilme hissiyle sarsılmıştım.

Sonra Ronson inledi, yanağını göğsüme dayadı, nefesi tenimde esinti gibi esti ve beni titretmeye başladı. Kolu belimi sardı ve penisini yerinde tutan eli yukarı kayarak bacaklarımın arasını okşamaya başladı, içimdeki arzunun dalgalanması artık daha belirgindi ve onun üzerinde çırpınıyordu.

"Siktir, Mairwen," diye dişlerini sıkarak homurdandı Ronson, sonra çekti ve *daha fazlası* geldi - daha fazlasını istemiştım ve şimdi çaresizce kabul etmek zorundaydım.

Vücudumuz birbirine dolanmıştı, göğüslerim göğsündeki kıllara sürtünüyordu, dili nabzımı yalıyordu, aramızda sıkışmış bir el dokunuyor, dokunuyor ve dokunuyordu ve tek yapabildiğim ona sarılmaktı, yüzüm hayranlıkla inşa ettiğim yuvanın sivri tavanına dönmüştü.

Dudakları kulak mememi okşadı. "İyi misin?"

Bir titreme daha içimi kapladı, bir kolum omzuna dolandı, artık kararlıydım, eğer yaklaşmaya devam edersek... birbirimize yapışıp kalabilirdik.

Ronson'un burnu yanağıma dokundu. "Omega," diye nazikçe seslendi.

"E-evet," diyebilirdim ve sonra vücudum içten dışa titriyormuş gibi hissederek omzuna yaslanıp hıçkırmaya başladım, sanki daha önce hiç dokunulmamış bu parçam alfa'dan öpücükler almayı biliyormuş gibi.

Ronson mırıldandı, parmağını klitorisimde gezdirerek başka bir baş döndürücü titremeye neden oldu. "Hareket edebilir misin?"

Hareket etmek mi? Bu kadar çabuk mu? Şok olmuş ve bunalmış olabilirdim, ama bunun *bitmesini* istemiyordum. Henüz değil!

Yanağıma burnunu sürttü ve ben gözlerini yakalamak için gözlerimi kırpıp geriye yaslandım. Gözleri gülümsüyordu, dudakları hala sert ve ciddiye ve dudaklarımız ve dillerimiz yumuşak bir şekilde birleşti. Ve *oh*, daha da iyi olabilirdi. Ronson'un ağzı benimkine karşı nazikti, ama içimden yoğun bir nabız gibi geçen gergin bir ip oluşturdu. Ve aniden, sorusuyla ne demek istediğini anladım, çünkü hareket *ediyordum* ve bu harikaydı. Ronson'un kucağında sallanıyordum ve onun penisi beni okşuyordu, o titreşim, davul gibi vuran hisler giderek artıyordu.

Ronson'un dişleri alt dudağıma ısırıyor, ben nefes nefese kalmış ve biraz beceriksizce ve dengesizce kıvrılmaya devam ediyordum, onun dokunması için içimde yeni bir alan bulmaya çalışıyordum.

"İşte böyle." Ronson, nefes almak için hıçkırırken yanağıma öptü. "Hoşuna gitti mi, omega?"

"Evet, evet, evet," diye cevap verdim, boğazımdaki bozuk çığlıklara bir kelime koyabildiğim için minnettar olarak. Ellerim Ronson'un omuzlarını ve sırtını okşadı, kanatlarını kavramak için kaydı ve bu kaldıraç kullanarak belirsiz hareketlerimi güçlendirdi.

Ronson'un eli kışımı sıkıyor, çılgınca sarsıntılarıma yavaşlattı, onları zevkli paniğin sınırını kesen ve beni kucaklamamıza geri döndüren sabit, yavaş bir yükselme ve alçalma haline getirdi.

"İşte," diye fısıldadı, ağzını ağzıma değdirerek, aramızda sıcak, kaygan bir ısı dalgası yayılırken inleyerek. "Artık çok yaklaştın."

"Evet," diye cevap verdim, başımı sallayarak çenesine öpücükler kondurdum. Eli aramızda sabit, nazik ve heyecan vericiydi.

Yakındım. Ve yine de...

Titredim ve göğsümü Ronson'a daha da yaklaştırdım, başımı geriye eğerek onun bakışlarını aradım. Dudaklarımı ıslattım ve gözleri bu hareketi takip etti.

"Ağırlığımı istiyorum," dedim.

Ronson'un dudakları kıvrıldı ve beni bir öpücükle ödüllendirdi, vücutlarımız birleşik haldeyken bizi yavaşça döndürdü. Kanatları geriye doğru savruldu, serin bir esinti içeri girdi ve sonra Ronson üzerimde dalgalanırken yatağa nazikçe indim. Uyluklarım onun kalçalarını sardı ve içime ilk kez girip derinlemesine daldığında, o kadar kalın ve hakim ki, gözlerim bir çığlık atarak kapandı. Hareket etme çabalarımı onun yanında beceriksizce gösterdi, üstümdeki zarif dalgası kafamdaki tüm düşünceleri, sadece *ihtiyacımı* düşündürerek silip süpürdü.

"Oh, *alfa!*"

Ronson üstümde homurdandı, gözlerimi açtığımda gölgesi belirginleşti, kaşları çatılmış ve terden hafifçe parlıyordu. "Ne istediğini söylemeni seviyorum, omega."

O zaman tek bir seçeneğim vardı.

"Ağzını ağzımda istiyorum," diye sızlandım.

Ronson homurdandı ve nefesimi kesti, vücudu üzerime ağır bir şekilde çöktü, dilimiz birbirine değdi ve birlikte inledik. Eli klitorisimden çekildi, kolları sırtıma dolandı, ama önemi yoktu — vücutlarımız birbirine sürtünüyordu.

"Senin içimde olmanı istiyorum," dedim öpüşürken.

"Evet," diye homurdandı Ronson. "Gel, benim tatlı omega'm. Beni parlaklığınla kapla. Gel, sana düğümümü vereceğim."

Onun düğümü umurumda değildi. O anda orgazmım bile umurumda değildi. Ronson beni kaplıyordu, ada yok olmuştu, endişelerim yok olmuştu ve o anda ben *mükemmeldim*. Aç bir öpücük, daha tatlı okşamalara dönüştü, sonra aç bir ısırık ve yalayan dillere dönüştü. Sıcak baskı köpürmeye ve kıvılcımlar çıkarmaya başladı ve ben Ronson'un ağzına bağırdım.

"Beni içine çekiyorsun. Çok açgözlüsün," diye tısladı Ronson, bana öfkeyle bakarak, o kadar şiddetliydi ki titremeye başladım. Ya da belki de bu, içimde giderek artan gerginlikti, beni sarsarak, ters çevrilmiş bir çanta ile hırsız gibi tıkırdatarak, ödülünün ortaya çıkmasını bekliyordu.

"Ronson!"

"Gel, Mairwen," diye homurdandı, hafifçe kalkarak içime daha sert girmeye başladı.

Ellerim omuzlarında dolaştı, ayaklarım yatakta tutunacak bir yer ararken ona karşı direndim, içime her girişinde dilimde kısa sesler çatırdadı, geri çekilirken küçük inlemelerle reddettim.

"Fang'ın ateşi, şuna bak," diye nefes nefese, bakışları yumuşayarak dedi Ronson. "Muhteşemsin."

Yüzüm kızardı, içimden bir kırbaç şakırtısı gibi bir sıcaklık geçti ve ardından parıldayan, şaşırtıcı bir sıcaklık geldi. Gözlerim açık, parçalanmış bir çığlık atarak boşaldım ve Ronson bana hayretle bakıyordu. Hareket etmeyi bırakmadı ve eli aramıza uzandı, beni yumuşakça okşadı, titremeyi uzatarak, dalgalar halinde hafifleterek, ben gevşeyip nefes nefese kalana kadar teşvik etti, içimden dikkatsiz bir kıkırdama çıktı.

"Kim düğüme ihtiyaç duyar ki?" diye mırıldandım, dudaklarımda sersemlemiş bir gülümsemeyle.

Ronson gözlerini kısarak bana daha da yaklaştı, söz konusu düğüm bana sürtünerek varlığını hatırlattı. "Gururum okşandı, ama sanırım bu sözlerini geri alabilirsin, omega." Burnu burnuma sürtündü ve ben ağzımı onun ağzına eğdim, öpücükten istediğimi aldım
—uzun yalamalar ve kısa ısırıklar.

Ronson'ın vücudu eziciydi, beni yatağa sabitleyerek, kalın rahatlığıyla beni aşağı bastırıyordu. Onun altında uzandım ve dudakları açılıp inleyince sııttım. "Benimle dalga geçiyorsun," dedi, kaşları çatıldı.

Öyle miydim? Öyleydim! Ne düşünce ama. Özür dilemeliydim, ama kendimi oldukça... rahat hissediyordum. Biraz sarhoş ve genel olarak... şimdiye kadar hissettiğim en iyi halimdeydim.

"Biraz," diye itiraf ettim, kollarımı sırtına dolayarak gergin kaslarını okşadım. "Beni bu kadar iyi bir ruh haline soktuğun için suçlu sensin. Acaba ben de aynısını yapabilir miyim?"

Dudaklarımı ısırdım ve birleştığımız yere odaklandım, kalçalarıyla yarattığı dairesel harekete uymaya çalıştım. Ronson düşük bir inilti çıkardı ve kalçaları öne doğru sıçradı, düğümü ilk keskin basınçla beni tehdit etti. Acı verebilirdi, ama vücudum harika hissetmeye kararlıydı, bu yüzden ısırık sadece onun penisini sıkmamı sağladı.

"Siktir! Mairwen, ben..."

Ronson'ın sesi boğuktu, hafifçe paniğe kapılmıştı ve birdenbire, bu adamın zevkini ellerimde tuttuğum ilk gece hissettiğim gücü hatırladım. Bunu bir kez daha elde etmek istedim. Uzuvarımı Ronson'ın etrafında dolandırdım ve onun ağırlığı altında hareket etmek için elimden geleni yaptım, daha yavaş ve biraz daha az akıcı bir hareketle, ama onu bana katılmaya ikna eden bir hareketle.

Ve oh, onu içimde hissetmek, şimdiye kadar ihmal edilmiş ve benim özlediğim şeyleri tamamen uyandıran yerleri okşaması çok lezzetliydi. Ronson'ın inlemelerinden, beni daha yakın tutmak için kıcımlı kavrayan ellerinden zevk aldım, ama en çok onun kokusundan, sarhoş edici öpücüklerinin tadından, her yerime baskı yapan cildinin sıcaklığından zevk aldım.

O benim, diye hayret ettim ve sonra düzelttim, Şimdilik o benim.

Seçim şansım olsaydı, bu adamı, bu alfa erkeği seçmeye cesaret edemezdim.

O beni seçti.

Gözümün köşesinden bir damla yaş süzüldü ve Ronson'un bunu fark etmemesi için çenesine doğru öpücükler kondurdum. Zaten fark etmeyecekti

muhtemelen. Pençeleri sertçe kıcıma batmaya başlamıştı, bir eli kayarak göğsümü avucuna alıp şekillendiriyordu.

"Mairwen, lanet olsun. *Mairwen*."

Uyluklarımla kalçalarını daha sıkı kavradım, daha fazla gözyaşı akmasını önlemek için gözlerimi sıkıca kapattım. Ronson'un kalçaları sertçe sarsılıyordu, düğümü girişime saplanıyordu, vücudumun ona yer açmasını, ona daha yakın olmasını istiyordu.

"Bu gecenin... sadece bize ait olmasını istedim," diye Ronson boğazıma doğru nefes nefese konuşurken, dili nabzımın üzerinde daireler çiziyor ve dişleri kısa bir süre ısırıyordu. "Çiftleşme..."

"Bırak gelsin," diye fısıldadım, deliryumu sabırsızlıkla bekleyerek, alfanın benim için başka neler hazırladığını görmek, bu fiziksel keşif fırtınasında kendimi kaybetmek için.

Ronson hareketsiz kaldı ve bir an için sadece ikimizin sert nefesleri duyuluyordu. Yavaşça ve sessizce, gök gürültüsü gibi Ronson'ın mırıldanması yükseldi ve o birkaç santim uzaklaştığında ben inledim. Yüzümdeki gözyaşlarını gördüyse de, görmezden geldi, başını eğdi ve ağzını nazikçe ağzımın üzerine yerleştirdi - sert düğümünün baskısıyla mükemmel, dikkatli bir kontrast oluşturuyordu, artık yalvarmak yerine talep ediyordu. Ona nasıl izin vereceğimi bilmiyordum ve acı vaadi nefesimi kesti.

"Rahatla, omega," dedi Ronson, sözleri tatlı bir emirdi.

Onun kollarında gevşedim, öpüşmemiz durdu ve gözlerimiz buluştu, o beni tekrar, derin ve inkar edilemez bir şekilde sahiplendi.

Bu sefer uyarı yoktu ve ecstasy içimden patlayarak beni sararken, parmaklarını içime soktuğunda hissettiğim kısa, boş yankının, olacakların bir uyarısı olduğunu fark ettim.

Sen benim düğümüm için yaratılmışsın.

Öyleydi. Bu an, bu doruk noktası, bu *kilidin açılması* için yaratılmıştım. Ronson, varlığından haberdar olmadığım bir parçamın anahtarını elinde tutuyordu ve patlayan sel, tanıdığımı sandığım kadını silip süpürdü. Bir fırtınaya yakalandım, bu fırtına etrafımdaki dünyayı alt üst etti, beni dönüştürdü ve ilk başta rüzgârlar ve şimşeklerin arasında kayboldum, yalnız ve bu gücün korkusuyla.

Sonra gök gürültüsü geldi, kemiklerimi titretti, kulağımda mırıldandı, yuvanın temellerini salladı. Sıcak ten ve keskin pençeler her yerime dokundu ve Ronson'ın titremesi benimki kadar şiddetliydi.

adımı çağırıyordu, yalvarıyordu ve ben onun kollarında titriyordum, onun karanlık, şok olmuş bakışlarını buldum ve onu can simidim olarak tuttum.

Artık kaçış yoktu, düğümü içimde sıkışmış ve geri çekilmeyi reddediyordu, bu yüzden tek vücut olarak hareket ettik. Onun her yaklaşması, benim yeni bir titremeyele boşalmamı sağlıyordu ve vücudumun onun düğümünü her zevkle kavraması, onun dudaklarından bir inilti ve içimde yumuşak bir sıcaklık patlaması çıkmasına neden oluyordu. Yuva içinde sallanıyorduk, ellerimiz birbirine yapışmış, ağızlarımız zayıf ama hala aç, ve Ronson her geçen saniye daha da ağırlaşıyor, daha da acil hale geliyor, bakışları biraz daha odaklanamıyordu.

Çiftleşme dönemi gelmişti ve Ronson teslim olurken aklımı korumamın imkanı yoktu. Her hafif hareket, her öpücük, her çizik ve her sürtünme benim de ona katılmamı gerektirirken. Onunla kendimi kaybetmek bu kadar harika iken.

Yirminci Bölüm

RONSON

Dudaklarımı yaladım ve orada omega'mın nektarını buldum. Boğazımdan bir hırıltı çıktı ve daha fazlasını arayarak öne doğru eğildim, onun tadı serin, temiz bir yudum suyla yer değiştirdiğinde hırıldadım. Geri çekildim, ama pürüzsüz bir el çenemi yakaladı ve beni olduğum yerde sabit tuttu.

"İç, Ronson."

Önümdeki manzaraya hayretle baktım. Mükemmel kremesi teni, şimdi pembe ve mor izlerle, öpücüklerim ve ısırmalarımın kaynaklanan morluklarla, ağzımı sulandıran ve tekrarlamak istediğim bir dokunma haritası ile kaplıydı. Kehribar rengi gözlerinin altında koyu halkalar vardı ve omega'mın dudakları o kadar kırmızı ve şişmişti ki, bir ısırık daha ile kırılacakmış gibi görünüyorlardı.

"İç, *alfa*," diye ikna etti, sesinde yumuşak bir boğukluk vardı.

Oh, Mairwen, diye düşündüm, göğsüm ağrıyordu, ama başımı geriye eğdim ve bana uzattığı suyu içtim. Ne kadar çok içersen, o kadar açgözlü oluyordum, ama aynı zamanda huzursuz da. Onun tadını silip yok ediyordum. Kabul edilemez. Ellerim ipeksi çıplak teni kavradı ve Mairwen'in nefesi kesildi.

"Pençeler, *alfa*."

Donakaldım, Mairwen'in nefesinin kesilmesinin zevkten değil acıdan kaynaklandığını fark edince irkildim ve avuçlarımı düzleştirdim. Boğazımı temizlemeye çalıştım, ama çıkan tek ses bir hırıltıydı. "Bana..."

"Önce içip yemek yemelisin," dedi Mairwen ve parmakları sakalıma kaydı.

"Ne kadar süre?" diye sordum, gözlerimi kırıştıtarak yuvayı netleştirmeye çalışarak, ama asıl önemli olan tek şey önümdeki kadındı.

Kahkahası sert çıktı ve elleri saçlarıma uzandı, karışık saçlarımı taradı. "Sayısını unuttum. Günler, bir haftadan az. Öyle bir şey."

Rutun yarısı bile geçmemişti. Kafam muhtemelen sadece Mairwen haklı olduğu ve suya ve yemeğe ihtiyacım olduğu için açılmıştı.

"Bardağı benim yerime tutar mısın?" diye sordu Mairwen, olgun meyve gibi dudakları yukarı kıvrılırken.

"Hayır," diye hırıltılı bir sesle cevap verdim, ellerim bir anlığına sıkıştı, ta ki ejderhamı bir kez daha kontrol altına alana kadar.

O iç çekerek bardağı dudaklarıma götürdü ve içmemi bekledi, sonra bardağı bırakıp tabağı almak için uzaklaştı. Vücudunun nazik hareketleri benimkini arzuyla gerginleştirdi. Pürüzsüz derimin altında artık saklanmayan pullar kollarımda parılıyordu ve aşağıya baktığımda uyluklarımda da olduğunu gördüm. Mairwen'in vücudu benimkinin üzerine uzanmıştı ve parlak, kızarmış cinsel organından gözlerimi ayırıp uyluklarının iç kısmındaki kızarık pembe lekeleri fark etmem biraz zaman aldı.

"Acıyor mu?" diye sordum, aramızdaki mesafeyi aşarak pullu parmaklarımla arkasını sürterek yıpranmış cildini okşadım.

"Hayır, alfa," dedi Mairwen, parmaklarıyla çenemi tutup kaldırdı ve ben gerçeği öğrenmek için ona baskı yapamadan, kurutulmuş etten bir küpü dudaklarımla arasına attı. Dudakları arasında bir çilek emerek dikkatimi endişemden uzaklaştırdı ve ağzında çileği tutarak konuştu. "Benim... rahatıma çok özen gösterdin." Son kelimeyi seçerken yanakları kızardı ve ben mırıldanarak öne eğilip omzuna burnumu sürttüm.

"Bana gerçeği söylemelisin, omega," dedim, dinlemesi için sözlerime biraz alfa hırıltısı katarak. "Neyin hassas?"

Mairwen bana hafifçe sürdü ve onun kaygan cinsel organı ağrıyan penisime değince titredim. "Göğüslerim," diye fısıldadı ve sonra burnunu çekti. "Oraya odaklandığın için şaşırmadım."

Bir kahkaha attım ve Mairwen bu fırsatı değerlendirerek bana bir parça daha et yedirdi. Tuzlu ve lezzetliydi, ama o anda ağzımın en çok istediği şey bu değildi. Mairwen'in itirazlarını görmezden gelerek onu kollarımla arasına aldım ve vücudunun benimkine sarıldığı, yumuşak ağırlığının göğsüme yaslandığı hissini tadını çıkardım.

"Ronson..."

Onu çarşafların üzerine yatırdım. "Dilimde senin tadını hissetmek istiyorum, omega. Nazik olacağım."

"Ronson, sana..."

"Sonra," diye homurdandım ve Mairwen'in bacaklarını omuzlarıma çektim. İtiraz etmek için ağzını açtı, ben de eğilip iç uyluklarındaki tahriş olmuş izlerin üzerinde dilimi gezdirdim. İtiraz sözleri iniltiyle boğuldu.

"NE OLUYOR—OH HHH..."

Kalçalarımı öne doğru ittim, Mairwen'in karışık saçlarının korkunç yuvasına sırtarak baktım ve o benim penisime ve düğüme yapışıp çırpınırken tısladım. Kulağına mırıldandım, ellerim belinde yukarı aşağı kayarken, biri yavaşça göğsüne doğru ilerleyip onu okşadı ve onun inlemesini bekledi. O içini çekip bana yaslandı. Güzel. Hızla iyileşiyordu.

"Bu koku da ne?"

Okşamalarımı durdurdum ve karanlık gölgelere gözlerimi kırptım. Geceydi. Mum fenerlerimiz önceki gün yanıp bitmişti ve bu, çiftleşme döneminin ilerleyişini takip etmeyi kolaylaştırıyordu. Mairwen kollarımda daha küçüktü. Hayır, şimdi ben daha büyüktüm, vücudum onu daha kolay sarabiliyordu. Ona bakmak için eğildim ve omzunu ve boynunun eğimini görünce çenem ağrıdı. Gözlerimi kapattım ve nefesimi tuttum, garip dürtülerin geçmesini bekledim ve sonra boğazımı temizledim.

"Koku mu?"

"Tatlı... Sanki... Sanki bir şey eriyormuş gibi?" diye mırıldandı.

Ejderham çiftleşme döneminde esnedi ve büyüdüğü görüşüm keskinleşti ve o gözlerini kırparken, yorgun gözlerinin altında derinleşen halkalara karşı tüy gibi yumuşak bir öpücük gibi, onun kirpiklerinin hareketini bir tür hayranlıkla inceledim. Önceki çiftleşme dönemlerimi pek net hatırlayamıyordum, ama hiç bu kadar doyumsuz olmadığımdan emindim. Çiftleşme döneminin nabzını, acısını ve talebini hafifletmek için sevişmişim, ama bu kadar... kutlama ve zorunluluk içeren bir şey olmamıştı.

"Omega... bu sensin, senin parfümün."

Mairwen kaşlarını çatı ve omuzlarını çevirip bana baktı, sonra hızla başka yere yöneldi. "Benim parfümüm yok."

"Ohhh, ama var," diye mırıldandım, eğilip, çıplak omzuna dudaklarımı bastırırken biriken tükürüğü yuttum. "Mükemmel, zengin, baş döndürücü bir parfüm. İçinde boğulmak istediğim, sana dokunmak için beni çıldırtan bir parfüm." Kalçalarımı esnettiğimde, Mairwen nefesini tuttu ve yeni bir parfüm dalgası havaya ve ağzıma çarptı.

"Ama ben hiç..."

"Onu ortaya çıkarmak için tüm yolları öğreniyorum, omega," diye kulağına fısıldadım, onun titremesine gülümseyerek. "Kokunun her notasını arzuluyorum. Beni kaplamasını istiyorum ve bunu sır olarak saklamak istiyorum, hiçbir beta ya da başka bir alfa kokusunu almamalı."

"Ronson," diye fısıldadı, gözleri kapandı ve vücudu bana doğru sallandı, kaygan çekirdeği düğümüne yapışarak penisimi sertleştirdi.

"Dizlerinin üzerine çök, Mairwen," diye hırıltılı bir sesle söyledim, ama ona itaat etme şansı vermedim, çoktan kalçalarını kavradım, onu karnının üzerine çevirdim ve yukarı çektim. Kanatlarım yuvanın duvarlarına sürtündü, ejderhamın kanatları kadar geniş değildi ama normalden iki kat daha genişti. Mairwen bana sıkıca tutunmuştu, düğümüm derine yerleşmişti ve ben ileri doğru ittiğimde, düğümümü onun içinde kazıp ovuştururken yastıklara doğru çığlık attı.

"Alfana geldiğinde en tatlı kokuyorsun, omega," diye hırıldadım, sis tekrar yükseldi, kızgınlık sesimi ve zihnimi ele geçirdi. "Ödülümü istiyorum. Kokunla kendimi tatmin etmek istiyorum."

Mairwen'in parfümü her zamankinden daha parlak ve yoğun bir şekilde yayıldı, bacakları ve elleri yuvanın çarşaflarında kayıyor, sesi yüksek ve yalvarırcasına çıkıyordu. Rahatlama, kurtuluş için yalvarıyordu. Benim için. Alfa'sı için.

"BUGÜN HANGİ GÜN?"

"Çok uzun zaman oldu... Hayır, çok uzun zaman önce saymayı bıraktım."

"İhtiyacım var..."

"Evet. Evet, evet,
evet." "Daha yakın,
daha fazla."

"ALPHA!"

Ben titredim, dişlerim dişlerim sıkışmıştı dişlerim
benim omega'nın omzuna, dilimde yanan zehir gibi bir şey.

Isır. Sahip çık. Benim.

Mairwen inledi, benim tutuşumda hafifçe çırpındı.

"Acıyor," diye fısıldadı.

Çenemi açmak acıttı, sanki dişlerim dikenli telle bağlanmış gibi, yemek yapmaya çalıştığım deriyi serbest bırakmak için onu yırtmam gerekiyordu.

Fang'ın ateşi, benim neyim var?

Dehşet ve açlık hissiyle eşit ölçüde gözlerimi kırıpıştırdım, Mairwen'in pürüzsüz omzunda bıraktığım ısırık izine bakarak. Derisini parçalamamıştım, ama az kalmıştı, ve koyu mavi ve mor kan damarları derisinin altında patlamaya başlamıştı bile.

Yalan bir iz.

Kendimi silkeledim ve uzaklaşmaya çalıştım, ama çok geç fark ettim ki Mairwen'e dolanmıştım. Başını geriye attı ve bağırdı, ama şimdi çılgınca hareketleri sinirden değil, arzudan kaynaklanıyordu.

"Çok... çok sıcak." Elleri göğsümün üzerinde kaydı, beni yatağa itti ve beni cevap olarak zıplatacak kadar tatlı ve acemi bir aciliyetle üstüme çıktı.

Yanağına uzandım, bakışlarını bana çevirdim ve bakışlarının donuk ve dalgın olduğunu gördüm. Cildi dokunuşumla yanıyordu, ateşliydi, oturmaya çalıştım ama sertçe yerine itildim. Ağzı açık kalmıştı, nefes nefese ve inliyordu.

"İhtiyacım var... ihtiyacım var..."

Gerçek yavaşça kafama dank etti, uykusuzluk, açlık ve Mairwen'in dokunuşundan başka hiçbir şeyden dolayı kafam bulanıktı.

Omega'mı kızdırmıştım.

Gururum, onun morarmış cildi ve endişeli hareketleri yüzünden kalan suçluluk duygusunu bir kenara itti. Ben homurdandım ve sallandım, Mairwen ise zevk onu ele geçirdiğinde üstümde titredi. *Bir kızgınlık.*

Bir alfanın kızgınlık dönemi on yılda bir gelir, lider ejderha olarak yerimizi aldıktan kısa bir süre sonra hissettiğimiz ilk çiftleşme dürtüsünün yankısıdır, ama omega kızgınlıkları nadir bir nimettir, üreme için eşit derecede eşleşen biyolojik *bir ihtiyaçtır*. Babam, omega'larını kızdırmak için bir tür reçete, bir dizi talimat bulmak için şarlatan doktorları ve sözde bilge adamları çağırmişti. Gerçek şu ki, alfa'nın feromonları dışında neyin gerekli olduğunu kimse bilmiyordu ve çoğu zaman o bile işe yaramıyordu.

"Senin benim düğüme ihtiyacın var," dedim Mairwen'e, dudaklarımı yalayarak ve hareketleriyle göğüsleri sallanırken onu ısırarak için duyduğum başka bir çılgın dürtüyü görmezden gelerek.

"Evet!"

"Benim sikim."

"Daha fazla, ihtiyacım var... Oh, alfa!"

Kalçalarını kavradım, onu yatağa yuvarladım ve kendimi onun üzerine dikerek, arzuladığım acımasız darbelerle kendimi bıraktım. Mairwen'in gözleri büyüdü, elleri ve ayakları çarşaflarda çırpınırken, vücuduma doğru eğildi.

"Evet, evet, evet! Daha fazla!"

Zafer dolu bir kahkaha, hırlamamın içinden çıktı. Keşke ada bizi şu anda görebilseydi, hayvani ihtiyaçlarımız ve yaralı, zayıf bedenlerimizle, hala daha fazlasını arzularken. Mairwen mükemmel bir omega idi, şehvetli, bereketli ve çok, çok tatlıydı, ama hepsi bunu göremedi.

Aşağı daldım, göğüslerini emmeye başladım ve elleri saçlarıma daldı, beni daha yakın tutmak için sarıldı.

"Daha fazla, alfa," diye inledi, bacaklarını kalçalarıma doladı. "Daha fazlasına ihtiyacım var
daha fazlasına ihtiyacım var."

Kapının çalınmasıyla ^{uyandım} ve bu kesintiye hırıldayarak Mairwen'in vücudunu göğsüme sıkıca çektim.

"Ronson, *hayatta* mısın?" Niall'ın sesi ahşaptan geldi. "Git," diye bağırdım, sesim kaba ve çatlak çıkıyordu.

Sesi duyulmaz bir şey mırıldandı, ama adımları geri çekilirken son bir veda sözü söyledi: "*Üç* hafta oldu."

Bu haber beni şaşırtmalıydı. İlk çiftleşme dönemim bile tam iki hafta sürmemişti. Ama çok yorgundum, hiçbir şey hissedemiyordum. Hiçbir şey...

Elimi Mairwen'in yan tarafına sürdüm ve cildinin sıcak ama yakıcı olmadığını fark edince iç geçirdim. Ateşi düşmüştü. Çiftleşme dönemim sona ermişti. Sonunda üreme dürtülerimizden kurtulmuştuk.

Üç hafta sonra.

Dudaklarım kıvrıldı ve gerildikçe yorgun cildim yandı. Artık kızgınlığın yıpratıcı etkilerini yaşayan tek kişi Mairwen değildi. Onun kızgınlığı benim son gücümü de tüketmişti. Penisim artık dayanamayana kadar onu sıkıştırmıştım, çenem kilitlenene kadar klitorisini emmiştim ve sonra vücudum tekrar canlanana kadar parmaklarımı ona vermiştim.

Doyumsuz omega.

Mairwen kollarımda tamamen gevşemişti, Niall'ın çağrısına ya da dokunuşuma tepki vermiyordu ve onun hareketsizliği birkaç dakika sürdükten sonra paniğin kafama girmeye başladı.

Narin bir omeganın, kızgınlık döneminde bir alfanın iştahına dayanamaması *alışılmadık* bir durum değildi, ama...

Otururken inledim, vücudumun her santimi isyan ediyordu ve yataktaki kadının görüntüsü karşısında nefesim kesildi. Bir kadının enkazı. Mairwen aşk ısırıklarıyla kaplıydı, bazıları öpücükten çok *ısırtığa* benziyordu. O izlere kızgın bir şekilde baktım, onu gerçekten *izlemek*, etini parçalamak istediğimi hatırlayarak şaşkın ve utanç içindeydim. Saçları berbat bir haldeydi, biraz yağlıydı ama çoğunlukla imkansız bir şekilde karışmıştı. Gözlerimin yorgunluğunu görmezden gelerek, hafifçe keçeleşmiş bir tutamı aldım ve omega'ma yaptığım karışıklığı düzeltmeye başladım.

Keşke gülümsemeyi bırakıp aynı zamanda kendimle bu kadar *gurur* duymayı da bırakabilseydim.

Yirmi Birinci Bölüm

MAIRWEN

Soğuk suyun ani şokuyla uyanarak çığlık attım, sıçrayıp çırpındım.

"Sakin ol, sakın ol. İşte buradasın."

Vücudum titredi ve refleks olarak sarkarken, sıcak bir göğse yaslandım, kalın kollar belimi sardı ve çalkantılı denizde beni dik tuttu.

"Endişelenmeye başlamıştım," dedi Ronson, eğilip yanağıma burnunu sürterek.

Kollarında kıvrıldım ve nefes nefese kaldım, dokunuşunun hafifçe sürtünmesi vücudumun her santimetresindeki yorgun sinirlerimi şok etti. Dudaklarımı ıslattım ve onların ağırlı ve şişmiş olduğunu fark ettim. Ronson'un tutuşu gevşedi, ama beni soğuk suda yüzdürdü ve göğüslerimdeki buz gibi yalama, titrememe rağmen şaşırtıcı bir rahatlama sağladı.

"Çiftleşme dönemi mi?" Dişlerim hafifçe titrerken, bu kadarını sorabilmişim.

"Rahatlamaya çalış," dedi Ronson gülümseyerek. "Hızlıca alışırsın, söz veriyorum. Çiftleşme dönemi geçti. Ve senin kızgınlık döneminin dün sabah erken saatlerde bitti. Ya da belki daha önce, ama ben o saatte uyandım. O zamandan beri uyuyorsun."

"M-benim kızgınlığım mı?" diye mırıldandım, ama yuvadaki bulanık, panik dolu, kaynayan sıcaklığı hatırlayınca Ronson'un omzunu sıkıca kavradım.

"Çok sıcak. Ben... Alfa, lütfen, ihtiyacım var... Penis. Dügüm."

Yüzüm kızardı ve denize daldım — Ronson haklıydı, soğuğa alışıyordum — sanki Ronson'un görüşünden anılarımı saklayabilirmişim gibi başımı eğdim. Sanki o da *orada* olmamış gibi.

"Geriye yaslan."

Sıcak bir el enseme kavradı ve ben düşünmeden itaat ettim, Ronson başımı soğuk suya daldırmama yardım ederken gözlerim kapanarak iç geçirdim. Dudaklarımdan küçük bir inilti kaçtı ve başımın arkasındaki el

kalçalarındaki el sıkılaştı. Farkında bile olmadığım kafa derimdeki ağrı kayboldu.

Ben inlerken, çarşafları tırmalarken, sıkı bir yumruk saçlarımı topladı, güçlü kalçalar kıcıma doğru itti, arkamda yumuşak, hırlayan bir mırıldanma sesi duyuldu.

Gözlerimi açtım ve Ronson'un bakışlarının göğsümden, bacaklarımın onun kalçalarına dolandığı yere kadar yavaşça indiğini gördüm. Aç görünüyordu, ama yuvada olduğu gibi alev alev yakan, yutan bir şekilde değil, uçurum gibi gözleri vücudumun her santimini dolaşıyordu. Sabah vakti gözleri daha açıktı, neredeyse bitter çikolata rengindeydi ve bakışlarını yakaladığımda nazikçe gülümsedi.

Deniz belimize kadar yükseliyordu ve ben yüksek kayalıkları ve kalenin kulelerini seyrederek manzarayı inceledim. Ronson'un yumuşak bir iniş yaptığı yerde, deniz yosunu ve midye kaplı siyah kayalıklar etrafımızda yükseliyordu.

"Parfüm sürdüm."

Beni yukarı çekti ve sırtımdan su akmaya başladı, ağır, uzun saçlarım çıplak tenime çarpıyordu. Titredim ve Ronson beni kucaklayarak sıcak göğsüne soktu. Çiftleşme dönemindeki olayları *çok* fazla düşünmezsem, onları çok yakından incelememeye çalışırsam, aramızda hala bir tür rahatlık vardı. Göğsündeki kıllar vücuduma tanıdık geliyordu, kocaman vücudu bacaklarımın arasında ezberlediğim bir şekildi.

"Yaptın. Olağanüstüydün," dedi Ronson kulağıma fısıldayarak. Nazik pençeleriyle ıslak saçlarımı boynumun yanlarından kaldırdı, hassas cildimi okşadı ve sonra yüzünü boğazıma bastırarak bir an nefesini oraya verdi. "Bu ilk kez olmadı, Mairwen. Başından beri benim için kokuluydun."

Ben kaskatı kesildim ve kalçamdaki eli kıcıma kayarak sıkıştı. "Öyle mi?"

Ronson başını salladı ve sakalını omzumun üzerinden okşadı. "İlk başta çok azdı. O günden beri her geçen gün daha da arttı. Artık yuvayı yıkmayacağım."

"Ama çiftleşme dönemi..."

"Bitti. Çarşafları kendim yıkarım. Kadife perdeleri battaniye olarak kullanırız. Ama o yuva artık bizim, Mairwen."

Bu alfanın karanlık bakışlarına, düşük sesli gürleyen sözlerine ve sürekli mırıldanmasına kapılmak çok kolaydı. Uyandığımdan beri mırıldanmayı kesmiş miydi? Sanmıyordum. *Beni yuvada mı istiyor? Bizim yuvada mı?*

"Çarşafı kendin mi yıkayacaksın?" diye sordum.

"Seni aşağı uçurmadan önce pencereleri açtım. Havalandırılması gerekiyor," dedi, sırtarak. "Ama şu anda o odada başka kokular istemiyorum. Seni yıkayıp besledikten sonra çarşafı yıkayacağım. Sen biraz daha dinlen."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Ronson, buna gerek yok..."

O, itirazımı keserek homurdandı ve başını eğdiğinde nefesimi tuttum, ama ağzı benimkine o kadar hafifçe değdi ki, dilimden kelimeleri çalmak, yaralı dudaklarımı yatıştırmak ve tüy gibi hafif bir dokunuşla onları okşamak için yeterliydi.

"Alfana boyun eğ, Mairwen," dedi Ronson, sesi hassas tenimde titreşerek. "Hiç bilmiyorsun... Çiftleşme döneminde *bir mucizeydin*."

Sözleri ve düşük ses tonu, geçtiğimiz haftalardan bir düzine anı aklıma getirdi, cildimde titremeye başlayan bir sıcaklık, *neredeyse* daha fazlasını istemek için beni kışkırttı. Ağzını göğüslerime mi? Hayır, hala incinmiş ve ağrıyorlardı. Parmaklarını cinsel organıma mı? Hayır, hala uyuşmuş bir şekilde zonkluyordu. Bir öpücük mü? Dudaklarımı yaladım ve onu da eledim — çok hassas ve çatlamışlardı. İstedğim şey beklemek zorunda kalacaktı. Vücudumun daha fazla dinlenmeye ihtiyacı vardı.

"Banyo iyi fikir," dedim, kollarımı Ronson'un omuzlarına daha sıkı doladım.

O da şakağımı okşayarak beni ödüllendirdi ve kanatlarını denizden kaldırarak su damlalarını silkeledi. Su sıçradığında güldüm ve o da çenemi ısırdı. Orası bile hassastı! Aynaya bakmak istedim.

Ronson'un kolları beni göğsüne sıkıca bastırdı ve vücudu yorgun morluklarıma bastırırken inlememi tuttum. Kanatları çırpıldıkça su, kalçalarımı, bacaklarımı, ayak parmaklarımı sürükleyerek geri çekiliyor gibiydi, ama bir sıçrama ile kurtulduk ve Ronson kayalık yamacı tırmanıp kuleye doğru koşarken nefesimi tuttum, ikimizin de çıplak olduğunu ve kalenin pencerelerinin önünden uçtuğumuzu düşünmemeye çalışarak. Sadece bir anlık bir görüntü olacaktık. Kimse bakmıyordu, elbette.

Pencere pervazına indiğimizde yüzüm yanıyordu, ama odaya girmenin ani şoku altında utanç duygum hızla yok oldu. Ronson pencereleri açmış, odaya hafif bir esinti girmesine izin vermişti, ama esinti sadece kokuyu taşıyor gibiydi.

Ve koku.

Bir an için ağzım açık kaldı, çalkantılı havada başım döndü, zengin tatlılık ve ince duman, sanki büyük ejderhalar için eski tapınakların içindeki tütsü gibi. Ronson'un mırılaması yoğunlaştı ve kalçalarımındaki elleri okşamaya başladı.

"Güzel, değil mi?" diye mırıldandı. Bu... baş döndürücüydü.

Gözlerim yaşardı ve Ronson beni uzaklaştırırken onun omzuna tutunmaya çalıştım. Kocaman küvet taze, buharlı suyla doluydu ve beni bekliyordu. Ronson başını eğdi ve alnında kırıışıklıklar belirdi, yanağımdan bir gözyaşı süzülürken.

"Bunu ben mi yaptım?" diye sordum, nefes alırken.

Yüzündeki ifade yumuşadı ve beni kendine çekti. Yüzümü göğsüne gömdüm ve çiftleşme döneminde oraya gömüldüğümü, nefesimi tuttuğumu ve cildini öptüğümü hatırladım. Dudaklarımı çekinerek kalbine bastırdım ve bu hareket kolay ve rahatlatıcıydı.

"Yaptın, omega," dedi Ronson, hafifçe eğilerek dudaklarını başımın tepesine bastırdı.

İç geçirdim ve onun beni küvete, suya indirmesine izin verdim. Alfa'nın omega'sı ona hizmet etmek içindi, tersi değil. Ama Ronson, cildimi dikkatlice süngerle ovarken, çiftleşme döneminde yaptığı kırmızı izleri ve mor çürükleri öperken itiraz etmedim. Gözlerimi kapattım ve köpüklü suyun saçımı yıkamasına izin verdim, parmakları saç tellerimi nazikçe okşuyordu. Su yorgun kaslarımı rahatlatırken, bana yedirdiği yiyecekleri almak için dudaklarımı araladım.

Beni yuvaya geri götürdüğünde, sadece tül gibi pamuklu perdeler ayaktaydı, yatak temiz çarşafarla örtülmüştü ama bizim kokularımızla kaplıydı. Yastıklara ve battaniyelere kayarak, alnıma öpücüğünü kabul ettim ve tekrar uykuya daldım.

İki gün sessizce dinlenip, yorucu çiftleşme dönemi ve kızgınlığımdan kurtulduktan sonra, Niall kararlı bir tavır sergiledi.

"Betaları sorular sormaya başladı." Niall'ın sesi uzaktan yankılandı. Ronson onun ya da başka birinin kapıya yaklaşmasına izin vermemişti. Yiyecek ve su için gerekli tüm gezileri kendisi yapıyordu.

"O zaman onlara gerçeği söyle," diye homurdandı Ronson, ama kolunu omuzlarımdan altından çekiyordu. "Alfa'ları, omega'larını çılgın bir hayvan gibi çiftleştiriyordu..."

"Ronson," diye tısladım, yüksek sesle okuduğum kitabı kaldırıp kızaran yanaklarımı örtmek için.

"...haftalarca ve durmaya da niyeti yoktu," diye bitirdi Ronson, bana sırtarak ve koyu renkli gözünü kırptı. "En azından hak ettiği dinlenmeden sonra."

Çığlık attım ve battaniyeyi üzerime çektim. Ben ateşten uyandığımdan beri, öpüşme ve nazik dokunuşlar dışında, oldukça iffetliydik. Ronson'ı onu yıkamama ikna etmişim ve benim kadar çok aşk ısırığı ve morlukları olmasa da, penisinin kızarık kızarıklığını gizlemek mümkün değildi. Ama iyileştiiğimizde, üreme içgüdülerinin acil çılgınlığı olmadan nasıl olacağını merak ediyordum.

"İster inan ister inanma, onlara öyle söyledim."

"Niall!" diye bağırdım ve battaniyeyi attım.

Ronson güldü ve pantolonunu kalçalarına çekti.

"Sadece onların bana inandığından emin değilim," dedi Niall.

Yutkundum ve yüzümü başka yöne çevirdim. Elbette ada halkı Ronson'ın benimle çiftleşmekten zevk alacağına inanmıyordu. Niall benim kırgınlık dönemine girdiğimi söyleseydi, bu tüm toplumun alay konusu olurdu. Garip, kokusuz, imkansız bir omega'nın kırgınlık dönemi mi? Gülünç ve saçma.

Ama bu gerçekten olmuştu, kendime hatırlattım. Toplum buna inansın ya da inanmasın, Ronson benden memnundu.

"Bana beş dakika ver," diye kardeşine seslendi Ronson.

Arkamı döndüm ve yüzümü ifadesiz hale getirmeye çalıştım, ama Ronson her zamanki gibi beni izliyordu, pantolonu yarı düğmeli ve göğsü çıplak bir şekilde yatağa doğru dolaşıyordu. Çok güzeldi, çok güçlüydü. Güneş ışığı altında bir anlığına bronz teninin altında koyu pullar parladı ve ben, o pulların çiftleşme döneminde nasıl ortaya çıktığını hatırladım, elmacık kemikleri ejderha dikenleri gibi keskinleşmiş, omuzları benim bacaklarımdan arasında zırh gibi dururken beni temizlemek için yalıyordu.

"Oyalanamazsın," dedim.

"İstersem oyalanabilirim," dedi Ronson, çenesini kaldırarak. Kaşlarım kalktı ve bakışları gizli bir yaramazlıkla parladı. Ejderha standartlarına göre hala gençti

ama o çocuksu yaramazlığını sert komutanın altında iyi saklıyordu. Ama benden değil.

"Bence Niall'ı kızdırmaktan hoşlanıyorsun. Senin için en iyisini istediğini biliyorsun," dedim, Ronson yatağa tırmanırken geriye yaslandım. Yastıklara düştüm ve Ronson üstümde kendini hazırladı.

Vücudum hala hafif ağrılar ve morluklarla zonkluyordu, ama o benim üstümdeyken bu anda titrek bir ilgi duyuyordum, kendimi davetkar bir şekilde açma isteği duyuyordum.

"Öyle. Daha da önemlisi, ada için en iyisini istiyor. Birazdan gideceğim. Ama önce..." Ronson üstüme eğildi ve ben nefesimi tuttum, gözlerim fal taşı gibi açıldı.

"Önce mi?"

"Omega'mın bana veda öpücüğü vermesini istiyorum."

Güldüm, ama çenemi kaldırdım. Ronson dudaklarıma ve iç uyluklarıma hafif bir merhem sürmüştü, bu merhem karıncalanma hissi veriyordu ama çok iyi geliyordu ve dudaklarımı ona açmak hiç acıtmadı. Yatak örtüsü göğüslerime kadar beni örtüyordu, Ronson ağırlığını üzerime verirken ince bir bariyer gibiydi, sürtünmüyordu, sadece bastırıyordu ve ben onun altında kıvranmaktan kendimi alamadım. Dili dudaklarımı izledi ve ben hevesle dudaklarımı ayırdım. Isınmadan beri böyle öpüşmemiştik ve birdenbire onun tadına aç olduğumu fark ettim.

Ağzımın içine mırıldandı, dili derinlere daldı ve ben iç çekerek emdim ve kendi dilimle cevap verdim. Niall'dan kazandığı her saniyeyi öpüşmeye ayırdı ve ben hiç gergin ya da utangaç değildim. Çılgınlık ve ateşli saatlerin sisli saatleri beni değiştirmişti. Bu adamı tanıyordum, nefesinin kesilmesini, vücudunun ağırlığını ve açlığının tadını biliyordum. Ağzımın içinde okşarken inledim, dizleri bacaklarımı sıkıştırırken sızlandım.

Ve yavaşça, aramızdaki hava yoğun, ağır bir tatlılıkla doldu. Ronson çekilirken inledi, tamamen üzerime düştü, yüzünü boğazıma gömdü.

Parfümüm. O benim parfümümü istemişti. Yuva'dan ayrılmadan önce kendini onunla giydiriyordu. Kendi rahatı için mi? Yoksa betalar için mi?

Yüzümü ipeksi saçlarına gömdüm, amaçsızca öpüştüm ve ellerimle ensesini okşadım.

"Terzi bugün geliyor," dedi Ronson, üstümünden kalkmadan, boğuk bir sesle.

"Bunu ne zaman hallettiniz?" diye sordum. Beni yatak olarak kullanırken nefes almam zordu, ama umurumda değildi.

"Sen uyanmadan önce Beatrice'e söyledim."

"Benim için bir şey hazırlamaları haftalar sürer. Ve bu arada, sen yok ettiğin için giyecek neredeyse hiçbir şeyim yok..."

"Haklısın. Pişman değilim."

"—iç çamaşırlarım." "İyi ki kurtuldum."

Haydut benim kahkahamı hak etmiyordu ama dayanamadım ve Ronson, nabzımın atışına karşı burnunu sürterek mırıldandı.

"Zamanın doluyor," diye mırıldandım.

Homurdandı ama benden uzaklaştı, yatak kenarında oturarak durdu ve sakallı çenesini eliyle ovuşturdu. "Sanırım akşam yemeği için tıraş olacağım."

Somurtmamaya çalıştım. Ronson'ın sakalını seviyordum. Evet, biraz kaşındırıyordu ama... "Ve tatlı olarak," dedi, karanlık bir açlıkla kucağıma bakarak.

Nefesim kesildi, parfümüm yayıldı ve Ronson sırtarak yuvadan ayrıldı.

"Şey, kesinlikle şekil değişikliğinin gerekli olduğunu görüyorum," dedi Bayan Priscilla Pettyfer, ölçü bandını belime dolarken.

Yüzüm kızardı ama aynada bizim resmimizi görmemek için çenemi dik tuttum. Mükemmel derecede temiz floklu muslin giysisi ve cilalı deri çizmeleriyle Bayan Pettyfer, yürüyüşü ve ölçü bandını otoriter bir şekilde çıtlatan narin ve minik bir kadındı, ama ejderhalar arasında bir insan gibi nazik ve ağırbaşlı bir ses tonuyla konuşuyordu.

Ve ben, eski ve yıpranmış bir gecelikle, cildim izlerle ve kızarıklıklarla dolu, gözlerimin altında hala koyu halkalarla ve genellikle sıkıcı düz saçlarım, aceleyle yaptığım örgüden kaçmaya çalışıyordu. Denize bu kadar yakın olmak, saçlarımı asi dalgalar halinde bir haleye dönüştürmüş gibiydi. Ben tam olarak bu insanın tam tersiydim ve oturduğum yastıklı taburede yerinde sallanıyordum.

"Beliniz oldukça ince. Onu kumaşlarla örtmek yazık olur," dedi Bayan Pettyfer, neredeyse kendi kendine.

bu sözlerin ne anlama geldiğini anlamam biraz zaman aldı: bir iltifat.

"İnce mi?" diye tekrarlardım, aynaya bakarak kahverengi deri şeridin siyah çizgilerle belimi saran kısmını gördüm.

"Bir asır önce kum saati vücut çok moda idi," dedi tarzisi, deri kayışı çekip bir ucunu belime tutarken diğer ucunu yere bırakarak.

Kum saati. Tombul değil. Annemin dudaklarından ya da Adelaide gibi birinden duyduğum diğer tüm aşağılayıcı sözler değil.

"O kadar... küçük değil," dedim, ellerimi çekinerek karnıma götürdüm. Yumuşak etler, rutin içinde yok olmamıştı.

"İçeri doğru çekiliyor," dedi Bayan Pettyfer, bileklerimi tutup ellerimi iki yana çekerek, geniş kalçalarımın önündeki belimin kıvrımına yerleştirdi. "Günümüzde elbiseler, kadınların uzun ve düz bir silueti yaratacak şekilde kesiliyor, ama ben her zaman en iyi elbisenin, içindeki kadını yeniden şekillendirmek yerine, onu güzelleştireceğine inanmışımdır. Öncelikle belinizin çizgisi alçaltılmalı. Ama bence elbisenin altından başlamalıyız." Bir adım geri çekildi ve beni baştan aşağı iki kez süzdü, sonra keskin bakışlarını bana çevirdi. "Küstahlığımı bağışlayın, Omega Cadogan, ama göğüslerinizi kaldırır mısınız?"

Kızardığımı görmezden gelerek ellerimi göğsüme götürdüm, göğüslerimi kaldırdım ve Ronson'un bu durum hakkında ne diyeceğini düşünmemeye çalıştım.

"Evet. Anlıyorum. Destek lazım, kısıtlama değil." Bayan Pettyfer ölçüm bandını salladı ve omuzlarını dikleştirdi. "Lütfen o pozisyonu koruyun. Birkaç ölçüm daha yapmamız gerekiyor."

Yirmi İkinci Bölüm

RONSON

"Zaten yeterince uygun omega yok ki..." "Bir erkek daha fazlasını sağlayabilirse..."

"Alfa, onların adadan kaçıp kim bilir nereye gittiklerini bilmeselerdi, daha fazla olurdu."

"—ve yenilerini talep etmek ve eskilerini de korumak mı istiyorsun?"

"Bana iyi hizmet eden ve bir oğlu olan bir kadını, artık ikinci bir çocuk doğurma ihtimali düşük diye onu terk etmek pek de *centilmen* bir davranış sayılmaz, değil mi? Ve benim mal varlığım..."

"Bence yeterince dinledik," diye Niall bana fısıldadı.

Koltuğumda kıpırdanarak Lord Cambeth'in masasının etrafında toplanan beyefendilere öfkeyle baktım ve görmezden gelmeye çalıştığım saçma sapan konuşmanın sonunu duydum. Kafamda çok daha hoş anılar olduğu için bu şaşırtıcı derecede kolay olmuştu.

"Cambeth, *otur*," dedim, alfa gücümün tüm ağırlığıyla.

Konuşma aniden kesildi, Lord Cambeth isteği dışında da olsa emre uyduğunda, taş zeminde ahşap sandalye ayaklarının çıkardığı gıcırtılı ses kulaklarımı tırmaladı.

"Lordum," diye denedi.

"Lady Cambeth size bir oğul verdi, dediğiniz gibi. Eğer az önce pencerenin önünden mükemmel atınızla koşarak geçen çocuksa, güzel ve sağlıklı bir varis."

Lord Cambeth'in göğsü kabardı. "O korkutucu bir binici. Çok güçlü bir delikanlı." "Ve sanırım bir de kızınız var," dedim.

Lord Cambeth hafifçe sırtarak başını salladı. "Çok güzel bir kız."

Lord Cambeth'in daha önce bir omega ile birlikte olduğunu hatırlıyorum, ama mirasçı ya da çocukları olmamıştı ve kadın birkaç on yıl önce bir kış hastalanmış ve vefat etmişti. Koşullar sadece biraz

gizemliydi ve davayı araştırmak için görevlendirdiğim dedektif, lordun suçlu olduğunu kanıtlayacak hiçbir şey bulamamıştı.

"Siz kutsanmışsınız," diye devam ettim, adama başımı sallayarak gururunu okşadım. "Omega'nızı sırf artık doğurganlık çağını geçti diye bir kenara atmanızın pek centilmence olmayacağı konusunda haklısınız."

Lord Cambeth'in gözleri zaferle parladı. Aptal, saçma argümanının galip geldiğini sanıyordu.

"Onu, sizin için kurduğu evde, sizin için hazırladığı yatakta yerinden etmek kadar saçma olur; anahtarları yeni bir kadına teslim etmek, o ise pozisyonunun gasp edilmesini izlemek zorunda kalmak," diye devam ettim, ellerimi masanın üzerinde birleştirerek. "Çok şey istiyorsunuz, isteğiniz reddedildi. Ailenizin serveti var. Omega'nızın size bahşettiği şey için minnettar olun."

Oda sessizliğe büründü ve Niall'ın kaldırdığı kaşları ve aşağıya doğru bakan gözlerinden, yaşlı beta'ya karşı belki de çok sert konuştuğumu anladım. Ama onun isteği saçmalıktı. İkinci bir omega talep etmek ve evinde ikisini birden tutmak mı? Yeni birini yatağına alıp çocuk yapmak, yaşlı olanı, ejderha çocuklarının *annesini* ise bir kenara atmak mı?

"O zaman ben de şunu talep ediyorum..."

"Bana Lady Cambeth ile olan sözleşmeyi feshetme hakkı talep *etme*," diye bağırdım, koltuğumdan kalkarak. "Varisin var. Malikanen güvende. *Minnettar* ol," diye yumuşak bir sesle hırıldadım.

Çok sert, diye uyardı Niall'ın sesi kafamın içinde. Ama artık çok geçti. Belki de bu betalara dişlerimi göstermeye başlamanın zamanı gelmişti. Onlara karşı çok çekingen mi davranmıştım, babam gibi olmadığımı kanıtlamaya çalışarak, sorularına mantıkla ve pazarlıkla yaklaşarak? Ben alfa'ydım. Onlara emir verebilecekken, bu adamları *ikna etmeme* gerek yoktu.

Gözlerimi kısarak odanın içindekilere baktım. "Seçim töreni kafanızı karıştırmış beyler. Omega'larınızın bir *hak* olduğunu düşünüyorsunuz. Oysa onlar bizim *ayrıcalığımız*."

Betaları masanın etrafında sinirli bir şekilde hareket ediyorlardı, bazıları şoktan ağzı açık kalmış, diğerleri ise birbirlerine "*Gördün mü, o bize karşı*" der gibi bakıyorlardı. Aslında, ben o adamlara karşıydım. Nazik davranıyor, rüşvet vermeye çalışıyor ve düşmanları dost yapmaya çalışıyordum. Bu, hak etmedikleri yerlerde taviz vermem gerektiği anlamına geliyordu.

"Onlar *senin* hakkın, alfa, değil mi?" Gideon Millward masanın diğer ucundan seslendi.

Kahretsin. Dudaklarımı ıslattım ve Niall'ın gözlerinden kaçınarak sadece Gideon'un bakışlarına karşılık verdim. "Seçim yasasına göre, evet, bir omega benim hakkım. Ama beyler, hatırlayacağınız gibi, bu hakkımdan uzun yıllar boyunca kaçındım." Yarım ağızlı kahkahalar, kaldırdığım kaşlarıma cevap verdi. "Omega Cadogan'a kadar."

Ve içimden birinizin bana onu gerçekten istediğini söylemeye cesaret edebilir mi diye düşündüm ve kendime şu cevabı verdim: Mairwen onlar için boşa giderdi.

Sandalyeye yaslandım, omuzlarım titriyor ve kanatlarım huzursuzca kıpırdanıyordu. Mairwen'i düşünmek, yuvamıza geri dönmeyi ne kadar çok istediğimi hatırlattı bana. Tercihen onu altımda tutmuş, yalvaran ve nefes nefese kalmış halde.

"Efendim, mantıklı olun. Bugün her fırsatta bizi reddettiniz," dedi Redmond Palmer, yüzünde gergin bir neşeli gülümseme yapmaya çalışarak. "Siz bizim alfamızsınız. Adanın çıkarlarına hizmet etmeniz gerekiyor. Sunduğumuz çıkarlar..."

Elimi kaldırdım ve adamın sözleri dilinde dondu, gözlerinin köşeleri benim sözümü kesmemden dolayı seğirdi. "*Adanın* çıkarları. Bunlar, kâr elde etmek veya genç kadınları yatak odalarına çekmek isteyen beta beylerin çıkarları değildir."

"Lord Cadogan!"

"Bay Buchanan, madeniniz şimdiye kadar üç kez can aldı. Kârı tamamen tükendi, efendim. Size yeniden açmak için kredi verip, daha fazla insan işçi göndermek için izin vermek aptallık olur..."

"Onlar çalışmak istiyor!"

"—başka bir ince kalay damarı bulma umuduyla mezarlarına göndermek için," dedim. "İşsiz erkeklerin ada için istediğimiz bir şey *olmadığını* kabul ediyorum, ama babasız aileler de daha iyi hizmet edemez. Çabalarımızı başka yöne yönlendirmeliyiz. Alfa DeRoche denizlerini bize elli mil daha açtı."

"Beni *balıkçı* yapmaya çalışıyorsunuz," diye tükürdü Bay Buchanan. Lionel Buchanan gençti ve bir zamanlar zengin bir maden imparatorluğunun tek oğluydu, ona kalan tek miras ve onun doğumu çok öncesinde serveti tükenmiş olan bir miras. Çok yakışıklıydı ama tamamen parasız kalmanın eşiğindeydi ve henüz hiçbir omega'yı kendi tarafına çekememişti.

Derin bir nefes aldım, ciğerlerimde ateş dönüyordu, pençelerim koltuğun kollarına gömüldü ve Buchanan hafifçe soldu.

"Fikrini değiştirirsen, küçük bir balıkçı teknesi filosu kurman için uygun bir hesap açılır."

"Peki ya yeni maden?" diye sordu Redmond Palmer, gözleri parıldayarak, sanki benim reddetmemi *sabırsızlıkla* bekliyormuş gibi.

"Başarılı olacağına dair hiçbir kanıt yok ve kesinlikle güvenli de değil. Onaylanmış araştırmalara ihtiyacın var, Palmer. Hepinizin ısrarla kazdırdığınız su çukurlarına ada gömülürse, bu hiçbirimize fayda sağlamaz."

Palmer dudaklarını büzdü, ama geriye yaslandı.

"Ödeme yapan kiracıları evlerinden çıkarmak için hiçbir neden yok," diye devam ettim, avlanma alanını genişletmek için bir dizi insan çifti evlerinden çıkarmak isteyen başka bir beta'ya el sallayarak. "Ve zaten bir omega'nız var, Lord Cambeth, hayır, başka bir tane alamazsınız. Beyler, benim iznimi almak istiyorsanız, bana daha iyi nedenler getirmenizi öneririm."

Masada homurtular yükseldi, birkaç beta cesaretini toplayıp küfürlü sözler mırıldandı. Cesaretimi topladım ve Niall'a baktım. O zaten bana bakıyordu, yüzü *neredeyse* ifadesizdi. Ama onu hayatım boyunca tanıyordum ve gözlerinde bir parça mizah, ağzının köşesinde hafif bir seğirme vardı. İyi. Niall benim kararımdan gerçekten kızmış olsaydı, yanlış yaptığımı düşünseydi, gülümsemenin izi bile olmazdı. Sandalyelerimizi aynı anda geri çektik ve ben hemen kaleye dönmeden önce köye uçmanın yararlarını tartışmaya başladım. Bir kitapçıya uğrayıp, kütüphanede olmayan Mairwen için bir şeyler bulabilir miyim diye bakabilirdim. Ama yine de... kütüphanede *henüz* okumadığı pek çok kitap vardı ve o orada bekliyordu...

"Alpha Cadogan, çıkarken bir dakikan varsa, konuşabilir miyiz?"

Durdum ve kafamdaki kızıl saçlar ve pembe tenli kız görüntüsü kayboldu. Gideon Millward odanın kenarında duruyordu, sanki tek kelime etmemiş gibi, kalabalığın içindeki ve çıkan beyefendilere bakıyordu. İlginç. Niall'a baktım, o da başını salladı ve bekledi.

"Lord Posy ile konuş. Ona ve karısına kaleye davetiyeni gönder..." Mairwen bugün sadece terzisini görecekti ve nedense diğer ejderhaların, hatta ailesinin bile onu eski elbiseleriyle görmesini istemiyordum. Artık o benimdi. "On gün sonra."

Niall benden ayrıldı, betaların arasından geçerek Mairwen'in babasını yakaladı, ben de Millward'a başımı eğdim ve çıkışa doğru yoluma devam ettim.

"Şimdiden uyarıyorum, o masada olduğumdan daha fazla, özel olarak saçma bir şeye evet deme ihtimalim yok." Birlikte yürümek zorunda kalacaktık

ve bu da kaleye, Mairwen'e dönüşümü yavaşlatacaktı. En azından geç kalmamıştık.

"Ve kesinlikle benim kadar az etkiye sahip bir beta'ya da hayır," diye cevapladı Gideon.

Lord Cambeth'in malikanesinin dışına çıktığımızda omzumun üzerinden ona bir bakış attım, ama o rahat görünüyordu, sözlerinin doğruluğundan rahatsız olmamış gibiydi. Cevap olarak homurdandım ve dudakları kıvrıldı.

"Ne olursa olsun, bu isteğin saçma olduğunu düşünmüyorum, ama beni düzeltmek istersen seve seve dinlerim," diye ekledi. "Seni hiç düzgün bir şekilde tebrik etmedim."

Adımlarım yavaşladı. Bazı betalar çoktan arabalara binmeye başlamıştı. Birçoğu Cambeth'in salonunda dolaşmaya devam ediyordu, şüphesiz benim adımları kötü bir şekilde anıyorlardı.

"Omega'nı seçtiğin için," dedi Gideon, benimle aynı hızda yürümeye başlayarak Cambeth malikanesinin kapılarına doğru ilerlerken.

"Ah. Çok azı yaptı," diye mırıldandım, ama dudaklarım gülümsedi. "Ama Mairwen'de bulduğum servetimi düşününce, alınmamaya meyilliyim."

Millward bana soru dolu gözlerle baktı. Diğerleri gibi benim de Mairwen'i seçtiğim için deli olduğumu mu düşünüyordu?

"Bu onun parfümü, değil mi?" dedi, sesinde bariz bir merak vardı.

Durup, uyarıcı bir şekilde adama burnumun ucuyla baktım. "Seni dinlemeye hazırım Millward, ama başka bir yol izlemeni öneririm."

"Alınmak istemem, ama hiçbir zaman böyle bir işaret yoktu..." "Çok cesursun."

Gideon güldü. "Sana karşı dürüst davranıyorum, alfa. Sen bu tür şeyleri takdir eden birine benziyorsun."

"Omega'ya sahip olacak kadar şanslı olan herhangi bir ejderha, onun parfümünü cildinde taşıır, değil mi?"

"Eğer amacın ejderhalara senin seçiminden şüphe etmemizin yanlış olduğunu kanıtlamaksa, Omega Cadogan'ı tanıtmak daha etkili olur. Şimdi ise sadece sahte parfüm kullandığını düşünecekler," dedi Gideon, omuzlarını silkiyor ve ileri doğru yürümeye başlıyordu.

Kısa bir süre onun sırtına bakakaldım. Bu beta ne *cesur*. Bana... Niall'ı hatırlattı. Kahretsin. Bu, ondan *hoşlandığım anlamına* geliyordu. "Bana söylemek istediğin şey bu muydu?"

Gideon durakladı ve ben ona yetişmek için hızla yürüdüm. "Ejderhaların tek konuştuğu şey bu, efendim. Ama haklısınız, size zamanınızı ayırmanızı isteme nedenim bu değil. Skybern'in kuzeyinde büyümüş, şu anda çiftçi olarak çalışan bir adam tanıyorum. Babası inci çiftçisiydi ve o da gençken bu işi öğrendi. Hâlâ bu işi yapıyor, ama küçük ölçekte."

Sessiz kaldım, gözlerim tüm bunlar bittiğinde Mairwen'in beni beklediğini umduğum kalenin yüksek kulesine takılı kalmıştı. Ben sessiz kaldıkça, Gideon Millward yürüyüşümüz sırasında daha da huzursuzlanıyor, bana dönüp bekliyor, sonra tekrar arkasını dönüyordu.

"Bu teklifi masaya yatırmam gerektiğini mi düşünüyorsun?" diye homurdandı. "Bu tür şeyler böyle yürür." Merak ediyordum, ama Mairwen'in parfümü hakkında bu kadar küstah davrandıktan sonra ona bunu söylemek istememiştim.

"Aynı şekilde, Gamesby veya Palmer gibi biri, ben sizi sermayeyi ödünç vermesi için ikna etmeden önce bu adamın uzmanlığını benden satın alabilirdi. Bu hızlı bir yatırım getirisi değil, lordum."

"Sanırım öyle. Ne kadar sürer?"

"Doğru yapmak istersem, ilk hasattan en az bir buçuk yıl önce. Tercihen daha uzun. Ama o noktadan sonra kâr elde etmek kolaydır."

Başımı salladım. Damian Worthington'ın birkaç inci çiftliğinin hisselerine sahip olduğunu bilmek için piyasayı yeterince tanıyordum. Bu yatırım onu zengin etmişti ve servetiyle beta'ları üzerinde nüfuzunu sağlamlaştırmıştı.

"Bana ne kadar teklif ediyorsun?" diye sordum, bakışlarımı kaleden ayırmadan.

"Yüzde beş," diye cevapladı Gideon.

Gülerek, "Yüzde beş çok düşük," dedim.

"Yüzde beş ve bana bir ortak seçebilirsin. Başka bir beta beyefendi. Şöyle biri..."

Durdum. Gideon ve ben başkalarından uzaktaydık. Onun evi ters yöndeydi, ama o beni kaleye doğru takip ediyordu. Ona döndüm ve sözünü bitirmesini bekledim.

"Minnettar," dedi sonunda, omuz silkerek. "Minnettarlığı, diğer etkilerden uzak durmasını sağlayacak biri."

Bugün masadaki yüzleri hatırladım. Gideon Millward bana bunu teklif etmekle akıllılık etti. Yüzde beşlik hisseye *ihtiyacım* yoktu.

İnci çiftliğinin meyvesini verene kadar yatırımlarını korumak için beni hayatta tutmak isteyen müttefiklere ihtiyacım vardı.

"Buchanan'la çalışmaya dayanabilir misin?" diye sordum. Niall, Francesca'yı reddettikten sonra Gideon'un Buchanan'ın evine gittiğini görmüştü, ama ben bu iki adamın yüz yüze konuşmalarını hiç görmemiştim. Aralarında *özel* bir şey vardı ve bunun Gideon'un kararını nasıl etkileyeceğini merak ediyordum.

Biraz soldu, bana ihtiyatla baktı, ama ben kendimi ifade etmekte hiç iyi olmadım ve böyle anlarda anlaşılmaz ve gizemli olmak bana yakışıyordu.

"O en kötüsü değil, sadece çaresiz," dedi Gideon, gözlerime bakarak. "Ona bir servet ver, sadakatini geri kazan. Başlamak için çok fazla şeye ihtiyacımız yok. Sadece birkaç adam."

"Sayıları kaleye getir. Bugün değil," dedim, yüzündeki keskin zafer parıltısını yakalayıp. Öğle yemeğinden sonraydı, işimi bitirdiğimi ilan etmek için erken bir saatti, ama...

Gideon sadece eğildi. "Evet, Alfa Cadogan. Teşekkür ederim."

Kanatlarımı açtım ve başka bir şey söylemeden havaya sıçradım.

Yirmi Üçüncü Bölüm

MAIRWEN

Seks oldukça harikaydı.

Kalçalarımı salladım, ayrılmış perdelerden sızan serin hava sırtımda ve göğüslerimin arasında biriken teri okşayarak titrememe neden oldu. Altımda, Bleake Isle'ın Alfa'sı inleyip kıvrıldı, vücudu yukarı doğru sıçradı, bana yalvarırcasına.

Gülümsedim ve Ronson homurdandı.

"Bana işkence etmeyi seviyorsun," dedi boğuk bir sesle, bir dirseğiyle kendini destekleyip serbest eliyle göğsüme uzandı. Ben kaskatı kesildim, ama o nazikti, başparmağıyla meme ucumu okşadı, ta ki onun dokunuşuyla sertleşene kadar.

"Sanırım bu kelimenin anlamını bilmiyorsunuz, lordum," dedim, öne eğilip göğsümü ağzına sürtünerek. Koyu renkli gözleri bana bakarken dili dışarı çıktı ve nefesim boğazımda takıldı.

"Karşılığında sana yaşatacaklarımı tam olarak düşünmediğini sanmıyorum." Ronson'un gülümsemesi keskin ama elleri beni kendine doğru çekerken sırtımı nazikçe okşuyordu. Dudakları meme ucumu kapladığında gözlerimiz kapandı. İnledim ve onun uzunluğuna, içime mükemmel şekilde uyan o uzunluğa bindim ve birkaç dakika boyunca birbirimize sarıldık, hareket halinde bir uyum, kalp atışlarımızın eşleşen ritmi.

Sıcaklık içimde patladığında, kısmen zevkten, kısmen de kederden çılgılık attım. Ronson homurdandı, oturup beni kendine çekti, boğazımı ve omuzlarımı öpücüklerle kapladı. Düğümü bana doğru itti ve ben nefesimi tuttum, ulaştığım zirveden yarı yarıya düşmüş, tekrar uçmaya hazırdım. Ronson'un sesi derime gömüldü, ben kalçalarımı aşağı doğru ittim ve düğümünü kabul ettim. Omzumdaki dişlerinin sıkı tutuşu, birleşmede içimi kaplayan bulanık coşkunun sert kenarıydı ve parmaklarım saçlarına uçtu, sertçe sıkarak ısırığını uzak tuttu.

"Ronson!"

Omzuma hırladı, parmakları sırtıma gömüldü ve bir an için - ve onu geri tuttuğum bir düzine anın hatırası - onun kısıtlamaya karşı koyacağını, arzuladığını alacağını düşündüm. Ona izin verirdim. Ona bunu söylememiştim; çiftleşme dönemindeki bazı olayları gerçekten tartışmamıştık - ikimiz de aynı anda tamamen aklı başında değildik - ama o beni ısırduğunda içimi garip bir heyecan kapladı, imkansız bir neşe.

Yavaşça, onun düğümünün yavaş nabzı ve bizim boşalmamızla içimde zevk kaynarken, Ronson'un çenesi gevşedi. Dili dişlerinin kenarlarını yaladı, deniz dalgalarında parıldayan güneş ışığı gibi ışıltılı bir sıcaklık içimi kapladı. Parmaklarım saçlarını okşadı ve Ronson ve ben ikimiz de iç geçirdik.

"Affet beni," diye fısıldadı, ısırıklarından hala iyileşmemiş morlukları öperken. "Siktir, Mairwen, ben..."

"Önemli değil," diye yatıştırdım, kucağında sallanarak. Elleri kalçalarımı kavradı, beni sabit tuttu ve başını sallayarak avuçlarımın içine geri düştü.

O benim, diye fısıldadı içimden bir ses.

"Neim var bilmiyorum. Gidiyorum... Sanki bir tür delilik beni ele geçiriyor," diye mırıldandı.

Anlamak zordu, gözleri çok karanlıktı, ama bakışlarında beni çiftleşme dönemini hatırlatan bir tür sis vardı. Elimi saçlarında gezdirdim ve gözleri yavaşça kırıştı.

"Gerçekten beni ısırmak mı istiyorsun?" diye sordum. O kadar çok kez bu kadar yaklaşmıştı ki, ama o zaman çiftleşme dönemiymi ve şimdi geçti, değil mi?

Ancak betalarla görüşmesinden döndüğünde, hırlayarak beni yuvaya itti ve içime girmek için aceleyle cüppemi neredeyse yırtıyordu. Ben de ondan daha az acil değildim, pantolonunu tırmalıyor, ikimiz de tamamen soyunmadan onu içime çekmek için kalçalarımı yukarı kaldırıyordum.

Artık geç olmuştu, dışarısı kararmıştı. Yuva'dan çıkmamıştık.

"Sana zarar vermek istemiyorum," dedi Ronson, yavaşça geri çekilerek bizi yan yatırdı. Hâlâ içimde sıkıca bağlıydı, ama fazla hareket etmediği için sadece hoş bir ışıltı hissi, sıcak bir birleşmeydi.

"Ama..." diye sordum.

O içini çekti ve bir elini kalamdan çekip gözlerini kapattı. "Bu... Mairwen, biliyorum..."

"Ronson, şu anda odadan çığlık atarak kaçacak durumda değilim, sadece..."

"Evet. Seni ısırmak istiyorum. Ben... Ben... Ben hiç... Ne olduğunu bilmiyorum, ama..."

Uzanarak Ronson'un elini ittim, ağzını kendi ağzımla kapattım ve sakinleşene kadar onu öperek onunla birlikte nefes aldım.

"Bu garip," diye itiraf ettim ve o irkildi. "Senin beni ısırmana *izin verme* dürtüsünden daha garip değil."

O kaskatı kesildi, sonra kolları beni sardı, göğsü benim göğsüme sürtündü, vücudu bana daha da yaklaştı. Ben güldüm ve avucumu göğsüne bastırdım.

"Ronson, dur. Beni ısırmayacaksın."

"Sadece birazcık ısırırım," diye alay etti, bana daha da yaklaşarak, ani bir zevk dalgasıyla dikkatimi dağıttı.

Ben homurdandım ve onunla boğuştum, ama bu ikimizin de hareket etmeyi bırakmasını sağlamaya pek yaramadı. "Bunun *sonuçları* olabileceği hiç aklına gelmedi mi, seni çılgın canavar?"

Gözlerini kırıpıştırdı, beni sırt üstü yatırdı ve bacaklarımın arasına rahatça yerleşti. "Sonuçları mı?" diye tekrarladı, kaşlarını çatarak.

Omuzlarını okşadım. "Bu... mantıklı bir dürtü değil, değil mi? Beni ısırma dürtüsü?"

Son denemesiyle tazelenen omzumdaki izi yarı açlık, yarı endişeyle izledi. "Hayır, değil. Sanki... Normalde ejderhamdan ayrı hissetmem, ama bu onun dürtüsü. Seni her şekilde yutmak için duyduğu canavarca arzudan daha fazlası olabilir mi sence?" Dudakları kıvrıldı ve başını eğerek sırayla dudaklarımı, çenemi ve burnumun ucunu öptü.

"Bence bu biraz araştırılmayı hak ediyor."

"Ahhh, anlıyorum. Bu, ktphaneme geri dnmen için bir bahane," dedi Ronson mırıldanarak.

"Bugün ziyaret etmeden önce beni yakaladın. Ve haftalar oldu, biliyorsun," dedim, gülümsememi zor tutarak.

Bu çok hoştu. Bu alaycı tavır. Beni *seven*, öpen ve görünüşe göre beni o kadar çok arzulayan ki, beni ısırmak isteyen bu adam. Belki de

bu kadar gurur verici olmamalıydı. Belki de Ronson, benim omega olduğum kadar yanlış bir alfa idi.

Şimdilik, umurumda değildi.

"Nası oldu da bunları bu kadar çabuk bitirebildi? Sadece birkaç gün oldu!"

"Sen alfanın omega'sısın. Eminim seni memnun etmek için can atıyordur," dedi Ronson, birlikte keyifle banyo yaptığımız küvetten kalkarak, havluyu beline doladı ve bana doğru yaklaştı. "Hadi, görelim bakalım."

Elim, kurutulmuş lavanta serpilmiş ve bir dal biberiye ile bağlanmış narin kağıt mendilin üzerinde durdu. Yüzümü kaldırdım ve alfa'ma bakarak gözlerimi kısarak baktım. "Benim için ne yapmış olursa olsun, yırtma, kesme, parçalama..."

Ronson kahkahayı bastı ve bir an için küçük giysi teslimatını unuttum — Bayan Pettyfer'ın benim için ayarladığı siparişin sadece bir kısmıydı — ya da Ronson'ın gülümsemesinden başka hiçbir şeyi.

"Eğer işini düzgün yapmışsa, katılıyorum, ama eğer senin... işkence etmek için tasarlanmış başka bir dar kemikli korse bulursak..."

"Saçmalıyorsun," dedim, öfkeyle nefes alıp kağıdı kenara iterek. Gördüğüm şeye dudaklarımı büktüm.

"Bana kemik gibi görünüyor," diye mırıldandı Ronson.

İç geçirdim ve kafamı yana eğerek kutudan aleti çıkardım. Korseye benziyordu. "Hoş bir şekil elde etmek için yapının gerekli olduğunu kabullenmen gerekebilir." Ronson homurdandı ve ben gözlerimi devirdim, arkamda olduğu için minnettardım.

Bu tipik bir korse değildi, en azından bu kadar doğruydı. Parmaklarımla kemik olduğunu düşündüğüm şeyi çimdikledim ve içinde sert bir çubuk yerine, destek sağlayacak kadar kalın ama esnek bir şey olduğunu gördüm. Hafifçe kavisli ama esas olarak silindirik bir şekle sahip olmak yerine, korseye sadece... kup olarak adlandırılabilen bir şey de eklenmişti. Oldukça müstehcen boyutlarda. Kısmen dantelden yapılmış. Göğüslerim için.

"Sanırım denesem iyi olacak," diye mırıldandım, ayağa kalkarken yüzümün beklenmedik bir şekilde ısındığını hissettim. Ronson'un giysilerimi yırtması bir şeydi

kıyafetlerimi yırtması bir şeydi, ama iç çamaşırlarımı giyerken beni izlemesi tamamen daha samimi bir şey gibi görünüyordu. "Bir hizmetçi çağırayım."

Bronzlaşmış bir el, parmaklarımdan keten ve danteli aldı. "Saçma. Sanırım ben yardım edebilirim."

"Lordum, bu..."

"Kibarlık yapma omega, yoksa bu dantelleri seni bağlamak için kullanmak zorunda kalacağım ve senin vücudunun ne kadar çekici olduğunu benden daha iyi bilen kimse olmadığını hatırlatmak zorunda kalacağım."

Ağzım kurudu ve kirpiklerimin arasından Ronson'a öfkeyle baktım. "Soyun," diye ikna etti, gözlerinin köşeleri kırışarak.

Zaten sadece bornoz giyiyordum, çünkü hizmetçi paketi teslim etmek için kapıyı çaldığında banyodan çıkmıştım. Çiftleşme döneminden bu yana neredeyse bir hafta geçmişti, ama Ronson hala odaya başka kimsenin girmesine izin vermiyordu, ancak artık kale personelinin kapıya yaklaşmasına izin veriyordu.

İç geçirdim ve bornozumu çözüp omuzlarımdan sıyırdım. Ronson'un gölgesi, duvardaki mumların ışığıyla arkadan aydınlatılarak zeminde üç yöne uzanıyordu. İpek bornoz yere düştüğünde omuzlarımdan sert bir mırıldanma geldi ve kendimi gülümsemekten alıkoymaya çalıştım. Niyeti bu olsun ya da olmasın, Ronson ilgisinden hiç şüphe duymama izin vermiyordu.

"Dikkatin dağılmasın, alfa," diye alay ettim, sesimdeki hafif boğuk tınıya şaşıarak.

Ronson homurdandı ve boğazını temizledi. "Kollarını kaldır, omega."

Titredim ama itaat ettim ve Ronson, yeni korseyi incelerken kumaşın hışırtısıyla yaklaştı ve sonra onu vücuduma gerdi.

"Bu arada, ben aynı fikirde değilim," diye mırıldandı, ben de göğsüme göre cihazın şeklini ayarlarken, kupaların dantellerinin meme uçlarımdan üzerine uzandığını ve raf gibi kupaların göğüslerimi yukarı kaldırdığını fark edince zorlukla yutkundum.

"Katılmıyorum mu?" diye sordum dalgın bir şekilde. Dantel, hassas uçlarıma skandal bir his veriyordu ve Ronson'un bunu fark ettiğinde vereceği tepkiyi şimdiden tahmin ediyordum.

"Vücudunun güzelliği için hiçbir şey yapmana gerek yok. Seni en çok o bornozun içinde seviyorum," dedi yumuşak ve sert bir sesle, bir an sonra da ekledi, "Tabii çıplak olman hariç."

Korsenin bağları sıkılaştırıldı ve o, bir eliyle belimi kavrayarak mırıldandı. Korsenin kıvrımı daha çok derin bir V şeklindeydi ve

Bu, modaaya uygun ince bir eğim değildi, ama rahattı ve Bayan Pettyfer'in belim hakkındaki görüşünü doğruluyordu.

"Bağcıklar," dedim, omzumun üzerinden bakarak, ama Ronson'un arkama ateşli bir bakış attığını gördüm.

"Bağlanmana gerek yok, Mairwen," diye homurdandı.

"Bu korse bağciksız ve yukarıda kalması gerekiyor, lordum. Lütfen, nasıl görünmesi gerektiğini görmek istiyorum."

O homurdandı ama bağcıkları bağlamanın zahmetli sürecine başladı.

"Daha sıkı," dedim.

"Hayır."

"Ronson," diye homurdandım, gözlerimi devirdim ve ellerimi arkaya uzatarak kendim bağlamaya başladım. "Beni sıkılmıyor ve çok gevşek olursa s rt necek."

O ellerimi itti. "Tamam, tamam. Bunun ne anlamı var anlamıyorum. Elbiselerin sana tam oturuyorsa, buna ne gerek var?" Ama nazikçe çekerek korse rahatça oturdu. Cildime böyle temas etmesi garipti; önce geceliğimi giymeliydim, ama onu uzun süre giymeyi planlamıyordum. Ancak şimdi, bu korseyi ve *sadece* bu korseyi giydiğimi fark ettim, cinsel organım hala odanın sıcaklığına maruz kalıyordu, Ronson'un kalçalarına sarılmış havlu ara sıra popoma sürtünüyordu.

"Bu iyi," dedim, biraz dönerek ve Bayan Pettyfer'in yeni korsesine uyguladığı sihirli dokunuşun bana rahat bir hareket alanı sağladığını fark ettim. Aşağıya baktım ve burnumun altındaki göğüslerimin yüksekliği karşısında kızardım. "Sanırım bir elbise giymeliyim ki görebileyim..."

"Hayır, giyme!" Ronson gülerek omzumdan tuttu. "O bağcıkları bağlamak için çok uğraştım, bir  d l hak ediyorum..."

Omuzlarımdaki elleriyle beni kendine döndürdü ve sözleri dilinde kaldı. Ben onun göğüsüne sabit bir şekilde bakıyordum, ama kalçalarının etrafındaki havlunun altında gizlenen hareketleri kaçırmadım ve bu bana gözlerini karşılamak için cesaret verdi.

Ronson'un ağzı hafifçe açık kalmış, hala cümlesinin ortasında donmuş duruyordu ve yavaşça eli beni geriye doğru yönlendirdi, kendimi onun görüşüne daha fazla sunmam için, siyah gözleri yavaşça üzerimde dolaşıyor, her zaman g ğ slerimde durup oyalanıyordu. Yüksek sesle ve onaylayıcı bir şekilde mırıldanmaya başladı ve kendi parfümüm otomatik olarak cevap verince kızardım.

"Bir ayna," diye mırıldandım, onun tutuşundan kurtulmaya çalışarak. "Fikrimi değiştirdim," diye gürledi Ronson.

"Ne hakkında?" diye fısıldadım, gözlerine tekrar bakamadan.

"Bu çok güzel bir icat." Ronson'un eli sol omzumdan kaydı, bir göğsümü kaplayan narin dantelin kenarını takip ederek, ikisi arasındaki dar V'ye doğru indi, parmağındaki hafif nasır cildimi sıyırdı.

"Bence bu biraz..." Ellerimi göğsümün önünde salladım ve gözlerimi tavana kaldırdım.

"Oh, kesinlikle..." Ama Ronson'un hareketi, dantelin içinden meme ucumu çimdiklemekte, pençesi etime bastırırken nefesim kesildi.

"Yapamazsın... Söz vermiştin..." Vermemişti. "Ronson, bunu benden koparma," dedim, sert bir uyarı olarak demek istemiştım ama nefes nefese bir yalvarış olarak çıktı.

Keskin gülümsemesi ve tenime diktiği karanlık, açgözlü bakışları, "Oh, omega, onu senden çıkarmaya niyetim yok," diye mırıldanmasına rağmen beni hiç rahatlatmadı.

Ronson beni kucaklamak için eğildiğinde, ellerini kıcıma koydu ve ben ciyakladım. "Alfa?"

"Sanırım terzini kısıkanıyorum, Mairwen," diye homurdandı Ronson, beni göğsüne yaslayarak yuvaya doğru yürüdü.

"Bayan Pettyfer?" diye gülerek, bacaklarımı beline doladım.

"Senin vücudunu sadece ben iyi anlıyorum sanıyordum," dedi Ronson, başını eğip göğüslerimin arasına gömdü. "Onu hafife almışım."

Ben burnumdan soludum. "Bence diğer alanlarda onu geçtin, Ronson."

Kaşlarını kaldırdı ve ben, dudaklarının açılmasına, dilinin ince danteli okşamasına, sağ göğsüme yaklaşmasına, dişlerinin gülümsemeyle kısaca parlamasına bakakaldım. "Umarım o senin zevkini benim kadar iyi bilmiyordur."

Böyle bir iddia o kadar açıkça saçma sapan bir iddiaydı ki, kahkahalarla gülmeyi hak ediyordu, Ronson ağzını meme ucuma yapıştırıp dantelden emmeye başladığında boğazımda düğümlenen nefes kesici bir his değil.

"Prova sırasında bu konu açılmadı, hayır," diye mırıldandım, yuvanın gölgeleri bizi sardığında ve sırt üstü yatırıldığımda.

"Emin olmak için," diye mırıldandı Ronson, göğüslerimi ısırıp beni yatağın daha yukarisına iterek bacaklarımın arasına daldı.

Yirmi Dördüncü Bölüm

RONSON

"Kardeşim! Dur!"

Durdum, çenemi yukarı kaldırdım, Mairwen'in parfümünün baştan çıkarıcı kokusu havada ince bir iz bırakıyordu, benim için takip etmem gereken bir iz...

"Ronson, uçmayı seviyorsan!" Niall öfkeyle bağırdı, beni omzumdan yakaladı ve hafifçe salladı. Üvey kardeşime sert bir bakış attım. "*Sakin o kütüphaneye girme,*" diye bağırdı.

"Ne oluyor..." Onu silkmeye çalıştım, ama omzumdaki elini sertçe sıktı.

"İstediğin kadar kendine yalan söyleyebilirsin, ama bana yalan söyleme," dedi Niall, yüzünde öfkeli bir kızarıklık yayılırken. "*Dalton şu anda* buraya geliyor."

Kütüphanenin açık kapısına baktım, ağzım sulandı ve dişlerim ağrımaya başladı. "Yarım saat sonra gelmesi bekleniyor..."

"Eğer şimdi Mairwen'in peşinden gidersen, on dakika geçmeden ikiniz de yuvaya girmiş olursunuz, tabii onu kütüphanede bağlamayı planlamıyorsan."

Vücudum şişti ve gözlerim kısıldı, etrafımızı çevreleyen taş tuğlalardan bir hırıltı yankılandı. "Niall, seni uyarıyorum..."

Elini kaldırdı ve gözlerini devirdi. "Aptal gibi davranmaya çalışmıyorum, Ronson. Senin adına mutluyum, ama Tylane'in kuyruğu, son zamanlarda hiç *konsantre* olamıyorsun. Bir koku..."

"Ronson?"

Kütüphanenin içinden gelen yumuşak sesle doğrulup kapıya doğru döndüm.

"Sen misin?"

"Lanet olsun," diye tısladı Niall.

Sadece dayanılmaz üvey kardeşim *haklı* olduğu için açık kapıdan içeri dalmadım. Son zamanlarda... kolayca dikkatim dağılıyordu. *Daha çok omega'na takıntılısın,* diye düşündüm kendi kendime, Mairwen kapı çerçevesine görüldüğünde dudaklarıma bir gülümseme yayıldı

Mairwen kapı çerçevesine görüldüğünde dudaklarıma bir gülümseme yayıldı. Yeni elbisesinin yakasından hafifçe görünen mor izi dokunmak için ani ve acil bir dürtüyle ona doğru bir adım attım. Dişlerimin izi, her gece nefes nefese birbirimize sarılırken, dokunmak, tatmak ve karşılıklı arzularımızı tatmin etmek için sonsuz bir dürtüyle yenilememe izin verdiği morluk.

"Omega," diye mırıldandım, kolumu Mairwen'in beline dolayarak onu kendime doğru çekip bana yasladım.

"*Mairwen—Omega Cadogan*," diye Niall benim homurtuma düzeltme yaptı. "Sana yalvarıyorum. Akşam yemeğine kadar kendini kütüphaneye kilitle ve Ronson'ı içeri alma."

Mairwen, homurdandığımda güldü, ama Niall'ın ciddi olduğunu fark edince ciddileşti. Bu hafta Niall'ın ayarladığı iki toplantıya geç kalmıştım, bu doğrudu, ama Mairwen'in kendini *tecrit* etmesi gerekmiyordu.

Ancak başımı eğip yanağımı boynuna sürüyor, dilimi dışarı çıkarıyor ve onu kütüphaneye geri iterek yalnız kalabileceğimiz bir yere götürmeye çalışıyordum.

O gülümsedi ve göğsümü itti. "Anlıyorum. Ben burada kendi işimi yapmaya çalışıyorum." Elleri yüzümü tuttu ve Mairwen'in kızarmış yanakları ve parlak gülümsemesi, mizah ve karşılık veren bir ihtiyaçla parıltıyan kehribar rengi gözleri görüş alanımı doldurana kadar yüzümü yukarı kaldırdı. "Niall'ın işini zaten zor olan halinden daha da zorlaştırmayı bırak, alfa. Akşam yemeğinde görüşürüz."

"Odalarımızda," diye hırıltılı bir sesle söyledim, o yüzünü öpmek için kaldırırken. Ona bu kadar yakın olmasaydım, hafifçe geri çekilmesini fark edemezdim, ama o anlık hareket kayboldu ve Mairwen çok hızlı bir şekilde elimden kurtuldu, narin belini güzel yeni elbisesiyle mükemmel bir şekilde sergileyerek, onu yakalamayı zorlaştırdı.

"Peki. Akşam yemeği için odalarımıza," diye mırıldandı.

O kütüphaneye geri çekilip kapıları hızla kapatırken, ben şaşkınlıkla kaşlarımı çattım. Kilit döndü ve yüksek bir sesle yerine oturdu, sanki bunu kırıp açabileceğimi kanıtlamam için beni kışkırtıyormuş gibi.

Niall boğazını temizledi ve ben ona sert bir bakış attım. Şu anda omega'mı öpemediğim sebebi oydu.

"Cook'u ele geçirdi, biliyorsun. Akşam yemeklerimiz büyük bir gelişme gösterdi," dedi, sessizce ve akıllıca uzaklaşarak. "Bir tanesine katılmayı düşünmelisin."

Ben hırıldadım, ama Niall sadece güldü, hızla ofisime doğru yürüdü ve beni somurtarak peşinden gitmeye zorladı.

“Alpha Feargus'un yeni omegasını getireceğini ^{sanmıyorum}, ama Omega Cadogan'ı görme beklentisi var,” dedi Ewan, çenesini yumruğuna dayayarak, masamın karşısında otururken.

“Torion hemen bir omega mı aldı?” Niall arkamdan sordu, ben de aynı anda “Mairwen'i mi *bekliyorlar*?” diye patladım.

Ewan ikimiz arasında bakışlarını gezdirdi ve Niall'a ilk olarak hitap ederken ben homurdanmamı bastırdım. “Seçim töreni düzenlenmeden haftalar önce, başka bir ejderhanın omegasına sahip olma hakkını iddia etti. Koşullar... Şey, kiminle konuştuğuna bağlı. Bence o kadına bir iyilik yapmış olabilir. Kadın onun kalede kalacak ve yaklaşan çiftleşme dönemine hazırlanacak.”

Şaşkınlıkla sandalyeme yaslandım. Torion, benim kadar akılsızca davranmaya mı çalışıyordu? Son zamanlarda, uzlaşmayı reddederek beta'larımın öfkelerini üzerime çekiyordum. Ama ben, yerel bir beta'nın omegasına *hiç* iltifat bile etmemiştim. Uzun süreli ilişkiler olduğu söylentileri olsa da, babam bile o kadar ileri gitmemişti.

Ewan koltuğunda kıpırdadı ve gözlerime baktı. “Gamesby ve Palmer diğer adalara bilgi yayıyorlar, lordum.”

“Söylentiler,” diye tükürdüm.

Ewan mırıldandı ve omuz silkti. “Söylenti değil de, daha çok yerel ejderhaların sizin omega seçiminiz hakkındaki genel görüşü.” Koltuğumda gerildim, ama Niall elini omzuma koydu.

“Mairwen, onu talep ettiğinizden beri hiç kamuya açık bir yerde görünmedi,” dedi Niall.

“*Zaman* olmadı,” diye mırıldandım. Ve Mairwen'in eski kıyafetlerini kesin bir şekilde ortadan kaldırmıştım, bu da onun kaleden ayrılmasını neredeyse imkansız hale getirmişti. Mairwen'in kaleden ayrılmasını gerçekten istediğimden değil. Onsuz bu uzun süreli iş ve siyaset uğraşlarını zar zor tolere ediyordum.

“Palmer ve Gamesby onun uygunsuzluğunu abartmışlar, sanırım,” dedi Ewan, umursamazca elini sallayarak.

Gerildim ve masamın karşısındaki, onlarca yıldır bana iyi hizmet etmiş Skybern casusuna sert bir bakış attım. Gözlerini kırptı, elleri sağlanan sandalyenin kolçaklarında hareketsiz kaldı, etrafımdaki hava bastırılmış bir ateşle parılıyordu.

"Hiç şüphe yok," dedi Niall, benim olamadığım kadar sakin bir şekilde.

Mairwen'in benim omega'm olarak uygunluğuyla ilgili bir yorumda bulunan bir sonraki kişi, ejderhamın pençeleriyle karşılaşacaktı.

"Omega'mı buraya getir," dedim, sesim alçak ve sert.

"Eminim ki bu..."

"Ronson, gerçekten," diye iç geçirdi Niall.

Kardeşıme döndüm. "Kütüphaneye git ve onu buraya getir, Bay Dalton ile tanıştır."

Niall gözlerini devirmekten zorlukla kaçındı, ama hemen çıktı, Ewan Dalton ise koltuğunda rahatsız bir şekilde kıpırdanmaya başladı.

"Lordum, sizi kırmak istemedim."

"Omega'mla ilgili genel yanılgının farkındayım, Dalton. Sadece kendi fikrini oluşturmanı istiyorum. Onunla tanış ve sonra istediğin dedikoduyu paylaş."

Ewan Dalton koltuğunda küçülerek başını salladı. "Elbette, lordum."

Niall koridorlarda koşmuş olmalıydı, çünkü geri dönmesi çok az zaman aldı. Belki de Dalton'ın benimle çok uzun süre yalnız kalmasının riskini anlamıştı. Ofisimin kapısı gıcırdadı ve Niall kenara çekilerek Mairwen'in girmesi için kapıyı açık tuttu.

"Omega," diye mırıldandım, koltuğumdan kalkarken Ewan da aceleyle aynı şeyi yaptı. Mairwen, bu an için eğitilmiş olsaydı daha iyi tepki veremezdi. Yaklaştıkça, zengin ve hipnotize edici parfümünün kokusu yavaşça ofisimi doldurdu. Yanakları ve göğsü kızarmıştı ve uzun saç örgüsünü çözmüş, yürürken ipeksi saçları sırtında sallanıyordu. Elbisesinin altına giymek için daha az sert korselerden birini seçmişti, ancak dantelli fichu'yu giymekten vazgeçmiş, göğüslerinin

Elimi ona uzattım, Mairwen masamın etrafından dolaşırken Ewan Dalton'a sadece bir bakış attım, kalın kirpikleri utangaç bir şekilde kızaran yanaklarına çarpıyordu.

Beta şaşkın görünüyordu, burun delikleri genişlemiş, bir eli sandalyesinin arkasına dayanmıştı. Gamesby ve Palmer'dan hangi saçmalıkları duyduğunu bilmiyordum, ama bunların benim omegamla hiçbir ilgisi olmadığına emindim.

Başından beri Mairwen'in bir mücevher olduğunu görememiş olmam aptallıktı, ama onu sahiplendiğimden beri geçirdiği ince değişikliklerin tanıdıklarında önemli bir etki yaratacağını içtenlikle itiraf ederdim. Sadece parfümünün kokusu bile Gamesby'yi geri çekilmeye zorlayabilirdi.

"Mairwen, bu Skybern'den Bay Ewan Dalton," dedim, bir kolumu omega'ma dolayarak, diğer elimle çenesinin ucundan boğazına kadar okşadım, dokunuşumla kızarıklığı arttı, parfümünün kokusu daha da yoğunlaştı. Mairwen bana göz kırptı, göz bebekleri büyüdü ve bakışlarını benden ayırıp yabancıyı fark etmesi bir an sürdü.

Bir anlığına kollarımda geriye yaslandı, küçüldü. Sonra, kendini toparlamış gibi, omuzları ve omurgası düzeldi ve sersemlemiş adama sabit bir gülümseme sundu.

"Nasılsınız, Bay Dalton," diye selamladı, tertemiz, kremi ve narin elini uzatarak.

Ewan sendeleyerek yaklaşırken, Niall'ın bakışlarıyla karşılaştım. Ewan, Mairwen'in elini kabul etti ve onun parmaklarına eğilerek selam verdi. Niall'ın dudakları seğirdi ve bana başını salladı — bir taviz.

"Omega Cadogan, bir onurdur," dedi Ewan boğuk bir sesle.

Uyarı olarak boğazımı temizledim ve adam geriye sıçradı, bacakları sandalyesinin koltuğuna çarptı. Mairwen bana baktı, kaşları hafifçe kalkmıştı. Başparmağımı omurgası boyunca aşağı doğru kaydardım, Ewan'ı hemen kovmak ve onu... aslında kendisi olduğu için ödüllendirmek istedim.

"Bay Dalton, yaklaşan Alfa Uçuşu haberini getirdi," diye açıkladım. Mairwen'in gözleri büyüdü ve ikimiz arasında bakışlarını gezdirdi, nefesi kesildi ve göğüsleri elbisesinin kare yakasına bastırarak gerildi. "Bence Mairwen Uçuş'a benimle katılmalı, değil mi Dalton?"

Adam, hala omega'ma şok içinde bakarken, homurdandı. Kolumu ona daha sıkı doladım ve göğsünü bana yaslamak için çektim. Benim zevkime göre yeterince bakmıştı.

"Kesinlikle katılıyorum, Lord Cadogan," dedi Ewan, bana saygıyla eğilerek. Onun bakışları Mairwen'in yuvarlak kalçalarına kayarken, homurdanmamı yuttum.

"Sizin hoşunuza gitmeyecek bir şey söyleyeceğim."

Ayaklarım taş zeminde sürtündü ve Niall'a öfkeli bir bakış attım. Akşam yemeğine gidiyorduk, Mairwen'e yemek salonunda olacağını haber vermişim, kardeşimin kışkırtıcı bakışını görmezden gelmeye çalışıyordum.

"Söylememeyi düşündün mü?" diye kuru bir şekilde cevap verdim. Niall sırttı. "Neredeyse en başından beri."

İç geçirdim ve yüzümü ovuşturarak, kardeşimle kavga etmek üzere olup olmadığımı düşündüm. Gençken birlikte büyürken bunu pek çok kez yapmıştık. Babam bizi birbirimize düşürmeye çalışmıştı bile, ama genelde başarısız olmuştu, çünkü biz birbirimizin düşmanı olmaktan çok *onun* düşmanıydık.

"Mairwen'e olan ilginin onu hedef haline getireceğinden endişeleniyorum," dedi Niall, ellerini arkasında birleştirip kanatlarının altına sakladı.

Gözlerimi kırıştırdım ve yürümeye devam ettim. "Ah."

"Senin adına mutluyum, Ronson. Ve bildiğin gibi, en başından beri onun..."

Niall'ın omzuna ittim ve o, koridorun duvarına çarparak gülerek geri sıçradı.

"Onu Dalton'la tanıştırmamam gerektiğini düşünüyorsun," dedim.

"Tam olarak değil. Ewan'ın ilgisinin bizim lehimize olduğuna inanıyorum. Ve Mairwen'in senin omega'n olarak uygunluğu hakkındaki yanlış algıları düzeltmenin zamanının geldiğini düşünüyorum. Ama burada bıraktığı sadece onun olağanüstü parfümüyle ilgili hikayeler değil. *Senin* ona verdiği tepkiyi fark etmemiş olması aptallık olurdu."

"Kendi tepkisiyle çok meşgul görünüyordu," diye mırıldandım.

Niall omuz silkti. "Belki. Ama bugün odada Gamesby olsaydı..."

"Mairwen'i hedef alırdım. Evet, biliyorum," diye hırıldadım. Yemek salonuna inen merdivenlere yaklaşmıştık ve ben yavaşlayarak başımı salladım. "Beklemiyordum..." Başlangıçta Mairwen hakkında düşündüklerimi itiraf etmek haksızlıktı. "O..."

Niall omuzlarıma uzandı ve kollarımdan tuttu. "Senin için ne olduğu, kardeşim, apaçık ortada. Tek söylediğim, belki de güvenmediğimiz insanların yanında bunu *biraz* daha az belli etmeye çalışmalısın."

Kaşlarımı çattım. Mairwen, sadece adada değil, tüm ejderhaların önünde kendimi onun yüzünden rezil etmemi hak etmişti. Ama Niall haklıydı. Onun uzun yıllar boyunca yanımda güvende olmasını istiyordum, Gamesby'nin komplolarının hedefinde olmasını değil.

Ya bir varis varsa? Ya ayı içmediyse? Ya...

Merdivenlerin altına vardık ve ben durdum. Mairwen gülümsüyordu, kolunu Beatrice'in omzuna dolamıştı, ikisi de hafifçe gülüyorlardı. Omzunun üzerinden bana bakarak döndü, gözleri parlak ve sıcak bakıyordu, göğsümün içinden gelen sert bir çekimle tüm vücudum onun yönüne doğru sallandı.

O benim.

Onu öyle tutmak için ne gerekiyorsa yapardım.

Yirmi Beşinci Bölüm

MAIRWEN

"Hanımefendi."

"Kremalı sos ve sufle yemeği fazla ağırlaştırmaz mı diye merak ediyorum," dedim, dudaklarımı ısırarak aşçı Guinney'in büyük kitabının üzerinde dururken. Açık sayfalar, düzenlemelerimden oluşan şok edici bir karalama koleksiyonunu ortaya çıkardı.

"Omega Cadogan," diye bağırdı yaşlı kadın.

Ben irkildim ve başımı kaldırdım, aşçı iç çekerek kitabını nemli ellerimden nazikçe aldı.

"Bu akşamki yemeğe başka değişiklik yapılmayacak, Omega Cadogan," dedi nadir görülen bir sabırla.

"Ben sadece..."

"Mükemmel olmasını istiyorum. Bunu daha önce de söyledin." Yanılmıyorsam, dudaklarında hafif bir gülümseme vardı. "Senin için elimden geleni yapacağım, Mairwen. Ama *mutfağımdan çıkmalısın*. Lütfen," diye ekledi gözlerini devirerek.

Ben kıpırdanırken, gözleri kısıldı. Dudaklarım aralandı ve insan kadın, ejderhalara özgü bir hırıltı çıkardı.

"Evet, Aşçı Guinney," diye iç çekerek pes ettim.

"Alfanı bul, kızım," diye mırıldandı kadın, uzaklaşırken, bu sözleri gerçekten benim duymamı istediğinden emin değildim. "Eminim seni birkaç saat daha benden uzak tutabilir."

Dudaklarım seğirdi ve kalabalık kale personelinin arasından kıvrılarak geçtim. Önerisi fena değildi. Güneş doğmadan kalkmaya çalıştığımda Ronson beni yatağa geri itmişti ve Niall daha önce ona kısa bir soru sormak için onu yakalamış olsa da, Ronson'un bugünkü amacının sinirlerimi yatıştırmak olduğunu biliyordum.

Sinirlerim isyan halindeydi.

Sanki ebeveynlerimin ziyareti için planlanan basit bir akşam yemeği değil de, Alfa'ların Kaçışı için hazırlanıyormuşum gibi. Ama ben ebeveynlerimden ne beklemem gerektiğini biliyordum

bekleyeceğimi biliyordum ve bu, bilinmeyene karşı duyduğum endişeden çok daha kötüydü.

"İşte buradasın."

Nefesim kesildi ve merdivenlere baktım, Ronson en üstte duruyordu, kanatları arkasındaki pencerelerden gelen ışığı engelliyordu.

"Bayan Pettyfer'dan daha fazla elbise geldi. Düşündüm de, belki sen..." "Beni uçurur musun?" diye seslendim.

Bir an sessiz kaldı ve ben onun yakışıklı, güçlü ve keskin profilini gördüm. "Bugün hava soğuk... ama evet, kısa bir uçuş. Elbise görmek istemiyor musun?"

Ronson'a doğru koştum. Artık bu kalede aşırı tırmanma ve yürümeye daha alışmıştım, ama merdivenler hala nefesimi kesiyordu. Merdivenlerin tepesine ulaşmadan önce belimden tuttu ve beni göğsüne sıkıca sarıp geri kalan yolu beni kaldırarak çıkardı, ben de güldüm.

"Dürüst olmak gerekirse, seninle uçmaktan daha çok yapmak istediğim bir şey yok," dedim, kollarımı boynuna dolayarak.

Niall onu hemen işine sürüklediğinde, Ronson beni sabah uçuşlarına götürürdü. Cildime çarpan rüzgara, adanın ve denizin yüksekte görünen manzarasına, yanaklarıma dokunan sabah ışınlarına bağımlı hale gelmiştim.

"Sanırım *sen* elbiseleri görmek istersin," diye alay ettim.

"Elbiselerden çok, senin onları giyip çıkardığın anları görmek istiyorum," dedi Ronson gülümseyerek.

Sağ elim otomatik olarak yanağına uzandı, avucumun içindeki gülümsemesinin kabarıklığını inceledi. *Gülümsemesini seviyorum*. Bu düşünce rahatsız edici derecede büyük ve acı verici bir ağırlığa dönüşmeden önce onu kafamdan silip attım. Rutun geçmesinden ve Ronson ile benim...

Hâlâ birbirimize açtık, bazen şaşırtıcı derecede. Ama bundan da öte. Arkadaş olmuştuk. Ve benim kuru ve alaycı esprilerime gülen, benimle kitap okuyan, iltifatlar ve övgüler yağdıran bir arkadaşım hiç olmamıştı.

Kesinlikle, onların adını haykırarak çarşaflarımı yırtmamı sağlayan bir arkadaşım olmamıştı, diye düşündüm alaycı bir şekilde.

"Mairwen, bana böyle bakmaya devam edersen, uçuşumuz gerçekten çok kısa sürecek," dedi Ronson, gözlerini kısarak bana bakarak.

"Önce uçuş," diye mırıldandım, Ronson'un dudaklarını öperek. "Sonra baştan çıkarma."

Beni en yakın balkona taşıırken mırıldanmaya devam etti.

"Aman Tanrım, Mairwen, bu kadar abartılı akşam yemekleri düzenleyerek alfanın kasasını boşaltacaksın," dedi annem, tabağındaki domuz etini sinirli bir şekilde iterek. Masanın diğer ucundaki Ronson'a kirpiklerini kırptırdı. "Küçük faremizin cüzdanınızı alt üst etmesine izin vermemelisiniz, lordum. O daha iyi bilir."

"Lütfen, Leydi Posy. Mairwen'i cesaretini kırmayın. O, hepimizin damak tadını tamamen değıştirdi," dedi Niall gülerek.

Annemin cevabı belirsizdi, Ronson'un somurtkan ifadesini görünce sinirlerinden küçük bir çığlık attı.

Akşam yemeğı iyi gitmiyordu.

Ronson başlangıçta sakindi, uçuşumuzdan sonra yatakta beni yormak için elinden geleni yapmasına rağmen benden daha sakindi. Ben elbiseyi üç kez değıştirirken gülüyordu, yeni korselerimden birini çok sıkı bağlamaya çalıştığımda homurdanıyor ve dikkatimi dağıtıyordu.

Ailemi sıcak bir şekilde selamladı, babamın elini sıktı, annemin yanağına öpücük kondurdu ve annemin daha önce hiç ziyaret etmediğı kaleyi onlara gezdirdi.

Ve sonra başladı.

"Sevgili Mouse, bu kadar merdiven varken, hala bu kadar tombul olmana çok şaşırdım. Bilirsin, tembellik etmemelisin."

Ronson merdivenlerde durmuş, anneme öfkeyle bakıyordu ve bizi oradan çıkarmak Beatrice'e kalmıştı. Kütüphaneyi seçmişti.

"Mairwen'in en sevdiği oda, elbette," demişti Ronson, elini sırtımda gezdirip belime koyarak.

"Her zamanki gibi, kendi iyiliğı için fazla meraklı," diye babam gülerek şaka yapmıştı. "Ama Lord Cadogan'ın, senin zamanını boşa harcadığın o aptal romanlardan çok fazla olduğunu sanmıyorum, değıl mi Mouse?"

Dilim ağzımda dolandı ve kızardığımı saklamak için başımı eğdim. Ronson, sanki bir kalkan gibi önüme geçerek elini çekmişti.

"Mairwen ve ben her gece birlikte kitap okuruz."

"Onun saçma sapan konuşmalarıyla sıkılmayın, lordum. Mairwen, erkeklerin ilgisinin bu önemsiz hikayelere uzanmadığını bilir," diye mırıldanmıştı annem, kolumu tutup yanına çekerek. "Tanrım, Mouse, ne giymişsin sen?"

Niall ve Beatrice, benim garip sessizliğimi ve Ronson'un ekşi ruh halini telafi etmek için ellerinden geleni yaptılar ve hepimizi masanın etrafında topladılar. Ama Cook'un akşam yemeğinde gösterdiği muhteşem çabalar bile ailemin dikkatini dağıtamadı ve düzenlemek için çok heyecanlandığım lezzetler artık dilimde kül olmuştu.

Ronson boğazını temizledi ve annemin gergin kahkahası kesildi, tüm masa onun neredeyse dişlerini sıkarak çıkardığı sözlerine yöneldi. "Her bakımdan, Mairwen bir omega'nın alfa'sı için olabileceği beklentilerimi aştı."

Bir an için, akşamın tüm küçük küçümsemeleri ve ince azarlamaları eridi. Ronson'un gözleri benimkilerle buluştu ve minnettar gözyaşlarımdan dolayı görüntüsü biraz bulanıklaştı. Sandalyeye dik oturdum, uzun masanın üzerinden uçup onun kucağına atlamak istedim.

"Çok cömertsin Cadogan. Gerçekten çok nazıksın," dedi babam.

Gözlerimi kıptım ve boğazımdaki yumruyu yuttum, tabağımdaki yemeğin neredeyse hiç dokunulmamış olduğunu fark ettim.

"Efendim..." Ronson homurdandı.

"Bize karşı çok iyi davrandınız," diye devam etti babam. "Bay Evans devreye girip küçük faremizi almaya ikna olduğunda kendimi oldukça şanslı hissettim. Ama bu olağanüstü bir onurdu ve eklemeliyim ki, oldukça sürprizdi" —burada kıkırdadı ve annem de nazıkçe gülerek ona katıldı, gözleri sevgiyle bana doğru parladı— "onu kendiniz için talep ettiğinizde! Gryffyd ile aramızı düzeltmeniz de çok düşünceli bir davranıştı."

Ronson'un parmak eklemleri gümüş çatal bıçakların arasında bembeyazdı. Benimkini masada bırakmıştım, o gece iştahım kaçmıştı.

"Merak ediyorum, lordum, birkaç yıl önce size sunduğum bir teklifi tekrar görüşmeye açık mısınız?" diye devam etti babam.

"Hayatım," annem hafifçe uyardı.

Gözlerimi kısarak ikisi arasında bakışlarımı gezdirdim, Ronson koltuğunda kıpırdanarak kaşlarını çattı.

"Bir teklif mi?" Alfa'm tekrarladı.

Niall da şimdi kaşlarını çatmış, babama bakıyordu.

Babam yine güldü, ama sesi tiz ve gergindi, samimi değildi. "Aslında, babanızdan alfa liderliğini devraldıktan kısa bir süre sonra. Sözleşmeli köleliği yasadışı ilan ettiğinizde."

"Baba." Birdenbire doğrulup oturdum, ama sadece Ronson bana bir bakış attı, sesim fısıltıdan fazla çıkmamıştı.

"Durumunuzu anlıyorum elbette, lordum," dedi babam, elini sallayarak. "Ama teklifimi hatırlarsanız—bir değişiklik, diyebiliriz —o insanların koşullarını iyileştirmek, sembolik bir ödeme yapmak..."

"Baba!" Bu sefer sesimi duymazdan gelmek mümkün değildi. Annem adımı seslendi, ama ben onu, herkesin bakışlarını, hatta Ronson'ın bakışlarını bile görmezden geldim, babam soğukkanlılıkla bana döndü. "Şu anda Lord Cadogan'a iş teklifinde bulunmanın ne yeri ne de zamanı, üstelik böyle bir konu mu? Eskiden senin mesleğin olduğunu biliyorum..."

"Mairwen," diye başladı babam.

"—ama bu ahlaksız ve zalim bir uygulamaydı. Koşulların insanlara fayda sağlamak için tasarlanmadığını sen kendin söyledin. Artık köleliği sürdüren medeni bir toplum yok, öyleyse tam olarak nasıl bir çözüm öneriyorsun..."

"Mouse, sen *hiçbir şey* bilmiyorsun," diye bağırdı babam, sesinde nadir görülen bir öfkeyle, beni koltuğumun sırtlığına yasladı. "Senin bu kadar küçümsediğin bu meslek, neredeyse yirmi yedi yıldır yaşadığın çatıyı inşa eden şeydi!"

Dudaklarımı ıslattım ama sözcükleri bulamadım. Alfa konuşmadan önce. "Omega Cadogan."

Gözlerimi kırıştıtararak Ronson'a baktım, ama o, siyah gözlerini kısarak ve yumruklarını masaya sıkıca bastırarak babama bakıyordu.

"Lordum," diye mırıldandı babam, başını eğerek. "Kızımın öfkesini bağışlayın. Mouse'umuz yufka yüreklidir ve bu konularda pek bilgisi yoktur."

"Hayır," dedi Ronson, sesi ağır ve sözleri kesik kesikti. "Onun adı Mairwen. Ya da Omega Cadogan. *Fare* değil. Aslında, Lord Posy, kızınız, *benim* omega'm, bu konularda oldukça bilgili. En azından, sözleşmeli kölelik konusundaki tutumum hakkında. Et ticaretine koyduğum kısıtlamaların sizin yatırımlarınızı etkilediğinin farkındayım, ama aramızdaki bağ ne kadar değerli olursa olsun," dedi, gözleri bana kaydı ve tatlı bir sesle konuştu, sonra tekrar babama dönerek, "bu konudaki kararımı etkilemeyecektir

Bu konuda Mairwen'in tavsiyesine kulak vermenizi ve konuyu kapatmanızı öneririm, efendim."

Bu soğuk ama beni baştan aşağı ısıtan açıklamadan sonra, akşam yemeği sessizlik içinde devam etti.

ANNEM, ona doldurduğum ikinci küçük kadeh şeriyi yudumlarken ^{mırıldandı} ve salon kapısına umut dolu bir bakış daha attı. Beatrice, akşam yemeği sonrası sohbetimizin aslan payını üstlenerek birkaç dakika önce çekilmişti ve ikimizin de şu anda tek bir şeyi beklediğini biliyordum. Niall, Ronson ve babamın bize katılmasını, tercihen sadece akşam için vedalaşmak için. Başım zonkluyordu ve ensemde sıkı bir ağrı vardı. Akşam yemeği menüsünün çok ağır olduğu konusunda haklıydım galiba, çünkü sadece birkaç lokma yemiştım ama o zamandan beri midem bulanıyordu.

"Senin için endişeleniyorum, Mou-Mairwen," dedi annem, ismimi dikkatsizce karıştırarak.

Ona şaşkınlıkla baktım, Ronson'un akşam yemeğinde söylediği keskin sözlerin, annemin takma adımı düzeltmeye çalışacak kadar üzerinde etki bırakmış olmasına şaşırmıştım.

"Endişelenmek mi?" diye tekrarlardım.

Gözleri yaşlıydı, ama genelde öyleydi ve gözyaşları nadiren akardı.

Duygularının ima ettiği şey annem için yeterliydi. "Senin gibi bir kız için, Mouse, alfanın omega'sı olmak çok büyük bir yük. Herkes senin başka bir alfa üretmeni bekleyecek. Ve ah, benim sevgili kızım," diye nefes nefese, öne eğilerek ellerimi ateşli bir şekilde kavradı. Sesi titriyordu ve bu sefer güzel bir

gözyaşı yanağından süzüldü. "Bunlar çok *korkunç* doğumlar. Annem son alfa'ya bir kız kardeşini kaybetti, biliyorsun. Ve başka birçok aile de kızlarını kaybetti." Boğazımı kaşındıran itirafı bastırarak, zorlukla yuttum. Artık sadakatim anneme değildi. Alfa'm Ronson'a idi. *Omega'm oldukça fazla şey biliyor.*

Dikleştım, annemin parmaklarını sıktım ve yavaşça nefes alıp verdim, kafamdaki keskin acıyı gidermeye çalıştım ama başaramadım. İşe yaramadı, ama konuşurken sesimin sabit kalmasını sağladı.

"Gryffyd Evans da doğumlarda birçok omega kaybetti, anne. Her eşleşmede birçok kadın ejderhalara kurban gidiyor." Annemin alnı kırışırken, onun güzel ve pürüzsüz yüz hatlarını inceledim. *Çayı içtin mi, anne? Bu yüzden mi sadece ben vardım?*

"Bay Evans'ın senin için istediğimiz gibi biri olmadığı doğru..."

Ellerimi annemin tutuşundan kurtardım ve ona hafifçe vurdum. "Her şey olduğu gibi olacak. Ronson, Lord Cadogan, bana karşı dikkatsiz davranmıyor."

"O çok sert," diye mırıldandı annem, başını sallayarak ve daha çok kendine değil bana söyleyerek, "ve sen çok sıradışı bir omega'sın."

Çılgılık atmak istedim. Bu güzel salondaki pencereleri açmak istedim — Cook ile yemekleri organize etmek için buluştuğum ve Beatrice ile çay içtiğim, ama yine de başkasınınmış gibi hissettiğim salonun pencerelerini — ve pencereden atlayıp denizin üzerinde uçmak istedim. Sonsuza kadar değil, Francesca'nın adayı terk edip macera aramak istediği gibi değil, ama en azından ailem arabalarına binip eve dönene kadar.

Ama uçmak için Ronson'a ihtiyacım vardı ve o...

Koridordan erkek seslerinin gürültüsü yaklaştı ve ben kendimi kaybettim, oturduğum sandalyenin minderine gömüldüm ve gözlerime rahatlamış gözyaşları doldu.

Lütfen bu gece bitsin, diye düşündüm, hatta kapı açıldığında bağırmayı bile düşündüm.

Yirmi Altıncı Bölüm

RONSON

Omega'm nerede? diye düşündüm, salona girip şöminenin yanındaki koltukta solmuş yaratığa bakarak. Mairwen'in gözleri ışıpta parılıyordu, ama kehribar rengi parlaltısı sönmüştü. Bir kez daha hırıldamayı zorlukla yuttum ve boğazımı temizledim.

"Posy arabası geldi," dedim, söylemek istediğim diğer şeyleri söylemekten kaçındım. *Lanet olası ebeveynlerine veda etme zamanı geldi. Tabii, tek kelime etmeden onları dışarı atmamı tercih etmiyorsan. Onları bir daha davet etmeyelim.*

Hırsla nefes aldım ve salona adım attım. Mairwen'in parfümü, başka bir günün kalıntıları olarak burada hâlâ duruyordu, ama ailesi geldiğinden beri tamamen yok olmuştu. Yine de, ondan kalan her şey bir rahatlamaydı.

Mairwen koltuğundan kalktı, eteğini düzeltti ve annesi daha uzun kalmak istediğini, kızı için endişelendiğini söyleyip dururken sakın bir gülümseme takındı.

"Lütfen, M-Mairwen, sen..."

Hayır! "Omega," diye seslendim, kadını keserek. Mairwen'in donuk bakışları bana doğru kaydı. Elimi uzattım ve Mairwen rahat bir nefes alarak bana doğru yürüdü.

Bütün gece boyunca Posy'ler, güzel bir kuştan tüylerini yolmak gibi, Mairwen'in parlaklığını kavramaya ve koparmaya çalışıyorlardı. Ve ben, sessiz kalarak, Mairwen'in onların ince iğnelemelerine ve tatlı bir şekilde ifade ettikleri şüphelerine maruz kalmasına izin vererek büyük bir hata yaptım. İlk başta, Posy'lere babam gibi bir alfa tiran olmadığımı, Mairwen'e iyi baktığımı, onun benimle burada mutlu olduğunu göstermekle daha çok ilgileniyordum. Mairwen'in sessizliği karakterine uymuyordu ve ben bunun sadece sınırlarından kaynaklandığını, ailesinin şatodan, benden ve durumundan memnun olmasını istediğini düşünmüştüm.

Gerçek çok geç ortaya çıktı. Posy ailesi, Gamesby gibi adamlar kadar kızlarına güvenmiyordu ve bunu açıkça ifade etmekten çekinmiyorlardı.

Mairwen yanıma geldi ve ben hiç vakit kaybetmeden kolumu omuzlarına doladım ve onu kendime doğru çektim. Halsizdi, bana yaslanmıştı, parfümü kaybolmuş ve yerine hafif acı bir koku gelmişti. İşte *Mouse* dedikleri kadın buydu. Akşam yemeği sırasında omuzları yukarı çekilmiş, sanki kanatlarımı kendimi korumak için kullanır gibi etrafını sarmıştı. Gözleri aşağıya düşmüş, nadiren yukarı bakıyordu ve akşam yemeğinin başından beri gördüğüm tek yaşam belirtisi, babasını azarladığımda yanaklarına renk ve hayat gelmesiydi. Utanç, evet, ve şok, ama en azından o anda *Mairwen'di*. Onun ailesinin kulaklarını çınlatmaya devam etmeli, söyledikleri her kötü sözü düzeltmeli, kızlarıyla geçirdiğim her anı övmeliydim, ama öfkeyle dolmuştum, bir kelime daha söylersem, ejderhanın ateşi gibi çıkacağından emindim.

Onları kaleden çıkarmak ve Mairwen'i kendine getirmek daha iyi olurdu. Artık onun parfümünü nasıl çıkaracağımı daha iyi biliyordum, ama özlediğim onun parfümü değildi. Ya da en azından en çok özlediğim şey o değildi.

"Yorgun görünüyorsun," diye fısıldadım Mairwen'e, annesi yanıma yaklaşırken. "Başım çok ağrıyor," diye itiraf etti, sesi benimkinden bile daha yumuşaktı.

daha da yumuşaktı.

Mairwen'in babası bizi izliyordu, yüzünde bir tür anlayış belirliyordu, bakışları ellerimin, onun omurgasının tabanına yayıldığı yerdeydi. *Evet, seni aptal, kızına minnettar olmayı biliyorum. Onun değerini görüyorum. To-to—*

Mairwen'in başını izleyerek gözlerimi kırıştırdım. Boynu benim göğsüme doğru eğilmişti, ama kendi başına o pozisyonda kalamıyordu.

Albert Posy, ben bakışlarımı kaldırdığımda hala beni izliyordu, gözleri hafifçe kısılmıştı ve dudaklarında şaşkın bir gülümseme vardı. Brendi içerken tekrar ısrar etmeye çalışmıştı, ama benim sert reddetmem karşısında uysal ve neredeyse pes etmiş gibiydi.

"Senin için bu kadar üstün bir eş bulmayı hayal bile edemezdim, canım," dedi Lord Posy, Mairwen'e.

Öyle yapmalıydın! Çılgılık atmak istedim. Onun için bunu talep etmeliydin

"Teşekkür ederim, baba," dedi Mairwen, ama kucaklamamdan kurtulmadı kucaklamamdan kurtulmadı, sadece elini uzatıp babasına kısa ve nazik bir şekilde el sıkıştı.

"Umarım ikiniz de bizi mazur görürsünüz. Niall sizi arabanıza kadar geçirecek, ama ben omega'mı yuvamıza götürmek istiyorum," dedim, yaşlı çiftle hafifçe

Mairwen'in annesinin gözleri fal taşı gibi açıldı. "Yuva mı? *Senin... senin* yuvan mı?"

Sert gülümsemem kolayca ortaya çıktı, ellerim Mairwen'in sırtını okşarken gururla şişkinlik yapıyordum. "Onu sökmeyi reddediyorum. Mairwen harika bir iş çıkardı." Omega'm bana daha da yaklaştı, yüzünü kaldırdı, gözleri parladı. Bir elimi kaldırıp çenesini kavradım, ailesinin bakışlarını reddederek devam ettim, "Daha iyi bir omega seçemezdim. Bütün adaları ve ejderhaları tarasam bile."

Mairwen'in annesi ağzı açık kaldı, ama Niall Posy'leri salondan çıkarıp koridora götürene kadar omega'mın benden gözlerini ayırmasına izin vermedim. Mairwen'in gözleri doldu, parlak gözyaşları alt kirpiklerine yapıştı ve yanağını içinden ısırarak çimdikledi.

"Özür dilerim," diye soluk soluğa konuştu.

Koridorda koşarak Posy'leri kükreyerek, hırlayarak ve yakarak yok etme dürtüsüyle mücadele ettim. Onlar, Mairwen'in ejderhaların yargısından kurtulması için bir nefes olmalıydılar. Bunun yerine, en kötü kaynaklardan biri gibi görünüyorlardı.

"Özür dileyecek bir şeyin yok," dedim, sesim çok sert ve kaba çıkmıştı.

Mairwen kollarımda sertleşti, kendini hazırladı ve daha fazla konuşmak için dudaklarını açtı. Ben eğildim ve bir öpücükle sözlerini bastırdım. O rahatlamadı, sadece dudaklarımın dudaklarına sertçe bastırmasını kabul etti. Kokusu acı keskinliğini yitirdi ve o bir inilti çıkardı.

"Bu konu hakkında başka bir şey söyleme, omega," dedim ve bu sefer hırıltıdan sonra mırıldanabildim. Mairwen'in gözleri kapandı, omuzları bir iç çekişle yumuşadı ve ben eğilip onu yerden kaldırırken o da otomatik olarak kollarını bana doladı.

Mairwen, onu kulemize taşıırken sessizdi, başı omzuma yaslanmıştı. O ne kadar sessiz kalırsa, *ben de* o kadar uzun süre hiçbir şey söylemedim, o da kollarımda o kadar gerginleşti. Onu yuvamıza götürmem, her santimini öpmem, ona her türlü iltifatı etmem gerekiyordu, yoksa önümden tamamen kaybolacaktı.

"Onlara söylediklerimde ciddiydim, Mairwen."

Nefesi kesildi ve ben aşağıya baktım, kalbim yanaklarında parlayan gözyaşları görünce birkaç kat aşağı düştü. Bana cevap vermedi, ama parmakları omzuma şiddetle gömüldü, yumruklarında smokinimi buruşturdu.

"Kendimi şanslı bir insan olarak görmedim hiç, ama Gamesby ve Adelaide benim cinayeti planlarken seni ormanda dolaşırken gördüğüm anı ancak ilahi bir müdahale olarak kabul edebilirim — eski ejderhalar bana daha iyi yolu gösterdiler."

Mairwen kaşlarını çatı ve çenesini kaldırdı. "Bütün bunları duyduktan sonra Adelaide'yi seçmezdin. Orada olmama gerek yoktu."

"Komployu keşfetmek şanslı olduğum kısım değildi, omega," diye mırıldandım.

Ve işte! Mairwen'in parfümünün hafif kokusu için gökyüzündeki her yıldızı övdüm.

"Ama Niall seni ilk gördüğünde, bana senin en ilginç omega olduğunu söylemişti," diye devam ettim. "Yani belki sahnedeysen onun tavsiyesine uymuş olurum."

Mairwen, odamızın kapısına varana kadar hiç konuşmadı. "Bana söylediğin ilk sözler 'Sen olursun' olsaydı, kesinlikle botlarına kusardım," dedi.

Gülerek, kokusunun bir başka fısıltısı bana ulaştı. "O kelimeleri daha dikkatli seçmeliydim. Şöyle demeliydim..." *Sen benimsin*, diye düşündüm, ama tam olarak söyleyemedim.

"Merhaba, korseni çıkarmayı düşündün mü?" dedi Mairwen, bütün akşam boyunca özlediğim parlak sesi nihayet geri dönmüştü.

Tekrar güldüm ve bizi yuvaya götürdüm, Mairwen'i yastıklara yatırıp geri dönerek perdeleri kapattım. Şöminedeki ateş odayı aydınlatıyordu ve perdeler şeffaftı, bu yüzden Mairwen'in dudaklarındaki küçük gülümsemeyi ve yastıklara geriye doğru düşüp yanına yuvarlanırken yorgun göz kapaklarını görebilecek kadar ışık vardı. Baş ağrıyordu ve morlukları vardı, benim mükemmel, tatlı küçük omega'm.

Onun üzerine çıktım ve Mairwen'in yüzü yastığa gömüldü, ben de elbisesinin bağcıklarını çözdüm. Terzisi, Mairwen'in giysilerinin çoğunu - resmi ve iç çamaşırlarını da dahil olmak üzere - benim de tamamen onayladığım şekilde değiştirmişti, Mairwen'in tenine giydiği ipek gecelikler de dahil. Neredeyse hiç görünmeyen narin askıları ve dantelli süslemeleri vardı, sırtı ve yakası derin dekolteli olduğu için elbisesini açtığımda, güzel çıplak teni görünüyordu.

Öne eğildim, Mairwen'in boynunun arkasını öptüm, başparmağımla tüyleri diken diken olan cildini okşadım. "Şöyle demeliydim: 'Merhaba, biliyorum

konuşmadığımı biliyorum' demeliydim" —bir öpücük daha, bu seferkinin altına— "ama bence," diye devam ettim, mırıldanarak ve fısıldayarak, Mairwen'in elbisesinin kollarını dirseklerine kadar nazikçe aşağı iterek ve o da kollarını serbest bıraktı, "sen *tam da* ihtiyacım olan şeysin."

O anda bu sözler doğru olmayabilirdi. Mairwen hakkında diğer ejderhalara göre daha az şüphem vardı, ama hiç yoktu da değildi. Yine de, ona söylemek istediğim sözler bunlardı.

Mairwen yastığa burnunu sürttü ve ben durakladım, onun üzerinde uçarak, onu çıplak bırakma, içine dalma ve ona o kadar çok zevk verme dürtüsüyle boğuşuyordum ki, ailesi veya toplumun geri kalanı hakkındaki tüm düşüncelerim silinip gitmişti.

Başka bir dürtü daha vardı. Daha nazik bir dürtü. Mairwen, bedenlerimizin birbirine aç olduğunu biliyordu, ama onunla başka şeyler paylaşacak çok az zaman vardı.

Onu yavaşça soyarken, sürekli mırıldanıyordum, gözyaşlarıyla titrediğinde sırtını ve kalçalarını okşuyordum, çoraplarını çıkarırken bacaklarını okşuyordum, ta ki üzerinde sadece güzel şekilli ipek bir gecelik kalana kadar, o kadar mükemmel işlenmişti ki, onu bir esinti ya da bazen birlikte yüzdüğümüz deniz suyu gibi sarıyordu. Mairwen bir şey giymek zorundaysa, sadece o gecelikleri giymeliydi.

Bu düşünceyi kendime sakladım, onu soğuktan korumak için bir çarşaf çekip üzerini örttüm ve daha aceleyle kendimi soyundum. Mırıldanmaya devam ettim. Ona düğümümü vermeyeceksem, mırıldanmak sunabileceğim en iyi alfa hediyesiydi. Vücudunu, gelip giden küçük titremelerini, silüetinin inanılmaz yükselişini, alçalmasını ve tekrar yükselişini izledim.

Çıplakken, çarşafın altına kayarken, Mairwen'in eli bana uzanıp elimi tutup kolumu ona doladığında göğsümdeki çarpıntı gürledi. Bu yeterli değildi. Onu kucakladım, bacaklarını bacaklarımın arasına doladım, kollarımla onu sardım, sırtına o kadar sıkı bastırdım ki o da kendi mırıldanmasını çıkarır gibi titremeye başladı.

Yavaş yavaş, titrek iç çekişleri düzenli nefeslere dönüştü ve yorgun bir uykuya dalarken parfümü etrafımızı sardı. Ben uyanık kaldım, mırıldanmaya devam ettim, kendime o gece onun rüyalarının da güvenli olacağını söyledim.

Ertesi sabah uyanıp Mairwen'in ben uyanmadan önce gitmiş olduğunu görmek rahatsız ediciydi. Daha da sinir bozucu olan ise, salonda onu değil, kardeşimi bulmamdı.

"Mairwen nerede?"

"Kütüphanede," dedi, sanki ağzımdan çıkacak ilk soruyu tam olarak biliyormuş gibi.

Üzerimde sadece bol bir keten gömlek ve pantolon vardı, koridorda durup Niall'a gözlerimi kısarak baktım. "Bunu nereden biliyorsun?"

O sırttı. "Çünkü onunla orada konuştum."

"Bana söyleyeceğin ne varsa biraz beklemek zorunda," dedim, elimi saçlarımın üzerinden geçirip merdivenlere bakarak omega'mın ortaya çıkmasını bekledim. "Mairwen'le Alfa'ların Kaçışı hakkında konuşmam lazım."

"Mm, o da bunun üzerinde çalışıyor. Tüm aileleri araştırıyor," dedi Niall, başını sallayarak ve bana uymak için dönerek.

Donakaldım, Niall'a bakarak gözlerimi kırpıttım. "Öyle mi?"

Niall da durdu, beni çok kolay okudu. Sesi alçaldı ve eğilerek bana sert bir bakış attı. "Ronson... Alfa'ların Kaçışı hakkında onunla *ne* konuşmak istiyordun?"

İç geçirdim, kanatlarımı gererek sırtlarını serin taş duvara değdirdim. "Mairwen'in benimle gelmek yerine burada kalmasının daha iyi olup olmayacağını merak ediyorum."

Niall'ın yüzü düzleşti ve kendini toparladı. Bazen kardeşimin neredeyse benim boyumda olduğunu unutuyordum. "Öyle mi? Ronson, ben..." Başını salladı ve gözlerini gökyüzüne doğru çevirdi. "Bunun ne kadar büyük bir hata olacağını farkında mısın? Niyetini biliyorum. O genç kadına karşı ne hissettiğini biliyorum..."

"Dün gece oradaydın," diye tısladım. "Posys'lerin ona yaptıklarını gördün."

Niall bir adım öne çıktı ve ben, onun kaldırdığı yumruğuna o kadar şaşırmıştım ki, yumruğun yüzüme yaklaşmasını izlemekten başka bir şey yapamadım. Eğer isteseydi, o anda bana sağlam bir yumruk atabilirdi. Bunun yerine, sanki kilitli bir kapıyı çalmak gibi, alnıma sertçe vurdu.

"Sen bir aptalsın," dedi basitçe. "Mairwen'in ailesi, onun senin omega'n olarak yetkinliğine dair her türlü şüpheyi dile getirdiğini *gördüm*."

"Siktir." Niall'ın sözleri kalın kafamın içine işlerken, bu kelime ağzımdan çıkıverdi.

"Ve evet, bu durumun onun özgüvenini nasıl azalttığını gördüm, ta ki burada, kalede tanıdığım kadınla neredeyse hiç benzerliği kalmayana kadar," diye devam etti Niall, bariz olanı söylemeden.

Mairwen'e Alfa Uçuşu'na katılmaya hazır olmayabileceğini söylersem, Posy'lerin dün gece ortaya attığı şüpheleri doğrulamış olurum. Bu kabul edilemezdi.

"Diğerlerinin Mairwen hakkında ne düşüneceğini tahmin edemediğimi itiraf ediyorum, ama en kötülerinin bile ona yüzüne karşı hakaret etmeyeceklerini düşünüyorum. Dün gece maruz kaldığı gibi değil," dedi Niall başını sallayarak, karşımdaki duvara yaslanmış pozumu taklit ederek. "Posys'lere gösterdiğin itidarın yarısını gösterirsen, diplomatik bir sorunla da uğraşmak zorunda kalmayız."

Gülerek başımı arkamdaki taşa dayadım. "Sen iyi bir alfa olurdun," dedim.

Niall sessiz kaldı ve başımı kaldırdığımda onun bana şaşkınlıkla baktığını gördüm. "Teşekkür ederim. Ama inan ya da inanma, şu anki konumumu tercih ediyorum," dedi.

"Daha fazla saygıyı hak ediyorsun."

Niall homurdandı ve elini sallayarak koridorun sonuna döndü. "İnsanlar bana yanlış nedenlerle ilgi gösterdiğinde işimi yapmak çok daha kolay oluyor."

Onu takip ettim, kardeşimin omzunu tutup bana dönmesini sağladım. "Ciddiyim Niall. *Teşekkür* ederim."

Yüzü kızardı ve gözleri bir anlığına benimkinden başka her yöne kaydı, ama sonra nefesini verip sakinleşti ve başını salladı. "Onun duygularını incitseydin, dayanılmaz bir şekilde dikkatin dağılırdı. Zaten şu anda bile dikkatini toplamakta zorlanıyorum. Ama gel, şüphesiz Mairwen şimdiye kadar *sana* ejderhaların siyaset tarihi hakkında bir iki şey öğretmeye hazırdır."

Niall'ın sırtını sıvazladım ve onu yanıma çekerek omega'ma götürdüm.

Yirmi Yedinci Bölüm

MAIRWEN

"Alfa Falk, eşinin ölümünden sonra yüz yıl veya daha uzun bir süre boyunca iyi bir hükümdarlık sürdü..."

Sayfaya gözlerimi kırptım, parmağım *eş* kelimesinin üzerindeydi, diğer elimle çay fincanını dudaklarıma götürdüm. Yavaşça çayı indirdim ve eski metinden uzakta, güvenli bir yere koydum.

"Eşinin ölümünden sonra..."

Alfa Falk bir *kadın* mıydı?

Bu tarihi alfalara ilişkin olarak *eş* kelimesini birkaç kez görmüştüm ve anladığım kadarıyla, bu kelime bir alfanın ömür boyu yanında kalması için seçtiği omegayı ifade ediyordu. Genellikle düzensiz aralıklarla erkek varisler dünyaya getiriyorlardı — elbette on yıllık çiftleşme döngüsünden daha sık — ve uçuşlar, savaşlar ve siyaset tarihine dahil ediliyorlardı. Ama bir omega eşinin *alfa* olarak hüküm sürmeye başladığını hiç duymamıştım. Barış zamanında verilen onursal bir unvan mıydı?

Hayır, savaş kayıtlarında bu bölgeyi hatırlıyordum ve onun hüküm sürdüğü yüzyılda en az üç savaş olmuştu. Onun, *eşinin* alfa'sı ile aynı Alfa Falk olduğunu varsaymıştım.

Sayfayı bir kurdeleyle işaretledim ve koltuğumdan kalktım. Niall ve Ronson bugün limandaydılar, yerel tüccarlarla görüşüyorlardı, bu da kaleyi Beatrice ve bana bırakmıştı. Ofisi sadece iki koridor ötedeydi ve yeni elbiselerimden birinin derin ceplerinde ellerimi oynatarak oraya koştum.

Ronson'a bugün önemli ejderhaların soylarını araştıracağımı söylemiştim ve bir bakıma öyle de yapıyordum, ama yaklaşan uçuşla ilgili olabilecek tüm bilgileri çoktan incelemiştim. Hayır, son iki gündür eşler hakkında daha fazla bilgi arıyordum. Ne kadar geriye gidersem o kadar çok şey buluyordum ve hala eksik bir parça olduğunu *biliyordum*, omega eşini omega rut partnerinden ayıran şeyi açıklayan bir şey.

eşini omega çiftleşme partnerinden farklı kılan şeyi açıklayan bir şey olmalıydı. Bu kelimenin sadece modası geçmiş olması da mümkündü, ama merakımı bir kenara itmeye çalıştığım her seferinde, düşüncelerimde kaşıntıya devam ediyordu.

Daha fazlası olmalıydı.

Beatrice'in çalışma odasına daldım ve her zamanki gibi kaşlarını kaldırarak bana cevap verdi. Ama o da hafifçe gülümsedi ve kalemını bıraktı.

"Ne oldu, Mairwen?"

"Eski alfa portreleri nerede saklıyoruz? Artık sergilemediğimiz portreler?" diye sordum.

Beatrice bir an düşünerek başını eğdi. "Bu tür şeyleri saklamak için kullanılabilecek birkaç tavan arası var," dedi, ayağa kalkarak masasının çekmecesinden, her gün belinde taşıdıklarından daha eski ve daha basit görünümlü ağır bir anahtar demeti çıkardı. "Bazı yer altı depoları da var, ama o durumda eşyaların ne durumda olacağını bilemem."

"Siz istemiyorsanız, ben kendim aramayı tercih ederim," dedim, neredeyse Beatrice'in bana anahtarları verip beni yalnız bırakmasını *dilediğimden*.

Yaşlı kadını sevmediğimden değil, o harika biriydi ve arkadaş olmuştuk. Ve kalede, tarihimizde bir kadın alfa olduğunu öğrenince heyecanlanacak biri varsa, o da Beatrice olurdu. Ama bu, şimdilik *benim* sırrımdı.

Beatrice dudaklarını büzdü ve ben de iç çekerek pes ettim. "Ama sanırım... aradığımı bulursam, sen de görmek istersin," diye itiraf ettim.

"Yolu göster, Omega Cadogan," dedi gülümseyerek.

Gözlerimi kırıştırdım, kapıya doğru döndüm, sonra durup yüzümü buruşturdum. "Şey... aslında yolu bilmiyorum."

Beatrice güldü ve birlikte yola çıktık.

İki tavan arası, bir alt kat ve çok büyük bir dolap geçtikten sonra umudumu kesmiştim.

"Belki de onları saklamamışlardır," diye mırıldandım.

"Olası değil," dedi Beatrice, eski yemek takımlarının bulunduğu bir dizi kutunun üzerine büyük bir çarşafı geri atarak. "Ejderhalar biriktirir, atmaz."

Dudak içimi kısa bir süre çiğnedim. "Tarihimizin büyük bir kısmı... neredeyse silinmiş gibi görünüyor."

"Neredeyse, evet," dedi Beatrice, bizi dolaptan dışarı çıkararak. "Ama kütüphanede buldun, değil mi? Çünkü alfa atalarımız halkın bilmesini istemedikleri her neyse, onu tamamen yok etmeye cesaret edemediler. Eğer varsa, Mairwen, burada olacaktır. Bir yerlerde. Gel, bu taraftan tavan arasına çıkan uzun bir merdiven var."

Doğrusu, *uzun* merdivenleri inip çıkmaktan oldukça yorulmuştum ve bu alfa kadının portresini gerçekten görmem gerekip gerekmediğini sorgulamaya başlamıştım, çünkü onun varlığına dair yazılı bir kanıt vardı, ne kadar kısa da olsa. Ama Beatrice harekete geçmişti ve ben de onu takip ettim, bir yandan ona yetişmekte zorlandığımı itiraf etmekten utanırken, bir yandan da portreyi benden önce bulmasından korkuyordum.

Uyluklarım yanıyordu ve dar spiral merdivenleri tırmanırken, Beatrice'in eteğinin gözden kaybolmasını izleyerek, öfkeliendirici bir gürültü çıkarıyordum. Bayılmak üzere olduğumu, geriye düşüp salona geri yuvarlanmak üzere olduğumu, tam bu basamakta oturup Ronson'un gelip beni bulmasını ve beni uçurmasını beklemek üzere olduğumu düşündüğümde, sonunda üstümde bir kapının gıcırdandığını duydum.

"Aha!" Beatrice'in sesi kulağıma ulaştı. "Bu daha çok
"

Bununla birlikte, son enerji rezervlerimi geri kazandım ve onun peşinden koştum.
peşinden koştum.

Hava tozla bulanıktı, iki zıt renkli vitray pencereden giren ışık, renk uyumsuzluğu içinde basit elmas desenleri oluşturuyor ve büyük dikdörtgen çarşafı boyuyordu. Beatrice hiçbirine dokunmamıştı ve odanın ortasında durmuş, gülümseyerek beni bekliyordu.

"Bu onuru senin üstlenmeni istedim," dedi. Bu kadını *gerçekten* sevmiştim.

"Teşekkür ederim," dedim, başımı sallayarak. Nefes nefeseydim, bacaklarım titriyordu ve güzel yeni elbisem artık rahatsız edici yerlerde nemli bir şekilde bana yapışmıştı, ama nemli ellerimle eteğimi düzelttim ve öne doğru adım attım.

Açtığım ilk birkaç portre oldukça tipikti: bir alfa, uçurumun kenarında tek başına duruyordu, ya da belki yanında bir omega, bazen bir çocuk bile vardı. Beatrice pencerelerden gelen değişken ışıktaki incelediği bir aile portresini kenara iterek homurdandım.

Birbiri ardına resimleri açtım, başka bir adam, başka bir çift kanat, ufukta başka bir ejderha bulduğumda kaşlarımı çattım. O yüz yıl hüküm sürmüştü. Elbette. *Elbette* bir portresi olmalıydı. Yoksa bu, tarihin korunması için çok mu ileri gitmekti? Portresi yok mu edilmişti? O, benim açtığım birçok kadından sadece biri miydi?

"Mairwen, buralarda... ilginç bir şey var," diye mırıldandı Beatrice arkamda.

Ama ben başka bir keten çarşafı kaldırmakla meşguldüm, yarı yolda durup çerçeveyi dolduran, boncuklar ve incilerle süslenmiş, altın kafes ve kocaman yakutlardan yapılmış bir kemer takan, devasa brokar etekli yalnız bir figür gördüm.

"Beatrice," diye fısıldadım, keten perdeyi geri çekmek için zıplayarak, bulduğum şeye hayretle baktım.

Portre çok eskiydi, figürün stili sert ve basitti, ama konu inkar edilemezdi. Beatrice arkamda nefesini tuttu, sendeleyerek yaklaştı ve birlikte çerçeve içindeki kadına baktık.

Kadın... kanatlıydı.

"Alpha Falk," diye mırıldandım, göğsündeki Falk ailesinin arması olan broşu fark ettim. Doğduğu ailenin soyadını değil, kendi alfa eşinin adını ve armasını kullanmıştı.

"O... o... Mairwen, o kanatlar... sembolik mi?" diye sordu Beatrice, gözleri fal taşı gibi açılmış, dudakları aralık kalmış halde.

Kafamı salladım. "Bilmiyorum. Ama... nasıl?"

Bir cevap imkansızdı, bu yüzden Beatrice ve ben uzun bir süre sessizce birlikte durup portredeki kadının sert ve yaramaz gözlerine baktık. Adı neydi? Falk adını, eşleştiği için mi, ne anlama gelirse gelsin, yoksa onu seçen alfa'yı sevdiği için mi, yoksa sadece alfa olarak hüküm sürmesi için mi korumuştum?

Uçabiliyor muydu?

Onu incelerken gülümsedim. Çok güzel olmadığını fark ettim. Bugünün standartlarına göre değil. Yüzü oldukça yuvarlaktı ve omuzları çok genişti. Resimde göğüs izi yoktu ve beli neredeyse

göğsüne kadar dikti. Ama zeki görünüyordu. Alfa olarak hüküm sürebilecek türden bir kadına benziyordu - bugüne kadar hiç düşünmediğim bir kavramdı bu.

Kanatları sıcak bir kahverengi tonundaydı ve portrenin arka planının çoğunu kaplıyordu. Amaçlarının onları göstermek, kadının kanatları *olduğunu* göstermek olduğu açıktı. Onun vücudundaki en detaylı kısımlardı, tüm mücevherlerden bile daha detaylıydılar, deri dokusu boyayla özenle aktarılmıştı, sağ kanattan gün batımının parıltısı sızıyordu.

"Mairwen, bak," dedi Beatrice nazikçe, parmak uçlarında yaklaşarak, elini Alfa Falk'ın boğazına uzattı.

Kaşlarımı çattım, Beatrice'e katılmak için yavaşça yaklaştım, cildindeki hafif renk değişikliğine, boynu omuzla birleştiği kıvrımda küçük pembe ve gümüş rengi vurgularına gözlerimi kısarak baktım.

"Bu... bu bir ısırık izi mi?" diye sordum, neredeyse fısıldayarak.

"Emin değilim," diye itiraf etti Beatrice, elimi tutup beni geri çekerek diğer portrelere dönmemi sağladı. "Ama bu izi olan tek kişi o değil."

Bir an düşündüm - Alpha Falk'ın *kanatları* olduğunu keşfetmenin etkisiyle başım hala dönüyordu - ama sonunda, kesinlikle korkunç bir alfanın yanında neşeye gülümseyen genç ve güzel bir kadının boğazında bir parıltı yakaladım. Hızla yaklaştım, alfanın elinde bir aile mührü yüzüğü bulana kadar kıyafetlerini inceledim. Mavi taş, gül işareti. Alpha Grimshaw ve *eşi*.

Elimi göğsüme bastırarak bir sonraki portreye koştum, bu sefer kadının boğazında iz yoktu. Alfa Brand, eşinden hiç bahsetmeden, çiftleşmek için bir avuç omega seçmişti.

Ve bir sonraki, izli, *ısırılmış*. Alfa Unger. Eşi, adada hem insan hem de ejderha soyundan gelen genç kadınlar için ilk okulları kurmuş olarak kayıtlıydı.

Isırık izleri. Bunlar *çiftleşme* izleriydi.

Her aile armasını hatırlayamıyordum, başım çok hızlı dönüyordu, ama güneş batmaya başlayıp bulunduğumuz oda kararmaya başlayana kadar birkaç portreyi daha doğrulayacak kadar bilgim vardı. Ronson yakında geri dönecekti. Beni yuvaya geri götürecekti, hevesli ve aç bir şekilde. O...

Döndüğümde yanaklarım ısınmıştı ve Beatrice'in beni izlediğini fark ettim, bakışları boğazımda, o m zumun kıvrımında, koyu renkli

ür kler vardı. Elimi kaldırıp izleri kapatma isteğine direndim, artık bir faydası olmazdı.

"Bunları... bunları tekrar  rtmeliyiz," diye hırıltılı bir sesle söyledim.

Beatrice, bizi çevreleyen portrelere baktı, günün son ışınlarında parıldayan Alfa Falk'ta gözleri takıldı. "Şimdilik," diye mırıldandı.

Evet, diye düşündüm. Şimdilik.

Yirmi Sekizinci Bölüm

MAIRWEN

Ronson altımda gürlledi, devasa zırhlı vücudu önümüzdeki yüksek zirveye doğru yöneldi. Uzun ve soğuk bir sabah uçuşunun ardından hedefimize ulaşıyorduk. Grave Hills'te, Ronson'un yeni alfa'larına ait olduğunu söylediği açık bir vadide, Cook'un bize gönderdiği yiyecekleri yemek için kısa bir mola verdik. Ben bu yiyeceklerin miktarını delice bulmuştum ama Ronson bunun gerekli olduğunu açıkladı.

"Ejderha olarak uçmak ejderhanın iştahını açar," dedi Ronson, piknik battaniyesindeki koltuğumdan gözlerini vücudumda gezdirerek. Niall, alfa'ya yalnız olmadığımızı hatırlatmak için boğazını temizledi.

Kaskımın sisli vizöründen gözlerimi kısarak, dağların giderek büyüdüğünü izledim; hem rahatlamış hem de biraz hüzünlüydüm. Ronson, uzun mesafeli uçuşlar konusunda beni uyarmakta haklıydı. Giydiklerimin kalınlığına rağmen hava çok soğuktu, ama asıl yorucu olan şey yorgunluktu. Ronson'un uçuşuna uyum sağlamak için, varlığından haberdar olmadığım kaslarımı kullandım, ejderhanın uzun boynunun geniş ense kısmına gerilen uyluklarımdaki inanılmaz ağrıdan bahsetmiyorum bile. Ayaklarımı sabitlemek için bir koltuk ve üzengiler verilmişti, ama dinlenme noktamızda bile, zar zor inebildim, zarif bir şekilde inmeyi bırakın. Şimdi, Ronson'un iki saatlik bir uçuş daha olacağını söylediği bu noktada, onun dönüşüp beni yere bırakmak zorunda kalacağından oldukça emindim.

"Görünüşe göre diğerleri de geliyor," dedim, ancak Ronson muhtemelen beni duyamıyordu, sesim kaskın altında yankılanıyordu. Ama karanlık şekiller gökyüzünde dönüyordu, beni rüzgardan koruyan camın kıvrımları ve çakılları arasından parıldıyordu.

Kalelerden, köylerden ve dünyada var olduğunu bildiğimden daha fazla koyundan geçmiştik, manzaralar ve yolların oluşturduğu bir yama işi battaniye gibi, ama

Ronson'un uçuşunun ne kadar hızlı ve zarif olduğunu kanıtlamak için hızla yaklaşan bir dağ gibisi yoktu.

Öne eğildim, iç uyluklarımdaki ateşli gerginliğe karşı homurdandım ve boynunun arkasına yaslandım. Deri derisinin plakaları bana altımızdaki arazinin iniş çıkışlarını hatırlattı, ama yakından bakıldığında en keskin noktalar bile yaslanmak için acı verici değildi. Ellerimi ceketimin uzun deri manşetlerinden çıkardım ve Ronson'un derisini okşadım, ikimizi de sarsan memnuniyet dolu gürültüye şaşırdım. Bu haliyle bile hafif dokunuşumu hissedebiliyor muydu?

İnerken hava ısındı ve Ronson'un bazı ejderhaların yaptığı gibi dağın etrafında dönmek yerine iniş yapmaya niyetli olduğunu görünce rahatladım. Uzun bir süre su içmek ve iyice esnemek istedim, belki de biraz zaman geçtikten sonra tekrar yerde olmanın tadını çıkarmak istedim.

Uçmak, kendim yapabilseydim daha eğlenceli olurdu, diye düşündüm gülümseyerek.

Alfalar, dağ ile güneydeki daha küçük bir tepe arasında, Skybern'in sisli çıkıntısına doğru uzanan uzun, alçak bir platoda görüşüyorlardı. Ronson, iki yeşil çadırın önündeki geniş, açık, donmuş çim alana doğru yöneldi. Kanatlarını çırparak inişimizi yavaşlatırken rüzgâr giysilerimi savuruyordu.

Hafif bir çarpma sesiyle indiğimizde, Ronson'un da yorgun olduğunu ve kanatlarını dinlendirebildiği için minnettar olduğunu düşündüm.

Basit üniformalı bir grup insan bize doğru koştu ve Ronson, insanların bana yardım etmek için geldiklerini fark etmeden önce yere çöktü.

Sen bir alfanın omegasın, diye kendime hatırlattım, iki adam beni koltuğumdan indirirken uzanıp iniltiyi bastırdım. Beni aralarında sabit tuttular, bu iyi oldu çünkü bacaklarım sert tahta levhalar ile kemiksiz jöle arasında bir şey gibiydi. Başka bir çift adam aceleyle öne çıktı, bindiğim koltuğun kayışlarını hızla çözdü ve Ronson'un omuzlarından çekti.

O hemen dönüştü, insanlar sıcak ısı dalgası ve ejderha büyüleriyle sersemleyerek geriye doğru sendelediler.

Ve işte alfam da oradaydı. Bacaklarım daha önce işe yaramaz olmasa da, şimdi öyle olmuştu. Uzun boylu, yakışıklı, rüzgârla şekillendirilmiş ve asil, kendine gelmeden hemen dönüp bana doğru büyük adımlarla yürüdü, sanki bir ejderhadan dönüşmek - son beş saati uçarak geçirmiş bir ejderhadan - bir yük değilmiş gibi.

"Onu bana ver," dedi biraz sertçe ve ben aniden Ronson'un yönüne itilirken sendeledim.

"Oof."

Ronson koluyla belimi kavradı, beni göğsüne sıkıca çekti ve sonra kafamdan kaskı çıkardı, hava daha keskin ve yüzü önümde daha net görünüyordu.

"İyi misin?"

"İyiyim... Oh! Ronson!" Güldüm, düğmeli ve kayışlı yün ve deri katmanlarının arasında yerden kaldırıldım.

Ronson gökyüzüne bakıyordu. "Sanırım uzaktan Niall'ı görüyorum. Çadırımızda buluşuruz."

"Yürüyebilirim," diye mırıldandım, Ronson bizi iki çadırdan daha büyük olanına doğru yürürken.

Dudakları kıvrıldı, koyu renkli gözleri bana doğru parladı. "Yürüyebilir misin?"

"Muhtemelen hayır," diye itiraf ettim, Ronson sırttı ve sonra içeri girdiğimizde sözler dilimde dondu.

Kare şeklindeki çadırın her köşesinde süslü lambalar yanıyordu ve orta direğe asılmışlardı, parlak gün ışığından gölgeli iç mekana geçişi yumuşatıyorlardı. Şatodaki odalarımız kadar güzel, zengin ve lüks bir iç mekan.

"Çimlerin üzerine halı sermişler!"

"Skybern gösteriş yapmayı sever," dedi Ronson, giydiğim miğferi meyve ve et tabakları ile kristal şarap ve su sürahileriyle dolu süslü bir sehpaye bıraktı. "Giysilerini çıkarayım," dedi Ronson, ağzına attığı bir parça sığır eti çiğneyerek ve bacaklarımı yere indirerek.

Ronson'un geniş vücuduna yaslanmak zorunda kaldım, ya da en azından öyle tercih ettim, ama elleri pelerinin, paltom ve yün tunikamın birçok bağcığını hızla çözdü, ta ki kalçalarımın her iki yanına kadar yırtmaçlı uzun kadife bir elbise ve dar deri pantolon giyene kadar.

"Dışarı çıkmadan önce saçımı düzeltip üstümü değiştirmem gerek," diye mırıldandım.

"Yürümek için çok ağrın var," dedi Ronson, kaşlarını çatarak.

Başımı salladım ve elimi onun paltosunun altına sokarak giydiği kapitone tunik üzerine bastırdım. "Sadece kaslarım tutulmuş. Çabuk iyileşirim."

Belki tamamen iyileşmeyeceğim, ama çadırımızın dışındaki otlakta dolaşacak ve ayakta durup konuşacak kadar iyileşeceğim. Kendimi

garip bir şekilde can atıyordum. Belki konuşmak için değil; kibar sohbetler ve küçük konuşmalar hiç becerdiğim bir şey değildi, ama diğer alfaları görmek istiyordum. İki haftanın büyük bir kısmını, ailemle olan felaket akşam yemeği hakkında endişelenmediğim zamanlarda, bu etkinliğe hazırlanmak için harcadığım tüm zamanı, ejderhaları ve alfa rolünü üstlenen birçok aileyi araştırarak geçirdim.

Ronson'un ailesi Bleake Isle'da uzun süre alfa olarak hüküm sürmüştü, ama bugün toplandığımız dağ silsilesinin kuzeyindeki Dire Peakes'te, bir sonraki alfanın mevcut alfa ile aynı aileden gelmemesi yaygın bir uygulamaydı. Skybern'in alfa rolü için rekabet şiddetli ve kana susamış bir şekilde, kapalı kapılar ardında yapılan siyasi anlaşmalarla doluydu. Ve Craven Denizi'nde, bir alfa dalgaların arasından, gücü ve kurnaz ticaretiyle yükseldi.

Aslında, ejderhaların tarihi benim gibi hevesli bir okuyucu için fena bir hikaye koleksiyonu değildi.

Elimi uzattım ve Ronson'un yüzünü avuçlarımla kavradım, böylece giyinme işinden dikkatini dağıttım. Tunikasını bir kenara attı ve bazen uyumak için çaldığım bol keten gömleklerden birini giydi.

"Bir gün adın bir kitapta yer alabilir," dedim ve Ronson donakaldı, bana bakarak gözlerini kırptı. "Ejderhaların tarihi hakkında bir tarih kitabı. Bunu hiç düşündün mü?"

Elleri belimi kavradı ve beni kendine çekti. "Düşünmemeye çalışıyorum," dedi, yanakları biraz kızardı. "Ada hakkında yazılmış çok küçük bir metinde, tarihteki en kötü alfa olarak anılabilirim."

"Bundan şüpheliyim," dedim, parmak uçlarımda yükselerek. Ronson'ı çenesine bir öpücükle kızdırmak istedim, ama o beni göğsüne sıkıca sarıp, başını dudaklarımız birbirine değecek kadar eğdi. Belki de bunun bir öpücük olacağını biliyordum, çünkü kolayca teslim oldum, mırıldanarak kollarımı omuzlarına doladım ve göğsüne gömüldüm.

Waxed kanvasın hafif bir şapırtısı ve keskin bir esinti bir misafirin geldiğini haber verdi. "Sana söylemiştim," dedi Niall kuru bir sesle.

Bu tuhaf bir selamlamaydı, ta ki ben parmak uçlarıma çöküp Ronson'un izin verdiği kadar dönüp Niall'ın ardından çadıra giren devasa bir adamı görene kadar.

Haylaz bir gülümseme, olağanüstü uzun ve parlak siyah saçları ve sanki karaya henüz alışmamış gibi bir o yana bir bu yana sallanan, inkar edilemez bir korsan havası olan devasa bir adamdı.

"DeRoche, dışarı çık," diye homurdandı Ronson, parmaklarını belime sıkıca geçirerek. "Sen de, Niall."

İki adam da Ronson'ı görmezden geldi ve ben onun kollarından kurtulup, beceriksiz bacaklarımla sendeleyerek, saygın bir reverans yapmayı başardım.

"Alfa DeRoche."

Seamus DeRoche, Craven Denizi'nin Alfa'sını tam da hayal ettiğim gibiydi, ancak belki de hayal gücümün daha uçuk olduğu anlarda, onun gözünde, kötü bir şekilde bastırılmış mizahla parıldayan o canlı gece mavisi gözler yerine bir göz bandı vardı. Burnu büyüktü, yüz hatları belirgindi ve biraz pürüzlüydü, ancak iri bir adama yakışan bir tür yakışıklılık vardı - güzellikten çok erkeklik ve güç.

"Omega Cadogan," diye selamladı DeRoche, sesi derin ama bu kadar sert ve kaba bir insandan beklediğimden daha melodikti. "Bu ana kadar Cadogan'ın yargısına güvenmediğimi itiraf etmeliyim. Ne kadar da güzel bir bayan, lordum."

Parfümümün aniden yayılan kokusu ve yanaklarımdaki kızarıklık yüzünden utanmam gerekip gerekmediğini merak ettim, ama Ronson sadece ağır kolunu omzuma attı ve başını eğerek bana yapılan iltifata teşekkür etti.

"Seçim töreninden beri kendinden dayanılmaz derecede memnun," dedi Niall, DeRoche'a. DeRoche, dalgaların ve fırtınaların ötesine ulaşan gürültülü bir sesle, çekinmeden güldü.

Benim için Ronson her zaman gök gürültüsü gibiydi, ağır ve sessiz, aynı anda hem rahatlatıcı hem de tehditkar. Bu adam deniz *gibiydi*, devasa, tehlikeli ve güzel.

"Sizinle tanışmak bir zevk, lordum. Ronson sizden büyük bir heyecanla bahsediyor," dedim.

Üç adam da gülerken, kendimi garip bir şekilde hafif hissettim, vücudum kolayca düzeldi, karnımdaki çalkantı, bana yabancı bir şeyin ağırlığı altında yatıştı. Yukarı baktığımda, Ronson'un bana açgözlü bir şekilde baktığını gördüm.

"Ben lord değilim, hanımefendi. *Bayım* demen yeterli. Ya da istersen bana *sevgilim* de," dedi alfa alaycı bir şekilde.

Ronson ona sert bir bakış attı. "Kesinlikle söyleyemez, seni piç. Çık dışarı ve bizi kendimizi tazelememiz için yalnız bırak."

"Ben de diplomatik görüşme için toplandığımızı sanıyordum," dedi DeRoche gülerek, bana göz kırparak ve arkasını dönerek.

"Ronson'ın kabalığı bir iltifattır, inan bana," dedi Niall diğer alfa'ya. İkimize kaşlarını kaldırdı. "Neredeyse herkes kaynaşıyor. Dikkatinizi dağıtmayın."

Ronson homurdandı ve kardeşini çadırdan dışarı çıkardı, ama bana döndüğünde, sinsî gülümsemesini gizleyemedi.

"Dikkatin dağıldı mı, omega? Ne demek istedi ki?"

Çılgılık attım ama Ronson beni kollarına alıp çadırın uzak ucundaki zengin giydirilmiş yatağa doğru aceleyle götürdüğünde sadece gülmekle yetindim.

Çadırdaki nispeten uslu davrandıktan sonra — Ronson, kalçalarımı ve bacaklarımı iyice masaj yaparak bana işkence etti, bu masaj benim rahatlamamı sağlamadı ama en azından yürümemi çok daha rahat hale getirdi — ve saçlarım örölüp bükülüp tokalandıktan sonra, çimlerdeki diğer arkadaşlarımıza katıldık.

"Yeni omegayı getirmedin mi?" diye sordu Ronson, Grave Hills'in Alfasına.

Torion Feargus, bence, hüküm sürdüğü bölgenin adına yakışır biriydi; mürekkep gibi koyu renkli bukleleri ve pürüzsüz bronz teni, boğazı ve göğsünde parıldayan parlak altın rengi pulları vardı. Çayırın ötesine bakarken kaşlarını çatı, gözleri arkamdaki birine odaklandı.

"Brigid kalede kalmak istedi," dedi. Kendini silkeledi ve dudaklarına sert bir gülümseme zorladı. "Alfaların yanında olmak ona baskı yapıyor."

"Eğer seninle birlikte kalmak zorunda kaldıysa, buna şaşmamak gerek," dedi Seamus, gözleri yaramazca parlayarak.

Skybern'in alfa'sı Damian Worthington, kendi omegası olan Helena adında güzel, minyon bir kadınla birlikte yanımıza gelmişti. Helena, Adelaide'ye olan şaşırtıcı benzerliği nedeniyle ona kızmamak için çok uğraşıyordum. Damian gülerek Torion'un omzuna dirsek attı.

Torion'un gülümsemesi sertleşmiş, gözlerinde bir ürkeklik vardı. Seamus'un haklı olabileceğini düşünüyor muydun acaba diye merak ettim ve doğru şeyi söylemek için çabalarken, gözlerim küçük grubun içinde dolaşmaya başladı.

"Ya da belki de sadece belirli bir alfa erkeği tercih ediyordur," dedim ve sağımdaki Torion'a bakarak dudaklarıma bir gülümseme kondurdum.

Kasvetli adam bana bir bakış attı ve gözlerinin etrafındaki gerginlik yerini sıcaklığa bıraktı. Bana teşekkür etmek için başını eğdi ve Ronson belime doladığı kolunu hafifçe sıktı.

"Bu bir uyum süreci," diye alfa'ya fısıldadım.

"İkimiz için de," diye cevapladı Torion, sesi de aynı derecede sakindi. Seamus, bizim konuşmamızı örtbas ederek, kendi kabalığını azarladı ve bana flörtöz bir şekilde iltifat etti.

"Yeter. O benim," diye Seamus'a homurdandı Ronson, beni kendine daha da yaklaştırmak için.

"Onunla dalga geçmesini çok kolaylaştırıyorsun, alfa," dedim, elimi Ronson'un göğsüne koyarak. Alfa'm bana bakarak mırıldandı ve yanaklarım ısındı.

"Vay vay, Ronson. Seninle ilgili son dedikoduların abartılı olduğunu düşünüyordum, ama görünüşe göre doğruymuş."

Alfa Worthington'ın açıklaması üzerine sohbetimiz kesildi. Ronson yanımda gerildi, kanatları hafifçe uzadı ve ben elimi yerine bastırarak onu geri tuttum.

"Söylentiler pek çok kişinin ağzından geçer. Bunların gerçekte ne kadar benzerlik taşıdığı genellikle şans meselesidir, lordum," dedim.

Damian Worthington bana göz kırptı. Koyu saçları ve yakışıklı yüz hatlarıyla Ronson'a biraz benziyordu, ama biraz daha küçüktü ve alfamın *güçlü* özelliklerinden yoksun görünüyordu. Adelaide beni alay ettiğinde gülen ve balolarda beni görmezden gelen ejderha soylu beyefendiyi hatırlattı bana.

"Omega seçimimde kendimi çok şanslı gördüğümü duyduysan, bu seferlik dedikodular doğru çıkmış demektir," dedi Ronson, eliyle omurgamı okşarken başını Worthington'a doğru eğdi.

"Elbette," dedi Worthington sert bir şekilde, dudaklarına zoraki bir gülümseme takarak. "Sana büyük bir iltifat, Omega Cadogan."

Ronson sinirlendi ve arkamda Niall rahatsızlık içinde homurdandı, ama sahada çalan korna sayesinde daha fazla nezaket gerektiren düşmanlıktan kurtulduk.

"Bu bizim işaretimiz," dedi Seamus rahat bir nefes alarak ve bana göz kırparak. O eğildi. "Bayanlar, baylar, biz alfaları uçağımızı kaçırmamak için gitmeliyiz"

"

Ronson beni geriye doğru çekti ve sonra etrafımda daire çizerek kanatlarını bize sararak bir anlık mahremiyet yarattı, başını ağzıma doğru eğdi. Yüzümü kaldırdım, hafifçe gülümsedim, öpücüğüne hazırdım, ama o bunun yerine burnunu burnuma sürttü ve dudaklarıma fısıldadı.

"Dikkatli ol. Buradaki bazı betalar, bir sonraki alfa olmak için doğru anı bekliyorlar." Ronson dudaklarımı hafifçe ısırdı ve ağzını ağzıma değdirdi, gözlerimiz açıldı ve birbirimize bakıyorduk. "Döndüğümde onlar hakkında ne düşündüğünü söyle. Senin yargına güveniyorum."

Artık kendi parfümümü daha iyi tanıdığım için, etrafımı saran küçük kanatlı kozayı dolduran kokusunun farkındaydım. Ronson homurdandı ve beni ciddiyetle kavradı, ağzını benimkine eğik bir şekilde yaklaştırarak kısa ama derin, yalayıcı bir öpücük verdi. Gözleri kararmış ve göğsü inip kalkarken geri çekildi. Onu geri ittim ve homurdanmasına gülümsedim.

"Sen olmadan da uçacaklar," dedim.

"O zaman çadıra geri dönüp..."

"Seamus!" diye bağırdım, bronzlaşmış ve yaralı bir el Ronson'ı yakasından yakalayıp benden uzaklaştırırken gülerek.

"Kıza birkaç saat huzur ver, seni baş belası," dedi Seamus, alfamızı sürükleyerek.

Ronson bana keskin bir gülümseme attı, gözleri uyarıcı bir şekilde parladı, sonra dönüp Torion ve Seamus'un iki yanında büyük adımlarla uzaklaştı. Niall yanıma geldi ve ben bir anlığına gözlerinden kaçındım, yanaklarımın ve göğsümün kızardığını çok iyi hissediyordum.

"Diğerlerine hava atıyor, değil mi?" diye mırıldandım. *Beni gösteriş yapıyordu. Aşıkmiş gibi davranıyordu.* Niall'ın bu büyüü bozmasını, göğsümde acı verici bir şekilde büyüyen mutluluk balonunu patlatmasını istedim. Gerçekten inanmaya başlamadan önce bunu yapmak daha iyi olurdu, değil mi?

"Ronson hesapçı biri değildir. O benim işim. Gerekğinde duygularını bastırabilir, gerekğinde alfa erkeğin sert maskesini takabilir, ama onun tam tersini yaptığını hiç görmedim," dedi Niall. Göğsümdeki balon büyüdü ve biraz daha yükseldi, neredeyse boğulacaktım. "Bugün çok iyi gidiyorsun, Mairwen. Seninle gurur duymakta *haklı*."

Niall bana yalan söylemezdi. Neden bunu kesin olarak bildiğimi bilmiyordum, belki de Ronson'un ona tamamen güvendiği içindi, ama biliyordum. Başımı salladım, çenemi kaldırdım ve sahadaki alfa erkeklerin birbirlerinden bolca mesafe bırakarak daire şeklinde yayıldıklarını izlemek için döndüm.

"Bu kısmı hiç sevmedim," dedi Helena, yanıma gelerek. "Bütün bu büyü bir anda saçlarımı diken diken ediyor."

Niall ve ben, alfa'ların etrafındaki hava parıldamaya başlayana kadar daireye yaklaştık. Cildimde hissettiğim ani cızırtıya şaşırdım. Helena haklıydı! Birdenbire dönüşen bu kadar çok ejderhanın gücü, cildimdeki ince tüyleri diken diken etti. Geçmişte birkaç beta'nın ejderha olarak uçtuğunu görmüştüm, ama sadece uzaktan. Babam hiç dönüşmemişti, yeterince güçlü değildi, bu yüzden yakından gördüğüm tek ejderha Ronson'dı.

Damian Worthington ilk dönüşen oldu, etrafındaki hava mavi şimşeklerle çatırdadı, kısa bir parıltı patladı ve ardından büyük ve zarif bir ejderha ortaya çıktı. Rengi dökülmüş koyu yağ gibiydi, mor ve safir tonlarıyla parlıyordu, ama aynı zamanda bronz ve siyah tonları da vardı. Bir çatırtı ve gürültüyle, Dire Peakes'in yaşlı alfa ejderhası da dönüşüm geçirdi ve Worthington'un ejderhasını gölgede bırakan, acımasız ve engebeli, tamamen taş grisi ve beyaz benekli bir canavar ortaya çıktı.

Çemberdeki adamlar tek tek ortadan kayboldu ve yerlerini ejderhalarının muhteşem ve ölümcül halleri aldı.

"Hazır ol," dedi Helena, özenle şekillendirilmiş buklelerine uzanarak.

Ben ejderhalara hayranlıkla bakmakla meşguldüm. Ronson, grubun en büyüklerinden biriydi — sadece Seamus DeRoche ve Dire Peakes'in alfa'sı ondan daha büyüktü — ve koyu renkli pulları güneş ışığı altında parlıyordu. Işıltılı alfa Worthington başını yüksekçe kaldırdı, çenesini şaklattı ve alfa'lar birden kanatlarını kaldırarak havada aynı anda çırpmaya başladılar.

Rüzgâr esti ve eteğimi dalgalandırıp saçlarımı karıştırırken ben güldüm. Ronson başını çevirdi, ateşli göz bebeği olan siyah gözüyle bana baktı. Kuyruğunu vurdu — hepsi vurdu — ve ben yine güldüm, yer sallandı, bacaklarıma yankılandı, kemiklerim çınlamadan uyuşana kadar.

"Korkunç," diye mırıldandı Helena, ejderhalar hep birlikte kükreyerek seslerini yükselttiklerinde başını salladı.

"*Ne güzel,*" diye düşündüm, ejderhaların kanatları havayı yararken, devasa ve güçlü bedenleri yere baskı uygulayarak onları tek bir vücut gibi havaya fırlatırken nefesim göğsümde dondu.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

MAIRWEN

Alfaların dönüşünün bir işaretini umarak gökyüzüne baktım, ama ejderhalar geri dönüyor olsalar bile, dağların tepesinde asılı duran bulutlar onları gizliyordu.

"Ve tabii ki, geçen sezonun tüm elbiselerinden bıkmış durumdayım, ama Worthy bu konuda söylediğim hiçbir şeyi dinlemiyor," diye devam etti Helena, bir saatten fazla süredir yaptığı gibi, kolunu koluma takmış, bizi tarlada amaçsızca daireler çizerek gezdiriyordu, her zaman etrafta dolaşan beta beylerin yanına çok yaklaşmamaya dikkat ediyordu.

Şimdi Niall'ı ararken, bu kadından nasıl kaçabileceğimi düşünüyordum. Dire Peakes'ten gelen ejderhalardan biriyle konuşuyordu, sert ve biraz ürkütücü görünümlü bir adamdı, halfling'e kaşlarını çatarak başını sallıyordu.

"Ama biliyor musun, bu yeni kesimini oldukça beğendim. Küçük Bleake Isle'ın moda konusunda yenilikler sunabileceğini hiç düşünmemiştim," dedi Helena.

Bu omega'nın yanında ne kadar çok zaman geçirirsem, onun Adelaide'ye pek de benzemediğinden o kadar az emin oluyordum. Sadece üstünlüğünün kılıcını benim yerel düşmanımdan daha incelikle kullanıyor gibi görünüyordu.

"Her ejderha kadını saatlerce moda hakkında konuşmak istemez, Helena," dedi arkamızdan kuru, karanlık bir ses, duman ve karamelize şeker kokusu taşıyan bir esinti eşliğinde.

Adama doğru döndüm, ama Helena kaskatı kesildi ve kolunu benim koluma sıkıca dolayarak ikimizi de oradan uzaklaştırmaya hazır gibi görünüyordu.

Skybern'den gelen, bakışlarında kurnaz bir eğilim olan beta idi. Henüz onunla düzgün bir şekilde tanıştırılmamıştım. Alfaların biri ona doğru döndüğü anda buharlaşıyor gibiydi, her zaman küçük grubun kenarında dolaşıyordu. Bennett Reeves, Damian Worthington'ın gayri meşru üvey kardeşi olduğundan şüpheleniliyordu.

Bana nazik ve kibar bir şekilde selam verdi ve öne çıktı. Etrafındaki hava daha ağırdı, sanki ejderha formuna dönüşmek üzereymiş gibi. Yanımda duran Helena'nın yanakları parlak kırmızı çizgilerle kaplanmıştı. Neden? Onun alaycı sözleri yüzünden mi? Kaba sözlerdi ama kolayca önemsenmeyecek sözlerdi.

"Alpha Cadogan'a adadaki ejderhalarla ilgili konularda eşlik ettiğini duydum, Omega Cadogan," dedi Reeves, keskin bakışlarıyla beni delip geçercesine. Yanıldığını söylemek için ağzımı açtım, sonra Ronson'un beni Hubert'lere götürdüğü zamanı ya da adadaki yangını söndürmek için ona katıldığım zamanı hatırladım.

"Sadece ara sıra," dedim. Helena'ya dönüp gülümsedim. "Ejderhalar arasındaki dedikoduların abartılı olduğu konusunda konuşuyorduk."

"Sadece ara sıra," dedim. Helena'ya dönüp gülümsedim. "Ejderhalar arasındaki dedikoduların ne kadar abartılı olduğunu konuşuyorduk."

"Gerçekten. Affedersiniz, Omega Quigley ile konuşmam gerek," dedi Helena ve sanki onu yanımda tutsak etmişim gibi aniden kolunu benden çekerek dışarı koştu.

Onun yaşlı omega'ya doğru koşarak uzaklaşmasını izledim, ondan kurtulduğum için biraz rahatlamıştım ama yine de onu takip etsem daha iyi olmaz mı diye düşündüm.

"Ben Helena'nın tertemiz yaşam tarzındaki inatçı lekeyim," diye mırıldandı Reeves karanlık bir sesle, ama bu acımasız sözlerle şaşırarak döndüğümde, sanki amacı diğer omega'yı kızdırmakmış gibi sırıtıyordu. Bana göz kırptı ve gülümsemesi, çekici olması gereken ama beni tedirgin eden bir ifadeye dönüştü. "Alpha Cadogan'ın seni yanında sergilemek için bir süs eşyası olarak görmediği açık."

Bu beta - beta bile denemezdi; buradaki birçok alfa'dan, kesinlikle ağabeyinden daha ağır ve güçlü bir şekilde yürüyordu - benden tam olarak ne istiyordu? Yoksa sadece omegaları rahatsız etmekten zevk mi alıyordu?

Bir an durup, onun yanından ayrılmak gibi akıllıca bir seçim mi, yoksa küstahça bir seçim mi yapacağıma karar verdim.

"Kendimi hiç süs eşyası olarak görmedim. En azından bu konuda ada ve ben aynı fikirdeyiz," dedim.

Bennett Reeves'in gözleri mizahla parladı, ancak ifadesi biraz üstünlükçü kalmaya devam etti. Ronson'ın başlangıçta taktığına benzer bir maske takıyordu, ama ben orada bir adam olduğunu sezmiştim.

"Yine de, sizin de söylediğiniz gibi, dedikodular genellikle yanlıştır. Bu durumda kesinlikle öyle," dedi ve bir beyefendi gibi başını salladı.

"Çok nazik bir cevap," dedim, gözlerimi devirerek.

O da güldü, tiz ve kaba bir sesle, geniş gözleri kadar şaşırtıcı bir şekilde, benim cevabım ve kendi kahkahasından şaşırmış gibi.

"Alpha Cadogan'ı her zaman sevmişimdir," dedi, gözleri kırışarak ve benim kaşlarımın kalkmasıyla o kendini beğenmiş, taş gibi maskesinin bir kısmı kayboldu. "Omega seçimi de onun lehine olan bir başka nokta."

"Tanıştığınızı bilmiyordum."

Reeves omuz silkti ve sahayı gözden geçirdi. "Hayır, hiç tanışmadık. Ama buradaki tüm alfa'ların ve onların öncüllerinin politikalarını inceledim. Bir alfa'nın kendinden öncekilerle bu kadar zıt bir yol izlemesi nadirdir. Bunun için kendine güven ve cesaretin birleşimi gerekir. Ya da ego."

"Çoğu kişi bunların bir alfa'nın özellikleri olduğunu söyler," dedim, artık bu adamı, onun etrafındaki herkesi incelediği gibi incelemek için sabırsızlanıyordum.

"Belki. Genetik kesinlikle bir kalıp oluşturuyor gibi görünüyor."

"Dire Peakes'te..."

"Dire Peakes'te, matriarkal bir soyu takip ediyorlar, bu da yükselen aileleri takip etmeyi zorlaştırıyor. Eğer araştırma yaparsan" —ve bununla birlikte, araştırmayı yaptığını ima eden sinsi bir bakış attı— "düzenli olarak alfa rolünü üstlenen üç belirli erkek soyu ve en sık ve en hızlı yükselen bir soy var." Sonra Bennett Reeves, bakmasına bile gerek kalmadan başını Niall'ın konuştuğu beta'nın yönüne doğru eğdi. O anda gözlerini bağlasaydım ve sahadaki her bireyin yerini sorsaydım, belki de gökyüzündeki alfaları bile bilirdi diye düşündüm.

"Alfa Cadogan genetik bir kalıbı takip ediyor, ama diğer her şeyde büyük bir değişim yaratmak için büyük riskler almaya istekli görünüyor. Onu bu yüzden takdir ediyorum," dedi Reeves.

"Seni caydırmayacağım," dedim, Ronson'a yapılan iltifattan dolayı gülümseyerek.

"Sanırım muhafızın, şu anda senin zamanını aldığımı fark etmiştir," dedi Reeves ve ben de Niall'ın kaşlarını çatarak bize baktığını gördüm.

"Arkanızda gözleriniz var, efendim," diye güldüm.

"Sadece zamanlamayı çok iyi biliyorum. Şimdi izin isteyeceğim." O eğildi, ben de reverans yapma dürtüsüne direndim.

O uzaklaşırken nefes almam biraz kolaylaştı, havanın ağırlığı hafifledi ve ben Niall'ın yönüne dönmek için döndüğümde, o da aynı anda

bana doğru büyük adımlarla yürümeye başladı. Damian Worthington, Bennett Reeves'in yanında olduğumda hissettiğim şeyi hissedemiyordu ya da kardeşinden tehdit hissetmemek için iyi bir nedeni vardı. Adam bir alfa adayıydı. Ve muhtemelen çok güçlü bir alfa.

"Az önce yaptığınız konuşma çok merakımı çekti," diye mırıldandı Niall, birbirimize yaklaşırken.

"Oh, eminim öylesindir ve öyle olmalısın da. Ama şimdilik, az önce konuştuğun adamı bana tanıtmanı istiyorum. Güvenilir bir kaynaktan, onun yakın gelecekte alfa olarak yükseleceğini beklememiz gerektiğini duydum."

"Dikkatli olmazsam, Ronson benim yardımcımı senin yardımcınla değiştirecek," diye cevapladı Niall neşeyle. "Ya da en azından bana bir gün izin verecek."

RONSON, parmak uçlarıyla omurgamda yukarı aşağı işkence edici bir yol çizerek, nefesimizi toparlayıp terimiz cildimizde soğurken bile yeni bir tahrik uyandırdı.

"Yarın Torion'un kalesine uçacağız, eve dönmeden önce orada bir gece dinleneceğiz." Ronson'un sesi, göğsüne yaslanarak dinlendiğim yanağımın altında, sestten çok titreşim gibi yankılandı. "DeRoche da. Beni kızdırmak için seninle utanmadan flört etmeye devam edeceğinden şüphe yok."

"Onu seviyorsun."

"O iyi bir müttefik." Ben burnumdan soludum ve Ronson derin bir nefes aldı. "Evet. Ondan hoşlanıyorum."

"Kısmen benimle flört ettiği için," diye alay ettim. "Bunu reddediyorum," diye homurdandı Ronson.

Gülümsedim ve yüzümü çevirip, onun bazen bana yaptığı gibi göğsüne gömüldüm. Birlikte uzanırken kasları yumuşaktı ve burnumu sürtmek için rahat bir yastık oluşturuyordu.

"Uçuş sırasında ne konuştunuz?" diye sordum.

Ejderhalar güneş batmaya başladığında geri dönmüşlerdi ve ziyafet masası hazırlanmıştı. Ronson ve Torion'un biraz somurtkan göründüklerini düşündüm, ama akşam yemeğinde rahatladılar ve şenlik ateşi yükselip bira bolca akmaya başladığında, alfam yine rahatlamıştı.

Ronson bizi yan çevirdi. "Alfa Quigley, omega göçüne karşı evrensel bir yaptırım istiyordu..."

"Francesca yüzünden mi?" diye hayretle sordum.

"Hayır. En azından pek olası değil. Torion, babasının Grave Hills'te uyguladığı yaptırımları kaldırdı. Betaları, omega'ların özgürce ayrılacakları anlamına geldiği için kızgın. Quigley de kızgın, çünkü bu, omega'larının kaçmayı başarırlarsa gidecekleri bir yerleri olacağı anlamına geliyor."

"Bleake Isle'da yaptırım yok mu?"

"Hayır," dedi Ronson alaycı bir şekilde. "Hayır, ben yükseldiğimden beri yok. Ama omegaların kaçmasına gerek kalmaması için adayı güvenli hale getirmek için elimden geleni yapıyorum. Quigley oy çokluğuyla reddedildi. Ama Damian Worthington lehine konuştu. Skybern'de bile yaptırım yok."

"Dire Peakes ne durumda?"

"Dire Peakes aslında hiç yaptırım uygulanmamış tek bölge. Hayatımda oradan sadece birkaç omega gördüm, ama neredeyse erkekler kadar vahşi görünüyorlardı."

"Onlar için iyi," diye mırıldandım, gözlerim aşağıya doğru kaydı. "Yaptırımın geçmemesine sevindim."

"Ben de. Torion'un yükselmesine sevindim. Ama Quigley bunun imkansız olduğunu bilmeliydi. Millward'ın inci çiftliği için de izin almam gerekiyordu. Quigley ve Damian, bana yaptırım uygulamak için benim oyumu kullandılar. DeRoche devreye girdi. Sonuçta denizler onun."

"Bennett Reeves yükselmeye karar verirse, başka bir güçlü müttefikin daha olur," dedim, gözlerimi ağır ağır kırıştıtarak.

Uzun bir sessizlik oldu, sonra sırt üstü yuvarlandım ve uykumdan uyanarak Ronson'ın geniş gözlerle üzerimde durduğunu gördüm. "Bennett Reeves ile konuştun mu?"

Gülümsedim. "O bana yaklaştı. Seni takdir ettiğini söyledi."

Ronson şok olmuş gibiydi. "Hiç konuşmadık bile."

Mırıldandım ve gerindim, ve bir kez olsun Ronson benim vücudumun sergilenmesinden rahatsız olmadı. "Bence diğerlerinden kaçınıyor ki, onun ne kadar güçlü olduğunu fark etmesinler. Worthington'ı neden rahatsız etmiyor acaba?"

"Ne demek 'ne kadar güçlü olduğunu'?" diye sordu Ronson, kaşlarını çatarak. "Onda çok fazla... varlık var."

Ronson gözlerini kısarak, "Öyle mi?" dedi.

"Pfft, çok kıskançsın. Saçmalama. Yarın ona gizlice yaklaş da görürsün. Güç var, hem de çok fazla. Neredeyse baskıcı derecede. Ama beni kullanmaya çalışmadığı sürece, kardeşinden daha iyi bir müttefik olacağına beni ikna etmeye çalışmadığı sürece... ki aslında bu mümkün olabilir..."

Tanrım, siyaset çok karmaşık, değil mi?" Kaşlarımı çattım, Reeves'in bana karşı hiçbir zaman samimi olup olmadığından artık o kadar emin değildim.

"Kıskanıyorum, biliyorsun."

"Ne?" Ronson'a gözlerimi kırptım.

O hareket etti ve vücudum her hareketi o kadar iyi biliyordu ki, bacaklarım düşünmeden açıldı ve onu bana yaslanmaya davet etti. Sonunda çadıra döndüğümüzde, sanki saatler değil de günler boyunca ayrılmış gibi, nefeslerimizi ve inlemelerimizi bastırmaya çalışarak aceleyle birbirimize sarıldık. Yorgundum, ama dışarıdaki eğlence sona ermiş ve gece sessizleşmişken, alfamın dikkatini bir kez daha çekmek istiyordum.

"DeRoche seninle flört ettiğinde onu kıskanıyorum. Niall benim uçarken seninle günü geçirdiği için kıskanıyorum. Bennett Reeves'in *varlığıyla* seni etkilediği için kıskanıyorum." Ronson konuşurken mırıldandı ve ben kendimi ona doğru eğip sürtünmeden edemedim.

"Biliyorsun ki ben..."

Ronson eğildi ve nazık bir öpücükle itirazımı susturdu. "Ben de gurur duyuyorum, Mairwen. Çok gurur duyuyorum," diye fısıldadı ve ben cevap veremedim çünkü o yavaşça ve tatlı bir şekilde içime girmişti, çiftleşme ve azgınlık döneminden sonra vücutlarımız birbirine mükemmel bir şekilde uyum sağlamıştı. "Senin benim olmandan gurur duyuyorum. Benim omega'm."

Ben inledim ve Ronson başka bir öpücükle sesimi susturdu, içime girip, üzerimde sallanarak, kollarında beni sardı, kalçalarımı öylece eğdi ve zihnimden tüm düşünceleri silip süpürdü.

Neredeyse tüm düşüncelerimi. Her sabah ve her gece, her saat başı kafamda neredeyse sürekli olarak iki düşünce dolaşıyordu.

Aramıza uzandım, yüzünü kavradım ve iki itiraftan daha basit, daha kolay olanını yüksek sesle söyledim. "Ben de gurur duyuyorum. Senin olmaktan gurur duyuyorum. Benim olduğun için gurur duyuyorum..." Ronson hırladı ve sıçradı, ben de nefesimi tuttum, neredeyse zevkten çılgılık attım. "Benim alfam."

"Kanatlarıma dokun, Mairwen. Bacaklarını bana dolaştır."

Ben itaat ettim ve Ronson beni sert bir öpücükle ve sabırlı, tecrübeli bir ritimle ödüllendirdi.

Otuzuncu Bölüm

RONSON

Ejderha formumda bile, Mairwen'in mutlu kahkahasının sesi müzik gibiydi. Geçtiğimiz cıvıl cıvıl martıların etrafında süzülüp döndüm, bana doğru fırlayan cesur küçük yaratığın kuyruk tüylerini şakacı bir şekilde ısırdım.

"Onları yemem, Ronson!" diye bağırdı Mairwen.

Ben gürlledim, ateşimden daha yumuşak bir sıcaklık içimi kapladı. Küçük eller, en hafif esinti gibi boynumun arkasını okşadı, ama ben omega'mın dokunuşunun tadını çıkardım.

Eve yavaş bir yolculuk yaptık, Grave Hills'te bir gün dinlendikten sonra şafak vakti yola çıktık. Mairwen'i kollarımda uzun bir banyo yapmayı ve yuvada güzel bir şekerleme yapmayı dört gözle bekliyordum. Niall bize yarın sabaha kadar rahatsız edilmeyeceğimize dair söz bile vermişti. Mairwen'e ne kadar gurur duyduğumu tekrar söylerken, onu parfüm gibi koklatmayı dört gözle bekliyordum. Diğer alfaları büyülediği için. Güçlenmeyi bekleyen betalar hakkında bilgi edindiği için. Rüzgardan cildi çatlamış ve yorgun olmasına rağmen, şikayet etmeden günlerce uçtuğu için.

Onu masaj yapmayı, şımartmayı ve parfüm ve yağla titreyene kadar övmeyi, sonra da ikimizi yatakta yormayı sabırsızlıkla bekliyordum.

Gözlerim ufukta, kalenin ince kulelerinin parlak mavi gökyüzünü deldiği noktaya odaklandı. Seamus DeRoche, kalenin üzerinde dairesel hareketler yapan, iniş yapmayan koyu bir mürekkep lekesi gibiydi ve ben yaklaşırken Niall ejderhanın sırtından atladı, balkonun üzerinde uçan küçük bir nokta gibi.

Karnımda ağır bir taş parçası gibi bir his belirdi, lezzetli planlarımın sonuçta kesintiye uğrayabileceğine dair bir uyarı. Rotayı değiştirmek için çok mu geç kalmıştım? Belki de yakınlarda, sadece Mairwen'i memnun etmek, etkilemek ve arkadaşım olarak tutmak için alfa olarak hüküm sürebileceğim küçük, uzak bir ada vardı.

DeRoche bana doğru döndü, yaklaşarak hızını yavaşlattı. Gemisi arkamızdaydı, Bleake Isle ile Grave Hills'in güney kıyısı arasında, onun dönüşünü bekliyor ve hazırды, ama bizi geçmedi, bunun yerine havada dönüşerek benim uçuş rotamı hedef aldı. Biraz daha az iştah açıcı, ama çok daha büyük bir martı gibi başımın etrafında dönüyordu.

"Ne oldu?" Mairwen arkamdan seslendi, bacakları eyere sıkıca tutunmuştu.

"Ziyaretçilerin var. Niall, onları görmekten hoşlanmayacağını düşünüyor gibi," diye uyardı DeRoche.

Ben hırıldadım ve bir alev patlaması DeRoche'un paltosunun kenarını neredeyse yakıyordu, ama o sadece bir kahkaha attı ve uzaklaştı.

"Bana ihtiyacın olursa ateşi yükselt," diye bağırdı, başımın üstünden uçarak ejderhaya dönüşerek.

Mairwen'in ağırlığı boynumun arkasına yerleşti, kolları pullarımı sardı. Kükremek, ileri atılmak ve davetsiz misafirleri yakalayıp kocaman çenelerimle ezmek istedim. Küçük omega'm beni hafifçe okşadı.

"Görmezden gelmekten se ilgilenmek daha iyi," diye seslendi bana.

Homurdandım, ama haklıydı ve tabii ki tebaamı yersem adanın alfa'sı olarak kalamazdım. Öne eğildim ve balkonda bizi bekleyen figürler, tanıyabileceğimiz kadar yaklaşmaları sadece bir dakika kadar sürdü.

Gideon Millward en azından Buchanan'la birlikte oradaydı, ama Gamesby, Adelaide ve Redmond Palmer da oradaydı. Burun deliklerimden küçük bir ejderha ateşi fişkırdı ve Beatrice ile Niall davetsiz misafirleri içeri davet ederek benim inişim için yer açtılar.

En azından Gryffyd Evans davet edilmemişti. Mairwen'den tüm hikayeyi dinledikten sonra, yaşlı beta'yı zorlu bir yemek haline getirmekten kendimi alamazdım.

Mairwen, botları taşa çarptığında hafif bir nefesle boynumdan ve omzumdan kaydđ ve ben boynumu çevirip, onun sert hareketlerini izlerken, çömelip sırtımdan eyeri çıkardım. Biraz yorgun görünüyordu ama daha çok endişeli ve gergindi, küçük dişleri dolgun dudağını ısıırıyordu.

"Onu neden getirdiler?" diye fısıldadı ve ekledi: "Tabii ki böyle görünüyorum."

Eyer balkona düştü ve ben bir saniye bile kaybetmeden dönüşüm geçirdim, sıcaıktan ve rüzgardan etkilenmeden Mairwen'e uzandım. Yanakları sihirden kızarmıştı ama isteyerek geldi, elleriyle saçındaki ezilmiş örgüyü ve giydiğı kumaşın eğri büğrü kıvrımlarını düzeltmeye çalışıyordu.

"Onları kolayca hallederiz," dedim, eğilip dudaklarını öperken sesimi alçaltarak. "Ve her zamanki gibi çok çekicisin."

Balkon kapıları açılırken gıcırdadı ve Gamesby bize doğru büyük adımlarla yürüdü, çok sığ bir reverans yapmak için zar zor zaman ayırdı. "Alfa ve Omega Cadogan, izinsiz girdiğimiz için bizi affedin. Dün gece dönmüş olacağınızı sanmıştık."

"Bağışlanmak için beklemen gerekecek, Gamesby," dedim, beta'nın irkilmesi ve ifadesini gizlemeye çalışmasından zevk alarak. "Kardeşlerim, omega'm ve ben uzun yolculuğun yorgunluğunu atarken, sizin partinizin rahatını sağlayacaklar. Eminim anlarsın."

"Eğer siz..."

Mairwen, onu belinden tutup h a v aya sıçradığımda nefesini tuttu, yorgun kanatları kararlı bir şekilde yukarı doğru çırpınıyordu.

"Onları beklemelerine izin vermemiz doğru mu?" diye fısıldadı Mairwen.

"Ben Bleake Isle'ın alfasınıyım ve sen benim omegamsın. Hugh Gamesby gibi adamları beklemiyoruz. O bizi bekliyor," dedim, sözlerimin onun kulağına gidip gitmediğini umursamadan.

"Peki, alfa," dedi Mairwen, gülmesini zorlukla bastırarak çenemi okşarken mırıldanmamı sağladı. "Senin istediğın gibi olsun."

"Beni kızdırırsan, onları daha da uzun süre bekletiriz, Mairwen."

Otuz Birinci Bölüm

MAIRWEN

"Aman Tanrım. Bu perdeler, kesinlikle çok eski, değil mi? Tabii ki, ilk bakışta anlayamadım, çünkü çok iyi bakılmışlar. Doğal olarak, şu anda sahip olduğun personel ne yaptığını biliyor."

Adelaide konuşmaya devam ederken gözlerimi devirdim.

"Ama oldukça, *oldukça* modası geçmiş. Sanırım söylentiler doğru olmalı," dedi Adelaide, omzunun üzerinden bana sinsî bir bakış atıp sonra burnunu çekerek. "Bu durumda, buradaki metres rolünü yerine getirecek vaktin olmamış."

Adelaide'in imkansız olduğunu düşündüğü söylentiler, Ronson'un beni yuvada tuttuğu, omega'sına doyamadığı söylentileriydi.

Omurgam düzeldi ve dudaklarımın kıvrıldığını fark ettim. Söylentiler doğrudu.

"Bu kalenin hanımı olarak benim rolüm, adamızın en uzun alfa soyunun mirasını saygı duymak, onurlandırmak ve korumaktır," dedim, Adelaide'in utangaç bakışının gözlerinin etrafında sertleştiğini izleyerek. "Bu oda, Cadogan alfa soyunun ilk üyesi Lord Francis Cadogan'ın ilk omegası tarafından düzenlendi. Bu dokuma deseni özel olarak sipariş edildi. Cadogan arması, ipek ve Bleake Isle yününden yapılmış, deniz incileri ve altın boncuklarla işlenmiş."

Adelaide'in yüzü soldu ve perdelerden uzaklaştı. Arması deseniyle ilgili kısım hariç, tüm konuşmamın bir dizi saçmalık olduğunu düşünürsek, bu en iyisiydi.

"Geçici moda akımlarının, onun ailesinin prestijli tarihini gölgede bırakmasına izin versem, alfa'ya karşı görevimi yerine getirmemiş olurum," dedim, nadir bir zafer hissi damarlarımdan sıcak bir şekilde akarken.

Adelaide ile geçirdiğim öğleden sonra yorucu geçmişti, çünkü sürekli küçük hakaretler, imalar ve ara sıra da açıkça hakaretler savuruyordu, sanki hepsi bir şaka gibi, kıkırdayarak ve elini sallayarak. Sanki şaka acı vermezmiş gibi.

Portre galerisine giderken yanlışlıkla yolumuzu kaybetmiştim. O odayı sadece Beatrice ile yaptığım turda görmüştüm. Adelaide, yürürken burnumu kitaplara gömmüş olursam dünyayı asla öğrenemeyeceğimi söyleyerek alay etmişti. Az önce Alpha'ların Uçuşu'na katıldığımızı açıkladığımda, bilgece başını salladı ve bu yüzden rüzgardan yıpranmış ve yorgun göründüğümü, bunun benim için ne kadar ezici ve korkutucu bir deneyim olduğunu söyledi. Kütüphanede çay içmek için oturmaya çalıştığımda, küf kokusundan ve orada çok uzun süre kalırsa kokunun ona "yapışacağından" şikayet etti, ki ben her zaman öyle yaparım.

Sözleri, rahatsızlık veren küçük sivrisinek ısırıkları gibi acıttı, uzun süreli bir kaşıntı ve misilleme yapma dürtüsü yarattı. Ama *canımı* yakmadılar.

Hayatımızda ilk kez Adelaide kaybetmiş, ben kazanmıştım. Daha önce hiç rekabet etmemiştik, gerçekten. Toplumumuz açısından Adelaide benden çok daha üstündü. Onun hedefli saldırısının ardındaki gerçek nedenin Ronson'ı bana kaybetmesi değil, onun *neden* beni seçtiğini bilmemekten deliye dönmesi olduğunu düşündüm.

Bunu bilmediğine sevindim. Beni gerçekten incitmek için kullanabileceği tek silah bu olurdu. Gerçek. Ronson, onun planladığı aldatmacayı öğrenmemiş olsaydı, Adelaide'yi seçerdi.

Bunu keşfetmiş olduğu için şanslıydı — bana bunu sık sık söylerdi ve elbette bu doğrudu. Ve ben, aramızda başka hiç kimsenin, başka hiçbir mükemmel omega'nın onunla sahip olamayacağı bir şey olduğuna inanmaya başlamıştım.

Yine de, ormanda geçirdiğimiz o kısa an, fısıldanan komplo ve Ronson'un kollarına körü körüne düşmem olmasaydı, Ronson yapmak üzere olduğu hatayı görmezdi... ve beni hiç görmezdi.

Bu, hafifçe ve derinden acıttı — kalbimin tam ortasında açık bir yara, Ronson'un yalnız kaldığımızda farkında olmadan durdurduğu bir yara. Ronson kulağıma övgü dolu ve mükemmel, açık saçık sözler fısıldarken, onun başka birini isteyebileceğini hayal etmek zordu.

Ama *neredeyse* farklı bir seçim yapacaktı.

"Aileden bahsetmişken," diye başladı Adelaide, omuzlarını dikleştirip kendini topladı. Eli yanından kalkıp karnının üzerinde durdu ve göğsümde gergin bir ağırlık hissettim. Ama kader bana göz kulak oluyordu ve koridordaki kapı salona açıldı.

Kendimi tutamadım. Kapıda duran alfamın görüntüsünü görünce sesli bir iç çekiş bıraktım, diğer omegaya doğru en ufak bir selam bile vermeden bana bakışlarını sabitlemesi yüzümü kızarttı.

"Toplantımız sona erdi," dedi Ronson.

"Aşçı ile konuştum. Misafirlerimiz akşam yemeği için kalacaklar," diye cevap verdim, Ronson'ın somurtkan yüzüne gülümseyerek. "Beatrice, kalacakları odaları hazırlatıyor."

"Kalmaya mı?" diye tekrarladı Ronson, kaşlarını kaldırarak. "Gece için," dedim, başımı sallayarak.

Ronson odaya girdi ve Adelaide'nin ondan biraz uzaklaştığını fark ettim. Nasıl olduğunu anlamadım, o yaklaşırken kendimi onun göğsüne bayılmaktan zorlukla alıkoyabiliyordum. Arkasında, Niall ve vardığımızda bulduğumuz dört beta içeri girdi.

"Şanslısın, Palmer. Benim omega'm benden çok daha nazik. Akşam yemeğinde bana nutuk atmaya devam etmek için vaktin olacak," dedi Ronson, ama omzunun üzerinden beta'ya bakma zahmetine girmedim.

Ben baktım ve gördüğüm şey, bir hata yapıp yapmadığımı merak etmeme neden oldu. Palmer ve Gamesby, kendini beğenmiş, memnun bir ifadeyle birbirlerine baktılar. Bu, ne için gelmiş olurlarsa olsunlar, onlara hala peşinde oldukları şeyi elde etme fırsatı verdiğim anlamına geliyordu.

"Niall size yolu gösterecek," dedi Ronson, kolunu belime dolayarak beni sıkıca yanında tutarken. Adelaide, beni tuttuğu yere bakıyordu, dudaklarında şaşkın bir ifadeyle, ama Gamesby onu çağırdığında, adını huysuzca söyleyerek, onu takip etti ve grup odadan çıktı.

Ronson ve ben yalnız kaldığımızda, "Bir şeyler planlıyorlar," diye fısıldadım.

"Elbette öyle," dedi, beni kendine doğru çevirip arkaya doğru itti.

Siyah gözlerindeki o ısıyı, irislerinin derinliklerindeki ateşin parıltısını, onun açlığını bana haber veren o parıltıyı tanıyordum.

Gülerek ellerimi göğsüne koydum ve beni duvara doğru iten onu yavaşlatmaya çalıştım. "Ronson!"

Hoş bir şekilde homurdandı, eğilip beni sardı. "Millward'ın inci çiftliği kurma planını duymuşlar ve aynı şeyi yapma hakkını istediklerini iddia ediyorlar."

Kaşlarımı çattım ve başımı salladım. "Hepsi bu olamaz."

"Kesinlikle olamaz," diye onayladı Ronson, elleri belinden kayarak aşağıya inip kalçamı kavradı ve kalçalarını kendine doğru çekerek bastırdı. "Senin onlardan herhangi biriyle yalnız kalmanı istemiyorum."

"Olmayacağım..."

"O kadın, Annabelle bile."

Dudaklarımı büktüm ve başımı eğdim. Onun adını gerçekten hatırlamıyor muydu, yoksa bunun beni memnun edeceğini mi biliyordu? *Bunun önemi var mıydı?*

Ronson homurdandı ve başını eğdi, dişleriyle nazıkçe alt dudağımı ısırdı. "Bu gece benim ya da Niall'in yanında kal. Sana verdikleri hiçbir şeyi içme ve yeme."

"Bana zarar vermek istediklerini mi düşünüyorsun?" diye sordum, kaşlarımı kaldırarak.

"Gamesby gibi bir korkak için bu çok normal," diye mırıldandı Ronson.

"Onları kalmaya davet etmemeliydim. Fikrimizi değiştirebilir miyiz?"

Ronson içini çekerek bana yaslandı ve ellerini popomdan sırtıma kaydırды. "Hayır, bir alfanın omegası olarak yapman gerekeni yaptın. Onların bir tehdit olmadığını iddia etmek aptallık olurdu, ama korku göstermek de aynı derecede aptalca. Ayrıca bu gece elimizde fazladan müttefiklerimiz de var. Millward ve Buchanan sadece inci çiftliklerini korumak için burada değiller. Gel, akşam yemeği için birlikte giyinelim." Geri adım attı, bana kolunu uzattı, dudaklarında hafif bir gülümseme vardı.

"Biz yokken Bayan Pettyfer'dan daha fazla elbise geldi."

Ronson mırıldandı. "O zaman en azından bu gece için sabırsızlanacağım bir şey var: seni açmak."

AKŞAM YEMEĞİ GERİLİM DOLU AMA ZARARSIZ GEÇTİ. Palmer ve Gamesby, inci çiftliği planı konusunda Ronson'ı ikna etmeye çalıştılar, ama bunun anlamsız olduğu herkesin gözüyle belliydi. Süreci bilen kimse yoktu ve kendi başlarına sağlayabilecekleri açıkken Ronson'dan sermaye istemeye gerek yoktu.

Ronson'un madencilikle ilgili kısıtlayıcı önlemleri, çiftçilere uygun ücretler ve kayırmacılıkla ilgili alaycı sözler arasında, Gamesby tamamen farklı bir argüman ortaya attı.

"Onu yeme, canım," dedi ve Adelaide'nin burnunun dibinden bir tabak balık aldı. "Sana iyi gelmeyeceğini biliyorsun."

"Bir kadeh daha içme, canım. Gerçekten içmemelisin, biliyorsun," dedi ve Adelaide'nin şarap kadehinden bir hizmetçiyi uzaklaştırdı.

Ve havaya kaldırdığı parmaklarıyla kaba bir şekilde, "Yüzün kızarmış! Ateş sana çok sıcak geliyor. Pencereyi aç."

Gamesby'nin imalarla neredeyse bağırarak söylediği şeyi, Adelaide'nin kesintiye uğramadan önce bana anlatmaya başladığı şeyi biliyordum. Komik olan, Ronson'un önündeki bu performanstan tamamen habersiz olmasıydı. Palmer'ın önemsiz tartışmalarını savuşturmadığı zamanlarda, sadece akşam yemeğinin tadını çıkarıyor, Gideon Millward ile konuşuyor, beni kapüşonlu ve sıcak bir bakışla izliyordu — ilk tanıştığımızda karanlık bir bakışla karıştırdığım bakışla.

Gamesby sabırsızlanmaya başlamıştı.

Beni büyüleyen Adelaide'di. Artık rahat salonlarda ve bahçe pikniklerinde görülen neşeli kız değildi. Çevremizdeki karanlık taşlar ve parıldayan mum ışığı altında küçülmüş gibi görünüyordu. Seçim töreninden bu yana değişmiş miydi, yoksa ben onu yeni gözlerle mi görüyordum? Gamesby'nin şakasına o bile sinirlenmiş gibiydi, ancak parmak şıklatma olayından sonra elini yakaladı ve hepimize bir nefes aldırdı, onu koltuğuna oturtup nazik bir bakışla tuttu.

Ronson, masadan son tabak kaldırılırken boğazını temizledi ve gözlerinde yaramaz bir ışıltıyla bakışlarımı yakaladı. Akşamın erken saatlerinde olsa da, herkesi yatmaya gönderecekti.

Ayağa kalktım ve düşünmeden ağzımı açtım, sadece alfa'nın hostesi rolünü oynamam istenirse, bunu düzgün bir şekilde yapmak istediğimi, misafirperverliğimin sorgulanmasına yer bırakmak istemediğimi biliyordum.

"Bayanlar ve ben sizi içkiniz ve sohbetinizle baş başa bırakacağız," dedim, ama Ronson çoktan masanın etrafından bana doğru geliyordu. "Bizi mavi salonda bulabilirsiniz."

"Hayır, olmaz," dedi alfam sırtarak. "Şimdi size oraya katılacağız."

"Lordum," diye itiraz etti Palmer.

"Geldiğinizden beri cevabımı biliyorsunuz. Hayır. Millward ve Buchanan ihtiyaçları olan kaynaklara ve benim sermaye teklifime sahipler. Sizin kaynağınız yok ve sermayeye ihtiyacınız da yok." Ronson kolunu belime doladı, beni kapıya doğru götürdü, odadaki diğerleri de onu takip etti. "Bu tartışmanın sonu ve daha keyifli bir akşamın başlangıcı olsun."

Ronson'un kollarından kurtulup, nezaketen kolunu tutmaya çalıştım, ama tutuşu çok sertti. En azından arkamızda sadece Beatrice vardı.

"Ya teklif edilen senin sermayen olmasaydı? Kârın bir payını istiyorlar, değil mi?" diye fısıldayarak sordum.

Ronson bana baktı, kaşlarını çatarak. "Bu bir çözüm olabilir. Önce Millward ve Buchanan ile konuşacağım. Teşekkürler, Mairwen."

Yüzüm kızardı. "Onları engellemekten çok keyif alıyordun."

"Umarım sen de aynısını yapıyordun," dedi Ronson, parmaklarıyla kalçamı sıkarak.

Ben mırıldandım ve omuz silktim, Ronson ise küçük, bastırılmış bir homurtu çıkardı. "Bea'yi göndermeliydim..."

"Hayır," diye tısladım, başımı sallayarak. "Hayır, ben iyiyim, Ronson. Misafirlerinle ben kalmam daha iyi." Beatrice bu öğleden sonra Adelaide'ye eşlik etseydi, betalar Ronson'un bana güvenmediğini düşünmek için bir neden bulurlardı.

"Peki, ama akşamın geri kalanında omega'mın dikkatini çekmek konusunda ısrarcıyım," dedi Ronson, sesini alçaltmaya bile tenezzül etmeden.

Ronson beni bir hafta önce masanın üzerine bıraktığım kitap yığınının yanındaki rahat koltuğa oturturken, gülümsememi saklayamadım. Akşamları en çok mavi salonu severdim. Denizden çok adaya bakıyordu, evlerin ve uzaktaki kasabaların tüm narin ışıkları saatler boyunca parıldayıp sönüyordu.

Gamesby de şımartıyordu, ya da bu kavramı taklit ediyordu, Adelaide'yi bir şezlonga oturtup ona bir battaniye getirirken.

"Görüyorsunuz, Lord Cadogan, sizinle kadeh kaldırarak şansımızı kutlamak istemiştım," dedi Gamesby, Niall ve diğer betalar kart oyununa otururken bile kimsenin duymaması imkansız olacak kadar yüksek sesle.

Ronson, sırtını odaya dönerek bar dolabından içkilerimizi doldururken içini çekti. "Bunu neden yapamayalım ki..."

"Çünkü ejderhalar topluluğumuz yakında topluma yeni bir üyenin katılımını kutlayacak," diye devam etti Gamesby, Ronson'ın sözlerini keserek, elini Adelaide'nin omzuna koydu.

Gamesby'nin beklediği tepki her neyse, muhtemelen Ronson'un bir elinde iki kısa viski bardağıyla dönüp, yüzünde sakın bir ifadeyle ona doğru yürümesi değildi — gülümseme değil, gülümsemesi nadirdi.

"Tebrikler gerçekten yerinde," dedi Ronson, Gamesby'ye bardaklardan birini uzatıp kendi bardağını hafifçe kenarına vurdu. O

Adelaide'ye kısa bir selam verdi ve gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ailenize en iyi dileklerimi sunarım."

İkili sessiz kaldı, Gamesby'nin sabit gülümsemesi sertleşti ve Adelaide'nin yanakları hafifçe kızardı. Ronson yanıma geri döndü ve bana küçük bir bardak tatlı brendi ikram etti, dilimde şurup gibi bir sıcaklık hissettim, en çok sevdiğim tadı olduğunu keşfetmiştik. Yüksek sırtlı sandalyeme yaslandı, bir eli sarkarak ensemdeki örgülü ilmeği oynadı.

"Bunu bu kadar erken öğrendiğimiz için çok şanslıyız," dedi Adelaide, dikleşerek. Gözlerime baktı ve bakışlarını üzerimde tuttu. "Ve elbette, oğlumuzu alfa nesliyle aynı nesilde yetiştirmekten büyük mutluluk duyacağız. Ne zaman duyurmayı planlıyorsun, *Mouse*?"

Ronson'ın eli gerildi, saçımı kısa bir süre çekiştirdikten sonra özür dilercesine boğazımın yanını okşadı. Odanın içindeki ani nefes alıp verme sesiyle, bunun elbette onların amacı olduğunu anladım. Ronson başarılı olmuş muydu? Omega seçimine ve onu oyalama çabalarına rağmen, alfa bu yıl bir varis dünyaya getirecek miydi?

Ve odadaki tek kişi, bunun mümkün olup olmadığını kesin olarak bilen bendim.

Ronson'a baktım ve onun bakışlarının benimkini aradığını gördüm, bakışlarında aciliyet ve endişe vardı. Odadaki diğerlerini kovup ona ne düşündüğünü sormak, zihnine dalıp düşüncelerinin mutlak gerçeğini öğrenmek için her şeyi verirdim.

"Merakını takdir ediyorum, ama sen de benim kadar iyi biliyorsun ki, böyle bir duyuru salonlarda yapılmayacak kadar önemlidir. Zamanı geldiğinde ada bir bütün olarak öğrenecek," dedim, Adelaide'ye dönerek sakinliğimi korumaya çalışarak.

Gözleri kısıldı, ama ben geri adım atmadım.

Otuz İkinci Bölüm

RONSON

Mairwen'e bakarken pençelerim avuç içlerime batıyordu.

Mükemmel. O kadar *mükemmeldi* ki.

Palmer'ın bakışlarının sık sık ona doğru kayıp, kaşlarının çatıldığını fark edip etmediğini merak ettim. Gamesby ona bakmaya dayanamıyordu, ama o yanından geçtiğinde burun delikleri açgözlülükle genişliyordu.

Mairwen parıldıyordu, soluk teni mücevher gibi ışıldıyordu, ağız sulandıran göğüsleri bir ziyafet gibi yükselmiş ve sergilenmişti, sadece elbisenin kalp şeklindeki yakası, kadife dantelli bel kısmı ve ipek elbisenin alt kısmı ilk kursu ortaya çıkarmıştı. Pürüzsüz, parlak saçları geriye doğru kıvrılmış, yumuşak bukleler ve kalın örgüler halinde tutturulmuştu, birkaç ağır bukle omzunun üzerine gevşek bukleler halinde sarkıyordu. Gözleri ateşin ışığında parlıyordu, içinden yanan kehribar rengi ışıklar.

Benim ya da başka birinin Mairwen'i sıradan bulduğunu düşünmek gülünçtü, kötü oturan bir korse gerçeği gizleyebileceğini düşünmek delilikti. O, bakmaya dayanamayacak kadar güzeldi. Gülümsediğinde dolgun dudakları hoş bir şekilde geriliyor, şeftali rengi dudakları yudumladığı brendiden parıldıyordu, Beatrice'in kuru bir esprisine gülmemeye çalışırken dudaklarını büzüyordu. Dizlerimin üzerine çöküp, omega'ma sürünerek bir öpücük dilemek için yalvarmamak için kendimi zor tutuyordum.

Sanki bir öpücükle
yetinebilecekmişim gibi.

Deliriyordum.

Mairwen'i güzel bulduğum için değil, bu benim hala biraz akıl sağlığım kaldığının kanıtıydı.

Hayır, aklımı kaçıırıyordum çünkü ciddi ciddi kükreyip ejderhaya dönüşerek arkadaşlarımızı odadan kovmayı ve omega'mla yalnız kalmayı düşünüyordum. Böylece dilimde yanan sözleri ona söyleyebilirdim.

Mairwen boş bardağını yan masaya koydu ve ben dudaklarımı yaladım, uzun, soluk parmaklarının avuçlarını birleştirip sonra birbirine vurmasını izledim. Adelaide bir süre önce piyano çalmaya ve şarkı söylemeye başlamıştı ve odadaki dikkatin Mairwen'den uzaklaşması, onu huzur içinde hayranlıkla izleyebilmem için bir rahatlamaydı. Tüm dünyanın onun ne kadar zarif olduğunu fark etmesini istedim, sonra da hepimizin bizi *rahat* bırakmasını istedim, böylece onu özel olarak takdir edebilirdim.

"Oh, Mouse..."

O saçma lakaba refleks olarak bir homurtu çıkardım, ama Mairwen'in dirseği koltuğun kolundan fırlayıp uyluklarımın yan tarafına çarptı ve sesimi aniden kesti.

Adelaide yutkundu ama dudaklarına zorla bir gülümseme kondurdu, daralmış gözleriyle omega'ya bakıyordu. "Şimdi sıra sende değil mi?"

Mairwen onaylayarak mırıldandı, yanakları kızardı ve sandalyeden kalkmaya hazırlandı.

Odanın diğer ucunda, Gamesby kahkahalarla güldü. "Fare müzik çalar mı?" Çok sarhoştı, dili çok gevşemişti ve Palmer bile kart masasından ona sert bir bakış attı. "Böyle bir şey duymadım."

"Ben de duymadım, doğrusu," dedi Adelaide, hafifçe sırtarak.

Bu bir tür tuzaktı, Mairwen'i küçümsemek için yapılan bariz bir girişimdi. Düşündüm de, ben de Mairwen'in çaldığını hiç duymamıştım, belki de çalmıyordu, ya da belki de çok kötüydü, ama ikisi de umurunda değildi.

"Hayır," dedim, çok keskin bir şekilde.

Mairwen ayağa kalktı ve irkildi, gözleri fal taşı gibi açıldı ve yanaklarında güzelce yayılan kızarıklık lekeleri halinde kırmızıya dönüştü. Beatrice koltuğundan bana öfkeyle baktı, Niall ise kartlardan gözlerini ayırmadı, ama yaptığım hatayı hemen anladım, Adelaide ve Gamesby'nin bana olan güvensizliğini doğrulamış oldum.

"Tabii... sen istersen," diye kekeledim ve Mairwen'in elini tuttum. "Yolculuktan yorulduğunu biliyorum."

Mairwen beni dikkatle süzdü ve ben onu kollarıma almak, alnındaki endişeyi öperek silmek, aptal olduğum için özür dilemek ve ona, eğer isterse bar şarkıları, denizci şarkıları ve çocuk şarkıları söylemesini dinlemekten mutluluk duyacağımı söylemek istedim. Kötü olsa bile önemli değildi. Aşırı derecede ona hayran olduğum için bunu fark edemeyebilirdim bile.

"Oynamaktan zevk alıyorum," dedi yumuşak bir sesle, parmaklarımı sıkarak. Oh. Peki. Eğer bundan *zevk alıyorsa*, o zaman ben karşı çıkamazdım.

Onun boşalttığı koltuğa oturdum ve Adelaide kendini beğenmiş bir şekilde Gamesby'nin yanına geri döndü. Eğer gülerlerse, eğer onun performansı sırasında alaycı bir şekilde *gözlerini bile kırparlarsa*, onları canlı canlı yerim. Niall beni affeder. Eninde sonunda.

Ancak Mairwen kadife bankta sakince oturduğunda, yağ lambasının spot ışığı onu sardı, altın rengi bir ışıkla kapladı ve tüm dikkatim ona yöneldi. Adelaide'in kullandığı nota kağıdını kapattı ve bir kenara koydu, kendisi için hiçbir şey çıkarmadı. Elleri tuşların üzerinde duruyordu ve parmak uçlarının benim yerime fildişine dokunduğu her yerden kıskançlık duyuyordum.

İlk nota çaldığında, Adelaide ve Gamesby'nin Mairwen'in çaldığını hiç duymadıkları açıktı, yoksa ona meydan okumaya cesaret edemezlerdi. Melodi basitti, ama müzik akıcıydı, notalar koparılmıyor ve vurulmuyordu, birbirine karışıyordu. Dudaklarım kıvrıldı, yüzümde savunmasız bir gülümseme belirdi. Mairwen'in çalmaktan gerçekten keyif aldığı belliydi. Sakin ve gururluydu, sırtı dik ve gözleri dalgındı, ellerine bakmasına gerek yoktu.

Ama şarkı söylediğinde...

Şarkı söylediğinde, nefes almayı bıraktım.

Kart oyunu durdu ve bunu fark ettim çünkü odada başka hiçbir ses, onun sesi dışında başka hiçbir ses yoktu. Mairwen'in sesi ağır ve açıktı, boş ve yankılıydı, alçaktan yükselip yükseklerle çıkıyordu ve göğsümü ejderha pençeleri gibi oyuyordu. Sözler oradaydı, ihanete uğramış aşk hakkında güzel ve trajik bir hikaye, Mairwen'in dudaklarından çalmak istediğim sözler, çünkü Mairwen böyle bir şeyi asla düşünmemeliydi.

Neden kalp kırıklığını biliyormuş gibi geliyordu? Neden sesi gözyaşlarıyla ağlıyordu? Birini sevmiş miydi? Onu terk eden birini mi?

Onları parça parça ederdim, sonra omega'mı elde etmem için yolu açtıkları için onlara teşekkür ederdim.

Nefesi bir iç çekişle titredi ve oda onunla birlikte nefes aldı, sonra sesi tatlı bir şekilde yükseldiğinde sessizliğe büründü, kahramanın ıssız kederiyle mükemmel bir tezat oluşturunuyordu.

Mairwen bir büyü yapıyordu, ya da belki de bu adayı bir fare görmeye kandıran büyüü ortadan kaldırıyor, böylece

kolayca gözden kaçabilir. Ve perdenin arkasında korkunç ve ilahi bir şey vardı, kalbine kurtuluş ya da yıkım getirebilecek bir kadın. Sandalyeden kayıp yere inmek, odanın diğer ucuna sürünerek gitmek ve kendimi Mairwen'in kapislerine teslim etmek istedim, ama olduğum yerde donakaldım.

Sesi, kahramanın yok olduğu karanlık su derinliklerine battı ve göğsümdeki kalbim çatlayarak denizin beni de boğmasına izin verdi.

Benim. Benim, benim, benim, içimdeki ejderha zafer dolu bir koro halinde öttü. Bir an için, müziğin son akoru havada asılı kalırken, hepimiz tuzığa düşmüş gibi kaldık. *Bizi burada bırakma,* diye düşündüm mantıksızca, sanki Mairwen birdenbire önümüzde yok olacaktı, büyüğü sona ermiş gibi.

Ama sonra elleri kucağına düştü ve yüzü bize, bana döndü, gözleri açık ve biraz gergin.

Ve ben hala hareket edemiyordum.

Atalarımıza şükürler olsun ki Niall ve Beatrice alkışlamaya başladı, Mairwen'in saf müziğinden sonra rahatsız edici bir kakofoni oldu ama bu bizi onun büyüğünden uyandırdı.

Buchanan koltuğundan kalkarken sandalyesi gıcırdadı, oldukça sert bir şekilde alkışladı ve Palmer da ona katıldı, ancak gözleri ilk kez gördüğü Mairwen'e dikilmişti.

Onun onu görmesini istemedim. Hiçbirinin ona bakmasını istemedim.

O benim, ejderham
kükredi. Ve öyle de oldu.

Sandalyeimden kalktım, hepsini fark ettim — Gamesby ve Adelaide bile, sanki onu oynamaya ikna ettikleri nedeni unutmuş gibi, sersemlemiş bir halde övgüler yağıdırıyorlardı — ama Mairwen'den başka hiçbir yere bakmıyordum. Tıpkı onun da benim bakışlarımdan hiç gözlerini ayırmaması, alt dudağını yalaması ve sonra dişlerinin arasına sıkıştırması gibi. Ona doğru süzıldüm, onu onların görüşünden engelledim. Benim omega'm. Benim... Mairwen'in benim için gerçekte ne olduğunu ifade edecek bir kelime yoktu. Bir kelimeye ihtiyacım vardı. *Ona* ihtiyacım vardı. Hemen.

"Bu akşamlık yeter," dedim, sesim sert çıkmıştı, Mairwen kızardı ve kucağına baktı.

Hayır. Bana bak. Benim seni gördüğüm gibi gör beni, diye bağırarak istedim.

Kısa bir kahkaha patlaması oldu, ama kartlar masada bırakıldı ve kısa süre sonra ayak sesleri uzaklaşmaya başladı.

"Sabah onları uğurlarım," dedi Niall, en son ayrılan kişi.

Dönmeden başımı salladım. "İyi. Teşekkürler."

"Ronson..." diye başladı Mairwen.

Kapı kapandı ve ben onun önünde dizlerimin üzerine çöktüm, gözlerini tekrar bulduğumda rahat bir nefes aldım ve şaşkınlıkla genişleyen gözlerini izledim.

"Sen *hiç* fare olmadın," diye homurdandım ve Mairwen'in dudakları aralandı. Onun kalçalarını kavradım, pençelerimin kumaşı delmemesi için dikkat ettim. Elbise zengin bir bakır rengindeydi, toprak rengi ama asil. Daha önce fark etmemiştim, elbisenin ona dokunuşuna çok odaklanmıştım. "Bir fare, az önce yaptığın sihri yapamazdı."

"Büyü mü?" diye tekrarladı Mairwen, bana uzanarak parmaklarıyla çenemi okşadı.

Onun dokunuşuna yaslandım ve onu tüketme arzusu beni çok erken ele geçirmesin diye uğraştım. "Odadaki tüm ejderhaların kalbini avucunun içinde tuttun, Mairwen. Onları suya, okyanusun derinliklerine çektin ve sonra orada donarak ölmelerine izin verdin. Sen bir *sirenisin*, omega."

Mairwen'in nefesi kesildi ve gözleri yaşardı, ama gözlerini kırıştırtarak gözyaşlarını sildi. "Peki... peki ya *senin* kalbin?"

Onun sözlerine, sesindeki titremeye, gözlerindeki belirsiz utangaçlığa hayretle bakakaldım. Mairwen çekilmeye başladığında elini tuttum, geri çekip kalbimin üzerine bastırdım.

"*Mairwen*. Bu benim göğsümdeki *senin* yumruğun değil mi? Onu kalbimin etrafına sardın ve şimdi her atışını istiyorsun." Gözleri kocaman, sulu ve parlaktı ve dudaklarında soruyu gördüm, onun şüphelerine dayanamadım. "Mairwen," diye yalvardım, göğsümdeki elini bırakıp yüzünü kavradım, kalkıp ona doğru eğildim ve dudaklarımı dudaklarına yapıştırdım, dilimle o mucizeyi çalmak için okşadım. Omega'mı öperek, ona baktığımda gördüğüm şeyi kesin olarak *bilmesini sağlayacak* bir yol var mıydı? Onu bulmaya çalıştım, minnettarlığımı ve hayranlığımı, açlığımı ve sevgimi ona aktarmaya çalıştım.

"Mairwen," diye iç geçirdim, kolları omuzlarımı sardığında, beni üzerine çektiğinde, vücutlarımız piyano bankının üzerine eğildiğinde. "Mairwen, seni kaybedemem. Lütfen... lütfen söyle bana."

"Ben *seninim*," diye fısıldadı Mairwen, tekrar yüzüme uzanarak dudaklarımı ısırdı.

Ejderham onun cevabından memnun olarak mırıldandım. Ama bu *benim* duymak istediğim cevap değildi. Otururken inledim, sonra hızla Mairwen'i kollarımın arasına aldım ve onu göğsüme sıkıca sarıp, eteğini yukarı çekerek bacaklarının arasına sığabileceğim şekilde bankta oturdum. Onun cevabını acilen duymak istediğim kadar

cevabını duymaya ihtiyacım olduğu kadar, ellerim de onu kavramaya, eteğinin altına kaymaya, uyluklarının arkasını bulduğumda memnuniyetle titremeye, yumuşak ve dolgun, benim olan uyluklarını hissetmeye ihtiyaç duyuyordu.

"Çayı içtiğini söyle, Mairwen," dedim ve bu sözler dilimde bir yara açtı.

On yıllardır bir varis bekliyordum. Babamı yendikten sonra tek hedefim buydu, hükümdarlığını güvence altına almak için elde etmem gereken tek araç. Ama bunu yarı yürekle peşinde koşmuştum ve şimdi nedenini biliyordum.

Mairwen'e *çok* daha fazla ihtiyacım var.

"Söyle bana," diye fısıldadım, gözlerimi nemli bir acı hissine karşı sıkıca kapattım, çenesini, yanağını, kulak memesini ısırdım. "Lütfen, bilmem gerek... Güvende olduğunu bilmem gerek. Benim olduğunu ve seni kaybetmeyeceğimi bilmem gerek. Çayı içtiğini söyle bana."

"Ronson?" Göğsümü nazikçe itti, ama bana bir varis vermek onun *görevi* olduğunu söylerken gözlerine bakmak istemedim. "Ronson, aşkım..."

Nefesimi tuttum, ona doğru eğildim, onu sıkıca tutup kendime doğru çektim. *Aşkım*. Alfa'm ya da lordum değil. Bu kelimeleri hayal mi etmiştim? Yoksa anlamsız bir tatlılık mıydı?

Mairwen geriye yaslanarak ellerini yüzüme koydu ve ben de onun kızarmış, dolgun ve ağız sulandıran mükemmel göğüslerine doya doya bakarken, o zorla bakışlarımı yukarı çekti. Dudaklarında hoşgörölü bir gülümseme vardı, onu yalamak, onunla birlikte her şeyini yutmak istedim.

"Ronson," dedi yumuşak bir sesle, başparmaklarıyla yanaklarımı okşayarak. Sesi en hassas fısıltıya indi, vücudu öne eğilerek alnını benim alnıma dayadı. "Çayı içtim. Her şey yolunda. Her şey... yolunda, ben güvendedeyim, ben..."

İnledim, sözlerini yuttum, ellerim - Mairwen'e dokunmak için iki el yetersizdi - hevesle kalçalarını okşadı, boynunu kavradı ve dudaklarını öperken onu kendime yakın tuttum. Kollarını ve bacaklarını bana dolarken nefesini tuttu ve ben piyano bankının rahatlığını yere kıyasla ya da onu yuvaya uçurmanın ne kadar süreceğini düşündüm. Birkaç parça düşünce kafamda dolaştı, içimi kaplayan rahatlama hissini içinde döne döne dolaştıktan sonra birbirine bağlandı.

"Sadece... sadece çiftleşme için mi, yoksa..." diye sordum, nefes nefese. Kanatsız bir çocuk doğururken bile hala tehlikeler vardı ve Mairwen'in

risk altında olduğu düşüncesi, göğsümde sığdıramayacağım kadar büyük bir panik yarattı.

Kafasını salladı, bu sırada yanağıma burnunu sürttü ve ben de dilimin ucuyla çenesini okşadım.

"Ben... Ben senin..."

Mairwen'in sesindeki o kırılgan tonu tanıyordum ve bu beni sakinleştirdi, gözleri kaçarken onun gözlerine bakabildim. "Omega," diye ısrar ettim, sesim onun yumuşadığını bildiğim bir emir tonuna dönüştü.

"Acaba sen... çocuk olmasa daha mı iyi olur diye düşündüm. Böylece seçim yapabiliirdin..."

Gözlerimi kocaman açarak, başımı otomatik olarak sallayarak, elimi dudaklarına kapattım. *Hayır. Hayır, Mairwen*, ağlamak istedim. O zamanlar, çiftleşme döneminden önce, Mairwen'in benim *kendi* iyiliğim için aramızda çocuk istemediğimi düşünebileceği aklıma gelmemişti.

Parmakları benimkini yakaladı ve yüzünden çekti. "Ve ben henüz hazır değilim," diye nazıkçe ekledi.

Nefesimi verdim ve Mairwen bana çarpık bir gülümseme gösterdi. Onu göğsüme çekip, hızla atan kalbimi ve karışık düşüncelerimi sakinleştirmek için parfümünün kokusunu içime çektim. Mairwen bana sarıldı ve gözlerim bir kez daha acıyı bastırmak için kapandı.

"Seni *asla* bırakmayacağım, Mairwen," diye mırıldandım ve omzunun kıvrımına bir öpücük kondurdum.

Bana yaslanarak hıçkırdı, elleri kanatlarımı buldu ve tabanlarından tuttu.

"Seninle bir çocuk sahibi olmaktan daha çok istediğim tek şey, mümkün olduğunca uzun süre yanımda kalmanı sağlamak," diye ekledim ve bir kez daha öptüm. Zaten, ömürlerimizin farklılığı göğsümde bir delik açıyordu. Mairwen çok erken yaşlanacak, çok erken ölecekti. Gamesby'ye, Mairwen öldüğünde onunla savaşmak için tüm gücümü kaybedeceğimi söylersem, belki o zamana kadar bizi rahat bırakır mı diye düşündüm. *Hayır*, bu sadece Mairwen'i ateş hattına sokardı.

"Bana inanıyor musun?" diye sordum, bizi bankın üstünden kaldırarak, Mairwen'in poposunun altına kolumu dolayarak onu bana sarılmasını sağladım. Bir an hareketsiz kaldı, sonra omzuma başını yaslayarak başını salladı. Bu yeterli değildi. "Bana bak, Mairwen. Söylemelisin. Bana inanıyor musun? *Seni* bu dünyadaki her şeyden daha çok istediğime inanıyor musun? Bir varisten, alfa olmaktan daha çok. Bu kaleden veya bu adadan daha çok. Fang'ın ateşi, omega, kaç kez

seni alıp ikimizin huzur içinde yaşayabileceği bir yer aramayı düşündüğümün sayısı..."

Mairwen buna güldü ve sonunda başını kaldırdı. O kadar güçlü bir parfüm kokuyordu ki, içinde boğulabilirdim, ama bir kez olsun açlığın sisinden kurtulup odaklanabildim. Gözleri nemli ama parlaktı, gülümsemesi geniş, yanakları pembe ve dolgundu.

"Evet, Ronson, sana inanıyorum," diye mırıldandı, sessizce ve tatlı bir şekilde, ama tereddüt etmeden ve bakışlarını kaçırmadan.

"Güzel," dedim, ama bu kelime göğsümde büyüyen ve beni içten dışa aydınlatan devasa ikinci güneşi ifade etmek için yetersizdi.

"Konuşmamız gereken bir şey var. Kütüphanede bulduğum bir şey," dedi Mairwen, ben onu uzun pencerelere doğru taşıırken.

"Sonra. Seni yuvamıza götürüyorum, benim güzel sirenim." Kalçalarını sıktım, ona sırtarak, bana bahsettiği parfümün kokusuyla nefes nefese kaldım.

Mairwen'in bakışları gizemli, gülümsemesi tembel ve kötücül. O odada o gülümsemeyi görecektim bir beta olsaydı, onu öldürmek zorunda kalırdım. Pencereyi açtım, pencere pervazına çıktım ve Mairwen kalçalarını bacaklarıyla sımsıkı sardı, yuvamıza uçmaya hazırlanıyordu.

"Alfa, bulduğum şeyi sana gösterene *kadar* beni ısırmayacağına söz vermelisin," dedi Mairwen, çenemi öpüp kulak mememi ısırarak.

Bu sözler beni etkilemeliydiler, ama omega'm çok yakındaydı, çok sıcaktı ve kokusu ağzımı sulandırıp penisimi sertleştirmişti.

"Beni kızdırma omega, yoksa yuvaya varmadan içine girerim," diye cevap verdim, o cevap olarak parfümünü koklatırken inleyerek.

Otuz Üçüncü Bölüm

MAIRWEN

Nasırlı parmakları olan güçlü eller sırtımı okşadı, ara sıra kaslarıma bastırdı. Gülümsememi, zevkten kıvranmamı engellemeye çalıştım ama nafileydi. Gün ışığı yuvaya sızmaya başladı. Uyanmıştım ve Ronson bunu biliyordu.

Ronson.

Benim sirenim. Benim omega'm. Benim mükemmel kızım.

Yüzümü yastığa gömdüm, önceki gece söylediği tüm imkansız şeylere tutunarak.

"Mairwen," dedi Ronson, adımı tatlı ve ikna edici bir sesle.

Ve onun söylediği o harika sözlerin aslında imkansız olmadığını hatırladım. Gülümsedim ve yuvarlandım, Ronson'un her zaman kasvetli ve ciddi yüzü, karşılık veren bir gülümsemeyle aydınlandı.

"İşte buradasın. Lanet olasıca güzel," diye fısıldadı, başını eğip dudaklarını nazikçe benim dudaklarımın üzerine koydu.

Alfamı kucakladım ve bana yaslanan ağırlığıyla iç geçirdim. "Günaydın, alfa."

Ronson homurdandı ve inledi, çenemi öpüp boğazıma doğru indi ve ben ona doğru eğildim, aradığını bildiğim yeri ona sundum.

Orada durdu, omzuma sertçe nefes alıp verdi ve sonra morluklara uzun, iffetli bir öpücük kondurdu. "Mairwen," diye yavaşça başladı, başını kaldırıp gözlerime baktı. "Kütüphanede ne bulduğunu açıklamadan seni ısırمامam gerektiğini söylerken ne demek istedin?"

Hareketsiz kaldım ve düşüncelerim bir anda karmakarışık oldu. O anın heyecanıyla, Ronson'un sıcak bakışları ve sevgi dolu sözlerinin güvencesiyle konuşmuştum, ama ya o sadece beni sakinleştirmek için söylemişse? Ya benim parfümüm ve bir anlık gururuma tepki veriyorsa? Ya söylediği sözler, yani kalbinin bana ait olduğu sözleri geçiciyse? Çünkü çiftleşme hakkında öğrendiğim şey... *kalıcıydı*.

Ronson beni izledi, kaşları gerildi, dudakları sertleşti, ama parmaklarımla çenesine hafifçe dokunduğumda rahatladı. "Ne olursa olsun, bana güvenebilirsin, Mairwen."

Seni kaybedemem.

Derin bir nefes aldım ve başımı salladım. Ronson benimle eşleşmek, hayatını benimkine bağlamak istemiyorsa, beni ısırması gerektiğini bilirdi. Ve eğer ona söylemezsem, belki bir gün, on yıl sonra, başka bir çiftleşme döneminde kontrolünü kaybedebilir... Sonuçlarının farkında olmadan benimle çiftleşebilir ve bunu *kabul* etmektense, on yıllar boyunca pişmanlık duyması daha kötü olurdu.

"İstenmeyen misafirlerimiz gitti mi?" diye sordum.

Ronson yine kaşlarını çattı ve başını salladı. "Beatrice, onlara iyi bir yemek yedirdikten sonra kibarca yolcu etti. Neredeyse öğlen oldu. Niall bugün benim için işleri hallediyor."

Bu, günümüzü birlikte geçirmemizin önünde hiçbir engel olmadığı anlamına geliyordu. Ronson'un dikkatini sorusundan başka yöne çekmek, onu benimle yatakta tutmak muhtemelen çok da zor olmayacaktı...

Ya bir anlık tutkuyla seni ısırırsa? diye düşündüm.

"Benimle kütüphaneye gel," dedim.

Ronson, bana yakın durarak, somurtarak oturdu. "Bu, yatakta tartışabileceğimiz bir haber değil mi?"

"Belki, ama sanırım soruların olacaktır. Bulduğum her şeyi sana göstermek daha iyi olur." Düşündüm de, portrelerin olduğu yere de gitmemiz gerekebilir.

Ronson iç geçirdi ve başını salladı, ama yataktan kalkarken beni bırakmadı, ben gülerek kollarımı omuzlarına doladım ve beni de yanında götürdü. "Peki. Ama düzgün giyinmeyeceğiz. Bu dinlenme gününü hak ettik ve keyfini çıkarmayı planlıyorum."

"Bu bekleyebilir..." diye başladım, çiftleşme izleri hakkındaki konuşmamızın neye varacağını bilemeden.

"Hayır, olmaz," dedi Ronson, dudakları seğirerek, sesi alçalarak. "*Sonrasına* kadar ısırمامam gerektiğini söyledin. Bu da, ısırمامamın *mümkün olduğunu* düşündüğün anlamına geliyor. Ve Mairwen, sana her baktığımda dişlerim *ağrıyor*. Çenem, güzel boğazına dişlerimi geçirmemek için gıcırıyor. Bundan daha ne kadar kaçınabileceğimi bilmiyorum."

Dudaklarımı yaladım ve Ronson beni gardırobun yanında parmak uçlarımda durdurdu, bir kapının üzerine astığım geceliği aşağı çekti, giyinmeme yardım etti, elleri

dokunmaya açtı.

"Belki de bir dişçiye gitmelisin," diye mırıldandım.

Ya Ronson bunun ne anlama geldiğini öğrendikten sonra beni ısırarak istemezse, ama fiziksel olarak hala bu eylemi arzuluyorsa? Bu dürtüye ne kadar dayanabilir? Ne kadar süre boynumu eğip ağzını o noktaya çekmekten, beni kendine ait yapması için yalvarmaktan kendimi alıkoyabilirim?

Ronson inledi ve beni kendine çekti. "*Parfüm* sürüyorsun ve nedenini bilmek istiyorum," diye homurdandı.

Titredim, nefesi geçici olarak bıraktığı izlerin, belki de kalıcı hale getireceği izlerin üzerinde dolaşıyordu.

"Sonra," diye nefes aldım.

Nefesimi tuttum, kütüphanedeki masanın karşı tarafında duruyordum, masanın yüzeyini açık kitaplarla kaplamıştım. Alfa ve eşleri omega'lardan bahsedilen her şey. En eski ve en kırılğan kitaplarda bulabildiğim, çiftleşme törenleriyle ilgili çok az sayıda açıklama. Yüzyıllar öncesine ait, "ısıрма"nın vahşi ve alçakça bir eylem olduğunu belirten küçük bir broşür, görünüşe göre çiftleşme işaretlerine karşı propaganda. Alfa'ların Uçuşu'na gitmeden önce, eşler veya ısırma ile ilgili bulabildiğim her şeyi toplamak için elimden geleni yapmıştım.

Ronson en eski metinlerden birinin bir sayfasına bakıyordu. "Burada iki ejderhanın gücü bahsediliyor."

Ben başımı salladım, ama Ronson masadan başını kaldırmamıştı. Gözleri bir kitaptan diğerine atlıyor, kaşları çatık ve sırtı dikti.

"Evet, ben de fark ettim." Alfa Falk ve kanatları hakkında meraklandım, bu sözlerin gerçekte ne kadar doğru olabileceğini düşündüm. Beatrice ve ben onu bulduğumuz gün neredeyse portresini aşağı indiriyordum, ama şimdi onu tavan arasında bıraktığıma memnunum. Gamesby buradayken onu bulsaydı, felaket olurdu.

"Tarihler," diye mırıldandı Ronson, adanın alfa ve omega'larının, çocuklarının yaşam kayıtlarına bakarak.

"Evet. Eşleşmiş çiftlerin, takip edebildiğim herhangi bir çiftleşme döngüsü dışında erkek varisleri vardı."

Ne *düşünüyordun*? Bilmek için can atıyordum. Masadan geçip kucığına atlamak ve gözlerini benimkilere çevirmek istedim. Yerimde kalarak kıpırdamamaya çalıştım.

"Ne? Oh... oh evet, öyle, değil mi? Ama omegalar... onlar yaşıyor..."

Aniden, hareketsiz kalmaya dayanamadım, vücudum geniş masanın uzunluğuna uygun olarak hızlı adımlarla ileri geri yürümeye başladı. "Anladığım kadarıyla, ısırık omega'nın içinde bir şeyi değiştiriyor. Ömürleri eşlerinin ömrüyle aynı oluyor. Kızgınlık döngüsü de değişiyor, sanırım. Daha fazla kızgınlık dönemi mi var, yoksa daha fazla... daha fazla..."

"Östrus," diye tamamladı Ronson ve ben gergin bir şekilde ona baktım, ama o da beni izliyordu. Gözleri karanlık, ateşli ve açtı. Titredim, sendeledim ve sonra masanın köşesinde hareketsiz durdum.

O, beni kızgınlık döneminde kızdırmıştı. Beni ısırma dürtüsüne direniyordu. Dün gece neredeyse ağlayacaktı, hamileliği önlemek için çayı içtiğimi, ona olan görevimden çok kendi hayatımı seçtiğimi söylemem için bana yalvarıyordu.

"Ve doğum sırasında ölümlerden bahsetme," diye fısıldadım, bulduğum gerçeklere, bilgilere tutunmaya çalışarak, beni alfa'ya *daha da* yakınlaştıran aramızdaki gerilime kapılmamaya çalışarak.

"Mairwen..."

"Geri dönüşü yok. Nedenini bilmiyorum... neden..."

"Buraya gel," dedi Ronson.

"Neden işaretleri durdurmuş olabileceklerini, ama broşür Skybern'den çıkmış, belki cevaplar oradadır. Ve ısırmayı yasaklayan yasa çıktıktan sonra bile, Alfa Brooks'un hala bir... bir..."

Ronson homurdandı ve ben geriye sendeledim, yutkundum.

"Eş," dedi ve midem kasıldı. Sanki benim cümlemi tamamlamış gibi değil de, bana sesleniyormuş gibi geldi. "Buraya gel."

"Ronson," diye itiraz ettim, ama nafileydi. Ronson sandalyesini geriye ittiğinde ben çoktan masanın kenarına gelmişim. Durduğumda elini uzattı ve kendimi onunla masa arasında kayarken buldum. O eğilip bana bakarken elleriyle uyluklarımın arkasını kavradı.

"Bütün bunları kendi başına mı keşfettin?" diye sordu.

"İlk başta daha çok tesadüfen. Sadece aile soyunu araştırıyordum. Ne kadar geriye gidersem, o kadar çok eşlerden bahsedildiğini gördüm."

Ronson mırıldandı ve ben iç geçirdim, gözlerim kapandı, o beni biraz daha kendine çekti, ipek bornozumun ve geceliğimin üzerinden dudaklarını bastırarak karnımı öptü.

"Ne kadar zeki bir omega'm var," dedi bana. Ellerim saçlarına uzandı, rahat bir nefes alarak, ona dokunabildiğim için sakinleşti. "Deliye dönüyordum, ejderhamın ya da daha kötüsünün etkisiyle aklımı kaçıırıyordum."

Kalın, koyu saçlarını parmaklarımla taradım, ikimizi de sakinleştirdim. "Sadece içgüdüydü," dedim yumuşak bir sesle.

Ronson başını salladı, başını bana yaslayarak yanağını bana dayadı, parmakları uyluklarımı sıktı. "Çok iyi bir içgüdü."

Gözlerimi kırpıttım ve nefesim kesildi.

"İlk kez içimden geldiğinde seni ısırmalıydım, Mairwen."

Gözlerim büyüdü ve ona baktım, ama o bana yaslanmış, sözleri yumuşak ve sıcaktı, mırıldanarak konuşuyordu.

"Omega'm," dedi boğuk bir sesle, yüzünü tekrar karnıma çevirip oraya burnunu sürtünce, daha da eğildi. Ağzını açıp dişlerini bana hafifçe geçirdiğinde nefesim kesildi. "*Eşim*. Ohhh, evet. Bu kelime neredeyse senin kadar güzel, Mairwen."

"Ronson." Parmaklarımı saçlarına geçirip, bana bakması için geriye yaslanmasını sağlamaya çalıştım, ama o sadece inledi ve benden çok daha güçlüydü, beni ayak parmaklarımla ucundan kaldırıp masanın kenarına oturttu, ipek geceliğim onun ısrarıyla kolayca yukarı kaydı. "Ronson, bu... bu..."

O yüzünü bacaklarımla arasına gömdüğünde, cinsel organıma karşı mırıldanarak, orada sertçe nefes alırken ben inledim.

"Kalıcı," diye inledi ve başını salladı, burnu klitorisime zar zor sürtünyordu. "Evet, Mairwen. En iyi kısmı bu."

Göğsümden sert bir hıçkırık çıktı, vücudum çöktü, ama Ronson hızlıydı, ayağa kalktı, kollarını sırtıma doladı ve bana düşebileceğim bir kucak verdi. Yüzü artık okunaksız değildi. Dün gece olduğu gibi sıcaklık, zevk ve *gurur* yayıyordu.

"Şşş, her şey yolunda, omega." Beni göğsüne çekti, başımı çenesinin altına soktu ve ben sırtını tırmalayıp okşarken nefes aldı. "Biliyorum. Sana neye inanmanı sağladıklarını, kendin hakkında ne düşünmene izin verdiklerini biliyorum. Ama bu doğru değil. Hiçbiri doğru değil. Sen bir alfanın isteyebileceği *her şey*sin

. Ben sadece seni sahiplenme şansı bulan son derece şanslı bir aptalım."

Ağlamıyordum, gözyaşları dökmüyordu, ama nefes alamıyordum, Ronson'un söylediği her kelimeyle çelişen kafamdaki sesleri bastıramıyordum. Sızlanarak Ronson'a tırmanmaya çalıştım, sanki o benim sığınabileceğim bir barınakmış gibi. Beni masadan kaldırdı ve sandalyesine oturdu, ben de göğsüne yaslandım.

"Sana damgamı vurmak istiyorum. Seninle bir *hayat* istiyorum, hayatımın bir kısmını değil, tümünü. Senin benim gücümü almanı istiyorum ve ben de senin gücüne çok ihtiyacım var, Mairwen. Bir varis istemiyorum. Bir *çocuk* istiyorum. Senin çocuğunu. Bizim çocuğumuzu. Hazır olduğunda ve hazırsan." Sertleşti ve sonra beni geriye doğru eğdi, kaşlarını çatarak. "Çay? Hala işe yarayacak mı?"

Bana gayet mantıklı bir soru soruyordu, ama ben o kadar rahatlamış, o kadar *mutlu* ve onur duymuştum ki, bir an için sadece ciyaklayıp ona bakabildim, nefes almak için hıçkırarak.

"Seni seviyorum," diye nefes nefese söyledim.

Ronson'ın yüzü gevşedi ve ben o kadar şaşkındım ki, bu sözleri, onun duymak isteyebileceğini bile sorgulayamadım.

Elimi uzattım ve yüzünü ellerimle kavradım. "Ronson, seni seviyorum."

Göğsünden bir ses yükseldi, şok edici bir kükreme gibi. Oda etrafımda dönmeye başladı, sonra sırtım uyumsuz bir şekilde açık kitapların üzerine baskı yaptı — bu muameleye çok eski kitaplar — ve alfamın ağırlığı masayı gıcırdatıyordu, ağzı nazıkçe, tatlıca ve saygıyla benimkine bastırıyordu.

"Unuttum," dedi boğuk bir sesle, başını salladı ve sonra beni tekrar öptü. "Dün gece bunu söylemeyi unuttum, değil mi?"

Sonuçta uçabiliyordum. İçimi kaplayan bu uçma hissinin tek açıklaması buydu.

"Neyi unuttun, alfa?"

Ronson inledi, burnu yanağıma gömüldü, göğsü benimkine çarparak nefes almaya çalıştı. "Seni seviyorum. Seni seviyorum. Seni seviyorum, Mairwen."

Ve nedense, onun bunu içten söylediğinden bir an bile şüphe duymadım. "Yuva, alfa," diye kulağına fısıldadım.

"Yuva, eş," diye düzeltti.

Otuz Dördüncü Bölüm

RONSON

Eş, hayretle Mairwen'i yuvamızın içine yatırıp, onun üzerine sürünerek uzandım.

Eş, ejderham onaylayarak gürlledi. *Benim*.

Bu, kelimesini bilmediğim bir gerçektir ve şimdi öğrendiğimde, gerçek tam yerine oturdu, hassas bir ayar içinde parlak bir mücevher gibi. Mairwen benim eşimdi. Zeki, güzel, çaresizce tatlı eşim.

Ve o beni seviyor. Nefesim kesildi ve Mairwen'e baktım, bal rengi gözlerindeki yumuşak ışıltıya, onun da bana aynı hayranlıkla baktığına, gözlerinin benim yüz hatlarımı aynı hayranlıkla izlediğine. Parmakları çenemi okşadı ve sonra eklemlerinin arkasını yanağıma sürttü. Kafamı çevirip orayı öptüm, eklemlerini ısırarak yumuşak bir kıkırdama kopardım.

Elim belinden bornozunun bağcığına kaydı, ama bu sefer sabırsız değildim. Eşimi yavaşça açığa çıkarmak, her bir parçasını tatmak istedim. Mairwen altımda kıvrıldı ve bornoz açıldı, pürüzsüz teninden kayarak omuzlarından düştü ve sol tarafındaki morlukları daha da ortaya çıkardı. Bu morluklar beni hem gururlandırıyor hem de utandırıyordu. Artık neden orada olduklarını, neden onu işaretlemek, *ısırmak* konusunda bu kadar takıntılı olduğumu bildiğim için, onun tenini gerçekten parçalamadığım için kendimi takdir ettim.

Yine de.

Eğildim, Mairwen yumuşak, hevesli bir ses çıkararak ve sunmak için kıvrılırken gülümsedim, morarmış cildini dudaklarıma kaldırdı. Yaptığım desenlerin üzerine, soluk pembe, mor ve sarı suluboya dairelerin üzerine yumuşakça öptüm.

"Benim izimi istiyor musun, Mairwen?" diye mırıldandım, en son yaptığım işi yumuşakça emme dürtüsüne karşı koyamadan. Mairwen nefesini tuttu, elleri omuzlarımdaki düğmeleri kopardı, kendi giysilerini çıkarıp ipek giysili tenini benimkine sürtmek için mücadele etti.

"Evet, alfa."

"Bu kalıcı," diye hatırlattım ona, üzerine uzanarak, artık benim ağırlığımı sevdiğini çok iyi bildiğimden. Ve tabii ki, Mairwen inleyip iç geçirdi, yuvamızın yumuşak yatağına çöktü. Ben hareket ederken uykulu gözlerle bana baktı. "Bunun benim için bir sorun olabileceğini düşündün. Ve senin için de öyle olabilir," dedim, saçlarını ensesinin arkasından yakalayıp nazikçe serbest bırakarak, altımda karışmasını diye yastığın üzerine serdim.

"Senin olmak istiyorum. Senin eşin," dedi, kızarak ama benden gözlerini ayırmadan.

Gözlerimi kapatıp, Mairwen'in benim altımda uzanan dolgun vücudunun, kalçalarını saran dolgun uyluklarının, sırtımda dolaşan ellerinin, zengin ve yoğun parfümünün, ona verdiğim tatminin katmanlarının yuvamızı kapladığının tadını çıkararak mırıldandım. Seçebileceğim hiçbir omega ile böyle bir *doğruluk* hissi yaşayacağımı hiç hayal etmemiştim, bu tamamlanma ve rahatlık hissini, Mairwen'i ve başka kimseyi sevemeyeceğimi anladığım bu *zorunlu* anlayışı.

"Isırığı ne zamandır biliyorsun?" diye sordum.

"Alfaların Uçuşu'na gitmeden önceki günden beri," dedi.

Başımı salladım. Şimdiye kadar bana söyleyecek zaman olmamıştı ve seyahat ederken onu ısırmaya kadar gidecek bir fırsat da pek olmamıştı. Dün gece beni uyarmayı düşünmüştü.

"Eşlerden bahsedildiğini görmüştüm, ama senin istediğinle bağlantılı hiçbir şey..." Yine kızardı ve kıvrandı.

Gülümsedim ve kalçalarının üzerinden kaymasını sağlamak için yeterince hareket ettim. "Seni ısırarak," diye teşvik ettim, boğazındaki izlere bakarak.

O başını salladı. "Ama sonra Beatrice ve ben eski portreler bulduk... Oh, sana göstermek istemişim!"

"Sonra, Mairwen," diye hırıltılı bir sesle söyledim, onun sıcak teni beni sardığı için artık çok sabırsızdım.

Gülerek kalçalarını ve göğsünü kaldırdı, kolları geriye kayarak altında onu çıplak bırakmamı sağladı. Mairwen'in altında, bana sunduğu tüm o zarafetin görüntüsüyle sonsuza dek büyülenmiş olarak, zorlukla yutkundum.

"İlk başta bunun sadece herhangi bir alfa ve omega arasındaki bir dürtü olduğunu düşündüm," dedi yumuşak bir sesle.

Kafamı salladım, kaşlarımı çatarak. "İmkansız. Hiçbir erkek, benim seni istediğim kadar bir kadını istemeye karşı koyamaz," dedim.

Mairwen nefesini tuttu ve gözleri yaşlarla parladı. "Ronson, sen çok..."

"Sana delicesine aşığım," diye sözünü tamamladım, eğilip bir göğsünü, sonra diğerini öptüm. "Evet, biliyorum."

Babam kesinlikle kendini tutan bir adam değildi. Bir omega'yı ısırarak isteseydi, ısıırırdı. Ve bu arzu, Mairwen'le birlikteyken başından beri yoktu, ancak belki de başlangıç, çiftleşme döneminden daha erken olabilirdi. Onu yuvada, kitaplarla çevrili, şaşırtıcı derecede tatlı ve sevimli bir şekilde bulduğum gece.

"Harika," diye iç geçirdi Mairwen, ben göğüslerinin arasından karnına doğru ıslak bir çizgi halinde yalamalar ve öpücükler bırakırken. "Ronson, sana ihtiyacım var."

Beni *alfa olarak* çağırması içimdeki ejderhayı heyecanlandırırsa da, adımı kullandığında beni daha da hassas bir şekilde acıttı. Biz alfa ve omegaydık ve ısırarak, şimdiye kadar zar zor direndiğim bir içgüdüydü, ama bu temel bir dürtüden, ejderhamın arzusundan daha fazlasıydı. Bu *kadını*, bilgi ve hikayeye olan iştahını, çevresindekiler tarafından sürekli cesareti kırılrsa da mizah ve merakla direnen özünü seviyordum. Alfa olarak geçirdiğim on yıllar boyunca adil olmaya çalışmış, saygı duymadığım erkeklere hizmet etmişim. Ama Mairwen'e layık olmak istiyorsam, onun kadar iyi, onun beni yetenekli gördüğü kadar güçlü olmam gerekiyordu.

Kütüphaneye giderken giydiğim bol pantolonumu çıkarmak için sadece bir an ayağa kalktım, sonra Mairwen benim dokunuşumu takip edip kovalamaya başlamadan önce tekrar ona sarıldım.

"Isır," diye yalvardı, kasları gerilene kadar boğazını kavisleyerek, benim sahip olduğum o ilahi deri parçasını bana sundu.

Hayır, ben onun tamamını sahiplenmişim. Onu sahnede, ejderhaların ve yerel halkın gözü önünde sahiplenmişim. Onu kütüphanenin zemininde dudaklarımla ve ellerimle, çiftleşme dönemimde yuvamızda, Uçuş'taki diğer alfaları önünde sahiplenmişim. Hatta ailesinin önünde bile.

Isırık benim sahiplenmem değildi. Hayatta kalmamın yoluydu. Çünkü Mairwen'i doğumda ya da sadece çok kısa ömründe kaybedersem, ejderhamın ve benim de solup gideceğinden emindim.

Mairwen'in bacaklarını bana doladım, açılışına ulaşarak onun hevesli kıvrılmalarını ve kıvrılmalarını durdurdum, girmeye hazırlandım ve sonra yüzünü elimle tuttum.

"Seni seviyorum, Mairwen," dedim tekrar, çünkü bu sözler bana rahatlama ve mutluluk veriyordu.

O yumuşadı, bana bir hazine gibi *parıladı*. "Seni seviyorum, Ronson."

Yutkundum ve kalçalarımı öne doğru ittim, göz bebeklerinin büyüdüğünü, dudaklarının nefes alırken açıldığını izledim. "Seni seviyorum, *eşim*," diye düzeltiltim, sırtarak.

Mairwen'in sesi tatlı bir şekilde çatladı, yalvaran bir tonla, kalçaları benimkilere doğru eğildi, pembe dili alt dudağını ıslatmak için dışarı çıktı. "Dostum," diye inledi, yalvararak.

İnledim ve gözlerim kapandı, düşüncelerim çaresizce Mairwen'in sıcaklığına, sıcaklığına ve harika ıslaklığına battı, tek istediğim kadının içinde olmanın basit ve ilkel acısı ve tam tesellisine daraldı.

Mairwen her vuruşuma karşılık verdi, açlığı bir alfanınkiyle, benimkiyle eşitti. Boğazının derisini yaladım, şurup gibi kokusu ciğerlerimi doldurdu, dilimi kapladı. Ellerim doluydu, biri göğsünü okşuyor, diğeri onu yakın tutmak için kalçasını kavriyordu. Onun uyarılmasını kaynağından yalamak istedim, onu ellerinin ve dizlerinin üzerine çökertip boynunun arkasını kavramak ve onu çığlık attırmak için içine girmek istedim, Mairwen'in her yerinde aynı anda olmak istedim.

Ama gözlerimi açtım ve yüzünü, öpülmek için yalvaran güzel bakışlarını ve dudaklarını gördüm ve bundan başka bir şey istemedim — göğüslerimiz birbirine bastırılmış, kollarımız sıkıca sarılmış, kalp atışlarımız birbirine karışana ve sallantılı darbelerimiz yavaşlayana kadar ona olabildiğince yakın olmak, kaygan tenin her kayışını tatmak istedim.

Mairwen'in bakışları odaklanmadan, kirpikleri titreyerek ve dudaklarından yavaş, derin bir inilti yükselirken gülümsedim. Oh, evet, bundan hoşlanmıştı. Sevimli, açgözlü omega'm, sabırlı ve titiz olduğumda, onu olabildiğince tamamen doldurduğumda, düğümümü klitorisine sürttüğümde hoşlanıyordu. Elleri sırtımın alt kısmını sıktı, ben onun içine girdiğimde gözlerini sıkıca kapattı ve yüksek bir iç çekiş bıraktı, ben neredeyse çıkarken titrek bir inilti çıkardı.

"Ronson, *evet*, lütfen," diye nefes nefese, dönüp öpücük için sırtını kavisledi.

Ağzını yaladım, ıslak cinsel organı benim uzunluğumu sıktığında inledim, ona biraz daha sert bastırdım, onu bağlamak, ısırarak, o anda onu *sonsuz* kadar benim yapmak arasında tereddüt ettim. Ama ben geri çekildiğimde o kadar muhteşem, işkence dolu, yalvaran sesler çıkardı ki, sabırlı olabilirdim

sabırlı olabilirdim, onu benim için çözüp sonra düğümümle daha hızlı bir şekilde tekrar oraya götürebilirdim, ikimizi de unutulmanın eşğine götürebilirdim. Ve bu sefer, bunun beni almasına izin verecektim.

Mairwen'in meme ucunu parmaklarımın arasında yuvarladım, o çığlık atarken alt dudağını nazıkçe ısırdım, bir bacağını daha yükseğe, yanına kaldırdım. Artık çok uzun sürmeyecekti. Onu çok iyi tanıyordum, onu neyin memnun ettiğini, neyin aklını başından aldığını biliyordum. Karnını öptüğümde utandığını ama aynı zamanda harika bir şekilde ıslandığını biliyordum. Onu sıkıca, neredeyse morartacak kadar sıktığımda titrediğini ve penisimin etrafında çırpındığını biliyordum. Nazik dokunuşlar ve öpücükler için çiçek açtığı kadar benim sahipliğimi de seviyordu.

Dizlerimin üzerine kalkarsam, onu yatakta çığlık atıp kıvranıp titretip kontrolünü tamamen kaybetmesine neden olacak açığı bulabilirdim, ama bu onu sonra gevşek ve utanmış bırakırdı, bu yüzden yakınında kaldım, konuşma ve nefes alma yeteneğini kaybedene, tırnakları kırıma batana kadar ona süründüm. Göğsünü bıraktım ve çenesini tuttum.

"Bana bak, benim güzel sirenim," diye fısıldadım. "Senin benim için boşaldığını izlemek istiyorum."

Gözleri kapandı, ama benim için bir kez daha açtı ve artık, parçalanırken, bana mükemmel uyan vücuduyla benim sikimi kavrayıp ıslatırken çıkardığı seslerin, onun unutulmaz güzellikteki şarkı söyleme tarzına çok yakıştığını biliyordum.

Kendimi tutamadım. Beklemeden ona düğümümü verdim, düşüşünü tamamlamadan onu tekrar boşalmanın zirvesine çıkaran şok ve taze coşkuyla gözlerinin büyüdüğünü izledim. O inleyip iç çekip düğümümü sıkarken, yanakları, boğazı ve göğsü kızarıırken, saçları başının arkasında karışırken, dudakları pembeye dönene kadar ısırırken onu uzun uzun inceledim ve sonra teslim oldum.

Eşim. Omega'm. Aşkım. *Mairwen*.

İnledim ve sıçradım, düğümümün üzerindeki sıkı çekirdeğinin titremelerini ve sarsıntılarını uzatarak, nabız gibi atan sıkışması, sıkıca tutunduğum ince kontrol ipliğini yavaşça parçaladı. Kanatlarım, hareket ve aciliyetin korosunda çırpındı. Mairwen övgüler söyledi, adım *aşk*, *eş* ve *evet* kelimeleriyle örülmüştü.

Ağzım sulandı ve dişlerim ağrıdı, onun nabızı dilimde zonkluyordu, düzenli parfüm dalgalarıyla bana sesleniyordu - bir yalvarış mı, bir davet mi, yoksa her ikisi mi, bilmiyordum. Umurumda değildi.

Mairwen benimdi ve bu onu daha da benim yapacaktı. Mırıldandım ve dilimle onun cildini buldum, boğazındaki kaslar cesaret verici sözlerle gevşiyordu. Çok nazikti. Çok tatlıydı. Aç dişlerimin altında çok yumuşaktı. Kollarını sıktı ve altımda dondu, rahatsızlığının ilk sesi sisli kafamda uzak bir alarm gibi çınladı. Sonra bakır ve bal şurubu ağzımın içini kapladı ve Mairwen eridi, inledi. Gerilim kırıldığında kükredim, içimden ısı ve şimşekler geçti, kadife yumuşaklığı ve elektriksel çatırtılar. Eşimin boğazına hırıldadım ve sonunda vücudunun kucağına yığıldım.

İki küçük yakut hilal, hafif pembe ve şişmiş ete yerleşmişti. Mairwen'in morlukları kaybolmuştu, ama ısırığının izi hala tazeydi, ara sıra başını uzatıp çevirdiğinde kan akıyordu, bu da gözlerimi, dudaklarımı ve dilimi o bölgeye çekip onu yatıştırmaya itiyordu.

"Acıyor mu?" diye sordu, dilimi izlerin etrafında gezdirerek.

"Sen bunu yaparken acımıyor," diye mırıldandı Mairwen. Kaşlarımı çattım ve başımı kaldırdım, o da gülümsedi. "Sadece biraz ağrıyor, hepsi bu. Çiftleşme töreniyle ilgili kitaplarda bunun uzun sürmeyeceği yazıyor. Ve sen iyileşmesi için tam da yapman gereken şeyi yapıyorsun."

Gerildim ve sonra inleyerek başımı Mairwen'in çıplak göğsüne düşürdüm. "*Lanet olsun*. Törenden bahsettiğini unutmuşum. Yapmam gerekirdi..."

"Beni köy meydanına götürmeli, çıplak bırakmalı, yağ sürmeli ve sonra ada halkı ziyafet çekerken ve seni beni ısırırken izlerken arkamdan binmeli miydin?" diye sordu Mairwen. Ben homurdandım, o güldü. "Ben daha özel yöntemimizi tercih ederim. Törenler, çiftleşme modası geçmeden önce modası geçmişti."

İç geçirdim ve eşime yaslanmaya başladım — o, ev kedisine yapar gibi ellerini saçlarımın arasında gezdiriyordu ve her saniyesini sevdiğimi itiraf etmekten utanmıyordum — ama o aniden doğruldu ve kafalarımız neredeyse çarpışacaktı.

"Oh, Ronson! Çiftleşme *yasadıışı*. Yasadıışı bir şey yaptık," diye nefes nefese, ellerini ağzına götürdü.

Gülümsedim ve kanatlarımın üzerine yuvarlandım. "Ahhh, önemli bir şeyi unutan tek kişi ben değilim galiba. Onu hatırlıyorum."

Göğsüme hafifçe vurdu. "Neden söylemedin..."

"Ben alfa'yım, Mairwen. Bu vesileyle çiftleşmeyi tekrar yasal ilan ediyorum," dedim, kolumu büyük bir hareketle sallayarak. "İşte, her şey halloldu. Zaten kimse o yasanın varlığından haberdar değildi."

Mairwen gözlerini kısarak burnunu çektirdi. "Niall'a söylediğimizde kesinlikle bir şey söylemeyecektir." Ben buna şaşkınlıkla baktım ve dudakları seğirdi. "Ah-ha! Bunu iyice düşünmedin, değil mi? Kimse benim yaşlanmadığımı fark etmeyecekmiş gibi, her şeyi sır olarak saklayabileceğini düşündün, değil mi? Ronson!" diye bağırdı, ben onu yastıklara doğru itip, kollarımı onun etrafına dolayarak, kızarmış ve muhteşem yüzüne dik dik bakarken.

"Sır olarak saklamak mı, *dostum*?" diye homurdandım. Mairwen, söylediklerinin farkına varınca dudaklarını sıkıştırdı. "Seni sır olarak saklamak mı? Adaya, tüm *dünyaya* seninle birlikte olmaktan ne kadar gurur duyduğumu söylememek mi? *Hayatım* boyunca seninle birlikte olmak? Üzerine damgamı vurup, senin benim için ne ifade ettiğini, benim için ne kadar değerli olduğunu herkese göstermek? Olmaz, Mairwen."

Konuştukça yumuşadı ve şimdi aramıza uzandı, parmakları nazikçe saçlarıma dokundu. "Tabii ki," dedi, eğilip çenemi öptü. "Tabii ki hayır. Ne aptalım."

Mırıldandım ve sonra omega'mın üzerine kıvrıldım, sanki o benim büyük bir kedi olduğumu biliyormuş gibi, yanağımı göğsüne dayadım ve bir kez daha birlikte yerleştiğimizde iç geçirdim.

"Yine de Niall'a söylemeliyiz. Ve bu, adaya benim çoğunun hiç duymadığı bir şey olduğumu duyurmak kadar basit olmayacak," dedi Mairwen. "Şanslıysak, bundan kurtulursak hiçbiri çiftleşmeyi duymamış olacak."

İç çekip başımı salladım, ama gözlerimi açmayı reddettim. "Yarın," diye pazarlık ettim. "Yarın Niall ve Beatrice'e söyleyeceğiz." *Bugün sana sahip olayım, eşim*, diye içimden yalvardım.

Mairwen sessizdi, parmakları yavaş ve sabit bir şekilde hareket ediyordu, beni uykuya daldırıyordu. Artık daha sakin hissediyordum. Ve hala gözümün ucunda duran Mairwen'in göğüslerini avuçlayıp sıkmak, yalamak ve ziyafet çekmek için büyük bir istek duyuyordum, ama artık beni ve eylemlerimi ele geçiren şehvet duygusu daha azdı. Mairwen benimdi ve onun her santimini seviyor ve arzuluyordum, ama bunu da seviyordum — onu kucaklamak, onunla dinlenmek, sakin ve mutlu bir anda onun kokusunu ve dokunuşunu etrafımda hissetmek.

"Yarın," diye mırıldandı, ben elimi kalçasına koyarken.

Otuz Beşinci Bölüm

MAIRWEN

Nefesimi tuttum, ellerimi Ronson'un kucagında sıkıca birleştirdim. Ronson'un masasında yan yana otururken, Niall ve Beatrice masanın diğer tarafında bize bakakaldılar. Aslında Beatrice, Niall kadar şaşırılmış görünmüyordu. Isırık izleri ile eşlerin bahsedilmesi arasındaki bağlantıyı keşfettiğimde o da yanımdaydı. Ronson'un, yalnız kaldığımızda beni ısırarak bizim anlamadığımız bir dürtüyü yatıştırmaya çalıştığını görmüştü.

Niall ise bunu *hiç* beklemiyordu.

Konuşma boyunca Ronson'ı inceliyordu, boğazımdaki iyileşen izlere hızlıca bir bakış attıktan sonra yüzü yavaşça soldu, gözleri önce büyüdü sonra küçüldü, dudakları düzleşti. Şimdi sessizce Ronson'a bakıyordu ve yüzünde okuyabildiğim *tek* şey şoktu.

Sonra başını salladı ve bana baktı. "Sana güvenmiştim," dedi.

Koltuğumda irkildim ve kardeşine kaşlarını çatan Ronson'a baktım. "Niall," diye homurdandı Ronson.

Niall elini kaldırdı, başını salladı, ama gözlerini benden ayırmadı. "O mu? Hayır. Ondan, bu... bu... bu hiç hayal bile edemeyeceğim şey bir şekilde mantıklı geliyor. Ama Mairwen, sen? Sen benim mantıklı olanıydın."

"Niall!" Ronson uyarısını tekrarladı, ben ise özür dilemek için ağzımı açtım ama sonra sözlerimi yuttum.

Ronson'la çiftleştiğim için pişman değildim. Niall'la önce bunu konuşmamış olmamızdan da pişman değildim, çünkü o an *bize* aitti. Bana ve Ronson'a.

O beni seviyor, neşeli bir ses, o sözleri söylediğinden beri yüzüncü kez hatırlattı bana. Yanımdaki Ronson'a baktım ve kendimi gülümserken buldum. Gözleri ile gözlerim buluştu ve o koltuğuna yaslanarak, elimi sıkarken aynı şekilde cevap verdi.

Niall'a döndüm. "Neden bizim çiftleşmemizin mantıklı olmadığını düşünüyorsun?" diye sordum.

Ronson güldü ve Niall ona sert bir bakış attı, ama dudaklarının köşesinin seğirdiğini fark ettim. "Beni ikna et," dedi Niall.

"N-ne?" diye sordum, geri çekilerek.

"Mairwen..." Ronson, Niall'ın sorusuna benden daha hazırlıklı bir şekilde başladı, ama Niall elini kaldırarak onu susturdu. Yazık, çünkü Ronson'ın argümanını duymak isterdim.

"Bu bağın mantıklı olduğunu bana anlat," dedi Niall bana.

Ronson'un göğsü şişti, kokusu sertleşti ve Niall ile daha sonra pişman olacağı bir tartışma başlatacağını düşündüm, bu yüzden ben konuştum.

"Bir varisin yapacağı gibi, çiftleşme bağlarının iki ejderhanın gücünü yarattığına dair birkaç kez bahsediliyor."

"Toplumun erişemeyeceği metinlerde," diye belirtti Niall.

"Onları bir matbaaya götürmek oldukça kolay olurdu," diye cevap verdim, oturarak. "Elbette daha fazla araştırma yapılması gerekiyor. Neden tarihten kaybolduğuna dair hala net bir fikrimiz yok."

"Çok zaman alacak bir şeyden bahsediyorsun ve ikiniz *zaten* çiftleşmiş durumdasınız."

"Evet, öyleyiz," dedim, çenemi kaldırarak. "Ayrıca, eşleşme dürtüsüne direnmek için ne gerektiğini anlatan metinlerim de var. Bir ejderha, bağı tatmin olana kadar eşinden başka hiçbir şeye odaklanamaz."

"Bunu doğrulayabilirim," dedi Ronson, gözlerini deviren Niall'a sırtarak.

"Sanki bu, onu kovalamaktan alıkoyacakmış gibi," diye mırıldandı Niall.

Ronson sırttı ve omuz silkti. "Olmaz."

Dirsekimle onun yanına dokundum. "Aslında yardımcı

olmalı." "Göreceğiz," dedi Ronson, kardeşini kışkırtarak.

Ben homurdandım ve devam ettim, "Bağlanma, çiftleşme dönemi dışında erkek varis olma şansını artırır ve omegaya doğumla başa çıkabilmesi için fiziksel güç verir. Tarihimizde, eşleşmiş bir omeganın doğum sırasında öldüğüne dair *hiçbir* kayıt yok."

Niall ikimizin arasında bakışlarını gezdirdi ve alaycı ifadesini kaybetti. "Bu... Sen...?"

"Hayır," diye itiraf ettim, kızarak.

Ronson ellerimi bıraktı ve kolunu omzuma attı. "Şu anda acelemiz yok. Ayrıca Mairwen'in güvenliğini riske atmak istemezdim. Ama hazır olduğumuzda çocuk sahibi olmak istiyoruz."

Çayı içmeye devam edecektim, çünkü bildiğimiz kadarıyla, bağlanma durumuna bakılmaksızın gebeliği önlüyordu. Bağlanmaya karşı yaptırımları kaldıracaksak, doğum kontrolünü de tekrar yasallaştırabilir miyiz diye merak ettim. Bu, en azından ejderhaların beta'ları için, muhtemelen çok ileri bir adımdı. Ama bu durumda o adamları hiç dikkate almamak daha iyiydi. Ronson ve Niall çoğuna saygı duymuyordu. Ben de saygı duymuyordum. Ronson Francesca'ya bir seçenek sunmuştu, bana da bir seçenek sunmuştu. Belki birlikte, adadaki tüm omegalara da bir seçenek sunabilirdik.

"Adanın bana güvenmediğini biliyorum," dedim ve Ronson sözümü kesmeden önce elimi onun dizine koydum. "Daha önce onların fikrini değiştirmeye çalışmadım ve söylediklerinin bir kısmının doğru olduğuna inanmaya başladım. Ama şimdi daha iyi biliyorum. Ronson alfa olduğundan beri ikinizin başardıklarından çok etkilendim, ama bu yeterli değil. Omegalar için yeterli değil."

Niall başını eğdi, ama benimle tartışmadı, sadece kaşını kaldırdı ve bekledi.

"Omega, eşiyile eşit kabul edilirdi ve ben bunun tekrar böyle olmasını istiyorum. Bleake Isle'daki omegalar beni beklenmedik bir müttefik olarak görebilirler, ama umarım onların adına konuşabilirim. Umarım beni dinlersin," diye ekledim, Ronson'a dönerek.

"Dinleyeceğimi biliyorsun," diye mırıldandı, elimi kucağından kaldırıp dudaklarına götürdü ve oraya öpücük kondururken kulağıma "siren" diye fısıldadı.

Niall'a dönerek iç geçirdim ve başımı salladım. "Birisi bağlanmanın yasaklandığını öğrenecek, haklısın. Tartışmalar çıkacak. Tıpkı şu anda Ronson'ın yaptığı hemen her şey için tartışmalar olduğu gibi. Ama o zaman benim desteğim olacak ve bu fırtınayı atlatabileceğimize inanıyorum."

Niall bir an sessiz kaldı, sonra hiç beklemediğim bir şey söyledi. "Bağ seni daha güçlü kılar."

Kaşlarımı çattım. "Beni mi? Ben okumadım..."

"O her zaman güçlüydü," dedi Ronson gülümseyerek. "Bağ, ona yalnız olmadığını garanti ediyor. Onun gücü benim gücümle, benim gücüm de onun gücüyle destekleniyor."

"İki ejderhanın gücü," dedi Beatrice yumuşak bir sesle, bana bakarak.

"Gerçek şu ki kardeşim, yanımda eşim yoksa alfa olarak hüküm sürmek istemiyorum," dedi Ronson, elini omzuma hafifçe bastırarak

omzumu hafifçe sıktı. "Ve artık uzlaşmanın değerine inanmıyorum."

Niall oturduğu sandalyeye yığıldı, başını geriye atarak tavana bakmaya başladı. "Bu pek iyi bir durum değil, Mairwen."

Ronson homurdandı, ama ben Niall'ın yorgun ses tonuna gülümseyerek onun yanına eğildiğimde, homurtusu kesildi ve boğuk bir ses çıktı.

"O zaman daha ikna edici bir dava oluşturmamıza yardım etmelisin," dedim.

Niall başını salladı. "Evet, sanırım öyle yapmalıyım. Onun işaretini bir süreliğine kapatmaya dayanabilir misin?" diye Ronson'a sordu.

Ronson kaşlarını çatı ama başını salladı. "Sanırım."

"Güzel. Okumam gereken şeyler var. Bugün Mairwen'i Lordlar Konseyi'ne götür," dedi Niall. Gözlerim fal taşı gibi açıldı, ama itiraz etmeden önce Niall gözlerini kısarak bana baktı. "Sana küçümseyici davrananlara ne dediğini hatırla, Mairwen. Sen Ronson'un eşitsin..."

"Daha iyisin," dedi Ronson.

"...ve sana aynı derecede saygı borçlular."

Nefesimi tuttum. Ne kadar aptalım, liderlik yeteneğimi belirsiz bir gelecekte kullanabileceğimi düşünerek böyle bir konuşma yaptım. Hayır, Niall beni hemen işe koymalı.

"Omega'ları da dikkate almak gerekir. Adada oldukça az sayıda omega var, ancak beta'lardan daha ince bir şekilde nüfuzlarını kullanıyorlar," dedi Beatrice, öne doğru kayarak. "Onlarla bir toplantı ayarlamalıyız. Görünüş için, belki bir çay partisi olabilir."

Ronson'a döndüğümde, yüzümde gerginliğim belli miydi acaba? Ronson, bakışlarında parıldayan mizahını gizlemek için elinden geleni yapıyordu.

"Adanın omega'mla tanışma zamanı geldi," dedi Ronson.

TERLENMİŞ ELİM kucağımdan kalkıp, içimde ateş yanıyor gibi hissettiğim göğsüme uzandı, kalbimde sıcak bir fırtına gibi kaygı vardı. Parmaklarımı, fincan tabağında bekleyen çay fincanına zorla uzattım, masadaki kadınların neşeli mırıldanmalarını dinleyerek, konuşma fırsatımı bekledim.

Lordlar Konseyi yeterince kötüydü. Adamlar benim gelişime duydukları büyük şoku atlatıp, benim önümde önemli konuları tartışmayı neredeyse reddetmelerinin ardından, sanki ben orada yokmuşum gibi işlerine devam ettiler. En azından denediler. Ama ben onların işlerini

ve beni dinlemediklerinde, Ronson'ı kabul etmek zorunda kaldılar. Öğleden sonra sona erdiğinde, katılan lordlardan ikisinden birkaç saygılı söz duydum ve nadir görülen bir öfkeye kapıldım. Ronson, akşam yemeğinden önce yuvamızda bu öfkeyi hemen yatıştırdı.

Ama Ronson şu anda bu çay için benimle birlikte değildi. Konulardan tartlara kadar her şeyi planlamama yardım eden Beatrice bile beni yalnız bırakmıştı.

Ve gerçek şu ki, bu omegalar beni beta meslektaşlarından daha çok korkutuyordu. Bu kadınlar, 'Mouse' kimliğimin oluşmasına katkıda bulunmuştu. Adelaide ve onun iğrenç lakabı kadar doğrudan olmasa da, daha küçük ama aynı derecede keskin yollarla.

Lady Hudson bir keresinde anneme ve bana, balosu için yeni bir elbise alacaksam, o gece ortama daha iyi uyum sağlamam için duvarlarının rengiyle uyumlu olması gerektiğini önermişti. Bayan Finch, on dört yaşındayken annemin terzide benim artan kilolarımdan şikayet ettiğini duyduğunda, zayıflama diyeti işe yaramazsa, halka açık etkinliklerde olmadığım zamanlarda oruç tutmayı düşünebileceğimi önermişti. Bir keresinde Lady Keegesby'nin kızına, benim yanımda durarak benimle karşılaştırıldığında daha zayıf görünmesini söylediğini duymuştum.

Bu matronlar beni nefes almak kadar kolay bir şekilde küçümsemişlerdi. Bunlar hakaret değil, dostça tavsiyelerdi. Onlar için ben, duyguları olan bir kız olarak var olmamıştım ve bu bir şekilde daha da kötüydü.

Boğazımdaki öfkeyi yuttum ve sandalyemde dikleştim. Ronson bunların herhangi birini bilseydi, yanımda olurdu. Bu düşünce, tül fichu'mun altında saklanan iyileşmiş ısırtık izini daha da fark etmemi sağladı ve kendimi gülümserken buldum. Lady Keegesby, bu "arkadaşlarla gayri resmi toplantı" için sipariş ettiğim yiyecekleri incelemek için öne eğilirken gözlerim onunla buluştu.

"Lady Keegesby, katılabildiğiniz için çok memnunum. Jane'e yeni doğan kızını için en içten tebriklerimi iletin lütfen," dedim.

"Teşekkür ederim, M—Omega Cadogan," dedi yaşlı kadın, bana göz kırparak.

"Ancak, çiftleşme döneminden bu kadar kısa bir süre önce hamile kalması çok yazık," diye araya girdi Lady Hudson, ikimiz arasında bakışlarını gezdirerek. "Bay Sampson'ın bir kızı daha ve bir varis daha olmayan bir döngü daha."

Lady Keegesby kızardı ve dudaklarını sıkıştırarak bir cevap vermekten vazgeçti. Bu kadınlara, birbirleriyle konuşarak, hayatlarını umursamazca çöpe atan ve boşa harcayan korkunç erkeklerin kurallarına göre oyun oynadıklarını söylemek isteyen içimdeki huzursuzluğu bastırdım. Bunun yerine, nefes aldım ve Lady Hudson'a gülümsedim.

"Ah, ama Bay Sampson kızlarına çok düşkündür. Ayrıca, biz omegalar hala sayıca azız. Bir kız çocuğu daha adamıza iyi gelebilir," dedim.

Diğer kadınlar arasında kolayca akan sohbet, ben konuşmaya başladığımda duruldu ve şimdi hepsi kulaklarını dört açmış, gözleri keskin ve hevesli bir şekilde beni dinliyorlardı. Sözlü atışmaları ve iğnelemeleri izlemek istiyorlardı. Belki bazıları, dilini kılıç gibi kullanan Lady Hudson'a karşı benim kazanmamı bile istiyordu. Ama ben, kedi kavgası gibi sohbetler ve incelikli ifadelerle yapılan tartışmalar istemiyordum. Bu kadınları *birleştirmek* istiyordum. Dikkatli davranmalı ve bu yeni ve hevesli tavrımın beni yönlendirmesine izin vermemeliyim.

"Ve eğer beta erkeklerden herhangi biri kadınları dinleyecek akıl sahibi olsaydı, o da bunu yapabilirdi," diye keskin bir ses çıkardı. Bu, bir değil iki beta partnerinden hayatta kalan yaşlı bir omega olan Agnes Hubbard'dı. İkincisi, otuz beş yaşından önce biriktirdiği çift servet için onu sahiplenmişti. Büyürken bana söylediği tek keskin söz, "*Eğer konuşacaksan, konuş*" olmuştu.

Bir kadın gergin bir kahkaha attı. "Oh, tabii! Benim John'um benim söylediklerimi hiç dinlemez."

"Betaları hepimiz müttefikimiz olmayabilir, ama Alfa Cadogan bizim müttefikimiz olur," dedim, çay fincanımı bir kez daha dudaklarıma götürerek, yumuşak sesli sözlerimin koltuklarda hareket eden muslin ve dantellerin sesleri arasında kaybolmasına izin verdim.

"Ve henüz büyümemiş bir omega'nın başka bir yerde aptalca bir servet aramak için bir gemiye atlayıp gitmesine izin vermek adaya ne faydası var, ha, kızım?" Agnes, tepsiden bir tart kaparak homurdandı. Tartı kokladı, ama en *azından* onaylayan bir bakış attı.

Francesca'yı düşünerek güldüm. "Anlıyorum. Ama ne zararı var ki?"

Odadaki kadınlar gürültüyle birbirlerine temkinli bakışlar attılar. "Bana da gitme şansı verdi, ama ben kaldım," dedim omuz silkerek.

"Hepimiz kaçmak istemiyoruz. Bence durum *o kadar da* vahim değil. Yine de, iyileştirilmesi gereken yerler olduğunu kabul etmelisin."

"Bu... bu... sapkınlık. Ya da... ya da ihanet," diye fısıldadı Bayan Finch yanındaki kadına.

Agnes Hubbard burun kıvırdı ve gözlerini devirdi, girer girmez kapladığı rahat koltuğa daha rahat bir şekilde yerleşerek. "Tabii ki öyle değil, seni ahmak. Alfa'nın omega'sının karşısında oturuyorsun. O buradaysa, alfa'sına karşı bir darbe başlatmak için değil."

"Aslında onu oldukça seviyorum, yani hayır," dedim neşeyle, diğer tüm kadınları normal hallerinden çıkararak dengemi buldum. Ronson'ı *sevdiğimi* duymak mı? Bu, birçok kadını şaşkın bir sessizlik içinde sandalyelerine geri attı.

Ama Agnes öyle değildi. O, homurdandı, ama bu mizahi bir sesiydi. O da benim gibi uzundu, sağlıklı ve dolgun vücutluydu. İki oğlu vardı - biri ikinci betasından, ejderhaların standartlarına göre oldukça geç yaşta - ve ailesi ve oğullarının aileleri büyük unvanlara sahip olmasa da ve soylu ailelerle evlilikleri olmasa da, Agnes Hubbard adada kısmen veya tamamen kendisine ait bir dizi başarılı işletmeye sahipti. Cüzdanı doluydu ve cüzdanı dolu olanlar her zaman nüfuz sahibidir, Lady Hudson gibi kadınlar bunu kabul etmek istemese de.

Omega Lady Evelyn Grant, dikkatimi çekmek için boğazını temizledi. "Eğer gerçekten alfanın kulağına ulaşabiliyorsan, belki onu Reginald'ımın..."

"Buraya betalarınız için gelmedim," dedim kararlı bir şekilde, sözünü keserek ve şok olmuş nefesini duymazdan gelerek. "Buraya sizin için geldim. Kızlarınız için. *Onların* kızları için."

Yine de oda sessizdi, kadınlar birbirlerine bakıyor, başka birinin konuşmasını bekliyorlardı. Kalkıp hepsini sarsmak istedim. Bu kadınlar hayatta kalmıştı, bu doğrudu, ama onlar da birilerini kaybetmemiş olmaları imkansızdı. Bir kız kardeşi ya da kızı. Omega olarak, çocuk doğurma zamanı geldiğinde ölümümüz neredeyse sıradan bir şeydi. Törende seçilmek, darağacına gidecek misin diye yazı tura atmak gibiydi.

Hepimiz adada, ejderhalarla ilgili neyin yanlış olduğunu *biliyorduk*. Neden kimse bunu yüksek sesle söylemiyordu?

"Torunum hamile," dedi Leydi Hudson, eteğini düzelterek fincanını tabağında çevirerek. "Çiftleşme döneminden. Şimdiden yatağa düşmüş durumda. Lord Quincy, doğum yapamayacağı ihtimali varsa bebeği kesip çıkarmaları için doktora talimat verdi."

Diğer kadınlar başka yere bakarken, ben başımı salladım ve Lady Hudson'ın bakışlarıyla buluştum.

"Adadaki doktorlar, anne için büyük risk taşıyan doğumlara öncelik veriyorlar," dedim.
dedim.

"O zaten iki omega kaybetti," diye mırıldandı Agnes Hubbard ve Lady Hudson yüzünü buruşturdu.

Nefes aldım ve Lady Hudson'ın sormadığı sorunu, soruyu düşündüm. "Bazılarınızın fark etmiş olabileceği gibi, ben çok okurum. Adada geleneksel olan, artık kullanılmayan eski doğum uygulamaları var, ancak bunlar annelere önemli faydalar sağlıyor."

"Kanat kırma," diye fısıldadı bir kadın.

Kanat kırma, doğmamış erkek bebeklerin kanatlarını kırarak doğumu kolaylaştırmak için yapılan bir uygulamaydı, ancak bu kanatların düzgün bir şekilde yerine oturtulduğu konusunda her zaman iyi bir sicili yoktu.

"Belki. Düzenli yüzme alışkanlığıyla ilgili okuduğum bir metni düşünüyordum," dedim ve birkaç alaycı tepki aldım. "Önemsiz gibi görünüyor, katılıyorum, ama fiziksel olarak mantıklı. Suda yüzeriz. Bu, annenin vücudundaki baskıyı azaltır ve aşırı zorlama olmadan kas geliştirir."

"Çocuğu rahimde boğma ihtimali yok mu?" Bayan Finch nefesini tuttu.

"Aptal olma," diye inledi Agnes Hubbard.

"Tabii ki, önce doktorları daha acımasız yöntemlerinden vazgeçirmenin bir yolunu bulmalıyız," diye devam ettim.

Artık onların dikkatini çekmiştim ve bir kez olsun kendimi küçük, aptal ve utanmış hissetmedim. Ronson burada beni okşamak ve iltifat etmek için yoktu. Bu güç, sonunda, tamamen bana aitti.

Otuz Altıncı Bölüm

RONSON

Gülümseme hissine alışmaya başlamıştım.

Döndüm, kolumu Mairwen'in beline sıkıca doladım, eli elimde sıcaktı ve yanaklarım dolgun ve biraz ağrıyordu, dönerken saçlarının bir tutamı dalgalanıyordu. Balo salonundaki bol miktarda mum ve lamba etrafımızda parıldıyordu, Mairwen'in tenini altın rengine dönüştürüyordu. Elini omzumda sıkılaştırdı ve göğüsleri gözüme çarptı, ısırığını gizlemek için giydiği dantel yakasının neredeyse tamamen gizlediği, ağzımı sulandıran karanlık vadinin en ufak bir görüntüsü. Mairwen'in gözleri kapandı ve benim yönlendirmemle müziğin ritmine uyarak hafifçe sendeledi.

"İyi misin?" diye sordum, biraz yavaşlayarak, ama etrafımızdaki dansçıların ritmini bozmayacak kadar.

"Sadece başım döndü," diye güldü Mairwen ve bana yaslanacakmış gibi yaklaşarak sallandı, sonra da halka açık bir yerde olduğumuzu hatırladı.

Dansçılar arasında bir boşluk buldum ve bizi oradan geçirdim, Mairwen'i bir anlığına dans pistinden uzaklaştırdım ve onu göğsüme çekmek için toplumun kibar kurallarını görmezden geldim. Ejderhalar, omega'mı kucakladığımı görünce skandal yaratmaya meyilliyseler, öyle olsun.

Uzun zamandır baloya katılmamıştım. Mairwen, "Oh, toplantılara katılmaktan hep nefret etmişimdir. Diğerleri dans ederken, kalabalık bir odada saatlerce kenarda durmak? Ne sıkıcı." demeseydi, bu daveti de reddedebilirdim.

Omega'm dans etmemiş miydi? Bu olmazdı.

"Bu sabah uçağımızda da başın dönmüştü," dedim, sadece onun duyabileceği şekilde başımı eğerek.

Mairwen mırıldandı ve omuz silkti, ama kolumdan çekilmedi. Elimi belinden boynunun arkasına kaydırdım. Dokunulduğunda sıcaktı, ama oda kalabalıktı ve arka arkaya iki hareketli dans yapmıştık. Ben bile terlemiştim.

"Yorgun musun?" diye sordum.

Mairwen gülümseyerek başını salladı ve zeminde dönen adayı izledi. "Ama sanırım bir daha birlikte dans edemeyeceğiz," dedi, kaşlarını kısa bir süre çatarak.

"Neden dans edemeyelim ki?" diye sordum.

Bana bakmak için dönerek, dudaklarını açıp bariz cevabı vermek üzereydi - zaten üç tane sosyal nezaket dansı yapmıştık ve artık dikkatimizi diğer ejderhalarla paylaşma zamanı gelmişti - ama sonra ağzının köşeleri kötücül bir eğri çizdi. "Haklısın. Seninle bir skandal olmak umurumda değil."

Öyleyse, diye düşündüm, gülümseyerek başımı eğdim ve adadaki tüm dedikodulara degecek bir öpücük umuduyla bekledim.

"Onu paylaşma zamanı, Ronson."

Kükredim ve dik durmadım, dünyanın en uygunsuz zamanlamasına sahip olan kardeşime göz ucuyla baktım. Ama Mairwen ejderhaların balolarında hiç dans etme şansı bulamamışsa, kesinlikle bir sürü partner tarafından eşlik edilmemişti. Onu şimdiye kadar kendime saklamıştım. Niall iyi bir ikinci partner olurdu.

"Hadi o zaman," dedim iç çekerek, öpücüğümü Mairwen'in şakağına yönelttim, dudakları geniş bir gülümsemeye gerildi. "Bizim kabul etmeyeceğimiz bir sonraki partneri kabul etme..."

"Biliyorum," dediler Mairwen ve Niall birlikte, sonra o benim kollarımdan kurtuldu ve kardeşimin kolunu kabul etti.

Onların birlikte dans pistine çıkmasını izledim, Mairwen hızlıca konuşurken Niall etraflarındaki kalabalığı inceliyordu. Arkadaşımın peşinden koşup onu geri almamak için ellerimi arkamda sıkıca tutmak zorunda kaldım. Niall eşlik ederken ve Mairwen uzakta dururken, etrafımızdaki ejderhaların ifadeleri daha net hale geldi ve ben de grubu eleştirel bir gözle inceledim.

Betas, Mairwen'e karışık bir şaşkınlık ve merakla bakıyordu, bazıları ise açıkça hayranlıkla. Omega'ma şaşkınlık duyanlardan mı, yoksa onunla yeniden tanışmak için biraz fazla hevesli görünenlerden mi daha çok rahatsız olduğuma karar veremedim. Odanın köşelerinde, omega grupları yelpazelerinin arkasında fısıldaşıyor, bakışlarıyla Mairwen'i inceliyorlardı ve bazılarının gözlerinde onay gördüğümü inanmak istedim. Ejderha soyundan gelen omegalar, alfa olarak hüküm sürdüğüm süre boyunca benim ulaşamayacağım bir yerdeydiler. Mairwen onların güvenini kazanmayı başarırса, evlerinin mahremiyetinde betalar üzerinde kullanabilecekleri etki, savunmak istediğimiz her türlü amaç için büyük bir nimet olabilirdi.

Açık kahverengi kanatların yavaşça yaklaşması beni çalışmamdan kopardı ve Mairwen'in babasının bana doğru geldiğini görünce kaskatı kesildim. Mairwen'in ailesini, onlarla geçirdiğimiz korkunç akşam için affetmemiştim, ancak şimdi omega'mın onlarla vakit geçirme konusunda daha donanımlı olup olmadığını merak ediyordum. Bu teoriyi test etmeyecektim. Mairwen onları görmek istediğinde Posy'lerle ilgilenecektik.

Albert Posy'yi görmezden gelip uzaklaşmayı düşündüm, ama kararımı vermeden önce bana ulaştı ve saygıyla eğilerek adımı mırıldandı. Dışlerimi sıktım, Mairwen'in hala gülümsediğinden emin olmak için dansçılara kısa bir bakış attım ve sonra başımı sallayarak ona cevap verdim.

O da dikleştı ve yanıma gelerek, benim de kendimi alamadan izlediğim aynı sahneyi, aynı konuyu izlemeye başladı.

"Kızımı hafife almışım," dedi yumuşak bir sesle, etrafta dinleyenlerin duymaması için.

"Öyle," dedim, cevap vermek kolaydı.

"Onun için, bizim yanıldığımızı kanıtladığınız için minnettarım."

"Mairwen kendi başarılarının sorumlusu, Lord Posy."

"En azından bizim görmediğimiz potansiyeli gördüğünü kabul edersin," diye mırıldandı.

İç geçirdim ve omuz silktim, odada bu konuşmadan kaçmak için bir neden arıyordum. Bakışlarım Niall ve Mairwen'e kaydı, sonra tekrar odanın kenarlarına döndü ve neredeyse tüm odayı gözden geçirdikten sonra, salonun gölgeli bir köşesinde tek başına duran bir figüre takıldım. Katılmak için neredeyse çok genç olan bir kız, diye düşündüm, grubun kenarında duruyordu.

"Kızımızı çok seviyoruz, Lord Cadogan," dedi Albert Posy. "Gwen ve ben aşk evliliği yaptık ve Mairwen'in de aynı şeyi yaşamasını görmek umduğumuzdan daha fazlası."

Köşedeki kız kısa ve tombuldu, soluk saçları sade yüzünden acımasızca geriye taranmıştı. Mairwen'e, benim de anlayabileceğim bir tür hayranlıkla, parlak gözlerle bakıyordu. Mairwen ile dans ederken onu fark etmemiştim, ama henüz dansa kaldırılmadığını tahmin ediyordum. En genç betalar bile kıza uzak duruyor, yakalanıp kendilerinden beklenen beyefendi rolünü oynamak zorunda kalmamak için gözlerini ondan başka yöne çeviriyorlardı.

"Bir varisin olup olmadığı genel olarak toplumun ilgisini çekiyor, biliyorum. Ama potansiyel bir büyükbaba olarak şunu söylemek isterim ki,

"Hiç şüphe yok," dedim ve o devam edip bilgi almaya çalışmadan önce ona döndüm. Onun motivasyonu Mairwen'in babası olarak ya da sadece aynı cevabı isteyen toplumun birçok üyesinden biri olarak olabilir.

"Hiç şüphesiz," dedim, sonra o devam edip bilgi almaya çalışmadan önce ona döndüm. Onun motivasyonu, Mairwen'in babası olarak ya da sadece aynı cevabı isteyen toplumun birçok üyesinden biri olarak olabilir. Başarılı olmuş muydum? Bir omega'yı sahiplenip sonunda bir varis elde etmiş miydim? "Özel ya da kamuya açık olarak yapacağımız herhangi bir duyuru, Mairwen ve benim aramızda biraz düşünülmesi gereken bir konu."

"Elbette, evlat..."

Boğazımı temizledim ve Albert Posy'nin sesi kesildi. Sessizliği bozulduğunda, "İzninizle," dedim. Yüzü kızardı ama başını eğdi ve beni serbest bıraktı.

Odayı geçtim. Daha önce Mairwen veya Beatrice dışında kimseyle dans etmeyeceğime yemin etmişim, ama bunu sadece kendime söz verdiğim için, bu yemini bozmak oldukça kolaydı. Kız odaya o kadar odaklanmıştı ki, benim yaklaştığımı fark etmedi. Benim sadece bir iki metre uzağımda olduğum belli olunca, gözle görülür bir şekilde geri çekildi, duvara doğru sendeledi ve benim yakınlığının başka bir nedeni olabileceğini umarak sağa sola bakındı.

Her zaman alfa olarak hakkını talep etmeye gidermiş gibi mi yürürsün? Mairwen'in sesi, parlak kahkahasıyla birlikte kafamda çınladı ve kendime yavaşlamayı, genellikle tek bir kadına sakladığım gülümsemeyi takınmayı hatırlattım. Duyulacak kadar yaklaştığımda durdum, ama zavallı kızın benden kaçmak için duvara tırmanmasına neden olacak kadar da yaklaşmadım, sonra kısa bir reverans yaptım.

"Böldüğüm için özür dilerim," dedim ve kızın gözleri fal taşı gibi açıldı. "Başka birinden tanıştırılmadığım için beni affetmeni umuyorum."

Bana şaşkın, solgun ve şüphesiz kafası karışmış bir şekilde baktı. "Lord Cadogan," dedim, ona yardımcı olmak için.

Gözleri etrafımızı taradı, yakındaki ejderhaların ona baktığını fark edince yüzü neredeyse yeşile döndü. Belki de Mairwen'in dansından dönmesini beklemeliydim. O bana yaklaşımımı yumuşatmak için ne yapmam gerektiğini öğretirdi. Ama kız kendini topladı ve derin bir reverans yaptı. "B-Bayan Rebecca Underhill, lordum."

En azından bu kısmı hallettiğim için rahatlamış bir şekilde iç geçirdim. "Bayan Underhill, bir sonraki dansa bana eşlik etme şerefini bana bahşeder misiniz?"

O donakaldı, etrafımızdaki erkekler ve kadınlar da öyle, ama yanakları yeniden renklenip dikleşti ve eteğini düzeltti. "Benim için bir zevk olur, Lord Cadogan."

Yan yana durup dansçıları izlerken, *bu* dansın geri kalanında da ona eşlik etmeyi teklif etmem gerektiğini düşündüm, çünkü korkmuş kızla sohbet etmek en iyi ihtimalle garipti ve odadaki insanların bakışları boğucuydu. Ama bunların hiçbirisi önemli değildi, çünkü gözlerim başka bir çifte takılmıştı, bal gibi sıcak ve parlak, Mairwen'in gülümsemesi odanın diğer ucundan bana ulaşıyordu.

Eşim bir sonraki dans için Gideon Millward'ın elini kabul etti ve ben de Bayan Rebecca Underhill'i onlara katılmaya davet ettim — uygun bir şekilde, partnerlerin değiştirileceği bir dans. Kız, önce bir beyefendiyle, sonra bir başkasıyla el değiştirirken neşelendi, hepsi ona nazikçe ilgi gösterdiler ve kibar iltifatlar ettiler. Ve tüm bu süre boyunca, Mairwen bana gülümsedi, bakışlarımı yakaladı.

Gideon, bir sonraki dans için Bayan Underhill'i kendine ayırdı ve ben de ona daha sonra minnettarlığımı gösterecektim, çünkü Mairwen'in eli elimdeydi ve beni dans pistinden, odanın kenarlarında izleyen kalabalığın arasından geçerek, çift kapıdan dışarı, serin gecenin içine, geniş bir açık taş terasa çıkarıyordu.

"Mairwen?"

"Seni seviyorum," diye nefes nefese söyledi, beni gölgeli figürler ve mum ışığıyla dolu pencerelerin görüş alanından uzaklaştırdı, elini elimden çekip yerine belimi kavradı, ceketimin düğmelerini açarak kendini gömleğimin yumuşak pamuğuna daha yakın bastırdı. "Seni seviyorum, seni seviyorum."

İnledim ve ona yaslandım, yüzümü yüzüne sürtünce o da çenemi, boğazımı ve yanaklarımı öpücüklerle kapladı.

"Sadece bir danstı," diye mırıldandım, zamanda geriye gidebilmeyi dileyerek, Mairwen'i de gölgelerin arasından seçip dansa kaldırmak için yeterli sağduyuya sahip olup olmayacağımı merak ederek.

"O bunu asla unutmayacak. *Ben* de asla unutmayacağım," diye fısıldadı Mairwen, kollarını paltomun altına dolayarak. "Yine başım dönüyor, Ronson."

Kaşlarımı çattım ve başımı kaldırıp yüzünü avuçlamak için uzandım, ama baktığımda gözleri berrak ve parlaktı.

"Beni yuvaya götür, dostum."

Eğildim ve Mairwen hazırды, ben onu dizlerinin altından kaldırırken kollarını omuzlarıma doladı.

"Bundan sonra her baloya gideceğiz," dedim, kanatlarımı gerip çırpmaya başlayarak etrafımızdaki havayı karıştırdım.

Mairwen güldü. "Sadece her baloda, ortama uymayan genç bir omega'yı dansa kaldırmaya söz verirsən."

"Seni mutlu etmek için mi? Bin tane bile sorarım," dedim.

"Mmm, bin tane değil. Ben seninle dans etmek istiyorum, aşkım." Ben homurdandım ve havaya sıçrayarak bizi eve uçurdum.

Yuvarın perdesini geri çektim ve Mairwen yüzünü buruşturup güneş ışığından uzaklaşarak battaniye ve yastıkların altına gömüldü. Midem gergin bir şekilde kıvrıldı.

"Bir doktor çağırmalıyım."

"Sadece biraz mide ekşimesi, Ronson," dedi Mairwen, yastıkların altından boğuk bir sesle.

"Ve baş dönmesi. Ve dün geceki mide bulantısı."

Battaniyeler inip kalkıyordu. "Sanırım Cook haklı, ben de çok yağlı yiyecekleri seviyorum."

Kaşlarımı çattım, soyunup Mairwen'in yanına yatakta geri dönmeyi düşündüm. Ona bakıp telaşlanmaktan başka bir şey yapamazdım. Ama bir hafta önceki balodan beri bu tür küçük semptomlar gösteriyordu ve durumu kötüleşmiyor gibi görünse de, iyileşmiyordu da.

Ve içimden bir ses sürekli merak ediyordu... *Ya eğer?*

Ya Mairwen hastaysa? Onu iyileştirebilecek bir doktor bulana kadar aday, tüm dünyayı alt üst ederdim.

Ama ya hamileyse? Ya çay, çiftleşmiş ejderhalarda işe yaramazsa?

"Ronson," diye homurdandı Mairwen. "Bana baktığını hissediyorum." "Endişeleniyorum."

"Ben iyiyim."

"Mairwen..."

"Ronson..."

"Dostum."

Bir duraklama. Bir homurtu. Mairwen otururken battaniyeler geriye atıldı ve yastıklar havaya fırladı, dudaklarım seğirdi. Mairwen güzelce dağınık ve açıkça öfkeliydi.

"Seni seviyorum," dedim. Onu gördüğümde refleks olarak mı söylediğim, yoksa onun öfkesini yatıştırmak için mi, emin değildim.

Gülümseyerek bana dik dik baktı ve ben, aynı anda hem sinirli hem de sevgi dolu olan Mairwen'in, yumuşak, hayran ve arzulayan hali kadar tahrik edici olduğuna karar verdim.

Dizlerinin üzerine çöktü ve içini çekti. "Şimdiden daha iyi hissediyorum," dedi, yatağın kenarına yaklaşarak, ben onu kucaklayıp ikimizi de yatağa yatırmadan önce ellerini göğsüme bastırdı. "Ben de seni seviyorum. Bugün dinleneceğim, söz veriyorum. Ve aşçıya bir süre daha hafif yemekler yapmasını söyleyeceğim. Haklı olduğunu bana söyleyecek. Bundan hoşlanacak. Endişelenmene gerek yok."

"Bunu kütüphanede araştırma yapmak için bir bahane olarak kullanma," dedim, eğilip onu öperek dudaklarındaki somurtkanlığı yok ettim. "Eğlenmek için oku."

Mairwen'in gözleri parladı, sonra dudaklarımla dudaklarına dokundum ve o mırıldandı, kirpikleri düşerek dolgun yanaklarının üzerine düştü. "Israr ediyorsan," diye iç geçirdi, ben uzaklaşırken.

"Herhangi bir değişiklik olursa..."

Mairwen'in elleri başımı okşadı ve dudaklarıma bir öpücük daha kondurdu. "Bir doktor çağıracağım ve seni geri getirmesi için birini göndereceğim. Ama gerçekten, Ronson, ben iyiyim."

Gerçekten iyi görünüyordu. Daha da iyiydi. Yanakları renklendi ama fazla değildi, gözleri berraktı ve gülümsemesi samimiydi. Cildi normalden daha sıcaktı, neredeyse ateşliydi, ama benim fark ettiğim gibi o bu değişikliği fark etmemiş gibiydi. İç geçirdim ve başımı salladım, sonunda geri çekildim, kapıya doğru döndüm, ama gözlerimi ondan ayıramıyordum.

"Beta'ların şu anda planladıkları her neyse, bunu yapmalarına izin verme," dedi Mairwen, tembel bir el hareketi ile yatağa geri uzanarak.

Sonunda gülümsedim ve rahatlardım, uzaklaşarak. "Asla."

Rüzgara karşı kendimi hazırladım, tanıdık kaya çıkıntılarına, artık terk edilmiş eski madenlerin eski ve terk edilmiş karakollarına gözümü dikmişim. Dunne madenleri adanın güney ucunda, köylerden, malikanelerden ve tarım arazilerinden uzakta, neredeyse uçurumun kenarında bulunuyordu. Edgar Dunne'in ölümünden sonra kapanmışlardı

Edgar Dunne'in ölümünden sonra kapatılmıştı. Dul eşi madenleri satmak istemiyordu ama tek başına yönetemiyordu da. İkiz kardeşler yönetebilecek yaşa gelene kadar madenler yedekte tutulmuştu.

Madenlerin güvenli olup olmadığına veya içinde hala maden cevheri kalıp kalmadığına dair şüphelerim vardı, ancak kapatıldıklarında hala az miktarda üretim yaptıkları için, Dunne ikizlerine bir görüşme borcum vardı ve büyük olasılıkla yeniden açılmalarına onay verecektim.

Niall ve ben mütevazı taş binadan birkaç metre uzaklıkta yere indik. Bazı pencerelerin camları kırılmıştı, ama hava hala ılıktı ve binanın geri kalanı iyi durumda görünüyordu.

"En azından bu uzun sürmez," dedi Niall, homurdandığımda bana bakarak. "Ne oldu? Mairwen'i sahiplenmeden beri bu kadar somurtkan ve sessiz olmamıştın."

Omuzlarımı silktim ve başımı salladım. Gergin olduğumu fark etmemiştim, ama kaleden, Mairwen'den uzaklaştıkça kendimi daha rahatsız hissetmeye başlamıştım. Bunun nedeni çiftleşme bağı mıydı, yoksa onun için endişelenmem miydi? Cevabımın ne olacağından emin olamadan ağzımı açtım, tam o sırada köşeyi döndük ve bizi bekleyen küçük bir beta beyefendi grubu gördük.

Dunne ikizleri, Lord Cambeth, Gryffyd Evans ve tabii ki Hugh Gamesby. Niall benim hemen arkamda durdu ve sertleşerek bana doğru döndü.

"Bir meydan okuma mı?" diye fısıldadı.

"Kesinlikle," diye cevap verdim, kaşlarımı çatarak. "Ben..."

"Torion'a gitmeliyim. DeRoche'u da suda görürsen ona da gitmeliyim," dedim.

Niall, hareketsiz ve ciddi bir şekilde benim yaklaşmamı bekleyen beta erkeklere baktı. "Bu herkesin önünde yapılmalı."

Başımı salladım. "Oylama yapılması gerekir. Bu şekilde, beni özel olarak kabul ettirebilir. Git. Ben hallederim."

Niall hareket etti, kanatlarını açtı ve sonra bir kez daha durakladı. "Mairwen'e söylemeli miyim?"

Dudaklarımı yaladım, onun burada benimle birlikte olup beni desteklemesini istediğimi fark ettiğimde biraz utandım. Kanatlarımı esnettiğim, Gamesby'ye sert bir bakış attım. "Hayır. Bu iş bittiğinde ona kendim söylerim."

Niall başını salladı, bacaklarını büküp kanatlarını çırparak havalandı. Gamesby onun ayrılışını görünce gözlerini genişletti, sert yüz hatları bir gülümsemeye dönüştü ve içimi bir şüphe kapladı. Planı ne olursa olsun, benim yalnız kalmam ona uygun geliyordu.

Ellerimi yanlarımda yumruk yaptım ve kabullenerek bir adım attım. Benim için ne planlamış olursa olsun, ben olduğum gibi karşılayacaktım — Bleake Isle'ın Alfa'sı olarak.

Otuz Yedinci Bölüm

MAIRWEN

"Omega Cadogan? Lord Posy burada ve sizi görmek istiyor," dedi hizmetçi kütüphanenin kapısından. Ona göz kırptım ve o da önlüğünün önünde ellerini ovuşturarak gergin bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Ona müsait olmadığınızı söyleyeyim mi?"

Evet, lütfen, diye düşündüm, sonra yüzümü buruşturup başımı salladım. "Hayır. Hayır, onu göreceğim."

"Onu buraya getireyim mi?" diye sordu kız.

Etrafıma bir göz attım, sonra ayağa kalktım ve bacaklarımı kanepeden indirdim. Kütüphanedeki tüm düz yüzeyler, çiftleşme veya doğum uygulamalarıyla ilgili açık kitaplarla kaplıydı.

"Hayır, mavi salon en iyisi olur," dedim, ayağa kalkıp oda sabit kaldığında ve başım dönmediğinde rahat bir nefes aldım.

Ronson'a iyi olduğumu söylemişim ve çoğunlukla doğruyu söylediğime inanıyordum. Hatta normalden daha *güçlü* hissediyordum. Yuva ile mutfaklar arasındaki birçok merdiven bile beni nefes nefese bırakmamış ve sendirtmemişti. Ama *farklı* bir şey vardı ve bunu tamamen görmezden gelme isteği ile bulabileceğim şeylerden korkma isteği arasında kararsız kalmıştım. Bir yandan da her zamanki gibi meraklı dürtümle bunu araştırıp semptomları anlamaya çalışmak istiyordum.

Hizmetçi babamı eşlik etmek için acele ederken, ben de kollarımı ve eteğimi düzelttim. Mümkünse, acele etmeden, sinirlerimi yatıştırmak için elimden geleni yapabilirdim. Saçlarım açıldı, örgülüydü ve başka biri için olsa saçlarımı toplayıp bükmeye çalışırdım, ama ziyaret eden sadece babamdı. Kulaklarımın arkasındaki gevşek saç tellerini arkaya attım ve koltuğun kolundan şalımı alıp omuzlarıma sardım, boğazımdaki ısıruk izini gizlemek için.

Babam için yeterince iyi, diye düşündüm, göğsümde acı tatlı bir ağrı hissederek salona doğru yürüdüm.

Babama her zaman minnettar olmuştum. Beni olduğum gibi kabul ediyor gibiydi, bu da beni tüylerimi yolup itip kakmış

ve her fırsatta korse bağcıklarını daha sıkı bağlamasını isteyen annemle karşılaştırıldığında büyük bir rahatlamaydı. Ronson beni sahiplendiğinden beri, babamın kabulünün biraz lekелendiğini fark ettim. O, diğer ejderhaların beni gördüğü gibi, kusurlu, hayal kırıklığı yaratan ve diğer omegalar kadar değerli olmayan kızını kabul ediyordu. Aslında bu, sevgiden çok, daha çok bir tür kabullenme gibiydi. O, elinde olanla yetinmek zorundaydı ve bu yüzden benden en iyisini çıkarmaya çalıştı. Beni Gryffyd Evans'a sattı.

Ronson ile o tesadüfî an olmasaydı, nasıl bir hayatım olabileceğini hayal edemiyordum. O kadından artık çok uzaklaşmışım, sadece birkaç ay geçmesine rağmen. Mutsuz olurdum. Hayır, bundan çok daha fazlası.

Salonun kapısı açıldığında, hizmetçi çıkarken, odanın ortasında bana sırtını dönmüş duran babamı gördüm ve titredim.

İnsanların emeğini ve hayatlarını satarak para kazanıyordu. Neden kızını da satmasın ki? Acı bir şekilde düşündüm ve şimdi onu gönderip Ronson'un dönüşünü beklemeliydim diye düşündüm.

Sert iç çekişim çok gürültülüydü ve kaçış planı yapamadan babam bana döndü.

"Mairwen! Demek buradasın." Gülümsemesi parlaktı ve kollarını bana sarılmak için açtı. Bir yıl önce, beni gördüğüne bu kadar sevindiğini görseydim çok mutlu olurdum. Şimdi ise sadece gerçek adımlı kullandığı için kısa süreli, soğuk bir rahatlama hissettim.

"Merhaba baba," dedim, dudaklarıma zorla bir gülümseme kondurarak odaya girdim. "Gündelik kıyafetimi bağışla. Kimseyi beklemiyordum."

"Önemli değil, önemli değil. Baba ile kızı arasında formalite neye yarar?" diye sordu, ben ona ulaştığımda ellerini omuzlarıma koyarak. Geri adım attı, hala gülümsüyordu, ancak yakından bakınca, ifadesinde sandığımdan daha az neşe vardı. Bakışları beni yavaşça inceledi, her zamankinden daha dikkatli bir şekilde, ben de kollarımı karnımın üzerinde kavuşturup geri çekildim.

Bir koltuğa oturmak için döndüğümde, odada ikinci bir adamın olduğunu görünce şaşkınlıkla nefesimi tuttum. Redmond Palmer, kapının diğer tarafında, odaya girdiğimde görüş alanımın dışında duruyordu ve ben şaşkınlıkla bakarken sırtarak bana hafifçe selam verdi.

"Ziyaretinizi böldüğüm için özür dilerim, Omega Cadogan. Babanız ve ben birlikte iş için dışarıdaydık, o da durup sizi görmek istedi," dedi Lord Palmer, kırmızı yelegini düzeltip dik dururken.

Kaşlarımı çatmamak için kendimi zor tuttum, ama hizmetçi çoktan ortadan kaybolmuştu. Onu daha sonra bulup, bazı misafirlerimi değil, *tüm* misafirlerimi bana haber vermesi gerektiğini söylemem gerekecekti.

"Lütfen oturun," dedim, onları dikkatle izleyerek. Palmer kapının yanında, bana bakan başka bir koltuğa oturdu, babam da yanıma. "Lord Cadogan şu anda yok ve benim de birazdan halletmem gereken işlerim var, ama sizi görmek çok güzel," dedim babama. Lord Palmer'a baktım ve şüphemi yüzüme yansıtmamaya çalıştım. "Birlikte ne işiniz var?"

Lord Palmer'ın dudakları eğlenerek seğirdi, ama babam öfkeleni, avuçlarını dizlerinin üzerinde düzelterek zorla bir kahkaha attı. "Mouse, erkeklerin işlerini bilmek zorunda mısınız?"

"Adanın çıkarları benim çıkarlarımdır, tıpkı annem Lord Cadogan'ın çıkarları gibi." Neredeyse ağzımdan kaçıracaktım, ama öfkeyle düzelttim, dudaklarımı ıslattım ve ikisinin de fark etmemesini umdum. Ronson'a neredeyse eşim diye hitap ettiğimi fark etmişler miydi acaba?

Babam Palmer'a bakarak pantolonunun kumaşını çekiştirdi, bu gergin hareket beni huzursuzca kıpırdanmaya ya da kalkıp odadan kaçmaya itti.

"Elbette, Omega Cadogan, senin en önemli rolün alfa'nın varisini doğurmak ve büyüttürmektir," dedi Palmer, mide bulandırıcı bir tatlılıkla.

"*Sıçan*," diye kulağımın içinde karanlık bir ses homurdandı, ama bu ses bana rahatlık verdi, o anda yalnız olmadığımı hissettirdi.

Bu, göğsümde yanan bir mide ekşimesi değildi. Çenemi kaldırdım ve boğazımdaki yakıcı hissi bastırmaya çalıştım.

"Elbette, Lord Palmer, Lady Palmer iki oğlunuzun yetiştirilmesini, evinizin idaresini, hesaplarınızın tutulmasını ve kendi ilgi alanlarınıza bakacaktır. Biz kadınlar, yeteneklerimizi ve ilgimizi geniş bir şekilde paylaşmak üzere yetiştiriliriz," dedim soğukkanlılıkla, içimde ateş yükselirken bile. Başımı eğdim ve Redmond Palmer'a sert bir bakış attım, parmaklarım koltuğun koluna pençe gibi yapıştı. "Babamı neden buraya getirdiniz?"

"M-Mairwen," diye mırıldandı babam. "Belki de, efendim, daha iyi olur..."

Palmer elini kaldırdı ve başını salladı. "Daha fazla bir şey söyleme. İkinize biraz zaman vereceğim."

"Sakıncası yoksa salonda kalın, lordum," dedim, sesim keskin ve dişlerim birbirine çarpıyordu. Şu anda ihtiyacımız olan son şey Palmer'ın etrafta dolaşmasıydı. Onun kalkıp gitmesini izledim, kapı neredeyse tamamen kapandı. Sonra babama döndüm ve iç geçirdim. "Baba, neden o adamı buraya getirdin..."

"Mairwen, bir dakika sessiz ol ve beni dinle," dedi babam, ciddiyetle öne eğilip ellerimi tutarak. "Alfa'nın varisiyle hamile misin?"

"Baba!" Geri çekildim, ama babamın elleri benimkileri sıkıca tutuyordu, gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

"Bu önemli, kızım. Palmer, alfanın çocuğunu güvenli bir şekilde aldırmanı sağlayacak bir doktor tanıyor, ama bu işin bir an önce halledilmesi gerekiyor," diye fısıldadı babam.

Karşımdaki adama, hem tanıdık hem de yabancı olan adama, ağzım açık bakakaldım. Reddettiğim şey kavram değildi, kaynağıydı — babam veya Palmer gibi adamların böyle bir olasılığı biliyor olmaları ve bunu kendi keyifleri için saklamaları.

"Lord Palmer'ın bana neden böyle bir yardım teklif ettiği çok açık, baba. Onun motivasyonunun alfamızı engellemek olduğunu nasıl göremiyorsun?" diye sordum, sesimi zar zor alçaltarak. Cildim çok gergin, sıcak ve ağırlıydı ve mide bulantım geri gelmişti.

Babam derin bir nefes aldı ve başını salladı. "Sana hayatta kalmanın güvenliğini sunarken, onun motivasyonlarının bir anlamı yok, Mouse."

"Ben fare değilim," diye bağırdım, ellerimi babamın ellerinden çekip kucağıma yumruk yaptım.

"Mairwen," diye yalvardı babam.

"Bu bir *komplo*, baba. Kötü bir komplo. Vatan hainliği," dedim. Ronson bana bir seçim sunmuştu ve acımasız, geri kafalı bir şekilde babam da aynısını yapıyordu. Sokaklara çıkıp, omegaların neyden mahrum bırakıldığını, ejderhalarımızın bizden sakladığı sırları avazım çıktığı kadar haykırmak istedim.

"Mairwen, dinle!" diye bağırdı babam, ben irkildim ve sonra bu tepki için ona ve kendime bağırarak istedim. "Alfa öldüğünde, seni koruyacak kimse kalmayacak. Çocuğu hayatta bıraksan bile..."

Ayakta durdum, kulaklarımda yüksek, keskin bir çınlama, göğsümde karanlık bir titreşim vardı. Uyarı sesi kesildiğinde, sessizlikte geriye sadece kendi hırıltım kalmıştı.

"Az önce ne dedin?" diye sordum, sesim daha alçak, daha kalın, kelimelerim bir hırıltı gibiydi.

Babam sandalyesine geri yaslandı, gözleri kapıya kaydı.

Alfa gittiğine göre...

"Mou-Mairwen, bekle!" diye bağırdı babam.

Ama ben çoktan kapıya doğru koşuyordum, kapıyı açtım ve kapının duvara çarpmasıyla çıkan *gürültüyü* umursamadım. Palmer, koridorun karşısında, dışarıda irkildi ve bana bir bakış attıktan sonra dudaklarını düzleştirdi.

"Nerede o?" diye homurdandım.

"Ne dedin?" diye sordu Palmer, omzumun üzerinden babama bakarak.

Bir gün boyunca etrafımda konuşan erkeklerden, bir ömür boyu göz ardı edilmekten bıkmıştım. Avuç içlerimi keskin uçlar deliyordu ve ellerim Palmer'a uzandı, onun gösterişli paltosunu yakalayıp onu odaya çekti. Fildişi pençeler yünü deldi.

"Alfam nerede?!"

Palmer şimdi soldu, belki de gücümünden, belki de bir kadının ciddi öfkesinden şaşırmişti. Ya da belki de dudaklarımın arasından çıkıp yüzüne uzanan mavi alevleri görmesinden dolayıldı.

"Tam olarak sana söylediği yerde, Omega Cadogan," diye cevapladı Palmer, nefes alıp, benim tutuşumdan kurtulmaya, ayağa kalkmaya çalışarak. "Eğer şimdiye kadar ölmediyse."

Onu sertçe salladım, ona bakarak, benim tutuşumda küçülmesini izledim, parmak eklemlerim keskinleşti, oda çok sıcaktı, küçüktü ve *erkeklerle* doluydu.

"Fang'ın ateşi, ne oluyor?!" diye bağırdı babam.

Palmer'ın gözleri, irislerinin etrafında beyazlık görünecek kadar genişlemişti ve orada, dehşet dolu yansımalarında, keskin boynuzları ve parlak gözleri olan vahşi bir yaratık vardı. Başım dönüyordu, nefes alamıyordum, ama Palmer'ın önünde bayılamazdım. Cesaret edemedim.

"Posy, geri çekil!" diye bağırdı Palmer ve ben, yıldırım gibi keskin, çatırdayan enerji dalgalarıyla sarsıldım. O, bu küçük, güzel mavi salonda bir ejderhaya dönüşecekti.

Kaleyi parçalayacaktı.

Onu ye, içindeki yeni ses mırıldandı. Dişlerimizin arasına yapışacak, ama bu onun dilini susturacak.

Onun yerine ona kükredim, sesin, göğsümdeki baskının azalmasının verdiği zevkle, ve onu pencerelere sürükledim.

"Hayır, dur!" Palmer telaşla bir sandalyeyi ters çevirip, panik içinde onu yakaladı ve ilerlememizi durdurmaya çalıştı.

Bizi cama fırlattım, sert pullarla parçaladım. "Mairwen!" diye bağırdı babam.

Dışarıdaki hava ılık ve hızlıydı, beni okşuyordu ve düşmek, Ronson'un dalgalara doğru dalarken benimle alay ettiği uçmaktan çok da farklı değildi.

Ronson.

Eşim. Bizim eşimiz.

Kükredim, başımı kaldırıp havayı aşırı ateşle yakarak, yakıcı ve yırtıcı bir hisle kanatlarımı açıp uçmaya başladım. Pençelerimde küçük, gri-kahverengi, kırmızı benekli bir ejderha vardı. O, hırlayıp kıvrılarak pullu pençelerimi ısırmaaya çalıştı, ama dişleri zayıftı ve vücudu hafifti.

Kanatlarım birkaç deneme yaptı, ritimim dengesizdi, ama kısa sürede yükselmeye başladık. Bir ses çıkardım, sevinç çığlığı. Bu *benim* uçuşumdu. *Benim* bedenimdi.

Benim ejderham.

Pençelerimdeki ejderha, sol ön bacağıma sertçe ısırıldı ve sonunda derimin hassas bir noktasını yakaladı. Ben kükredim ve pençelerimi gevşeterek onu serbest bıraktım. O çığlık attı ve havada döndü, benden kaçmak için çılgınca kanatlarını çırpı.

O kadar hızlı olamazsın, küçük sıçan, ejderham mırıldandı ve birlikte aşağıya süzülerek canavarı çenelerimizin arasında yakaladık ve onu denize doğru sürükledik.

Önce bu haşereyi ez, sonra eşimi kurtar, diye düşündüm ve göğsüm gurur ve ateşle dolu olarak havada süzıldüm.

Otuz Sekizinci Bölüm

RONSON

Hırıldadım ve hırıldadım, sağ yan tarafıma boynuzlarını saplayan ejderhaya doğru dönerek, ısırarak için öne doğru atıldım. Pençeleri sol kanadımı sıyırdı ve ben, bir anda çok fazla düşman tarafından kuşatılmış, sinirli ve yorgun bir şekilde kükredim ve kısa bir süre çırpındım.

Niall'a gitmesini söylememeliydim.

Gamesby meydan okumamıştı. Soğukkanlı bir isyan için gelmişti. Ve ben tek tanık olma şansımı kaçırdım.

Ama henüz ölmemiştim. Gryffyd Evans, bacağı kırık ve baygın halde yerde yatıyordu. Tybalt Dunne'nin kuyruğu kırılmıştı ve benim kanadımı yakalamasına rağmen, sağ kanadı neredeyse işlevini yitirmişti. Bir iyi vuruş daha yaparsam onu yere indirebilirdim.

Ne yazık ki, bu durumda geriye sadece ben kalmıştım...

Büyük, ağır bir vücut yanıma atladı ve uçuşum sarsıldı, şaşkınlıkla sarkarak Gamesby'ye pençelerini karnıma geçirmek için zaman kazandırdı. Ama ne kadar inanmak istese de, o benim kadar güçlü değildi. Alfa olmak için babamla savaşmamıştı, o mücadeleden sağ çıkamazdı. Ve ben de bu isyandan sağ çıkmasına izin verme niyetinde değildim.

Ateş püskürttüm ve ileriye doğru hücum ettim, havada yuvarlandık, pençelerinin bana tutunması için onu bana doğru çekip sırt üstü çevirdim. O zaman beni bıraktı, dönüp daldı, pençelerimin ulaşamayacağı bir mesafede kalmaya çalıştı, ama pençelerim omurgasını yakaladı, kalın derisini yırttı - ciddi bir hasar değildi, ama onun protesto etmek için çığlık atmasına yetecek kadar. Çeneleri kuyruğumu kavradı, ama ben onları görmezden geldim, Gamesby'ye vuruşumu bitirdikten sonra Cambeth'in ısırığına yöneldim.

Hayatta kalacaktım.

Kazanacaktım ve sonra bu adamları, başımın belası olan bu adamları yakalayıp unvanlarını ve topraklarını ellerinden almak, onları hapse atmak ve aşağılayıcı bir adalet mahkemesine çıkarmak için *çok* iyi bir nedenim olacaktı

. Eğer omega eşleri ve çocukları varsa, tüm mülklerini ve varlıklarını kadınların eline verecektim.

Cambeth'i tekmeledim, Tybalt'ın kanadını ısırdım, Julian'ı geri çekilirken takla attırarak yere düşürdüm ve Gamesby'ye döndüm. Onu bitirebilirim, diğerleri muhtemelen geri çekilirdi. Sadece...

Kısa bir mesafeden bir kükreme duyuldu, havada yankılanarak bize ulaştı ve sırtımdan bir ürperti geçti. Gamesby ve ben birbirimize sarıldık ve ben onun beni döndürmesine izin verdim, sadece yaklaşan ejderhayı görebilmek için.

Kalbim sıkıştı.

Canavar *devasa* boyuttaydı. Seamus ya da Torion değildi, yani muhtemelen Gamesby'ye yardım etmeye gelen biriydi. Bu dört ejderhayı yenebilirdim — hayır, artık üç ejderha; Tybalt yere düşmüştü — ama bu korkunç yaratık onlara yardım etmeye gelirse yenemezdim.

Daha önce böyle bir ejderha görmemiştim. Başka bir adadan gelmiş olabilir miydi? Gamesby bile konsantrasyonunu kaybetmişti ve bir an için hepimiz nefesimizi tuttuk, yerin üzerinde havada asılı kaldık.

Altın pulları güneş ışığı altında parlak bir şekilde parlıyordu ve büyük vücudu, çevreleyen denizin mavi-yeşil rengiyle kaplı keskin boynuzlarla süslenmişti. Kanatlarının kemikleri kalındı, geniş hareketleri uzun ve biraz dengesizdi, ama uçlarındaki pençeler ölümcül görünüyordu.

Sonra ejderha başını eğdi ve tekrar kükredi, parlak bal ve kehribar rengi gözleri kırışırdı.

Eş, diye bağırdı o gürleyen sesiyle.

Mairwen.

Umutsuz çağrısına cevap verdim, büyük bir zafer çınlaması, şok, sevinç ve hayretle aynı ölçüde içimi kapladı.

O ejderha *benim arkadaşım*dı.

Eşim hızla yaklaşıyordu, diğer üç ejderhayla savaşmak için bana katılmak üzereydi.

Bir an önce onun benden üstün olduğunu bilmemin bir önemi kalmamıştı. Etrafımdaki betalardan biri o mükemmel altın pullarından birine bile dokunursa, onu paramparça ederdim. Kanatlarımı çırpıttım ve Gamesby'ye saldırdım, boynunu dişlerimle yakaladım ve onu sertçe salladım, dişlerinin birbirine çarpıştığını duydum.

Arkamda pençelerin ve pulların çarpışması ve kemiklerimi titreten bir kükreme duyuldu, bu da eşimin savaşa katıldığını duyuruyordu. Dönerek

Gamesby'yi boğazından tutup salladım, Mairwen'in Cambeth'in ejderhasına indiğini görmek ve vücudu onu yere indirirken onun acı dolu çığlığını duymak için yeterliydi. Julian aptalca onun başının etrafında dönüyordu ve o da onun karnına sertçe çarptı, ölümcül tacı oradaki hassas pulları çizdi.

Aptallar! ejderhası hırladı, çenelerini şaklatarak. *Ölü aptallar.*

Gamesby pençesini bileğime geçirdi ve ben dikkatimi Mairwen'den ayırdım. Şey... çoğunlukla. Ama o muhteşemdi! Onu üçünün hepsiyle baş başa bıraksaydım, kendi başına başa çıkabilirdi. Şimdi sadece onu gururlandırmak istiyordum. Gamesby'yi çenemden attım ve sonra yüksekçe yükselerek, başka bir saldırı planlayamadan onu bir kez daha omuzlarından yakaladım. Çığlık attı, pençelerimin arasında çırpındı, ama kanatlarının kökleri sıkıca tutulduğu için uçamıyordu.

Yerde, Tybalt Dunne tekrar insana dönüşmüştü, kanatlarını sıkıca katlamış ve ellerini ağzına götürmüştü. "Aşağı in, Julian! Şimdi kaçsak daha iyi olur. Gamesby'nin hiç şansı yok."

Kardeşler genellikle rakip olsalar da, Julian onu dinledi, Mairwen'in tehlikeli erişiminden yükseldi ve sonra kardeşinin yanına daldı. Cambeth de teslim oldu, Mairwen'in pençesinde gevşedi, direnç göstermemesi ve onun gücü onları yere indirdi. Bu da beni Gamesby ile baş başa bıraktı.

Onu öldürmeliyim, diye düşündüm, onu kavrayarak salladım. Aşağıda, Mairwen'in ejderhası bizi izliyordu, parlayan gözleri öfkeyle kısılmıştı.

Babam, kendisine meydan okuyan, yasal ve onurlu yolların dışında bir *isyan* planlayan Gamesby gibi bir adamı öldürürdü. Bu, zihnimdeki sisin bir kısmını dağıttı. Ben babam değildim. Ve Gamesby *meydan okumayı* seçmemişti. Cinayet girişimini seçmişti. Yerde, bunu doğrulayabilecek ve aynı şekilde suçlanabilecek adamlar varken. Mairwen'e dişlerimi göstererek sıırttım, aşağıya baktığımda dikenli kuyruğunun Dunne ikizlerini kavrayarak kaçmalarını engellediğini gördüm.

Kendi kuyruğumu kaldırdım ve Gamesby'nin sert yüzüne sertçe vurdum, bir hançer ucu gözünü çizdiğinde çığlığını duydum. Uzaklardan gelen bir kükreme, daha fazla ejderhanın geldiğini haber verdi ve koyu mürekkep mavisi kanat açıklığı bir müttefikinkine aitti.

Gamesby inledi ve titredi, ben de o dönüşürken onu yere bıraktım. Onu takip ederek omuzlarında ve yanındaki kan lekelerini, çizdiğim gözü fark ettim ve sonra onu pençeli bir ayağımın altına dikkatlice sıkıştırdım. Mairwen onun yönüne ateş püskürttü.

bal sarısı saç tellerinin bir kısmını yakarak adamdan bir inilti kopardı. Çenesi kalktı ve ben başımı onun başının üzerine eğdim, çenesini okşayarak tehlikeli dikenlerinden kaçındım ve nefesimi üfleyerek, ejderhanın ateşi ile şekerlenmiş ve koyulaşmış olan onun sıcak kokusunu içime çektim.

"Pes ediyorum," diye hırıltıyla söyledi Gamesby altımda.

Kafasının yanına tükürdüm ve çimlerde cızırdadı. Teslim olmak yasal kavgalar içindi.

"Ronson! Fang'ın ateşi, o kim?!" Niall yukarıdan bağırdı.

Yukarı baktığımda kardeşim DeRoche'un sırtında, Torion'un ejderhası da hemen arkasında duruyordu. Doğruca bize doğru geliyorlardı ve DeRoche, Mairwen'in ejderhasına hırlayarak dişlerini gösteriyordu.

Hızla dönüşüm geçirdim, Gamesby'yi yaralı tarafına sertçe tekmeledim ve onu yerde tutmaya çalıştım, Mairwen kendi pençelerini onun sırtına koyduğunda ona başımı salladım.

"Kavga için çok geç kaldınız," diye bağırdım, sonra yaklaşan koyu mavi ejderhayı işaret ettim. "Ateşini serbest bırakmaya cüret etme, DeRoche, yoksa *eşimi* incittiğin için derini yüzerim!"

DeRoche, uçuşunun ortasında bir an için bocaladı, sonra hızını yavaşlatarak süzölmeye başladı. Niall, sırtından atlayarak yolculuğunu yere kadar tamamladı. "Mairwen?!" diye nefes nefese, koşarak yaklaştı, kanatları ara sıra onu birkaç saniye havaya kaldırdı.

birkaç saniye boyunca havaya kaldırdı.

Mairwen'in ejderhasına hayretle baktı, ejderha da ona kurnazca göz kırptı, altın rengi bakışlarının altında deniz mavisi bir parıltı vardı. Yerdeki bakış açımdan, tekrar bir insan olarak, o eskisinden daha da dikkat çekiciydi. Diğer ejderhaların kanının kırmızısı, her biri ateş ve hazine tonlarında boyanmış pullarında parılıyordu. Boynuzları, uçlarında hafif bir yanardönerlik olan değerli metallerdeki safir gibiydi.

"Ne oldu?" diye sordu Niall.

Mairwen'e baktım ve başımı salladım. "En ufak bir fikrim yok. Geldi ve savaşı çabucak bitirdi. Gamesby *teslim olduğunu* söyledi. Öyle değil mi, lordum?"

"Çekin onu üzerimden," diye zayıf bir sesle homurdandı Gamesby ve ben de Mairwen'in gereğinden fazla ağırlığını kullandığını düşündüm. Cambeth eski haline döndü ve onun altından sürünerek çıktı, ama kanlar içinde ve solgun bir şekilde yere yığıldı.

Seamus ve Torion arkadan yaklaşarak Mairwen'e baktılar.

"Bu gerçekten olamaz..." Torion mırıldandı ve bir çuvalı yere sertçe bırakarak metalik bir ses çıkardı. Önümüzdeki adamları kelepçelemek ve ejderhalara dönüşmelerini engellemek için siyah çelikten yapılmış olduğunu tahmin ettim.

"O," dedim.

Seamus'un dudakları seğirdi ve kollarını göğsünde kavuşturdu. Mairwen'e doğrudan seslendi. "Kalenin yakınındaki denizde can çekişen bir ejderha bulduk. Bu senin işin miydi?"

Mairwen onaylayarak homurdandı ve kanatlarını gerip esnetti, Gamesby ise ayağının altında inledi. Kaşlarımı çattım ve ona doğru koştum. "Bir ejderha mı? Kimdi o? Ne oldu?!"

O homurdandı ve başını sallayarak hareket etti, ben de kadının canavarın içinde hapsedildiğini ve bizim şekillerimiz uyuşmadığı için bana cevap veremediğini anladım.

"Onları yakalayın," dedim, betaları işaret ederek. Torion zincir torbasını sürükledi ve Mairwen avlarını tek tek serbest bıraktı, ben onun yanına elimi uzatıp okşarken içini çekti. "Mairwen, canım, geri dönüşebilir misin?"

Mairwen'in ayakları huzursuzca yere basıyordu, kanatları omuz silkme hareketiyle yükselip alçalıyordu. Bu onun için yeni bir şeydi ve eğer savaşıyorsa, bir *tehdit* nedeniyle dönüşmüşse, ejderhası muhtemelen onun yerine geçmişti. Kollarımı açtım ve o başını eğdi, nefesiyle karnımı ısıttı, ben de onu kucakladım. Etrafımızdaki erkekler, betalar ve hatta Torion bile, gözlerinde inanamama ifadesiyle bizi izliyorlardı.

"Artık her şey yolunda. Güvendesin," diye mırıldandım. Mairwen homurdandı ve beni nazıkçe itti, neredeyse ayaklarımın üstünden düşecektim. Güldüm ve iki boynuzun arasını sıkıca ovuşturdum. "Tamam. Artık güvendeyim. Gördün mü? Hepsi çeliklerle emniyete alınmış. Bana güzel eşimi geri ver," diye fısıldadım, sadece ona.

Mairwen homurdandı ve sonra titredi. Daha önce bir ejderha dönüşürken ona hiç bu kadar yaklaşmamıştım ve Mairwen'in kokusuyla tatlandırılmış büyü'nün gücüyle kendimi hazırlayarak irkildim. Rüzgar sırtımı sertçe vurdu, Mairwen'in ejderhasının bulunduğu yeri hava doldurdu ve ben ileri koştum, yeniden ortaya çıkan kadını kollarımın arasına aldım.

Onu yakalarken... hafif bir engelle karşılaştım.

Kanatlar.

Mairwen'in kanatları pullarından biraz daha parlak bir altın rengindeydi ve kısa bir süre çırpındı, onu ayak parmaklarının ucundan kaldırdıktan sonra kapanarak onu tekrar yere indirdi.

"Aman Tanrım," diye nefes nefese kaldı ve omzuma tutunarak dengede kalmaya çalıştı.

Gülümsememi engelleyemedim. "Muhteşemsin. Çok güzelsin. Mairwen..."

Kızardı ve başını eğdi, bir elini kaldırıp dudaklarımı kapattı. "Alfa, *lütfe*," diye fısıldadı, etrafımıza bakarak. Döndüm ve şok olmuş yüz ifadeleri gördüm. Kendi kanatları olan bir omega görmekten kesinlikle şaşkına dönmeyen tek kişi DeRoche'du. Bu da demek oluyordu ki... bir şekilde, bir yerde, onları daha önce görmüştü. İlginç.

Ama benim için kollarımdaki kadın kadar önemli değildi.

"Kimdi o, hayatım?" diye tekrar sordum.

"Palmer," diye hırıltılı bir sesle cevap verdi. "Dedi ki... dedi ki sen ölmüş olabilirsin ve ben..."

Mairwen'i göğsüme sıkıca bastırdım, parmak eklemlerim kanatlarının içini okşadı ve derisinin yumuşak olduğunu hissettim. "Ona ne yaptın?" diye sordum DeRoche'a. "Denizde bulduğun ejderhaya."

"Onu sudan çıkardım, mürettebatıma bıraktım. Şu anda bir tehdit oluşturmuyor, tabii hala hayattaysa, ve onu buraya getirmelerini söyleyeceğim. Diğerlerine ne yapacaksın?" diye sordu DeRoche, kalan beş haini işaret ederek başını salladı. Çoğu hareket edemeyecek kadar dövülmüştü ve hepsi zincirlenmişti.

"Şimdilik hapse atılacaklar. Torion, sen birazını alabilir misin? Genelde bu kadar büyük çaplı isyanlarla uğraşmayız," dedim.

"Elbette," diye cevapladı Torion. "Kalenin rahatsız edici derecede çok sayıda sağlam hücresi var."

"Mahkeme yapacak mısınız?" diye sordu Niall, kaşlarını kaldırarak.

Onları emrimle idam ettirmek benim hakkımdı. Gamesby de bunu bildiği için bana sert bir bakış attı.

"Sonuçta aynı şey olabilir," dedim, kısmen betaları uyarmak için. "Ama evet, suçlarının ada halkı tarafından bilinmesini istiyorum. Ve yenilgilerinin de."

"Peki ya o?" diye tükürdü Gamesby. "Adanın o iğrençliği bilmesini mi istiyorsun?"

İsyanı geçici olarak tolere edebilirim. Ama eşime yapılan hakaretleri?

Mairwen'in alnına nazikçe bir öpücük kondurarak onu bıraktım, sonra dönüp Gamesby'ye doğru yürüdüm. Şimdi beni kışkırtıyor, hızlı bir son için yalvarıyordu. Ama o, herkesin önünde aşağılanmayı hak ediyordu, başlayarak...

Kolumu salladım ve DeRoche beta'yı kanat köklerinden sabit tutarak yumruğumdan kaçmasına izin vermedi. Gamesby, yumruğumun gücüyle yüzü sertçe yana doğru savrulurken boğuk bir çığlık attı.

"Hapishanede çürümeye meşgul olacaksın, Gamesby, ama evet, tüm adadaki ejderhalarla arkadaşımı *kutlamayı planlıyorum*," dedim.

"Ronson," diye seslendi Mairwen ve döndüğümde yüzünde yorgun ve etkilenmemiş bir ifade gördüm.

"Özür dilerim, ama bu gecikmişti, aşkım," dedim ve yanına döndüm. "Niall, bu beyleri hapishaneye götürme görevini sana ve alfalara emanet ediyorum."

"Elbette," dedi Niall, başını hafifçe sallayarak. "İyi misin, Omega Cadogan?"

Mairwen hafifçe sallanıyordu, gözleri cam gibi parlıyordu ve göz bebekleri büyümüştü. Zihnini meşgul eden düşünceleri gözlerini kırıştırarak uzaklaştırdı ve kardeşime baktı. "İyiyim," dedi, sesi çok tiz ve gergindi. Kanatları hışırdadı ve sonra tekrar sırtına yapıştı, sanki her hatırladığında kendini şaşırmış gibi.

"Yaralandın mı?" diye fısıldadım, etrafımızdakilerin hareketlerini görmezden gelerek.

Kafasını salladı ve sonra kaşlarını çatarak kendine baktı. Mairwen eğildi ve ben kollarımı beline doladım. "Kendi bedenime tam olarak uymuyormuşum gibi hissediyorum," diye fısıldadı, bana bakarak.

Ben de başımı salladım. "Geçer. Ben de ilk dönüştüğümde aynı şeyi hissetmiştim." Tabii, o zamanlar sadece on üç yaşındaydım ve bunun olacağını biliyordum. "Bizi eve uçuracağım. Kanatlarını sırtında tutabilir misin?"

Mairwen kaskatı kesildi, tüm vücudunu gerdi ve ben gülmeme engel oldum. Yakında kanatlarına alışacaktı, ama şimdilik bu mücadelesi çok sevimliydi.

"Hiç şaşırmış görünmüyorsun," dedi Mairwen, onu kucağıma alırken. Kanatları onu taşımamı ve kollarımda uçmamı biraz zorlaştırıyordu ve yeni bir ağırlık ekliyordu, ama ciddi bir sorun değildi.

"Oh, *şok* oldum," dedim, dizlerimi büküp kanatlarımla bizi yerden yukarı doğru iterek zıpladım. "Ancak ejderham şaşırmadı, bu da uyum sağlamayı kolaylaştırıyor. Şüpheleniyor muydun?"

"Başlamıştım. Semptomlar... baş dönmesi, sanki uçuş dürtüsü gibi hissettiriyordu," diye mırıldandı Mairwen, eli omuzlarımla arkasını okşarken. Yarayı okşarken çıkardığım tıslama sesini bastırdım, ama o şaşkınlıkla elini çekip kanatlarını açarak uçuşumuza direnç ekledi. "Yaralanmışsın!"

"Sadece bir çizik. Kanatlarını topla, hayatım," diye hatırlattım ona, kanatları tekrar kapanırken ve Mairwen kollarımda kaskatı kesilirken gülerek. "Alışırsın, söz veriyorum."

"Uçmayı deneyebilir miyim?" diye sordu Mairwen, yanakları kızarmış ve gözleri aşağıya bakmış halde.

Omega'm *utangaç* mıydı?

Bir kolumu beline doladım, uçuşumu durdurup havada asılı kaldık ve onu kollarımda dikkatlice döndürdüm, onu tutuşumu ayarlayarak sırtı bana dönük, vücudum kanatlarının arasında kalacak şekilde yerleştirdim. Elleri belime doladığım kolumu sımsıkı tuttu, ama kanatları yavaşça açıldı.

"Onları havada çırp," dedim.

Mairwen'in kanatları çırpındı ve kanat çırpıtı, ve onun beceriksiz hareketlerini kendi uçuşumla telafi etmek için dengemizi sağlamak biraz zamanımı aldı.

"Kanatlarının hareketlerini kalp atışlarına uydur," dedim. "Ama kalbim çok hızlı atıyor!"

Mairwen güldü.

Kollarımı ona daha sıkı sardım ve bizi öne doğru eğdim, Mairwen'in kanatları genişçe açıldı ve havaya karşı direndi.

"Kalp atışlarımı hissedebiliyor musun?" diye sordum. Düşünürken bir süre durakladı. Bizim yavaşça alçalarak adanın kenarına doğru süzülmemizi sağladım. Mairwen bir süre sonra başını salladı. "O zaman ona uymaya çalış."

Biraz zaman aldı ve ben muhtemelen ona çok yakın durarak hareketlerini engelliyordum, ama birkaç deneme yanılma sonrasında, uçmak için sabit bir ritim buldu ve benim kanatlarım da onun kanatlarına uyum sağlamak için durakladı. Havada yükselirken, Mairwen heyecanla neşeli bir kahkaha attı ve bir an durakladı.

"Merak etme. Her zaman bu kadar konsantre olmak gerekmez. Bu senin için yeni bir şey," diye söz verdim.

Beatrice'e inanacak olursak, yürümeyi öğrendikten kısa bir süre sonra uçmayı da öğrenmiştim. Çoğu beta, *öğrenme* sürecini pek hatırlamıyordu; bu bizim doğamızın bir parçasıydı. Mairwen'in bana sağ salim ulaşmış olmasının ne kadar büyük bir şans olduğunu düşünmemeye çalıştım. Ejderhası ona eşlik etmişti.

Yavaş yavaş, onu tutan ellerimi gevşettim, ta ki sadece belinin iki yanını hafifçe tutana kadar. Mairwen *uçuyordu*.

Otuz Dokuzuncu Bölüm

MAIRWEN

Rüzgâr gözlerimden süzülen birkaç damla gözyaşını kuruttu ve *nefes* almayı hatırlamaya çalıştım, ama yer altımızda hızla uzaklaşıyordu ve kanatlarım —*kanatlarım*—havada hızla ilerliyordu, her kanat çırpışında yeni bir bedene dokunuyordu. Ronson'la uçtuğumuz, alfa ejderhaların dönüşümünü izlediğimiz onca saat boyunca istediğim şey buydu. *Uçmak* istemiştim.

Uçurulmak ya da taşınmak ya da muhteşem bir ejderhanın sırtında binmek değil. Ben kendim muhteşem ejderha olmak istemiştim. Ve oldum. *Uçuyordum*. Göğsümde ejderha ateşi yanıyordu ve pençelerim, eşimi düşman ejderhalardan korumuştı. Dönüştüğümde bana çok... *küçük* görünen eşim.

Ciğerlerimden bir kahkaha patladı ve uçuşum sallandı, Ronson'un artık beni tutmadığını fark ettim. Kendi başımaydım ve...

Çılgılık attım, kanatlarımı geriye doğru çırpım, kollarımı ve bacaklarımı sanki bu işi telafi etmek istercesine salladım.

Bir gölge üzerime atladı ve sonra Ronson oradaydı, beni belimden yakaladı ve kendi kanatlarının güçlü vuruşlarıyla dengesizliğimi telafi etti.

"Sıkı tutun," dedi gülümseyerek. Kanatlarım sırtıma sıkıca yapıştı. "Birlikte pratik yapacağız. Ama şu anda, yuvaya dönerken hayatın için savaşmanı istemiyorum. Tamam mı?"

Kollarımı, daha önce fark ettiğim yaraya dikkat ederek dikkatlice omuzlarına doladım ve başımı çenesinin altına soktum. Ondan daha büyük bir ejderha olabilirdim, ama bu şekilde Ronson hala güven verici bir şekilde güçlüydü ve uçmada benden *çok* daha iyiydi. Ve bana her zaman bir seçenek sunardı.

"Evet, sorun değil," diye mırıldandım, kokusunu içime çekerek.

Kollarını bana daha sıkı doladı, nazikçe sarıldı. "Bana bunun nasıl mümkün olduğunu anlat. Çok zekisin, bir fikrin olmalı."

Beatrice ve benim bulduğumuz portreleri, bazı eşleşmiş omegaların kanatlı olarak resmedildiğini ve hatta Alfa Falk'ı anlattım.

"Senin saldırıya uğradığını fark ettiğimde tüm semptomlarım bir anda ortaya çıktı. Ne olacağını oldukça iyi biliyordum, ama dönüşümden sonra kanatların kalıcı olacağı aklıma gelmemiştir," diye itiraf ettim.

Ronson homurdandı ve başını salladı. "Neler olduğunu *tam* olarak anlamadan pencereden atlamaktansa, ejderha olarak kalenin yarısını yıkmayı tercih ederdim," diye mırıldandı, bana öfkeyle bakarak, ama öfkesi çabucak geçti. Ben güvendeydim. O da güvendeydi. "Sence neden bazı omegaların ejderhaları vardı da diğerlerinin yoktu?"

"Bazı betalar dönüşemez," diye düşündüm. "Ama merak ediyorum... Bazı belgelerde bazı eşlerin 'seçilmiş' olarak adlandırıldığını, diğerlerinin ise öyle adlandırılmadığını gördüm. Bunun sadece bir deyim mi olduğunu, yoksa..."

"Ya da bazı alfaların içgüdüyle değil, ittifak için eşleştiği," diye mırıldandı Ronson, başımın üstüne başını sallayarak. "Bu mantıklı olurdu. Ve sen kesinlikle *seçilmiştin*. Seçilmiş, sahiplenilmiş, her zaman *benim* olman gerekiyordu."

Boynuna gülümsedim, nabzına bir öpücük kondurdum.

"Sen muhteşemdin, Mairwen," diye mırıldandı.

Başımı geriye eğdim ve o karanlık gözlerin bana sıcak bir şekilde baktığını gördüm. "Öyleydin, değil mi?"

Ronson sırtıttı ve başını eğdi, ben de ona ulaşmak için uzandım. Eşimi öpmek uçmak gibi bir duyuydu.

"ZAVALLI BAYAN PETTYFER," diye mırıldandım, aynanın önünde kıvrılıp bükülerek, elbisenin arkasının mahvolduğunu görmek için kanatlarımı bu tarafa ve o tarafa uzattım. En azından yeni korsem hayatta kalmayı başarmıştı, tüm kayışlar ve kenarlar kanatlarımın köklerinden güvenli bir şekilde uzaktaydı. Kanatlarım *yorgun* ve biraz ağrıyordu. Uçmak çok yorucu bir işti.

Ronson odamızın kapısını arkasında kapattı. "Beatrice, değişiklik yapmamız gerekeceğini çoktan haber verdi. Benden önce düşünmüş. Ve babanın bir saat boyunca endişelenip sonra eve döndüğünü söyledi. Mairwen... Ben..."

"Onu sorgulamalısınız," dedim, dikkatlice elbisesini çıkardı. Belki Bayan Pettyfer sadece elbisenin arkasını değiştirmek zorunda kalırdı

elbisemin arkasını değiştirmek zorunda kalabilir. "Anlıyorum. Siz... o..."

"Henüz hapse girmeyecek," dedi Ronson, bana doğru gelip beni göğsüne çekti. Yaralarının sadece yüzeysel olduğu konusunda haklıydı ve yuvaya döndüğümüzde onları hemen tedavi etmiştim. "Eve gitmek ve limana kaçmamak istiyorsa, saklayacak çok şeyi olduğu şüpheli. Palmer muhtemelen onu sadece o anda kullanmıştır."

İç çekip başımı salladım, yanağımlı Ronson'un kirli gömleğine sürttüm. Ailem için bunun doğru olmasını umuyordum, ama Ronson'un babamla ilgili vereceği herhangi bir karara engel olmayacaktım. Sadakatim eşime aitti ve düşündüğümde, ailem bu seçimi zorlaştırmamıştı.

"Seni seviyorum," diye fısıldadım, ellerim Ronson'un beline yapışmış, kanatlarım sanki onu korumak için uçmaya ya da başka bir savaşa hazırlanır gibi gerilmişti. "Çok geç kalacağımından çok korkuyordum."

Ronson elini başımın arkasına koyarak beni sakinleştirdi. "Saçmalama. Asla savaşmayı bırakmam, eşim. Sana dönebileceğim sürece olmaz." Eli çenemin altına kaydđ, başımı kaldırarak gözlerime bakmamı sağladı, gözlerinin köşelerinde yumuşak kırışıklıklar vardı. "Ama beni kurtarmak için uçtuğunu gördüğüm anı asla unutmayacağım. Sen gördüğüm en güzel ejderhasın."

İçim içime sığmadı. "Öyleyse... ben güzel bir ejderha mıyım? Ben görmedim."

"Korkunçtun," dedi Ronson ve ben öfkeyle nefes alırken güldü. "Ve evet, çok güzelsin. Çok tehlikeli bir hazine gibi görünüyordun."

Evet, biz hazineyiz, dedi ağır sesi kafamın içinde, Ronson'un tanımını onaylayarak.

"Görmen için çok büyük bir ayna yaptırmamız gerekecek," dedi.
dedi

Ben öfkeyle nefes aldım. "Affedersin. 'Çok büyük' mu?"

Ronson'ın kahkahası benim dudaklarımı da titretti. "Artık bir ejderhasın canım. Çok büyük olması *ideal*. Biliyor musun, bence bana meydan okusan kazanırsın. Adanın alfa erkeği olabilirsin."

"Bunu aklımda tutacağım," diye alay ettim, karnına hafifçe vurarak, omzunun etrafındaki yuvayı gözetledim.

Ronson, cevap olarak mırıldanarak ipucumu anladı ve ellerini kollarımın üzerine koyarak beni yatığımıza doğru geriye doğru yürüdü. "Niall kavgada seni desteklerdi, şüphesiz. DeRoche da, o çekici piç kurusu."

Gözlerimi devirdim ve Ronson homurdandı, beni sertçe kendine çekti ve eğilip ağzını ağzımın üzerine eğdi. Öpücüğe teslim oldum. Ejderham ne kadar güçlü olursa olsun, alfamdan şikayetçi değildim, kesinlikle meydan okumak için yeterli değildi. Ronson'un mırılaması, ona kendimi açtıkça yoğunlaştı, parmakları sırtımda hızla çalışıyor, bağcıkları çözüyor ve çıplak tenimi tatlıca okşuyordu.

"Hatırlıyor musun," diye başladı nefes nefese ve geriye yaslanarak yanaklarıma öpücükler kondurdu, "birlikte geçirdiğimiz ilk gecemizi?"

Kızardım ve başımı salladım, korumasız merakımı, Ronson'ı merhametime bırakmanın garip gücünü ve zaferini hatırlayarak. Aslında birbirimizi pek tanıımıyordum, ama o benim ona dokunmama ve onu keşfetmeme izin vermişti, çok istekli ve duyarlıydı. Daha önce hiç arzu hissetmemiştim, hiç arzu edilmemişim ve bu sanki bir baraj kapaklarının açılması gibiydi.

"İlk istediğin şey..."

"Kanatlarına dokunmak," dedim gülümseyerek ve bunu yapmak için elimi uzattım.

Ronson'un mırıldanması aramızda sürekli yankılanıyordu ve bakışları gizemliydi. "Şimdi sıra bende, omega."

Ağzımı açtım ama Ronson hızlı davrandı, beni belimden kaldırıp yatağın üzerine attı. Kanatlarım açıldı ve amaçsızca çırpındı, daha çok hala sallanan kollar gibiydi, ve yastıklar ve yumuşak battaniyelerin üzerine düştüğümde *bir* nefes verdim.

"Ben patates çuvalı değilim, Ronson," diye alay ettim, daha rahat oturmaya çalışırken gülümsememi saklamaya çalışarak.

"Kesinlikle değilsin," diye onayladı, yatağa tırmanarak, dizlerini bacaklarıminin iki yanına koydu. Eli, takdirle kıcıımı sıkmak için durakladı. "Kanatlarını aç."

Onun ellerinin popomu ve sırtımı okşaması dikkatimi dağıttığı için bir an durakladım. Kanatlarım gerildi ve sırtıma ve yatağa değince iç geçirdim. Ronson'un elleri omurgamdan yukarı doğru ilerledi ve ben rahatlamış bir iniltiyi yastığıma gömdüm.

"Kanatlarımızı hareket ettiren kaslar ince ama çok güçlüdür. Uçtuktan sonra bir süre ağrıyabilir, ama bu da çabucak geçer. Sana iyi bakacağım, hazinem," dedi Ronson, sesi sonunda yumuşayarak.

Yanağıma katlanmış kollarımın üzerine dayadım. "Her zaman öylesin."

"Pençelerin olağanüstü," dedi Ronson, sırtımın üzerinden kayarak, kanatlarıminin uçlarındaki pençeleri incelerken kanatlarımdan biri kısa bir süre havalandı.

"Daha uzun ve keskin tırnaklar görmedim. Mavi uçları bana denizi hatırlatıyor."

Ronson'un bana yaptığı bolca iltifatlara hiç alışabilecek miyim diye merak ettim. Umarım alışmam.

Kanadımın üst kenarına bir dokunuş geldi ve ben yerinde irkildim, Ronson ise kıkırdadı. "Hassas mısın?" diye sordu, eli kalın kemik, kas ve deri sırtını nazikçe kavradı.

"E-evet, ve bu çok... yeni. Dokunuşun birdenbire vücuduma ya da beynime onun orada olduğunu hatırlatıyor," dedim, onun nazik okşamalarını izlemek için dönmeye çalışarak. Kanatlarım vardı, yeni uzuvlarım, ve bu ana kadar hiç dokunulmamışlardı.

"Mmm. Hala yumuşaklar," diye düşündü Ronson. "Derinde hala kadife var. Burada bekle."

Yataktan kaydı ve ben de gevşek korsemi tamamen çözmek için yeterince kaldırdım, sonra yırtık geceliğimi çıkarıp çarşafların üzerine attım. Ronson geri döndü ve onaylayarak mırıldandı. Onun elleri değil, dudakları popomun alt kıvrımını bulduğunda ciyakladım, yavaş, ıslak öpücükler yanaklarımdan omurgamın tabanına kadar gidip geldi. Dili bir an orada daireler çizdi ve sonra kayboldu.

"Aferin kızım, benim için hazırlanıyorsun. Şimdi ben intikamımı alırken sen rahatla," dedi.

Parmak uçlarının kanatlarımdan derisine ilk dokunuşunda titredim, his hala biraz yabancıydı ama daha az tahrik edici değildi, sonra kanatlarımı açarken inledim. Uzun süre onun kanatlarını incelemiştım ve şimdi bunun nasıl bir his olduğunu az da olsa anladığım için, intikamının gerçek doğasını anlamaya başlamıştım.

"Bu, kadifeyi yumuşak tutmaya ve derinin gerilmesini veya kurumasını önlemeye yardımcı olacak," dedi Ronson, yeni derime kokulu maddeyi sürerken benim bastırılmış inlemelerimi görmezden gelerek. "Artık birbirimize bakabiliriz."

"Gamesby tamamen yanlış değildi," diye fısıldadım, kanatlarımdan sırtıma ve kalbime doğru yükselen derin heyecandan dikkatimi başka yöne çekmeye çalışarak.

"Mairwen," diye uyarıyor Ronson, homurdanarak.

"Adanın bir kısmı omega ejderhayı kabul etmek için çok şok olacak," dedim.

dedim.

"Başka seçenekleri yok," dedi kararlı bir şekilde, ama ağırlığını ve sonra iç geçirdi. "Bazıları karşı çıkacak, evet. Ama sen benim

omega'msın ve ben de onların alfa'sıyım. Olan oldu. Hiçbir şeyi değiştirmezdim. Hiçbir omega'nın seni kıskanmayacağını mı düşünüyorsun?"

Gözlerimi kırıştırdım ve çenemi kaldırdım. Bunu düşünmemiştim. Adada, bir omeganın da kendi kanatlarına sahip olabileceğini görmekten memnun olacak başka kadınlar olup olmadığını merak ettim. Francesca kanatlarla çılgına dönerdi. Katharine bu onuru takdir ederdi...

Adelaide. Adelaide kıskançlık duyardı. Kötü niyetle, muhteşem bir şekilde, acımasızca kıskançlık duyardı. Ve Gamesby'nin ihaneti ortaya çıktığında aşağılanmış hissedirdi.

Ve hamile. Ve yalnız.

Benim önemsiz zaferim çabucak soğudu.

Ronson'un altında iç çekip gerindim. "Değişiklikler yapmalıyız, Ronson."

"Yapmalıyız. Yapacağız. Kanatlarını kaldır bana, dostum."

Ben de öyle yaptım ve Ronson yer değiştirdi, yanımda durdu, bakışları yavaşça üzerimde dolaştı, dudakları hafifçe kıvrıldı. Sonunda gözleri benimkilerle buluştuğunda, gülümsemesi genişledi.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordum, sırtarak ve cevap olarak kötücül bir şey bekleyerek.

"Senin hayatımda karşılaştığım en güzel ejderha, kadın, omega, her şey olduğunu düşünüyorum," dedi Ronson, cevabı yumuşak ve basitti.

Kızardım, ama ondan saklanmadım, sadece kanatlarımı biraz daha açtım ve ona daha fazla hayranlık uyandırmak için hafifçe yana kaydım.

"Hatırladığım kadarıyla, *sana* rastlayan bendim," dedim.

Ronson güldü ve eğildi, kolunu belime doladı, beni kaldırıp kucağına oturtdu. Kanatlarımız etrafımızda kıvrıldı, kenarlarında birleşti, eklemlerin üstündeki kanca pençeler, ellerimizi tutmuş gibi birbirine bağlandı.

"Her zamanki gibi haklısın dostum," diye mırıldandı, beni hafifçe yukarı kaldırdı, vücutlarımız merkezde birleşip yumuşak bir vuruşla birleştiğinde yumuşak inlemelerimiz öpücükte kayboldu. "Her zamanki gibi mükemmel. *Benim.*"

"Senin," diye fısıldadım, kanatlarımız hareket ederken nefes nefese kaldım, ejderha derisi ve kadife birbirine sürtünüyordu, aralarında mükemmel bir özel sığınak yaratılmıştı, ışık deriden zar zor sızarak bize saklanabileceğimiz pembe bir mağara oluşturuyordu. "Sen de benim olduğun gibi."

"Oh, evet," dedi Ronson, kalçaları sallanırken homurdanarak, bana sürtünerek nefesimi keserek. "Evet, seni kollarımda yakaladığımdan beri seninim. Uygun olmayan bir korse tarafından baştan çıkarıldım."

Bu açıkça saçmalıktı, bu yüzden onu bir öpücükle susturdum ve onu içimde derinlemesine tuttum, bizi yumuşakça zevke doğru salladım.

Kırkınıc Bölüm

MAIRWEN

Ronson'un ofisinin önünde volta atıyordum, ara sıra durup eteğimin ve kanatlarımın hışırtısını yatıştırıyordum, kapının diğer tarafından gelen yumuşak sesli sözleri duyabilmeyi umuyordum.

Bu aptalcaydı. Ronson, babamla olan konuşmaya katılmamı *teklif* etmişti. Ancak duyacaklarımdan korkuyordum, Ronson'ı yanlış yönde etkilemeye alışabileceğimi düşünüyordum. Anne babamı seviyordum ve onların da beni sevdiğini biliyordum, ama ilişkimizin bazı parçaları kırılmıştı ve babam Gamesby ve Palmer ile Ronson'a karşı komplo kurmuşsa, bu eylemleri mazur görmek istemiyordum.

Annemin sesi ofisin içinden titriyordu ve ellerim önümde kıvrılıyordu. Ronson kararını verene kadar onları görmek istemiyordum. Babam muhtemelen dnşmm grmşti ve Niall'a göre, dn gökyüzünde köpürerek uçan altın ejderha hakkında adada zaten *birkaç söylenti* dolaşıyordu. Ronson'a saldıran betaların hapsedilmesiyle ilgili söylentiler de vardı. Ejderhalar ve insanlar şimdiden festival alanında toplanmış, bizim gelişimizi ve artan sorularının cevaplarını bekliyorlardı.

Kapı aralandı ve ben irkildim, geri çekildim. Ofisten ıkan Ronson değil, Niall'dı ve bana güven verici bir gülümsemeyle bakınca rahat bir nefes aldım.

"Giriyor musun?" diye sordu yumuşak bir sesle, başını odaya doğru eğerek.

Benim küçük bir parçam, toplumun Mouse dediği kısım, odama ya da kütüphaneye geri dönmek istiyordu. Kafamı salladım ve ağrıyan omuzlarımı çevirdim, adım atarken kanatlarımı esnettim. Ronson nceki gece beni karanlıkta uçurmuştu, kendi başıma dengeli uabilmem için yeterince pratik yapmamı sağlamıştı. Bu ğleden sonraki duyuru için onunla birlikte umamı istiyordu, adanın beni gerçek bir ejderha olarak görmesi için. Beatrice

ve ben, bu arada elbiseyi kabul edilebilir hale getirmek için biraz beceriksizce bir iş yaptık, omuz dikişlerini ve sırtındaki iki yırtmaçları açıp kanatlarımın etrafına yeniden bağladık.

Gecikmemek daha iyi olur, diye kendime hatırlattım ve ofise girdim.

Annem nefesini tutarak arkasındaki sandalyeye düştü, ama babam ayakta kaldı, gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

"Bu doğru," diye mırıldandı, öne doğru adım attı ve sonra donakaldı. "Gördüklerime inanamadım, ama..."

"Kanatlar... Bir keresinde omega'nın kanatları olduğu aptalca bir hikaye okumuştum," diye mırıldandı annem, bakışları bir kanadımdan diğerine geçerken donuklaşmıştı.

Şaşkınlıkla kaşlarımı kaldırdım. "Edebiyatta veya sanatta bazı izler kalmış olabilir mi diye merak ettim." Omuz silktim ve kanatlarım benimle birlikte hareket etti. Annemle babam, sanki hala gözlerine inanamıyormuş gibi, bir kez daha nefeslerini tuttular.

"Sana... çok özür borçluyum, Mairwen," dedi babam, sanki benden korkuyormuş gibi titreyerek iki adım daha ileri attı. Sanırım onun önünde dönüştüğümde oldukça korkutucu görünmüş olmalıyım. "En önemlisi, dün Palmer'in etkisine kapılıp buraya gelmeme izin verdiğim için."

Masasının arkasındaki Ronson'a baktım, o da hafifçe başını salladı. Babama inanmıştı. Bu beni rahatlatmıştı.

"Sen gelmeseydin, Ronson'ın saldırı altında olduğunu fark edemeyebilirdim," dedim. Babama doğru yaklaştım, geri çekilip çekilmeyeceğini merak ederek, ama o sadece derin bir nefes aldı ve bana doğru sendeledi, yarı yolda bana ulaştı ve kollarını bana dolayarak sıkıca sarıldı.

"Öldüğünü sandım," dedi, sesinde kırılgan bir gözyaşı vardı.

"Mairwen'in gelişi, betalar arasındaki meseleyi kesin olarak çözdü. *Biz* iki ejderhanın gücüne sahibiz," dedi Ronson kararlı bir şekilde, bana gülümseyerek.

Sonuçta bu tam anlamıyla doğrudu. Eşleşmiş bir alfa, yanında onunla birlikte savaştı ve onu daha güçlü kılan başka bir ejderhaya sahipti. Ve Ronson'a göre, ben onun gücüne müthiş bir katkı sağlıyordum, bu da benim bu kadar hoşuma gideceğini beklemediğim bir iltifattı. Unutulabilir olmak yerine vahşi olarak görülmek hoştu.

Ben bir ejderhaydım. Alfa'nın eşiydi. Ronson'un sireni. Omurgam düzeldi ve göğsümdeki gerginlik kayboldu.

"Biraz yalnız kalabilir miyiz?" diye sordum Ronson'a.

"Elbette." Ronson masasının etrafından dolaştı, tereddüt etmeden bana ulaştı ve beni kendine çekti, dudakları alnımı okşadı. "Niall'la salonda olacağım."

O odadan çıkıp beni ailemle yalnız bırakmadan önce yüzümü kaldırıp çenesini öptüm. Oda sessizdi, güneş pencere camlarından içeri girip Ronson'un masasının üzerinden geçerek üçümüze ulaşıyordu.

"Dokunabilir miyim... dokunabilir miyim?" Annemin eli uzanmış, sağ kanadımın yanında duruyordu ve ben onları yakınlaştırma dürtüsüyle mücadele ettim.

Bu, adanın nasıl tepki verebileceğinin küçük bir örneğiydi: inanamama, merak, ihtiyat. Öfke de olacaktı, eminim. Omegalar narin, hassas, çay dökme ve dikiş dikmede yetenekli olmalıydı. Biz *ejderha* olmamalıydık.

Ama biz *ejderhaların soyundan* geliyorduk, belki de toplumun bize yetişmesinin zamanı gelmişti.

"Olur," dedim, kanadımı açarak annemin parmaklarına değdirdim. Annem nefesini tuttu, elini geri çekti ve sonra tekrar uzattı.

"Aman Tanrım. Vay canına. Agnes Hubbard *çok* kıskanacak," dedi annem, trilli bir kahkaha atarak sözlerini bitirdi. "O her zaman kanatların beyefendiler için bir israf olduğunu düşünürdü. Onların omega kadar yapacak çok işi yoktur."

Babamın gözleri kanatlarımdan çok yüzüme sabitlenmişti, beni inceliyor, araştırıyordu. "Beni affedebilir misin, Mairwen?"

Annem irkildi, babamın yanına çekildi, ikimiz arasında bakışlarını gezdirdi, bana sulu, yalvaran bir bakış attı, evet demem için beni teşvik etti.

"Palmer'la buraya geldiğin için, onun sözlerinin kararını etkilemesine izin verdiğin için seni affedeceğim," dedim.

Annem iç geçirdi, babama titrek bir gülümseme gönderdi, ama babam hala beni izliyordu.

"Ama?" diye sordu.

Dudaklarımı ıslattım, şimdilik onlara veda etmenin, daha fazla zorlamamanın daha iyi olup olmayacağını düşündüm. Onların desteğine *ihtiyacım* yoktu. Zamanda geriye gidip bir şeyleri değiştiremezdim, *değiştirmezdim*, ama sadece şu anda ihtiyacım olan ve en çok istediğim şeye sahip olduğum için. Yine de...

"Ama... Keşke benim yanılmadığımı, uygunsuz olmadığımı, diğerlerinden daha az değerli olmadığımı görmek için başka biri, benim ve senin için bir yabancı olması gerekmeseydi.

"Omegalar," dedim yumuşak bir sesle, derin bir nefes alıp, onlar araya girmeden devam ettim. "Keşke ikiniz için de yeterli olabilseydim, çünkü ben *her* zaman yeterliydim. Keşke diğerleri benim kusurlarımı görürken, sen beni kızın gibi sevseydin, tam da olduğum gibi, böylece ben de kendimi sevebilirdim."

Annemin nefesi kesildi, gözleri fal taşı gibi açıldı, gözyaşları akmaya başladı. "Mairwen," diye mırıldandı, ama bunun bir yalvarış mı, itiraz mı, yoksa söylediklerimi reddetme mi olduğunu anlayamadım.

Kafamı salladım. "Boyum yanlış değil ve garip de değilim. Güzelim, güzel kokarım, güzel sesim var ve yerimi biliyorum. Burası, alfa ile birlikte. Eşimle birlikte."

"Bunu görüyoruz, Mairwen," dedi babam, başını eğerek. "Bunu *anladık*."

Başımı salladım, ellerimle eteğimi düzelttim. "Bu kadar uzun sürdüğü için sizi affetmeyeceğim diyemem. Sanırım ben affedici biriyim ve ikinizi de seviyorum... ama henüz affetmedim. Bunun için daha fazla zaman gerekecek."

Annem kızarmış, bakışlarımdan kaçınıyordu, ama babam onun utancını özel olarak yatıştıracaktı. Bana uzandı ve ben de kabul ettim, elini elimle sıktım. Onları tekrar görmeye, başka bir akşam yemeğine katılmaya ne zaman hazır olacağımı tam olarak bilmiyordum, ama bir daha çekinmeyeceğimi, sessiz kalmayacağımı ve kendimi savunmayacağımı biliyordum. Ronson, istersem benim için silaha sarılırdı, ama ben de kendi başıma yeterince güçlüydüm ve artık bunu biliyordum.

KALABALIK, beklediğimden çok daha büyüktü, seçim gününden bile daha kalabalıktı, ancak Niall, Ronson benden önce hiç bir omega seçmediği için bu kalabalıkların on yıllar içinde azaldığını söylemişti. Ama bu, adadaki herkes olmalıydı. Belki de yakındaki limandan gelen bazı gezginler bile. Hepsi beni görmek için buradaydı.

Kanatlı omegayı görmek için.

"Çiftleşme ejderhalar için doğaldır, zamanla kaybettiğimiz onurlu bir gelenektir ve kendi omegamla keşfetmiş olduğum için çok minnettarım," diye devam etti Ronson, sesi yüksek ama seyircinin mırıldanmalarını ve fısıltılarını bastıramıyordu.

Yüzündeki ifade giderek karardı ve ben onun yanında kıpırdanma isteğine direndim. Niall, bastırduğumuz broşürlerin dağıtılmasını ayarlamıştı, ama çoğu insanın onları attığı veya sakladığı açıktı.

Ronson'un beni ısırması ya da onun eşi olmam umurlarında değildi. Onların umurunda olan, kanatlı bir kadın görmeleri idi. O konuşmaya devam ettikçe, dinleyiciler daha da huzursuz oluyorlardı.

Ronson derin bir nefes aldığı anda, kalabalıktan garip ve kalın bir aksanlı kaba bir ses yükseldi.

"Kanatlar bana çok sahte görünüyor!"

Kaşlarım kalktı ve gözleri öfkeyle dolu olan Ronson'a döndüm. Sanki kalabalığın içine atlayıp konuşan kişiyle kavga etmeye hazırmış gibi vücudu gerildi.

"O zaman bize ejderhanı göster!"

Gözlerimi kısarak kalabalığın içinde bir hareket gördüm, garip bir şekilde ağır bir pelerin giymiş bir figür bir yerden başka bir yere geçiyordu. Kafasını kısa bir süre kaldırdı ve belirgin bir burun ve haylaz bir gülümseme ortaya çıktı.

Seamus DeRoche...kalabalığı kışkırtıyor mu? Hayır...

Beni cesaretlendiriyor.

Beni görsünler, ejderham mırıldandı, göğsümde sıcak bir şekilde huzursuzca hareket ediyordu.

Onlara güzelliğimi ve pençelerimi göster.

Ronson'un elini sıktım, dişlerini gıcırdatarak hırladı, ama benim bir gülümsememle tekrar sakinleşti. Ben öne çıktığımda kalabalık aniden sessizleşti.

"Pekala," dedim ve herkesin nefesi kesildi, havada büyük bir değişim oldu, heyecan elektrik gibiydi.

Ronson dünkü kavgadan sonra ejderhamı geri çağırdığından beri dönüşmemiştim, ama o göğsümdeydi, hazır ve istekli, Seamus'un entrikalarından eşit derecede eğleniyordu.

Ronson dikkatimi çekmek için ellerimizi çekti, bir an yüzümü inceledi ve rahat olduğumdan emin olduktan sonra rahatladı. "Sana yer açacağım," dedi, geri çekildi ve sonra izleyicilerimizi kıkırdatacak kadar sert bir öpücük için öne atıldı.

Gözlerimi kapattım ve ona kendimi açtım, ama o çok çabuk çekildi ve şimdi tüm ada bana bakıyordu. Derin bir nefes aldım,

kendimi hazırladım, sonra gözlerimi yeniden açtım.

Onlar küçük. Sadece atıştırmalıklar, ejderham beni kolayca sakinleştirdi.

Ve onun gözlerinden, yerdeki kalabalık, sahayı çevreleyen kanatlı tribünlerdeki önemli ejderhalar, onun ayırt edemediği garip insan yüzlerinden ibaretti.

Nefesimi yavaşça bıraktım ve ısı beni sardı, kulağımda çıtırdadı ve cildimdeki ince tüyleri diken diken etti. Ronson için dönüşümün acı verici olup olmadığını merak etmişim ve genişlemede bir rahatsızlık olsa da, gerçek daha basitti. Ejderham, küçük, kırılgan bir bedenin perdesini aralayıp içindeki gücü ortaya çıkarmak için uzandı. İnledim ve sesim alçak ve tizdi. Kanatlarım geriye doğru açıldı, devasa ve görkemliydi, yüzüm gökyüzüne doğru yükseldi, uzadı, uzadı, uzadı, ta ki güneş boynuzlarımdan yansıyana kadar.

Altımdaki sahne ağırlığımdan inledi ve ben, artık yüzleri çok küçük, gözleri çok geniş, toplu kokuları çok güçlü olan seyircilerin, tohum tarlasında heyecanlı bir kuş sürüsü gibi dönüp, nefes nefese kalıp, kanat çırpışlarını izleyerek kıkırdadım.

"Güzel."

Başımı çevirip, yanıma yaklaşan eşimin görüntüsünü yakalamak için başımı eğdim, bana gülümsüyordu, sesi diğerlerinin üzerinde net bir şekilde duyuluyordu. Eli, bacağımanın sert derisini ve pullarını okşadı, dokunuşu tüy kadar hafifti, neredeyse gıdıklıyordu, ama o benim üzerimdeydi, bu yüzden zevkle mırıldandım.

"Uç," dedi.

Evet, onlara ne kadar güçlü olduğumuzu görelim. Ne kadar güzel. Uçuşumuzu izlesinler.

Daha fazla cesaretlendirilmeye ihtiyacım yoktu. Bacaklarım büküldü ve kanatlarım çırpındı, seyirciler heyecanla çığlık atarken ve ben havalanırken sahne rahat bir nefes aldı.

Sonunda. Sonunda. Sonunda.

Pullarımdaki güneş, alfamın bakışları kadar sıcaktı, kanatlarımın altındaki hava deniz kadar zengin ve ipeksiydi. Daha yükseğe sarmal çizerek yükselirken, Ronson'un sesi aşağıda giderek küçülüyordu.

"Çiftleşme, ejderhaların gerçek armağanıdır. Kanımızın gerçek gücüdür. Omegalarımıza kendi güçlerini, kendi uçuşlarını ve hayatlarını büyük bir risk altına sokmadan oğullarımızı ve kızlarımızı doğurma güvenliğini verir."

Havada döndüm, bu formda daha kolay ve daha içgüdüsel uçuyordum ve altımdaki sesler yumuşak bir takdir sesiyle dolaşıyordu.

"Bu kalıcı bir bağ, bir ömür boyu, *benim* ömrüm mükemmel eşime adanmış."

Güzel sözler, diye düşündüm, artık ejderhamla birlikte. *Biraz daha dinleyelim.*

Geri dönüp indim, bu kadar çabuk iniş yapıp dönüşümünden vazgeçmek biraz üzücüydü, ama ejderham kolayca pes etti, havada daha fazla beklemek için sabırlıydı. Sahnenin üzerinde bir kez dönüştüm, altımda büyük bir kalabalık vardı, sırtım ve kanatlarım yorgundu, eteklerim etrafımda dalgalanıyordu.

Eteklerimi düzeltmek için elimi üzerlerine vurdum ve bir an inişimi kontrol etmekte zorlandım. Adanın etrafında uçacaksam, Alfa Uçuşuna giderken giydiğim kıyafetlere daha benzer kıyafetler giymeye başlamam gerekecekti. Ronson, ben yere inerken bana uzanıyordu. Eli kalçalarımı yakaladı ve kanatlarım son anda desteğe minnettar olarak içime girdi. Ayaklarım sahneye değdi ve Ronson'un kolu belimi sıkıca sardı, alnı benim alnıma değdi.

Ada artık sessizdi. Soruları olacaktı - benim de hala vardı - ama benim bir ejderha olduğumu inkar edemezlerdi. Elim uzattım ve ellerimle onun yanaklarını ve çenesini okşadım.

"Bunun kolay olmayacağını biliyorduk," diye fısıldadım.

Ronson başını salladı ve burnumun köprüsüne bir öpücük kondurdu. "Bu işten korkmuyorum," diye cevapladı. "Sen varsın."

Gülümsememe engel olup onu nazıkçe öptüm ve sonra göğsünü ittim. "Hadi, git."

Ronson iç geçirdi, beni bir an daha kucakladıktan sonra sonunda bırakıp adaya döndü. Bir gün, muhtemelen çok da uzak olmayan bir gelecekte, ben de onunla birlikte sesimi yükseltecek, onun kadar alfa rolünün bir parçası olacaktım. Bugün için bir adım geri çekildim ve arkamda Niall'ı gördüm.

"Bunu Seamus'a sen mi önerdin?" diye fısıldadım.

Niall homurdandı ve bir adım yanıma yaklaştı. "Belki."

Ronson boğazını temizledi, kanatlarını yanlarına açtı, omuzlarını geriye attı ve göğsünü kabarttı. Birkaç ay önce öğleden sonra toplantısı için küçük bir salonda olduğu gibi, doğal bir otoriteyle duruyordu. Bleake Isle'ın Alfa'sı.

Benim eşim.

Sırlarını ve kakhahalarını benimle paylaşan, beni şakacı bir şekilde, aç bir açlık ve inanılmaz, sabırlı bir nezaketle seven adam.

"Gelecekte seçim töreni yapılmayacak," dedi Ronson, sesi dolu ve kararlıydı, bu şok edici açıklamanın yeni sesler çıkmasına neden olmadan devam etti. "Benim eşim var ve başka bir omega'ya ihtiyacım yok. Bundan böyle, bayanlar, sizin arkadaşlığınızı isteyen her beyefendi, sizin ilginizi kazanmak için oldukça çok çalışmak zorunda kalacak. Seçimler size ait olacak ve bu hakka itiraz edilirse benim veya eşimin yetkisini arayabilirsiniz," diye ekledi, bana doğru dönüp kısaca gülümsedi. "Adadaki tüm ejderhalar benim bulduğum mutluluğu ve tamamlanmayı bulsunlar."

Yüzüm kızardı ama olduğum yerde sakın kalmaya çalıştım.

"Konuşmalarında giderek daha iyi oluyor," dedi Niall, Ronson konuşmaya devam ederken. "Ve bu sadece yarım asır sürdü."

Yatak odasının ^{kapısı} kapandı ve eşimin gelişini haber veren sert bir iç çekişle kitabımdan başımı kaldırdım. Yanımdaki muma baktım ve onun beta'ların paniğiyle uğraşırken onu beklemek için yukarı çıktığımdan beri saatler geçtiğini fark ettim.

"Vazgeçtiler mi?" diye sordum, kitabımı açık ve yüzüstü bir şekilde kenara koyarak.

Ronson inleyerek kapıya yaslandı. "Hiç de bile. Onları bu gece için kovdum. Bugün sana ne kadar parlak, muhteşem bir lütuf olduğunu söyledim mi?"

"Söyledin," dedim gülümseyerek, dizlerimi göğsüme çekip kollarımı etraflarına doladım. Yatak odamızdaki en sevdiğim koltukta oturuyordum, ama şimdi kanatlarımın bir kolun üzerine sarkması için yan oturmak zorundaydım. "İlkini bu sabah söyledin, çünkü... şey, bilirsin..."

Ronson'un bakışları ateşlendi. "Ah, evet. Hatırlıyorum. Bir erkeği uyandırmak için çok düşünceli bir yol."

"Ve sonra, tabii ki, adaya duyuru yapılmadan önce. Sonrasında da," dedim, parmaklarımı sayarak.

Ronson başını salladı. "Doğal olarak. Çok iyi yaptın."

"Ve sonra yatmaya gelmeden önce bir kez daha. Şimdi bana övgü kazandıran şey neydi?"

"Agnes Hubbard," dedi Ronson, sonunda kapıdan uzaklaşarak, aceleyle gömleğinin omuzlarını çekmeye başladı.

"Ah," dedim, başımı sallayarak.

"Konuşmanın sadece yarısını ben yaptım. O kadına birazcık yetki verin, hayatımda gördüğüm en şok edici hassasiyet ve verimlilikle kullanır," dedi Ronson. "Ve beta'ların annelerinin çoğunu tanıyor. Tehditleri ayrıntılı, hatta sanatsaldı."

Yanağımı dizime dayadım ve Ronson'ın giysilerini dikkatsizce bir o yana bir bu yana fırlatarak soyunmasını izledim. Herhangi bir beta ile görüşmeyi kabul etmeden önce — ki onlar şüphesiz az önce duyurduğumuz her değişikliği tartışacaklardı — Lordlar Konseyi'ne bazı omegaları dahil edip onu Ada Konseyi haline getirmemiz gerektiğini önermiştim. Agnes Hubbard en bariz ilk tercihti.

"Yarısı onun baskısı altında boyun eğdi... şimdilik," dedi Ronson, keten iç çamaşırlarını bir kenara tekmeleyip, derin bir nefes alarak yatağa geriye doğru uzandı. Bir süre öylece yatarken, günün yorgunluğuyla öylece uykuya dalacak mı diye merak ettim. Ama başını kaldırdı, kaşlarını çatı ve dudakları neredeyse somurtacak gibi oldu. "Neden oradasın? Buraya gel. Seni tatmam lazım," dedi, göğsünü okşayarak.

Vücudum onaylayarak ısındı, ama yavaşça kalktım, şalımı sandalyenin üzerinde bırakıp yatağa, onun önerdiği şekilde olmasa da, yanına gittim. Bunun yerine, diğer tarafa dolandım, yüzümü onun yüzünün üzerine getirmek için sürünerek, o da bana ters bakıyordu.

"Onları yıpratacağız," dedim, parmaklarımı Ronson'un saçlarında gezdirerek. Gözleri kapandı ve göğsünde mırıldanarak homurdandı.

"Ve omegaları güçlendireceğiz. Ejderhalar eşit şartlarda durmayı öğrenene kadar."

Kalbim sızladı ve başımı eğip Ronson'un yüzünün her santimini öptüm.

"Senden daha iyi bir adam yok. Daha iyi bir alfa yok," diye mırıldandım. "Daha iyi bir sevgili yok," diye ekledi Ronson.

"Muhtemelen. Bilemem," diye alay ettim, Ronson homurdanarak otururken, dönüp beni hızla altına yatırırken, keskin bir gülümsemeyle ve saçları parmaklarımdan dolayı her yöne dağılmış halde. "Ne güzel bir konuşma yaptın. Omegaların seçim yapabilmeleri ne kadar güzel," diye devam ettim, Ronson hırlayıp el yordamıyla aramaya çalışırken, nefes nefese kıvranarak,

yanaklarıma ve çeneme öpücükler yağdırırken, kendimi onun altında yayılmış, geceliğim belime kadar yırtılmış halde buldum.

Ronson orada durdu, kalçaları benimkilere bastırılmış, içime girmekten sadece birkaç santim uzakta, bakışları alev alev ve gülümsemesi geniş. "Seni hak etmek için her gün çok çalışmayacağımı mı sanıyorsun, dostum?"

Ben iç geçirdim ve o ellerimi bıraktı, böylece yüzüne dokunup onu kendime çekebildim, dudaklarımız ayrıldı ve dillerimiz birbirini tekrar tatmak için minnettar inlemelerle tanıdık bir şekilde buluştu.

"Beni hak ediyorsun," diye fısıldadım, kalçalarımı onun kalçalarına doğru sallayarak onu içime çekmeye çalıştım. "Ben de seni hak ediyorum."

Ronson'ın gözleri parladı. "Ohh, benim tatlı küçük omega'm eşini nasıl memnun edeceğini biliyor. Ve ben de seni nasıl memnun edeceğimi kanıtlayacağım," dedi, benim küçük güven dolu sözlerimi içime yavaşça girerek ödüllendirdi, rahatlamış nefesim, bedenlerimizin birleşmesinin kaygan sesiyle karışıyordu. "Her gün, Mairwen. Hayatımızın her günü."

"Daha yakın, alfa. Bana daha yakın ol," diye yalvardım, kollarımı omuzlarına, bacaklarımı kalçalarına doladım.

Ve olabildiğince yakınlaştığımızda, kanatlarımız birbirine tutunmuş, kalçalarımız birbirine sıkıca sarılmış ve dudaklarımız birbirine açılmışken, tam da olmam gereken yerde olduğumu anladım.

Epilog

RONSON

YÜZ ELLİ YIL SONRA

Ay, pencereden mükemmel bir şekilde görünüyordu, sadece alt kenarında gümüş rengi bir deniz şeridi görünüyordu. Mairwen kollarımda kıpırdadı ve dudaklarım yukarı kıvrıldı, ikimizin de hala uyanık olmasına garip bir şekilde sevindim. Her an, sessiz ve hareketsiz olanlar bile, benim için çok değerliydi, ama özellikle bu gece, Mairwen'in uzun zaman önce benim için yaptığı yuvadaki son gecemiz.

"Yarın için gergin misin?" diye fısıldadı.

Gülerek, parmaklarımı saçlarında gezdirip, az önce benim yarattığım karışıklıkları düzelttim. "Neden gergin olayım ki?"

Mairwen sinirli bir ses çıkardı. "Yarışmayı kimin kazanacağı senin için önemli değil mi?"

İç geçirdim ve düşündüm. "Önemli, ama... Doğru kişinin kazanacağından eminim. Doğru kişi. Seçebileceğimiz çok kişi var."

"Bernard Davies olmadığı sürece," diye mırıldandı

Mairwen. Ben alaycı bir şekilde güldüm. "Onun hiç şansı yok."

Mairwen yer değiştirdi, yarısı göğsüme yattı ve çenesini ellerinin üzerine dayadı. "Blair, en yaşlı olduğu için onun olması gerektiğini düşünüyor, biliyorum," dedi, sanki oğlumuz odadaymış ve onu duyabilirmiş gibi çok yumuşak bir sesle, "ama bence diğerlerinden birinin şansı daha yüksek."

Onaylayarak mırıldandım. Tüm çocuklarımız ada için iyi bir alfa olabilirdi. Bu yüzden hangisinin olacağına pek takılmamıştım, daha çok emekliliğimin tadını çıkarmak istiyordum. Sonunda. Kalan yıllarımı dünyayı gezerek geçirmek istiyordum. Ya da o bana kitap okurken yatakta tembellik etmek. Her iki seçenek de umut vericiydi.

Sadece ikimiz için olan, adadan kolayca uçulabilecek mesafede, yeni alfa'yı tehdit etmeyecek kadar uzak olan küçük adamız, bizim gelişimizi bekliyordu. Mairwen evi henüz görmemişti ve ben onun tepkisini merakla bekliyordum. Tuhaf bir şekilde, evin beklentileri tam olarak karşılamamasını umuyordum. Omega'mın bana iyileştirmeler konusunda emir vermesini istiyordum. Mairwen, kararlı olduğunda muhteşemdi. Bir buçuk asırdır adayı ve küçük ejderhalarımızı yönetişini hayranlıkla izlemiştim ve şimdi de sadece beni yönetmesini sabırsızlıkla bekliyordum.

Mairwen söz konusu olduğunda her zaman açgözlüydüm.

Parmağı göğsümü dürttü ve dikkatimi tekrar şimdiki ana çekti. "Devam et. Bir favorin olmalı."

Gülerek, Mairwen'in dolgun kalçalarını sıkmak için eğildim — şimdi tanıştığımızdan daha dolgunlardı. Çok lezzetliydi.

"Bunu sorduğunu onlara söyleyeceğim," dedim, o da intikam olarak meme ucumu çimdikleyince tıslayarak. "Favorim yok. *Bizimkiler* arasında yok. Ve umarım bu aile içinde kalır..."

"Çünkü kazanamadıklarında sana sızlanmalarını istemiyorsun," dedi Mairwen.

Başımı salladım. "Aynen öyle. Ama Millward'ın oğlu kazansa bile, en azından ada hala emin ellerde olacak."

Mairwen mırıldandı, bana yaslanarak yumuşadı ve sonunda uykuya daldı. "Arran güç gerektiren yarışmalarda zorlanacak, ama diğer yarışmalarda yine de önde çıkabilir diye düşünüyorum."

Bir an sessiz kaldık, parmaklarım hala uzun saçlarını yavaşça tarıyordu. "Mairwen?"

"Mm?"

"Iona'nın son zamanlarda... çekingen davrandığını fark ettin mi?" Mairwen'in nefesi kesildi ve yavaşça başını salladı.

"Sence katılır mı?" diye sordum, ben de fısıldayarak.

"Girerse sorun olur mu?" diye sordu Mairwen, sorunun cevabını zaten bildiğini ima eden o nazik tavrıyla.

Karar vermem uzun sürmedi. Kafamı salladım. "O iyi bir alfa olurdu. Bu, işleri değiştirirdi. Yine," diye ekledim gülerek.

"Zaten çok şey değişti," dedi Mairwen uykulu bir iç çekişle.

"Mm... zaman geçiyor, sanırım. Daha çok şey değişecek, eminim."

Mairwen elini kaldırdı, arkaya uzanıp benim elimi tuttu, parmaklarımızı birbirine doladı ve ellerimizi göğsümün üzerine koydu. "Ama bu değil, aşkım."

Gülümsedim, başımı bir an için kaldırıp onun başının üstüne öptüm. "Hayır, sevgili eşim. Asla bu olmaz."

Sonsöz

Umarım Mairwen ve Ronson'ın hikayesini beğenmişsinizdir. 2022'nin başından beri bu karakterleri hayal ediyordum, ama o zamandan bu yana çok şey değişti ve onların dünyası, benim başlangıçta ejderhalara olan ilgimden çok daha öteye büyüdü ve gelişti. Ve muhtemelen anlaşılacağı üzere, bu dünyada daha pek çok değişiklik olacak!

Torian'ın kitabı planlarımdaki ikinci kitap olacak ve tabii ki Seamus ve diğerlerinin de kendi hikayelerine ihtiyaçları var. Benim için oldukça tipik olan bir şekilde, karakterlerin ruh halleri, temaları ve doğalarının her kitapta aynı olmayacağını şimdiden biliyorum, ama umarım bir sonraki kitapta da beğendiğiniz şeyleri bulursunuz. Hatta her kitabı bir öncekinden biraz daha fazla sevmenizi sağlayabileceğim için parmaklarımı çapraz tutacağım.

İlerlemelerimden haberdar olmanın birçok yolu var, ancak en iyi yerler [Facebook grubum](#) ve [Patreon sayfam](#)! _____

Kathryn Moon'un diğ er eserleri

OKUNDUĞUM KİTAPLAR

Kütüphaneci Cadıları Serisi

Yazılı

Savaşçıla

r

Scrivens

Ancients

Tekil Eserler

İyi İşler Ay'ı Yönetir

Dua Et - Crystal Ash ile birlikte yazılmış

Summerland'ın Sırları

Tatlı Evren

Bebek + Gece Yarısı Uluyanlar

Lola ve Milyonerler - Birinci Bölüm

Lola ve Milyonerler - İkinci Bölüm

Kötü Alfa

İnanç ve Çıkmaz Sokak Şeytanları

Sol & Lune

Kitap 1

Kitap 2

Açlığın Mirası    emesi

Kraliçenin Soyu

Prensesin Seçtikleri

Krallığın Tacı

Cazip Canavarlar

Rooksgrave Malikanesi'nin Hanımefendisi

Yıldız Malikanesinin Basilisk'i (novella)

Şeytanların Topluluğu Krallarla

Sığınak

SERİ DEVAM EDİYOR

Tatlı Bezelye Gizemleri

Fırıncının Riskli Ritüeller Rehberi

Örgücülerin Erkek Arkadaşlarını Kovma Rehberi

Çiçekçinin Azizleri Çağırma Rehberi (2024'te çıkacak)

Canavar Ezme Ajansı

Orklarla Oyunlar

Gargoyle için Uluma

Mothman ile Dersler (2024'te çıkacak)

Dragonkin Serisi

Bleake Isle'ın Alfa'sı

Grave Hills'in Alfa'sı (2025'te çıkacak)

Yazar Hakkında

Kathryn Moon, küçük yaşlarda annesine hikayeler anlatmaya başlayan bir köy kızıdır. Yeni dünyalar yaratma ve kafasında büyüyen karakterlerin hayatlarını keşfetme tutkusu hiç azalmadı ve üniversiteden kurgu yazımı derecesi ile mezun oldu. Kırılganlıklarında güçlü kadınları, zorlu olduğu kadar sevgi dolu aşk hikayelerini ve okuyucunun içine dalıp bir daha çıkmak istemeyeceği dünyaları yazmayı seviyor. Elleri yazmakla meşgul olmadığında, muhtemelen Ohio'da kazak örüyor veya turta hamuru yoğuruyor. Sihire kesinlikle inanıyor.

[Facebook](#) ve ohkathrynmoo@gmail.com adreslerinden ona ulaşabilir veya [haber bültenine](#) [kaydolabilirsiniz!](#)

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM